

USTAWA

z dnia

o obronie Ojczyzny¹⁾

DZIAŁ I

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa:

- 1) zakres przedmiotowy i podmiotowy obowiązku obrony Ojczyzny;
- 2) rodzaje i skład Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz ich zadania;
- 3) organy właściwe w sprawach obrony państwa i ich zadania;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, ustawę z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, ustawę z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach, ustawę z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ustawę z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, ustawę z dnia 31 stycznia 1989 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych, ustawę z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 17 maja 1990 r. o podziale zadań i kompetencji określonych w ustawach szczególnych pomiędzy organy gminy a organy administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 22 kwietnia 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej, ustawę z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, ustawę z dnia 24 lipca 1999 r. o szczególnych zasadach, warunkach i trybie mianowania na wyższe stopnie wojskowe żołnierzy uczestniczących w walkach o wolność i niepodległość Polski podczas II wojny światowej i w okresie powojennym, ustawę z dnia 23 września 1999 r. o zasadach pobytu wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadach ich przemieszczania się przez to terytorium, ustawę z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw, ustawę z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe”, ustawę z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o przetwarzaniu informacji kryminalnych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, ustawę z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową, ustawę z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawę z dnia 6 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, ustawę z dnia 8 grudnia 2006 r. o Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej, ustawę z dnia 27 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym, ustawę z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, ustawę z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie, ustawę z dnia 9 października 2009 r. o dyscyplinie wojskowej, ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami, ustawę z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa, ustawę z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej, ustawę z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego, ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o opłacie skarbowej, ustawę z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Kolei, ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, ustawę z dnia 23 października 2018 r. o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg, ustawę z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych, ustawę z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych, ustawę z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw oraz uchyla się ustawy: ustawę z dnia 21 kwietnia 1966 r. o ustanowieniu Medalu „Za udział w walkach o Berlin” i Medalu „Za zasługi dla obronności kraju”, ustawę z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych, ustawę z dnia 30 lipca 1992 r. o ustanowieniu Święta Wojska Polskiego, ustawę z dnia 3 października 1992 r. o przysiędce wojskowej, ustawę z dnia 14 grudnia 1995 r. o ustanowieniu Medalu „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”, ustawę z dnia 3 września 1999 r. o ustanowieniu Medalu Wojska Polskiego, ustawę z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy, ustawę z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową, ustawę z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, ustawę z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej i ustawę z dnia 9 października 2009 r. o dyscyplinie wojskowej.

- 4) zasady programowania i finansowania rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) sposób prowadzenia rejestracji i kwalifikacji wojskowej oraz ewidencji wojskowej;
- 6) sposób prowadzenia rekrutacji do służby wojskowej;
- 7) zasady kształcenia kandydatów do służby wojskowej oraz żołnierzy;
- 8) zasady współpracy z organizacjami proobronnymi;
- 9) rodzaje służby wojskowej;
- 10) zasady powoływania do służby wojskowej, jej przebieg i zasady zwalniania z tej służby;
- 11) uprawnienia i obowiązki służbowe żołnierzy;
- 12) zasady i sposób wyróżniania żołnierzy oraz ponoszenia przez nich odpowiedzialności dyscyplinarnej;
- 13) zasady otrzymywania uposażenia i innych świadczeń przez żołnierzy;
- 14) zakres odpowiedzialności majątkowej żołnierzy;
- 15) zakres świadczeń odszkodowawczych pozostających w związku ze służbą wojskową;
- 16) zasady pełnienia służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji, stanu wojennego i w czasie wojny;
- 17) inne formy spełniania obowiązku obrony Ojczyzny;
- 18) sposób ustalania jednostek organizacyjnych przewidzianych do militaryzacji, właściwość organów w tym zakresie oraz zasady pełnienia służby w jednostkach zmilitaryzowanych;
- 19) właściwość organów w sprawach wnioskowania o uznanie obiektu za szczególnie ważny dla bezpieczeństwa i obronności państwa;
- 20) zakres świadczeń na rzecz obrony;
- 21) zasady realizacji przez przedsiębiorców zadań na rzecz Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) bazie formowania – należy przez to rozumieć jednostkę organizacyjną stanowiącą bazę formowania specjalnie tworzonej jednostki zmilitaryzowanej;
- 2) czasie wojny – należy przez to rozumieć czas rzeczywistych działań wojennych prowadzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, których początek i koniec określany jest w trybie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wydanego na wniosek Rady Ministrów;
- 3) decyzji – należy przez to rozumieć decyzję wydawaną przez właściwy organ wojskowy oraz rozkaz personalny;
- 4) dowódcy jednostki wojskowej – należy przez to rozumieć osobę kierującą lub dowodzącą jednostką wojskową, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe lub do której został skierowany w ramach pełnienia zawodowej służby wojskowej w dyspozycji;

- 5) drodze do miejsca i z miejsca wykonywania czynności, drodze z miejsca zamieszkania do jednostki wojskowej i z powrotem albo drodze na urlop lub przepustkę i z powrotem – należy przez to rozumieć najkrótszy czas dojazdu lądowym środkiem publicznego transportu zbiorowego, łącznie z przesiadkami, licząc od stacji (przystanku) najbliższej miejsca pełnienia służby do stacji (przystanku) najbliższej miejsca zamieszkania, bez uwzględnienia czasu dojazdu do i od stacji (przystanku) w obrębie miejscowości, z której żołnierz dojeżdża, oraz miejscowości, w której wykonuje obowiązki służbowe;
- 6) drodze służbowej – należy przez to rozumieć wnoszenie wystąpień (wniosków, skarg, próśb, zażaleń i pytań) za pośrednictwem kolejnych przełożonych, aż do właściwego do rozpatrzenia sprawy, który sprawę ostatecznie rozpatrzy;
- 7) dzieciach pozostających na utrzymaniu żołnierza – należy przez to rozumieć dzieci własne żołnierza zawodowego, dzieci jego małżonka, dzieci przysposobione i dzieci przyjęte na wychowanie, do czasu zawarcia przez nie związku małżeńskiego, które:
 - a) nie przekroczyły 18 roku życia, a w przypadku uczęszczania do szkoły lub odbywania studiów w szkole wyższej 25 roku życia, albo
 - b) stały się całkowicie niezdolne do pracy lub niezdolne do samodzielnej egzystencji przed osiągnięciem wieku określonego w lit. a;
- 8) etacie – należy przez to rozumieć dokument określający cechy i charakterystykę jednostki (komórki) organizacyjnej, jej wewnętrzną strukturę organizacyjną, liczbę, rodzaje i rangę wszystkich stanowisk służbowych ujętych w tym dokumencie oraz liczbę i rodzaje uzbrojenia, sprzętu wojskowego, środków transportu i innego wyposażenia należnego jednostce (komórcie) organizacyjnej;
- 9) interesie bezpieczeństwa i obronności – należy przez to rozumieć całokształt potrzeb państwa mających na celu zapewnienie ochrony podstawowych wartości takich jak: suwerenność, niepodległość, nienaruszalność terytorium, pozycja międzynarodowa oraz ład i porządek konstytucyjny;
- 10) jednostce organizacyjnej – należy przez to rozumieć jednostkę podległą Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowaną, finansowaną z budżetu resortu obrony narodowej, z wyłączeniem urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej;
- 11) jednostce wojskowej – należy przez to rozumieć jednostkę organizacyjną Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, funkcjonującą na podstawie nadanego przez Ministra Obrony Narodowej etatu określającego jej strukturę wewnętrzną, liczbę, rodzaje i rangę wszystkich stanowisk służbowych występujących w tej jednostce, jak również liczbę i rodzaje uzbrojenia, środków transportu i innego wyposażenia należnego jednostce, oraz

- posługującą się pieczęcią urzędową z godłem Rzeczypospolitej Polskiej i nazwą (numerem) jednostki;
- 12) komórce organizacyjnej – należy przez to rozumieć komórki organizacyjne tworzące urząd Ministra Obrony Narodowej;
 - 13) kwalifikacji wojskowej – należy przez to rozumieć proces ukierunkowany na określenie zdolności do pełnienia służby wojskowej;
 - 14) militaryzacji – należy przez to rozumieć narzędzie wspomagające organy państwa w realizacji nałożonych na nie zadań obronnych. To specyficzna forma zadań obronnych realizowanych przez podmioty cywilne stanowiąca środek realizacji przedsięwzięć określonych w planach operacyjnych organów administracji rządowej w wymiarze organizacyjnym i osobowym;
 - 15) mobilizacji – należy przez to rozumieć proces przygotowania części lub całości Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej do osiągnięcia gotowości do przeciwdziałania bezpośredniemu zewnętrznemu zagrożeniu bezpieczeństwa państwa, uruchamiany zarządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 16) mocach produkcyjnych, naprawczych lub usługowych – należy przez to rozumieć składniki materialne i niematerialne przeznaczone do prowadzenia działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę i niezbędne do realizacji przez niego zadań na rzecz obronności państwa w zakresie zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 17) objęciu stanowiska służbowego – należy przez to rozumieć określony w rozkazie dziennym dowódcy jednostki wojskowej dzień przystąpienia żołnierza zawodowego do wykonywania obowiązków służbowych na stanowisku służbowym, na które żołnierz ten został wyznaczony decyzją uprawnionego organu;
 - 18) organie wojskowym – należy przez to rozumieć podmiot realizujący zgodnie ze swoją właściwością zadania z zakresu obronności państwa określone w ustawie;
 - 19) organizacji proobronnej – należy przez to rozumieć organizację pozarządową prowadzącą społecznie użyteczną działalność na rzecz wzmocnienia bezpieczeństwa państwa oraz narodowych zdolności obronnych, z którą Minister Obrony Narodowej zawarł partnerską umowę proobronną;
 - 20) planach operacyjnych – należy przez to rozumieć dokumenty planistyczne wykonywane w ramach planowania polegającego na ustalaniu czynności dotyczących przygotowania i działania organów administracji rządowej, organów samorządu terytorialnego i przedsiębiorców oraz innych podmiotów, w tym podmiotów niebędących przedsiębiorcami, w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny;

- 21) potrzebach Sił Zbrojnych – należy przez to rozumieć celowość:
 - a) powołania do służby wojskowej,
 - b) wyznaczenia na stanowisko służbowe,
 - c) zwolnienia ze stanowiska służbowego,
 - d) przeniesienia do dyspozycji albo do innego korpusu osobowego,
 - e) zwolnienia ze służby wojskowej,
 - f) realizacji zadań służbowych przez żołnierzy,
 - g) realizacji innych zadań zabezpieczających interes bezpieczeństwa państwa;
- 22) pracowniczym przydziale mobilizacyjnym – należy przez to rozumieć imienne wyznaczenie pracownika resortu obrony narodowej albo pracownika zatrudnionego u innego pracodawcy na stanowisko określone etatem czasu wojennego;
- 23) pracownikowi resortu obrony narodowej – należy przez to rozumieć pracownika albo członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego w jednostce wojskowej, jednostce organizacyjnej podległej Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanej oraz członka korpusu służby cywilnej i pracownika zatrudnionego w urzędzie obsługującym Ministra Obrony Narodowej;
- 24) programach obronnych – należy przez to rozumieć dokumenty planistyczne wykonywane w ramach programowania polegającego na ustalaniu zadań obronnych realizowanych w czasie pokoju w celu utrzymania i rozwoju potencjału obronnego państwa oraz przygotowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, organów administracji rządowej, organów samorządu terytorialnego i przedsiębiorców oraz innych podmiotów do działania w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, a także sposób projektowania środków budżetowych przeznaczonych na ten cel;
- 25) prokuratorach do spraw wojskowych – należy przez to rozumieć prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury pełniących czynności w Departamencie do Spraw Wojskowych w Prokuraturze Krajowej, w wydziałach do spraw wojskowych prokuratorów okręgowych i w działach do spraw wojskowych prokuratorów rejonowych;
- 26) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 4 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), z wyłączeniem osoby zagranicznej oraz przedsiębiorcy zagranicznego;
- 27) przedsiębiorcy zagranicznym – należy przez to rozumieć osobę, o której mowa w art. 3 pkt 7 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1252 i 2255);

- 28) przydziale mobilizacyjnym – należy przez to rozumieć imienne wyznaczenie żołnierza zawodowego, osobę będącą w rezerwie aktywnej albo rezerwie pasywnej, na stanowisko służbowe określone etatem czasu wojennego, zgodnie z wymaganiami kwalifikacyjnymi oraz predyspozycjami określonymi dla tego stanowiska;
- 29) resorcie obrony narodowej – należy przez to rozumieć urząd obsługujący Ministra Obrony Narodowej, jednostki wojskowe oraz jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane;
- 30) rezerwach strategicznych – należy przez to rozumieć zgromadzone surowce i materiały niezbędne do zabezpieczenia realizacji przez przedsiębiorców zadań, określonych w Planie zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych realizowanych przez przedsiębiorców, w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny;
- 31) roku obrotowym – należy przez to rozumieć rok kalendarzowy oraz rok budżetowy, o którym mowa w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305);
- 32) równorzędnym stanowisku służbowym – należy przez to rozumieć stanowisko służbowe, którego stopień etatowy jest równy stopniowi etatowemu stanowiska służbowego zajmowanego poprzednio przez żołnierza, a w przypadku oficerów młodszych stopniowi wojskowemu posiadanemu przez oficera;
- 33) sędziach sądów wojskowych – należy przez to rozumieć żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową na stanowiskach sędziów w sądach wojskowych;
- 34) Siłach Zbrojnych – należy przez to rozumieć Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej;
- 35) stanowisku służbowym – należy przez to rozumieć usytuowanie żołnierza oraz pracownika w hierarchii służbowej jednostki organizacyjnej;
- 36) stopniu etatowym – należy przez to rozumieć stopnie wojskowe określone dla danego stanowiska służbowego;
- 37) uregulowanym stosunku do służby – należy przez to rozumieć:
 - a) nadanie danej osobie kategorii zdolności do służby wojskowej i przeniesienie jej do rezerwy,
 - b) odbycie obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej i przeniesienie osoby, która ją odbyła do rezerwy,
 - c) odbycie służby zastępczej i przeniesienie osoby, która ją odbyła do rezerwy,
 - d) pełnienie zawodowej służby wojskowej, terytorialnej służby wojskowej przez okres co najmniej 3 lat oraz służby w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Straży Granicznej, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Służbie Ochrony

Państwa, Służbie Więziennej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Celno-Skarbowej lub Państwowej Straży Pożarnej;

- 38) wyższym stanowisku służbowym – należy przez to rozumieć stanowisko służbowe, którego stopień etatowy jest wyższy od stopnia etatowego poprzednio zajmowanego przez żołnierza stanowiska służbowego ;
- 39) związku organizacyjnym – należy przez to rozumieć jednostki wojskowe zorganizowane przez Ministra Obrony Narodowej w określoną strukturę, w szczególności w korpus, dywizję lub brygadę, funkcjonującą samodzielnie albo w składzie rodzaju Sił Zbrojnych, na podstawie nadanych etatów;
- 40) żołnierzu – należy przez to rozumieć osobę pełniącą czynną służbę wojskową, służbę w rezerwie aktywnej w dniach tej służby oraz osobę, która odbywa ćwiczenia wojskowe w ramach służby w rezerwie pasywnej oraz osobę pełniącą służbę wojskową w razie mobilizacji i w czasie wojny;
- 41) żołnierzu zawodowym – należy przez to rozumieć żołnierza pełniącego zawodową służbę wojskową;
- 42) jednostce przewidzianej do militaryzacji – należy przez to rozumieć istniejącą lub specjalnie tworzoną jednostkę organizacyjną oraz przedsiębiorę wykonującego zadania na rzecz obronności lub bezpieczeństwa państwa, przewidzianego do objęcia militaryzacją na podstawie ustaleń Rady Ministrów.

DZIAŁ II

Obowiązek obrony

Art. 3. 1. Obowiązkiem obrony Ojczyzny podlegają obywatele polscy zdolni ze względu na wiek i stan zdrowia do wykonywania tego obowiązku. Obywatel polski będący równocześnie obywatelem innego państwa nie podlega obowiązkowi obrony, jeżeli stale zamieszkuje poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W ramach obowiązku obrony Ojczyzny obywatele polscy są obowiązani do:

- 1) pełnienia służby wojskowej, z wyłączeniem osób, o których mowa w art. 5 ust. 3;
 - 2) wykonywania obowiązków wynikających z nadanych przydziałów mobilizacyjnych i pracowniczych przydziałów mobilizacyjnych,
 - 3) odbywania ćwiczeń w jednostkach przewidzianych do militaryzacji i pełnienia służby w jednostkach zmilitaryzowanych,
 - 4) wykonywania świadczeń na rzecz obrony
- na zasadach i w zakresie określonych w ustawie.

Art. 4. 1. Podstawowym sposobem spełniania obowiązku obrony Ojczyzny jest pełnienie służby wojskowej.

2. Spełnianie obowiązku służby wojskowej może nastąpić również przez odbywanie służby zastępczej.

3. Spełnianie obowiązku służby wojskowej ma pierwszeństwo przed innymi rodzajami obowiązku obrony Ojczyzny.

Art. 5. 1. Obowiązkwowi pełnienia służby wojskowej, w zakresie określonym w niniejszej ustawie, podlegają obywatele polscy, począwszy od dnia, w którym kończą 18 lat życia, do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 55 lat życia, a posiadający stopień podoficerski lub oficerski – 60 lat życia.

2. Obowiązkwowi służby wojskowej nie podlegają osoby wymienione w ust. 1, które zostały uznane ze względu na stan zdrowia za trwale niezdolne do tej służby.

3. Obowiązkwowi służby wojskowej nie podlegają kobiety w ciąży oraz w okresie 6 miesięcy po porodzie, a także osoby:

- 1) sprawujące opiekę nad dziećmi do lat 8;
- 2) sprawujące opiekę nad:
 - a) dziećmi od lat 8 do 18,
 - b) osobami obłożnie chorymi,
 - c) osobami, wobec których orzeczono trwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2020 r. poz. 174 i 782),
 - d) osobami, wobec których orzeczono całkowitą niezdolność do pracy oraz samodzielnej egzystencji na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53, 252, 568, 1222 i 1578),
 - e) osobami zaliczonymi do znacznego stopnia niepełnosprawności w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 426, 568 i 875 oraz z 2021 r. poz. 159)

– jeżeli osoby te wspólnie z nimi zamieszkują i opieki tej nie można powierzyć innym osobom.

Art. 6. 1. Osoby podlegające obowiązkowi obrony są obowiązane do osobistego stawienia się na wezwanie właściwych organów w sprawach dotyczących tego obowiązku.

2. Pracownikom wezwanym do osobistego stawienia się przed właściwy organ w sprawach dotyczących obowiązku obrony, którzy nie otrzymali od pracodawcy wynagrodzenia za czas opuszczony z powodu wezwania, przysługuje, na ich żądanie, zryczałtowana rekompensata za utracone zarobki, za każdy dzień w wysokości 1/30

minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207). Rekompensatę wypłaca organ wzywający na podstawie zaświadczeń wydanych przez pracodawców.

3. Osobom wezwanym przez właściwy organ do osobistego stawienia się w sprawach dotyczących obowiązku obrony przysługuje, na ich żądanie, zwrot kosztów przejazdu do miejsca stawienia się i powrotu do miejsca pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące. Koszty te organ wzywający zwraca na podstawie udokumentowanego oświadczenia osoby wezwanej, według zasad określonych w przepisach działu 2 tytułu III ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 755, 807, 956 i 2186).

4. Jeżeli wezwanie do stawienia się następuje wskutek niespełnienia lub nienależytego spełnienia, z winy osoby wezwanej, obowiązków określonych w ustawie, przepisów ust. 2 i 3 nie stosuje się.

Art. 7. Realizacja zadań z zakresu obronności państwa należy do wszystkich organów władzy i administracji rządowej oraz innych organów i instytucji państwowych, organów samorządu terytorialnego, przedsiębiorców, organizacji pozarządowych i innych podmiotów, a także do każdego obywatela, w zakresie określonym w ustawach.

Art. 8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób wykonywania zadań w ramach obowiązku obrony przez ministrów, wojewodów, marszałków województw, starostów i wójtów lub burmistrzów (prezydentów miast) oraz przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, a także organizacje pozarządowe, biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia odpowiedniego poziomu obronności państwa.

Art. 9. Minister Obrony Narodowej lub organy wojskowe w toku wykonywania zadań w zakresie obronności państwa mogą żądać niezbędnej pomocy od instytucji państwowych, organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego, przedsiębiorców oraz innych podmiotów. Wymienione instytucje, organy i przedsiębiorcy oraz podmioty są obowiązani, w zakresie swojego działania, do udzielania tej pomocy.

Art. 10. 1. Organy wojskowe w zakresie swojej właściwości przetwarzają informacje, w tym dane osobowe, uzyskane ze zbiorów danych prowadzonych przez inne służby, instytucje państwowe oraz organy władzy publicznej. Przetwarzanie informacji, w tym danych osobowych, przez organy wojskowe może mieć charakter niejawnny, odbywać się bez zgody i wiedzy, osoby której dane dotyczą. Służby, instytucje państwowe oraz organy władzy publicznej są obowiązane do nieodpłatnego udostępnienia organom wojskowym informacji, w tym danych osobowych. W szczególności organy wojskowe są uprawnione do uzyskiwania

informacji, w tym danych osobowych gromadzonych w administrowanych przez nich zbiorach danych lub rejestrach.

2. Podmioty, o których mowa w ust. 1, mogą wyrazić pisemną zgodę na udostępnianie danych zgromadzonych w zbiorach danych organom wojskowym w drodze teletransmisji, bez konieczności składania wniosku pisemnie w postaci papierowej lub elektronicznej, jeżeli organy te spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
- 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
- 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.

3. Do danych, o których mowa w ust. 1, ma zastosowanie przepis art. 2 ust. 2 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz. U. UE. L. 2016.119.1).

4. Jednostki organizacyjne resortu obrony narodowej, które mocą decyzji Ministra Obrony Narodowej realizują zadania w zakresie nieobjętym bezpieczeństwem państwa i obronnością na rzecz Ministra Obrony Narodowej oraz innych jednostek resortu obrony narodowej, posiadają przy przetwarzaniu danych osobowych dla realizacji takich zadań, status odrębnego administratora w rozumieniu art. 4 pkt 7 RODO tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. U. UE. L. 2016.119.1).

DZIAŁ III

Siły Zbrojne

Art. 11. 1. Siły Zbrojne stoją na straży suwerenności i niepodległości Państwa oraz jego bezpieczeństwa i pokoju.

2. Siły Zbrojne są zhierarchizowaną, umundurowaną formacją uzbrojoną, stanowiącą wyodrębnioną organizacyjnie część systemu obronnego państwa.

3. Siły Zbrojne mogą brać udział w zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, działaniach antyterrorystycznych i z zakresu ochrony mienia, akcjach poszukiwawczych oraz ratowania lub ochrony zdrowia i życia ludzkiego, ochrony i obrony

cyberprzestrzeni, oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego oraz ich unieszkodliwianiu, a także w realizacji zadań z zakresu zarządzania kryzysowego.

4. Siły Zbrojne, realizując zadania konstytucyjne, w zakresie ochrony niepodległości państwa, niepodzielności jego terytorium oraz zapewnienia bezpieczeństwa państwa oraz nienaruszalności jego granic, mają prawo stosowania środków przymusu bezpośredniego, użycia broni i innego uzbrojenia, z uwzględnieniem konieczności i celu wykonania tych zadań, w sposób adekwatny do zagrożenia oraz w granicach zasad określonych w wiążących Rzeczpospolitą Polską ratyfikowanych umowach międzynarodowych oraz międzynarodowym prawie zwyczajowym.

5. Siły Zbrojne użyte w celu określonym w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych poza granicami państwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 1510 oraz z 2019 r. poz. 1726) mają prawo stosowania środków przymusu bezpośredniego, użycia broni i innego uzbrojenia na warunkach określonych w tej ustawie, w granicach zasad określonych w wiążących Rzeczpospolitą Polską ratyfikowanych umowach międzynarodowych oraz międzynarodowym prawie zwyczajowym, a także z uwzględnieniem celu użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa.

Art. 12. 1. Żołnierz Sił Zbrojnych składa przysięgę wojskową według następującej roty: „Ja, żołnierz Wojska Polskiego, przysięgam służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, bronić jej niepodległości i granic. Stać na straży Konstytucji, strzec honoru żołnierza polskiego, sztandaru wojskowego bronić. Za sprawę mojej Ojczyzny w potrzebie krwi własnej ani życia nie szczędzić. Tak mi dopomóż Bóg.”.

2. Żołnierz składający przysięgę wojskową, o której mowa w ust. 1, może w zależności od własnego uznania, odstąpić od wypowiedzenia ostatniego zdania roty.

3. Złożenie przysięgi wojskowej następuje w formie uroczystej, ustalonej w ceremoniale wojskowym.

Art. 13. Dzień 15 sierpnia ustanawia się Świętem Wojska Polskiego.

Art. 14. 1. W rodzajach Sił Zbrojnych, wojsk i służb, w jednostkach wojskowych i ich związkach organizacyjnych mogą być obchodzone również inne święta wojskowe, ustanowione dla nich przez Ministra Obrony Narodowej.

2. Obchody Święta Wojska Polskiego i innych świąt wojskowych organizuje się w formie uroczystej, ustalonej w ceremoniale wojskowym.

3. Sposób obchodzenia w Siłach Zbrojnych Święta Wojska Polskiego oraz innych świąt wojskowych określa Minister Obrony Narodowej.

Art. 15. 1. Ustanawia się następujące Medale:

- 1) „Za zasługi dla obronności kraju”, zwany dalej „Medalem za zasługi”, w celu uznania zasług w dziedzinie rozwoju i umacniania obronności Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”, zwany dalej „Medalem Siły Zbrojne”, który jest zaszczytnym odznaczeniem za długoletnią wzorową służbę lub pracę w Wojsku Polskim;
- 3) „Wojska Polskiego”, zwany dalej „Medalem WP”, w celu uhonorowania cudzoziemców oraz obywateli polskich zamieszkałych poza granicami Polski, którzy swoją działalnością szczególnie zasłużyli się w dziedzinie współpracy Wojska Polskiego z siłami zbrojnymi innych państw.

2. Medale, o których mowa w ust. 1, nadaje Minister Obrony Narodowej.

Art. 16. 1. Medal za zasługi dzieli się na 3 stopnie:

- 1) I stopień – Złoty Medal „Za zasługi dla obronności kraju”;
- 2) II stopień – Srebrny Medal „Za zasługi dla obronności kraju”;
- 3) III stopień – Brązowy Medal „Za zasługi dla obronności kraju”.

2. Medal za zasługi może być również nadany jednostce wojskowej, organizacji społecznej, przedsiębiorstwu, zakładowi lub instytucji.

Art. 17. 1. Utrata Medalu za zasługi następuje na skutek orzeczenia sądu karnego pozbawienia praw publicznych.

2. Minister Obrony Narodowej może pozbawić Medalu za zasługi w przypadku stwierdzenia, że osoba nim odznaczona dopuściła się czynu, wskutek którego jest jego niegodna.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) opis, wymiary i wzory graficzne odznaki Medalu za zasługi,
- 2) sposób i tryb nadawania Medalu za zasługi,
- 3) tryb przedstawiania wniosków o nadanie Medalu za zasługi,
- 4) tryb wręczania i sposób noszenia Medalu za zasługi

– mając na uwadze zasługi w dziedzinie rozwoju i umacniania obronności Rzeczypospolitej Polskiej oraz podział tego medalu na stopnie.

Art. 18. 1. Medal Siły Zbrojne dzieli się na 3 stopnie:

- 1) I stopień – Złoty Medal „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”,
- 2) II stopień – Srebrny Medal „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”,
- 3) III stopień – Brązowy Medal „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny”.

2. Medal Siły Zbrojne nadaje się z okazji Święta Wojska Polskiego.

Art. 19. 1. Medal Siły Zbrojne może być nadany żołnierzowi zawodowemu, byłemu żołnierzowi zawodowemu lub pracownikowi, który wzorowo przesłużył w zawodowej służbie wojskowej lub pracował w Wojsku Polskim odpowiednio co najmniej – 25, 15 lub 5 lat.

2. Medal Siły Zbrojne tego samego stopnia może być nadany tej samej osobie tylko jeden raz. Osobie odznaczonej tym medalem nie nadaje się go w stopniu niższym od posiadanego.

Art. 20. 1. Utrata Medalu Siły Zbrojne następuje wskutek prawomocnego orzeczenia sądu karnego pozbawienia praw publicznych albo degradacji.

2. Minister Obrony Narodowej może pozbawić Medalu Siły Zbrojne w przypadku stwierdzenia, na podstawie wyników postępowania karnego, dyscyplinarnego lub przed sądem honorowym, że osoba nim odznaczona dopuściła się czynu, wskutek którego stała się niegodna tego Medalu.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób zaliczania służby wojskowej lub pracy do okresów wymaganych do nadania Medalu Siły Zbrojne,
 - 2) szczegółowy tryb postępowania w sprawach o nadanie Medalu Siły Zbrojne oraz wzór wniosku o jego nadanie,
 - 3) tryb wręczania, sposób i okoliczności noszenia odznaki Medalu Siły Zbrojne oraz wzór legitymacji potwierdzającej jego nadanie,
 - 4) sposób i tryb prowadzenia ewidencji osób, którym nadano Medal Siły Zbrojne, oraz osób, które go utraciły lub zostały pozbawione,
 - 5) wzór graficzny odznaki Medalu Siły Zbrojne
- mając na uwadze przebieg służby lub pracy w Wojsku Polskim oraz podział tego medalu na stopnie.

Art. 21. Medal WP może być nadany osobom, które:

- 1) aktywnie wspierały na arenie międzynarodowej pokojową działalność Wojska Polskiego;
- 2) przyczyniły się do rozwoju potencjału obronnego Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) szczególnie zasłużyły się w dziedzinie współdziałania w ramach jednostek wielonarodowych, w skład których wchodzi jednostki Wojska Polskiego, w tym przede wszystkim w integrowaniu dowództw, sztabów i jednostek wojskowych na wszystkich szczeblach dowodzenia (zarządzania);
- 4) przyczyniły się do popularyzacji dziejów i tradycji Wojska Polskiego na arenie międzynarodowej.

Art. 22. Medal WP dzieli się na 3 stopnie:

- 1) I stopień – Złoty Medal Wojska Polskiego;
- 2) II stopień – Srebrny Medal Wojska Polskiego;
- 3) III stopień – Brązowy Medal Wojska Polskiego.

Art. 23. 1. Medal WP tego samego stopnia może być nadany tej samej osobie tylko raz.

2. Osobie odznaczonej Medalem WP nie nadaje się go w stopniu niższym od posiadanego.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb postępowania w sprawach o nadanie Medalu WP, określając organy uprawnione do występowania z wnioskiem o jego nadanie, w tym w szczególności Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego i dowódców rodzajów Sił Zbrojnych, oraz uwzględniając terminy rozpatrzenia wniosku,
 - 2) wzór wniosku o nadanie Medalu WP oraz wzór legitymacji potwierdzającej jego nadanie;
 - 3) sposób wręczania i noszenia Medalu WP,
 - 4) zasady ewidencjonowania osób odznaczonych Medalem WP,
 - 5) wzór graficzny odznaki Medalu WP wraz ze wstążką i baretką
- mając na uwadze potrzebę uhonorowania cudzoziemców oraz obywateli polskich zamieszkałych poza granicami Polski, którzy swoją działalnością szczególnie zasłużyli się w dziedzinie współpracy Wojska Polskiego z siłami zbrojnymi innych państw oraz podział tego medalu na stopnie.

Art. 24. 1. W skład Sił Zbrojnych wchodzi jako ich rodzaje:

- 1) Wojska Lądowe;
- 2) Siły Powietrzne;
- 3) Marynarka Wojenna;
- 4) Wojska Specjalne;
- 5) Wojska Obrony Terytorialnej.

2. Siły Zbrojne składają się z jednostek wojskowych i związków organizacyjnych.

3. Dowódcami rodzajów Sił Zbrojnych są Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych, zwany dalej „Dowódcą Generalnym”, Dowódca Operacyjny Rodzajów Sił Zbrojnych, zwany dalej „Dowódcą Operacyjnym” i Dowódca Wojsk Obrony Terytorialnej.

4. W skład Sił Zbrojnych wchodzi również:

- 1) Żandarmeria Wojskowa, jako ich wyodrębniona i wyspecjalizowana służba;
- 2) Wojska Obrony Cyberprzestrzeni, jako ich specjalistyczny komponent .

5. W przypadku ogłoszenia powszechnej lub częściowej mobilizacji oraz w czasie wojny Służba Kontrwywiadu Wojskowego i Służba Wywiadu Wojskowego stają się, z mocy prawa, częścią Sił Zbrojnych.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu, tryb i sposób przygotowania Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego do włączenia w skład Sił Zbrojnych, w przypadku, o którym mowa w ust. 5, mając na uwadze zapewnienie sprawnego włączenia tych służb w skład Sił Zbrojnych, w tym przebiegu operacyjnego i mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych oraz koniecznych rezerw osobowych dla tych służb.

Art. 25. 1. Jednostki wojskowe i ich związki organizacyjne są rozmieszczone w garnizonach.

2. Minister Obrony Narodowej powierza pełnienie funkcji Dowódcy Garnizonu żołnierzowi zawodowemu zajmującemu stanowisko służbowe w tym garnizonie, a także zwalnia z tej funkcji.

3. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia tworzy, przekształca i znosi garnizony, określa zadania ich Dowódców oraz ich siedziby i terytorialny zasięg właściwości, z uwzględnieniem podziału terytorialnego państwa.

Art. 26. W jednostce wojskowej tworzy się stanowiska służbowe dla żołnierzy zawodowych, dla żołnierzy dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej oraz dla osób pozostających w rezerwie aktywnej i dla pracowników.

Art. 27. 1. Pracownika resortu obrony narodowej można przenieść do innej jednostki wojskowej, jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanej albo do urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej.

2. Przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek pracownika albo za jego pisemną zgodą, w drodze porozumienia między pracodawcami.

3. Pracownik przeniesiony w trybie, o którym mowa w ust. 1, do urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej, staje się członkiem korpusu służby cywilnej.

4. Do stażu pracy pracownika, o którym mowa w ust. 1, od którego uzależnione są uprawnienia u nowego pracodawcy, wlicza się staż pracy u dotychczasowego pracodawcy.

5. Pracownik resortu obrony narodowej, który był zatrudniony w resorcie obrony narodowej przez co najmniej 5 lat, korzysta z pierwszeństwa w zatrudnieniu w administracji publicznej na stanowiskach związanych z obronnością kraju.

Art. 28. 1. Dowódca Generalny jest właściwy w zakresie dowodzenia jednostkami wojskowymi i związkami organizacyjnymi Sił Zbrojnych z wyłączeniem jednostek wojskowych lub związków organizacyjnych Sił Zbrojnych:

- 1) bezpośrednio podległych Ministrowi Obrony Narodowej;
- 2) bezpośrednio podporządkowanych Szefowi Sztabu Generalnego Wojska Polskiego;
- 3) podporządkowanych Dowódcy Operacyjnemu;
- 4) podporządkowanych Dowódcy Wojsk Obrony Terytorialnej;
- 5) podporządkowanych Dowódcy Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni;
- 6) podporządkowanych innym organom lub podmiotom.

2. Do zakresu działania Dowódcy Generalnego należy w szczególności:

- 1) realizacja programu rozwoju Sił Zbrojnych;

- 2) planowanie, organizowanie i prowadzenie szkolenia podległych jednostek wojskowych i związków organizacyjnych;
- 3) organizowanie mobilizacyjnego rozwinięcia wojsk;
- 4) szkolenie rezerw osobowych na potrzeby użycia w sytuacji kryzysowej lub w czasie wojny oraz utrzymywanie ich w gotowości do tego użycia;
- 5) realizacja zadań dotyczących logistyki wojskowej w jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych;
- 6) współpraca z innymi organami i podmiotami w sprawach związanych z obronnością państwa;
- 7) zarządzanie i przeprowadzanie kontroli w podległych jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 224).

3. Dowódca Generalny wykonuje swoje zadania przy pomocy Dowództwa Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych, zwanego dalej „Dowództwem Generalnym”.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy zakres działania, siedzibę i strukturę organizacyjną Dowództwa Generalnego.

Art. 29. 1. Dowódca Operacyjny jest właściwy w zakresie dowodzenia operacyjnego częścią Sił Zbrojnych podporządkowaną mu na podstawie decyzji Ministra Obrony Narodowej.

2. Do zakresu działania Dowódcy Operacyjnego należy w szczególności:

- 1) wykonywanie zadań Ministra Obrony Narodowej w zakresie ochrony granicy państwowej w przestrzeni powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej w czasie pokoju, w sytuacji kryzysowej lub w czasie wojny;
- 2) planowanie, organizowanie i prowadzenie szkolenia organów dowodzenia Sił Zbrojnych, zgodnie z wojennym systemem dowodzenia, a także zapewnienie ich współdziałania z dowództwami jednostek wojskowych i związków organizacyjnych, które mają zostać podporządkowane tym organom;
- 3) określanie wymagań dla Sił Zbrojnych w zakresie planowania operacyjnego oraz programowania rozwoju Sił Zbrojnych;
- 4) przygotowanie stanowiska dowodzenia Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych;
- 5) zarządzanie i przeprowadzanie kontroli w podległych jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej;
- 6) przewodniczenie Radzie SAR, o której mowa w art. 121 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie morskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 680).

3. Dowódca Operacyjny wykonuje swoje zadania przy pomocy Dowództwa Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych, zwanego dalej „Dowództwem Operacyjnym”.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy zakres działania, siedzibę i strukturę organizacyjną Dowództwa Operacyjnego.

Art. 30. 1. Dowódca Wojsk Obrony Terytorialnej jest właściwy w zakresie dowodzenia jednostkami wojskowymi i związkami organizacyjnymi jemu podległymi.

2. Do zakresu działania Dowódcy Wojsk Obrony Terytorialnej należy w szczególności:

- 1) realizacja programu rozwoju Sił Zbrojnych;
- 2) planowanie, organizowanie i prowadzenie szkolenia podległych jednostek wojskowych i związków organizacyjnych;
- 3) planowanie oraz organizowanie mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia oraz użycia Wojsk Obrony Terytorialnej;
- 4) przygotowanie sił i środków Wojsk Obrony Terytorialnej do działań bojowych;
- 5) planowanie, koordynacja i wykonywanie zadań związanych z udziałem oddziałów i pododdziałów Sił Zbrojnych w zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, ochrony mienia, akcjach poszukiwawczych oraz ratowania lub ochrony zdrowia i życia ludzkiego, a także udziału w realizacji zadań z zakresu zarządzania kryzysowego;
- 6) współpraca z innymi organami i podmiotami w sprawach związanych z obronnością państwa;
- 7) zarządzanie i przeprowadzanie kontroli w podległych jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej.

3. Dowódca Wojsk Obrony Terytorialnej wykonuje swoje zadania przy pomocy Dowództwa Wojsk Obrony Terytorialnej.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia, szczegółowy zakres działania, siedzibę i strukturę organizacyjną Dowództwa Wojsk Obrony Terytorialnej.

Art. 31. 1. Dowódca Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni jest właściwy w zakresie dowodzenia jednostkami wojskowymi i związkami organizacyjnymi Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni i podlega:

- 1) Ministrowi Obrony Narodowej do czasu mianowania Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych;
- 2) Naczelnemu Dowódcy Sił Zbrojnych z chwilą jego mianowania i przejęcia przez niego dowodzenia Siłami Zbrojnymi.

2. Do zakresu działania Dowódcy Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni należy w szczególności:

- 1) realizacja programu rozwoju Sił Zbrojnych;
- 2) programowanie, planowanie, organizowanie, prowadzenie oraz nadzorowanie prowadzenia szkoleń będących we właściwości Dowódcy Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni na rzecz podległych jednostek wojskowych i związków organizacyjnych, komórek organizacyjnych urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej i jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej, a także instytucji, organów i podmiotów, na podstawie zawartych porozumień;
- 3) planowanie oraz organizowanie mobilizacyjnego i operacyjnego rozwinięcia oraz użycia Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni;
- 4) budowa, utrzymanie oraz ochrona infrastruktury i informacji w cyberprzestrzeni;
- 5) prowadzenie działań i operacji w cyberprzestrzeni;
- 6) zapewnienie wsparcia operacji militarnych prowadzonych przez Siły Zbrojne oraz operacji w układzie sojuszniczym i koalicyjnym;
- 7) współpraca z innymi organami i podmiotami w sprawach związanych z obronnością państwa;
- 8) zarządzanie i przeprowadzanie kontroli podległych jednostek wojskowych i związków organizacyjnych na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 15 lipca 2011 r. o kontroli w administracji rządowej.

3. Dowódca Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni wykonuje swoje zadania przy pomocy Dowództwa Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni.

4. Wojska Obrony Cyberprzestrzeni jako specjalistyczny komponent Sił Zbrojnych są właściwe do realizacji pełnego spektrum działań w cyberprzestrzeni, w szczególności w zakresie proaktywnej ochrony oraz aktywnej obrony elementów i zasobów cyberprzestrzeni kluczowych z punktu widzenia Sił Zbrojnych.

5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu, szczegółowy zakres działania, siedzibę i strukturę organizacyjną Dowództwa Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni oraz jednostek bezpośrednio podporządkowanych.

DZIAŁ IV

Organy Obrony Narodowej

Art. 32. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, stojąc na straży suwerenności i bezpieczeństwa państwa, nienaruszalności i niepodzielności jego terytorium:

- 1) zatwierdza, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, strategię bezpieczeństwa narodowego;

- 2) wydaje, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, w drodze postanowienia, Polityczno-Strategiczną Dyrektywę Obronną Rzeczypospolitej Polskiej oraz inne dokumenty wykonawcze do strategii bezpieczeństwa narodowego;
- 3) zatwierdza, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, plany krajowych ćwiczeń systemu obronnego i kieruje ich przebiegiem;
- 4) postanawia, na wniosek Rady Ministrów, o wprowadzeniu albo zmianie określonego stanu gotowości obronnej państwa;
- 5) postanawia, w razie konieczności obrony państwa, na wniosek Rady Ministrów, o dniu, w którym rozpoczyna się czas wojny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz postanawia w tym samym trybie o dniu, w którym kończy się czas wojny na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) może zwracać się do wszystkich organów władzy publicznej, administracji rządowej i samorządowej, przedsiębiorców, kierowników innych jednostek organizacyjnych oraz organizacji społecznych o informacje mające znaczenie dla bezpieczeństwa i obronności państwa;
- 7) inicjuje i patronuje przedsięwzięciom ukierunkowanym na kształtowanie postaw patriotycznych i obronnych w społeczeństwie.

Art. 33. 1. Sprawowanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej zwierzchnictwa nad Siłami Zbrojnymi:

- 1) w czasie pokoju polega, w szczególności na:
 - a) określaniu, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, głównych kierunków rozwoju Sił Zbrojnych oraz ich przygotowań do obrony państwa,
 - b) zatwierdzaniu, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, w drodze postanowienia:
 - narodowych planów użycia Sił Zbrojnych do obrony państwa,
 - organizacji i zasad funkcjonowania wojennego systemu dowodzenia Siłami Zbrojnymi,
 - c) wskazaniu, na wniosek Prezesa Rady Ministrów, osoby przewidzianej do mianowania na stanowisko Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych,
 - d) możliwości udziału w odprawach kierowniczej kadry Ministerstwa Obrony Narodowej i Sił Zbrojnych;
- 2) w czasie wojny polega, w szczególności na:
 - a) kierowaniu obroną państwa, we współdziałaniu z Radą Ministrów, z chwilą mianowania Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i przejęcia przez niego dowodzenia Siłami Zbrojnymi,

b) możliwości udziału w odprawach kierowniczej kadry Ministerstwa Obrony Narodowej i Sił Zbrojnych.

2. Organem pomocniczym Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w procesie kierowania obroną państwa jest Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

Art. 34. 1. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej wykonuje zadania w zakresie bezpieczeństwa i obronności przy pomocy Biura Bezpieczeństwa Narodowego.

2. Do pracowników Biura Bezpieczeństwa Narodowego stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 537). Przewidziane w tych przepisach uprawnienia właściwych organów przysługują odpowiednio Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Biurem Bezpieczeństwa Narodowego kieruje sekretarz stanu wyznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Działalność Biura Bezpieczeństwa Narodowego jest finansowana ze środków budżetowych Kancelarii Prezydenta.

5. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej określa organizację oraz zakres działania Biura Bezpieczeństwa Narodowego.

Art. 35. 1. Zapewnianie bezpieczeństwa zewnętrznego państwa oraz sprawowanie ogólnego kierownictwa w dziedzinie obronności kraju przez Radę Ministrów polega na:

- 1) opracowywaniu projektów strategii bezpieczeństwa narodowego;
- 2) planowaniu i realizacji przygotowań obronnych państwa zapewniających jego funkcjonowanie w razie zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa i w czasie wojny, w tym planowaniu przedsięwzięć gospodarczo-obronnych oraz zadań wykonywanych na rzecz Sił Zbrojnych i wojsk sojuszniczych;
- 3) przygotowywaniu systemu kierowania bezpieczeństwem narodowym, w tym obroną państwa, i warunków funkcjonowania organów władzy publicznej na stanowiskach kierowania;
- 4) utrzymywaniu stałej gotowości obronnej państwa, wnioskowaniu do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej o jej podwyższanie w razie zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa i w czasie wojny oraz o jej obniżanie stosownie do zmniejszania stopnia zagrożenia;
- 5) określaniu obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa państwa, w tym obronności, oraz przygotowywaniu ich szczególnej ochrony;
- 6) przygotowaniu na potrzeby obronne państwa i utrzymywaniu w stałej gotowości jednolitych systemów obserwacji, pomiarów, analiz, prognozowania i powiadamiania;

- 7) przygotowaniu systemu stałych dyżurów na czas zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i wojny;
- 8) określaniu zasad wykorzystania służby zdrowia i infrastruktury technicznej państwa na potrzeby obronne, w tym sposobu zabezpieczania przestrzeni powietrznej i wód terytorialnych w razie zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa i w czasie wojny;
- 9) zapewnianiu funkcjonowania systemu szkolenia obronnego w państwie;
- 10) prowadzeniu kontroli stanu przygotowań obronnych w państwie.

2. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki i tryb planowania i finansowania zadań wykonywanych w ramach przygotowań obronnych państwa realizowanych przez organy administracji rządowej i organy samorządu terytorialnego, sposób ich nakładania oraz właściwość organów w tych sprawach, w tym ujętych w planowaniu operacyjnym i programach obronnych,
- 2) organizację i tryb przygotowania systemu kierowania bezpieczeństwem narodowym, w tym obroną państwa, oraz warunki funkcjonowania organów władzy publicznej na stanowiskach kierowania,
- 3) stany gotowości obronnej państwa, ich rodzaje, warunki wprowadzania, zadania związane z podwyższaniem gotowości obronnej państwa i tryb ich realizacji, organizację i zadania w zakresie tworzenia systemu stałych dyżurów na potrzeby podwyższania gotowości obronnej państwa oraz właściwość organów w tych sprawach,
- 4) organizację i warunki przygotowania oraz sposób funkcjonowania systemów obserwacji, pomiarów, analiz, prognozowania i powiadamiania o skażeniach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz właściwość organów w tych sprawach,
- 5) warunki i sposób przygotowania i wykorzystania transportu morskiego, kolejowego, samochodowego, lotniczego, żeglugi śródlądowej oraz infrastruktury drogowej i kolejowej na potrzeby obronne państwa, a także ich ochrony w czasie wojny oraz właściwość organów w tych sprawach,
- 6) warunki i sposób przygotowania i wykorzystania systemów łączności na potrzeby obronne państwa oraz właściwość organów w tych sprawach,
- 7) warunki i sposób przygotowania i wykorzystania podmiotów leczniczych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej na potrzeby obronne państwa oraz właściwość organów w tych sprawach,
- 8) organizację szkolenia obronnego w państwie, podmioty objęte tym szkoleniem, zadania w zakresie planowania i realizacji szkolenia obronnego oraz właściwość organów w tych sprawach,

- 9) zakres i sposób prowadzenia przez organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego kontroli realizacji zadań obronnych wykonywanych przez jednostki organizacyjne i przedsiębiorców
- kierując się potrzebą zapewnienia zewnętrznego bezpieczeństwa państwa i sprawowania ogólnego kierownictwa w dziedzinie obronności.

3. Do zadań Rady Ministrów wykonywanych w ramach zapewniania zewnętrznego bezpieczeństwa państwa i sprawowania ogólnego kierownictwa w dziedzinie obronności kraju należy również zapewnienie wsparcia przez państwo-gospodarza (Host-Nation Support – HNS), polegające na udzielaniu cywilnej i wojskowej pomocy wojskom sojusznikom i organizacjom międzynarodowym, które przebywają, wykonują zadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przemieszczają się przez to terytorium, w ramach wypełniania zobowiązań międzynarodowych, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 36. 1. Minister Obrony Narodowej kieruje działem administracji rządowej obrona narodowa oraz jest organem, za którego pośrednictwem Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej sprawuje w czasie pokoju zwierzchnictwo nad Siłami Zbrojnymi.

2. Minister Obrony Narodowej realizując politykę Rady Ministrów w zakresie ogólnego kierownictwa w dziedzinie obronności kraju i zapewnienia bezpieczeństwa zewnętrznego państwa kieruje obronnością kraju.

Art. 37. 1. Osoba, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 1 lit. c, przygotowuje się do realizacji zadań wynikających z kompetencji Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych, do czasu mianowania Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych lub wskazania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej innej osoby przewidzianej do mianowania na to stanowisko.

2. Przygotowania, o których mowa w ust. 1, obejmują w szczególności udział w strategicznych grach i ćwiczeniach obronnych, planowaniu użycia Sił Zbrojnych do obrony państwa oraz w przygotowywaniu wojennego systemu dowodzenia Siłami Zbrojnymi.

Art. 38. 1. Kierowanie sprawami obronności w województwie należy do wojewody.

2. Wojewoda w ramach kierowania, o którym mowa w ust. 1, wykonuje zadania w zakresie i na zasadach określonych w ustawach, a w szczególności:

- 1) określa szczegółowe kierunki działania dla kierowników zespolonych służb, inspekcji i straży, organów administracji niezespolonej oraz jednostek samorządu terytorialnego w zakresie realizacji zadań obronnych;
- 2) kieruje realizacją przedsięwzięć związanych z podwyższaniem gotowości obronnej państwa wykonywanych przez marszałków województw, starostów, wójtów lub burmistrzów (prezydentów miast), przedsiębiorców oraz inne jednostki organizacyjne i organizacje społeczne mające swoją siedzibę na terenie województwa;

- 3) koordynuje przedsięwzięcia niezbędne dla zabezpieczenia mobilizacji jednostek wojskowych i wykonywania świadczeń na rzecz obrony;
- 4) kieruje realizacją przedsięwzięć związanych z przygotowaniem stanowisk kierowania dla organów terenowych;
- 5) organizuje wykorzystanie miejscowych sił i środków na potrzeby obronności państwa i obszaru województwa, w tym ochrony ludności oraz dóbr materialnych i kultury przed środkami rażenia, jak również niesienia pomocy poszkodowanym;
- 6) kontroluje i ocenia wykonywanie zadań obronnych przez organy, podmioty, przedsiębiorców, jednostki organizacyjne i organizacje, o których mowa w pkt 1 i 2;
- 7) organizuje edukację społeczeństwa dotyczącą przygotowania obronnego oraz prowadzi ćwiczenia obronne.

Art. 39. 1. Terenowymi organami wykonawczymi Ministra Obrony Narodowej w sprawach w sprawach rekrutacji, operacyjno-obronnych i administracji niezespólonej są szefowie wojskowych centrów rekrutacji.

2. W imieniu Ministra Obrony Narodowej czynności nadzoru w sprawach operacyjno-obronnych realizuje Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

3. Minister Obrony Narodowej może upoważnić, w formie pisemnej, kierownika jednostki organizacyjnej mu podległej lub przez niego nadzorowanej albo kierownika komórki organizacyjnej urzędu go obsługującego, do wykonywania w jego imieniu czynności nadzoru w sprawach operacyjno-obronnych a w szczególności do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień, zaświadczeń, a także do poświadczania za zgodność z oryginałem odpisów dokumentów przedstawionych przez stronę na potrzeby prowadzonych postępowań.

Art. 40. 1. Szefowie wojskowych centrów rekrutacji, o których mowa w art. 39 ust. 1, wykonują w szczególności zadania z zakresu:

- 1) zapewnienia operacyjnego i mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych;
- 2) zapewniania uzupełnienia potrzeb osobowych jednostek wojskowych oraz innych jednostek wykonujących zadania na rzecz obronności lub bezpieczeństwa państwa;
- 3) koordynacji przedsięwzięć prowadzonych w ramach pomocy w zakresie aktywizacji zawodowej żołnierzy i osób zwolnionych z czynnej służby wojskowej oraz członków ich rodzin (rekonwersji);
- 4) organizowania szkoleń lub kursów dla żołnierzy rezerwy w celu nabywania przez nich kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych, w tym wykorzystując również współpracę z pracodawcami zatrudniającymi tych żołnierzy;
- 5) planowania wykorzystania sił układu pozamilitarnego na potrzeby obronne;

- 6) administracji rezerw osobowych i świadczeń na rzecz obrony;
- 7) współpracy z innymi organami i podmiotami w sprawach związanych z obronnością państwa;
- 8) rekrutacji i naboru ochotników do czynnej służby wojskowej i rezerwy aktywnej;
- 9) organizacji badań psychologicznych kandydatów do służby wojskowej;
- 10) psychologii służby i pracy oraz pomocy psychologicznej na rzecz osób uprawnionych do jej uzyskania na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa;
- 11) realizacji czynności w ramach gromadzenia zasobów osobowych na potrzeby uzupełnienia mobilizacyjnego Sił Zbrojnych i w czasie wojny;
- 12) promocji obronności i służby wojskowej.

2. Szef wojskowego centrum rekrutacji wydaje zaświadczenia dotyczące uregulowania stosunku obywateli Rzeczypospolitej Polskiej do służby wojskowej.

Art. 41. 1. Szefowie wojskowych centrów rekrutacji podlegają Szefowi Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

2. Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji podlega bezpośrednio Ministrowi Obrony Narodowej.

Art. 42. 1. Do zakresu zadań Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji należy w szczególności:

- 1) określanie zasad i koordynacja rekrutacji do służby wojskowej;
- 2) organizowanie i koordynowanie zadań w zakresie psychologii służby i pracy oraz pomocy psychologicznej na rzecz osób uprawnionych do jej uzyskania na podstawie przepisów ustawy z dnia 9 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa
- 3) planowanie i administrowanie zasobami rezerw osobowych i rzeczowych oraz planowanie uzupełnień pokojowych, kryzysowych, mobilizacyjnych i wojennych, a także świadczeń na rzecz obrony;
- 4) koordynacja szkolenia rezerw osobowych Sił Zbrojnych;
- 5) przygotowywanie projektów aktów prawnych dotyczących rekrutacji do czynnej służby wojskowej i uzupełniania zasobów rezerw osobowych i rzeczowych, w tym zasad nakładania świadczeń na rzecz obrony;
- 6) realizacja przedsięwzięć związanych z promocją Sił Zbrojnych;
- 7) koordynacja kwalifikacji wojskowej w czasie pokoju oraz jej prowadzenie w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 8) zapewnienie operacyjnego i mobilizacyjnego rozwinięcia jednostek wojskowych;

- 9) koordynacja uzupełniania potrzeb osobowych jednostek wojskowych oraz innych jednostek wykonujących zadania na rzecz obronności lub bezpieczeństwa państwa;
- 10) koordynacja czynności realizowanych w ramach gromadzenia zasobów osobowych na potrzeby uzupełnienia mobilizacyjnego Sił Zbrojnych i w czasie wojny;
- 11) udział w planowaniu przestrzennego zagospodarowania, ze względu na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa.

2. Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji jest organem wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695, 1292 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54 i 187) w stosunku do szefów wojskowych centrów rekrutacji.

Art. 43. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, tworzy, przekształca i znosi wojskowe centra rekrutacji oraz określa ich siedziby i terytorialny zasięg działania z uwzględnieniem podziału terytorialnego państwa oraz konieczności zapewnienia sprawności funkcjonowania wojskowych centrów rekrutacji.

DZIAŁ V

Programowanie i finansowanie rozwoju Sił Zbrojnych

Art. 44. Rada Ministrów, uwzględniając potrzeby obronne Rzeczypospolitej Polskiej, co 4 lata określa, po zasięgnięciu opinii komisji sejmowej właściwej w sprawach obrony państwa, wyrażonej w drodze uchwały, szczegółowe kierunki przebudowy i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych na kolejny 15-letni okres planistyczny, stosownie do zasad planowania obronnego w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego na podstawie:

- 1) głównych kierunków rozwoju Sił Zbrojnych oraz ich przygotowań do obrony państwa określanych przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej przyjętych w ramach planowania obronnego w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego.

Art. 45. 1. Minister Obrony Narodowej na podstawie szczegółowych kierunków przebudowy i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 44, oraz stosownie do zasad planowania obronnego w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego wprowadza, w drodze zarządzenia, program rozwoju Sił Zbrojnych, zwany dalej „programem”, po zasięgnięciu opinii komisji sejmowej właściwej w sprawach obrony państwa.

2. Program określa w szczególności:

- 1) zadania dotyczące modernizacji wyposażenia Sił Zbrojnych;
- 2) zamierzenia w zakresie:
 - a) systemów obronnych Sił Zbrojnych,
 - b) zobowiązań wynikających z umów lub porozumień międzynarodowych,

- c) gromadzenia i utrzymywania zapasów środków bojowych i materiałowych dla Sił Zbrojnych,
 - d) szkolenia Sił Zbrojnych,
 - e) dyslokacji jednostek wojskowych
 - f) rozwoju infrastruktury wojskowej,
 - g) polityki kadrowej, rekonwersyjnej, kształcenia kadr w systemie szkolnictwa wojskowego;
- 3) liczebność oraz skład bojowy poszczególnych elementów Sił Zbrojnych.

Art. 46. 1. Realizację programu powierza się Ministrowi Obrony Narodowej.

2. W celu realizacji programu:

- 1) mogą być zawierane umowy wieloletnie, do których nie stosuje się przepisu art. 46 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i art. 435 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych;
- 2) nie stosuje się przepisu art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w zakresie konieczności uzgadniania z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych decyzji o przeznaczeniu mienia likwidowanych jednostek budżetowych, w przypadku gdy mienie to jest przekazywane między jednostkami budżetowymi Ministerstwa Obrony Narodowej.

3. Minister Obrony Narodowej, po upływie każdego roku realizacji programu, przedstawia ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych informację z realizacji decyzji o przeznaczeniu mienia likwidowanych jednostek budżetowych Ministerstwa Obrony Narodowej.

4. Rada Ministrów sprawuje nadzór nad realizacją programu, składając Sejmowi w okresach dwuletnich stosowną informację o wykonaniu programu, razem ze szczegółowymi kierunkami przebudowy i modernizacji Sił Zbrojnych na kolejny okres planistyczny, o których mowa w art. 44.

Art. 47. Źródłami finansowania programu są:

- 1) budżet państwa;
- 2) środki Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 50;
- 3) przychody ze zbycia akcji lub udziałów spółek przemysłowego potencjału obronnego, o których mowa w art. 57.

Art. 48. 1. Na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej przeznaczają się corocznie wydatki z budżetu państwa w wysokości nie niższej niż:

- 1) 2,2% Produktu Krajowego Brutto – w roku 2022;
- 2) 2,3% Produktu Krajowego Brutto – w roku 2023;

- 3) 2,4% Produktu Krajowego Brutto – w roku 2024 i 2025;
- 4) 2,5% Produktu Krajowego Brutto – w roku 2026 i latach kolejnych.

2. Wartość Produktu Krajowego Brutto, o którym mowa w ust. 1, ustala się w oparciu o wartość określoną w projekcie budżetu państwa na dany rok i dotyczy tego samego roku, na który są planowane wydatki, o których mowa w ust. 1.

3. Wydatki, o których mowa w ust. 1, obejmują wydatki budżetowe w części budżetu państwa „obrona narodowa” oraz wydatki budżetowe w dziale „obrona narodowa” w innych częściach budżetu państwa.

4. Udział wydatków majątkowych w wydatkach, o których mowa w ust. 1, wynosi co najmniej 20%.

5. Minister Obrony Narodowej planując wydatki na modernizację techniczną Sił Zbrojnych uwzględnia polski przemysłowy potencjał obronny oraz wydatki na badania naukowe i prace rozwojowe w dziedzinie obronności państwa.

6. Kryteria określone w ust. 1–5 są uwzględniane przez Radę Ministrów w projektach ustaw budżetowych albo projektach ustaw o prowizorium budżetowym.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na zgodne wnioski Ministra Obrony Narodowej oraz właściwego dysponenta części budżetowej, może dokonywać przeniesień wydatków zaplanowanych w dziale „obrona narodowa” między częściami budżetu państwa.

8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, może dokonywać przeniesień wydatków zaplanowanych w części budżetu państwa „obrona narodowa” pomiędzy działami klasyfikacji wydatków budżetu państwa.

Art. 49. Programy wieloletnie, o których mowa w art. 136 ustawy o finansach publicznych, dla których Rada Ministrów wskazała Ministra Obrony Narodowej jako wykonawcę, są finansowane poza wydatkami, o których mowa w art. 48 ust. 1.

Art. 50. 1. W Banku Gospodarstwa Krajowego tworzy się Fundusz Wsparcia Sił Zbrojnych, zwany dalej „Funduszem”.

2. Wydatki Funduszu przeznacza się na realizację celów określonych w programie.

3. Wydatki Funduszu mogą być przeznaczane na wykup i zapłatę odsetek od obligacji, o których mowa w art. 54 ust. 1, oraz pokrycie kosztów ich emisji.

4. Przychodami Funduszu są:

1) wpływy za:

- a) wsparcie udzielone wojskom obcym oraz udostępnianie im poligonów,
- b) specjalistyczne usługi wojskowe;

- 2) przychód, o którym mowa w art. 30 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz.U. z 2021 r. poz. 303);
- 3) środki uzyskane ze sprzedaży mienia, o którym mowa w art. 93 ustawy wymienionej w pkt 2;
- 4) przychody, o których mowa w art. 61 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 2;
- 5) przychody uzyskane na podstawie art. 98 ust. 3 i art. 99 ust. 2 ustawy wymienionej w pkt 2;
- 6) przychody, o których mowa w art. 4 ust. 6 ustawy z dnia 10 lipca 2008 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu niektórymi składnikami mienia Skarbu Państwa oraz o Agencji Mienia Wojskowego oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 901);
- 7) odszkodowania lub kary umowne oraz zwrócone zaliczki, gwarancje, zabezpieczenia oraz inne środki otrzymane w toku realizacji umów, zawartych na rzecz Sił Zbrojnych i dotyczących:
 - a) zakupu sprzętu wojskowego,
 - b) usług związanych z modernizacją, modyfikacją, naprawą lub remontem sprzętu wojskowego,
 - c) badań naukowych i prac rozwojowych w zakresie sprzętu wojskowego,
 - d) usług i robót budowlanych związanych z rozwojem infrastruktury wojskowej;
- 8) wpływy ze skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w art. 52;
- 9) środki z wyemitowanych obligacji, o których mowa w art. 54 ust. 1;
- 10) wpływy z wpłat lub darowizn, o których mowa w art. 60;
- 11) wpłaty z budżetu państwa;
- 12) darowizny, spadki i zapisy;
- 13) środki wnoszone przez inne państwa członkowskie Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego w ramach refundacji wydatków poniesionych przez Rzeczpospolitą Polską na zadania realizowane w ramach Programu Inwestycji Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego w Dziedzinie Bezpieczeństwa (NSIP), zwanego dalej „Programem NSIP”;
- 14) zwrot podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego otrzymany przez organy wojskowe z tytułu realizacji zadań na rzecz sił zbrojnych USA na podstawie Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki o wzmocnionej współpracy obronnej, podpisanej w Warszawie dnia 15 sierpnia 2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 2153 i 2154) oraz z tytułu udzielonego wsparcia pozostałym wojskom obcym;

- 15) środki przekazywane przez Fundusz Przeciwdziałania COVID-19, pochodzące z emisji obligacji organizowanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego na rzecz Funduszu;
- 16) wpłata z zysku Narodowego Banku Polskiego, o którym mowa w art. 69 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027);
- 17) wpływy z innych tytułów.

5. Minister Obrony Narodowej zawiera z Bankiem Gospodarstwa Krajowego umowę, w której określa się co najmniej zasady dokonywania wypłat ze środków Funduszu, o których mowa w ust. 6, oraz zasady opracowania i aktualizacji prognozy przychodów i wydatków Funduszu dla potrzeb opracowania programu.

6. Wypłaty ze środków Funduszu są realizowane na podstawie dyspozycji wypłaty składanej do Banku Gospodarstwa Krajowego przez Ministra Obrony Narodowej.

7. Ze środków Funduszu dokonuje się wypłaty wynagrodzenia prowizyjnego przysługującego Bankowi Gospodarstwa Krajowego. Wysokość wynagrodzenia jest ustalana w umowie, o której mowa w ust. 5.

Art. 51. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego sporządza plan finansowy Funduszu, który określa w szczególności:

- 1) przeznaczenie środków Funduszu zgodnie z art. 50 ust. 2 i 3;
- 2) kwotę planowanych do wyemitowania przez Bank Gospodarstwa Krajowego obligacji w kraju i za granicą na rzecz Funduszu, o których mowa w art. 54 ust. 1;
- 3) maksymalną kwotę oraz termin obowiązywania gwarancji, o których mowa w art. 54 ust. 2.

2. Bank Gospodarstwa Krajowego przedstawia Ministrowi Obrony Narodowej do dnia 15 kwietnia danego roku bilans oraz rachunek zysków i strat za rok poprzedni.

3. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje Ministrowi Obrony Narodowej sprawozdanie z realizacji planu finansowego Funduszu w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących sprawozdawczości budżetowej

4. Bank Gospodarstwa Krajowego przedstawia projekt planu, o którym mowa w ust. 1, do:

- 1) uzgodnienia – ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych,
 - 2) zatwierdzenia – Ministrowi Obrony Narodowej
- w trybie i terminach określonych w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.

5. Plan finansowy Funduszu stanowi podstawę dokonywania wypłat ze środków Funduszu oraz podstawę do przeprowadzenia emisji obligacji, o których mowa w art. 54 ust. 1.

6. Okresowo wolne środki Funduszu Bank Gospodarstwa Krajowego może lokować w:

- 1) innych bankach;
- 2) w formie depozytu, o którym mowa w art. 78b ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 305 i 1236);
- 3) papiery wartościowe emitowane lub gwarantowane przez Skarb Państwa;
- 4) papiery wartościowe emitowane przez Narodowy Bank Polski.

7. Suma lokat, o których mowa w ust. 6, w jednym banku lub grupie banków powiązanych ze sobą kapitałowo lub organizacyjnie, nie może przekroczyć 25% okresowo wolnych środków Funduszu.

8. Dla potrzeb opracowania programu Bank Gospodarstwa Krajowego sporządza prognozę przychodów i wydatków Funduszu.

Art. 52. 1. Minister właściwy do spraw budżetu, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, może przekazywać Funduszowi skarbowe papiery wartościowe z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 50 ust. 2 i 3.

2. Minister właściwy do spraw budżetu określi, przez wydanie listu emisyjnego, warunki emisji skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1, oraz sposób realizacji świadczeń z nich wynikających.

3. List emisyjny zawiera w szczególności:

- 1) datę emisji;
- 2) powołanie podstawy prawnej emisji;
- 3) jednostkową wartość nominalną w złotych;
- 4) cenę lub sposób jej ustalenia;
- 5) stopę procentową lub sposób jej obliczania;
- 6) określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz ewentualnych należności ubocznych;
- 7) termin wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu.

4. Emisja skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w ust. 1, następuje z dniem zarejestrowania skarbowych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych oraz w kwocie równej wartości nominalnej wyemitowanych skarbowych papierów wartościowych.

Art. 53. Do emisji skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w art. 52 ust. 1, przepisów art. 98 i art. 102 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 97 tej ustawy nie stosuje się.

Art. 54. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego może emitować obligacje w kraju i za granicą na rzecz Funduszu.

2. Zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 1, są objęte gwarancją Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

3. Do gwarancji, o której mowa w ust. 2, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2021 r. poz. 442), z wyjątkiem stosowanych odpowiednio art. 43b, art. 44, art. 45 i art. 46 tej ustawy.

4. Gwarancja, o której mowa w ust. 2, jest udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych obligacjami.

5. Gwarancja, o której mowa w ust. 2, jest wolna od opłaty prowizyjnej.

6. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonej gwarancji, o której mowa w ust. 2, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości albo części.

7. Bank Gospodarstwa Krajowego jest zwolniony z obowiązku udzielania zabezpieczenia do gwarancji, o których mowa w ust. 2.

8. Do emisji obligacji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 39p–39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz.U. z 2020 r. poz. 2268 oraz z 2021 r. poz. 802 i 1005).

Art. 55. 1. Upoważnia się Bank Gospodarstwa Krajowego do udzielania podmiotom uprawnionym do otrzymania środków z Funduszu zapewnienia, że realizowane przez te jednostki zadania zostaną sfinansowane (promesa), do wysokości środków ujętych w planie finansowym Funduszu przeznaczonych na udzielanie i realizację promes.

2. Podstawą udzielenia promesy jest dokument potwierdzający przyjęcie zadania do finansowania ze środków Funduszu sporządzony przez Ministra Obrony Narodowej lub osobę upoważnioną do składania dyspozycji wypłaty ze środków Funduszu.

3. Bank realizuje zobowiązania wynikające z udzielonych promes do wysokości środków przeznaczonych na ten cel w planie finansowym Funduszu. Przy sporządzaniu planu finansowego Funduszu w roku bieżącym i kolejnych latach obrachunkowych uwzględnia się w nim środki w wysokości nie mniejszej niż suma kwot wymagalnych w danym roku zobowiązań wynikających z udzielonych promes.

4. W przypadku likwidacji Funduszu za wymagalne zobowiązania wynikające z udzielonych promes odpowiada Skarb Państwa.

5. Szczegółowe zasady udzielania przez Bank Gospodarstwa Krajowego promesy, o której mowa w ust. 1, określa umowa, o której mowa w art. 50 ust. 5.

Art. 56. 1. Specjalistyczne usługi wojskowe, o których mowa w art. 50 ust. 4 pkt 1 lit. b, mogą być świadczone przez jednostki wojskowe wyłącznie zgodnie z ich przygotowaniem specjalistycznym, w szczególności w zakresie inżynierii wojskowej, szkolenia oraz napraw sprzętu wojskowego.

2. Specjalistyczne usługi wojskowe mogą być świadczone na uzasadniony wniosek:

- 1) jednostek organizacyjnych sektora finansów publicznych;
- 2) podmiotów innych, niż jednostki organizacyjne sektora finansów publicznych, w tym podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, jeżeli świadczenie specjalistycznych usług wojskowych jest uzasadnione interesem publicznym lub interesem Sił Zbrojnych.

3. Specjalistyczne usługi wojskowe mogą być oferowane i świadczone wojskom obcym lub organizacjom międzynarodowym jeżeli jest to uzasadnione interesem Sił Zbrojnych.

4. Specjalistyczne usługi wojskowe są świadczone na podstawie umowy za pełną odpłatnością obejmującą koszty bezpośrednie i pośrednie.

5. W szczególnie uzasadnionych przypadkach specjalistyczne usługi wojskowe mogą być świadczone za częściową odpłatnością obejmującą tylko koszty bezpośrednie.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb składania i rozpatrywania wniosków oraz zawierania umów o świadczenie specjalistycznych usług wojskowych, uwzględniając potrzebę ujednoczenia sposobu postępowania podmiotów właściwych w tym zakresie oraz potrzebę zapewnienia sprawności zawierania tych umów.

Art. 57. Na finansowanie programu, niezależnie od wysokości określonych w art. 48 ust. 1, przeznacza się co najmniej 35% całości kwoty, o której mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 7 października 1999 r. o wspieraniu restrukturyzacji przemysłowego potencjału obronnego i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1663).

Art. 58. 1. Na zadania publiczne związane z realizacją na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zadań inwestycyjnych określonych w Programie NSIP może być przyznawana z budżetu państwa dotacja:

- 1) celowa:
 - a) na finansowanie zadań w zakresie inwestycji obronnych wynikających z udziału Rzeczypospolitej Polskiej w Programie NSIP oraz na przejściowe finansowanie zadań w części pozostającej do opłacenia przez organy Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego,
 - b) na realizację inwestycji krajowych jako zadań okołopakietowych, których wykonanie jest niezbędne w związku z realizowanymi projektami,

- c) na płatności wnoszone w ramach składki do wspólnego budżetu inwestycyjnego Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego,
 - d) na finansowanie utrzymania inwestycji do czasu przekazania ich użytkownikom;
- 2) podmiotowa na finansowanie krajowych wydatków administracyjnych wynikających z łącznego udziału Rzeczypospolitej Polskiej w wartości zatwierdzonych projektów na realizację inwestycji w ramach Programu NSIP i wartości zatwierdzonych projektów inwestycyjnych realizowanych w ramach zadań okołopakietowych finansowanych ze środków krajowych.

2. Dotacje, o których mowa w ust. 1, przyznaje się instytucji gospodarki budżetowej, dla której Minister Obrony Narodowej jest organem założycielskim, powołanej w celu realizacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zadań inwestycyjnych określonych w Programie NSIP.

3. Instytucji gospodarki budżetowej, o której mowa w ust. 2 może być przyznawana z budżetu państwa dotacja celowa na finansowanie zadań w zakresie krajowych inwestycji obronnych, innych niż zadania wymienione w ust. 1 pkt 1 lit. b.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki i tryb przyznawania i rozliczania dotacji, o których mowa w ust. 1 i 3 uwzględniając konieczność zapewnienia podziału dotacji na celowe i podmiotowe oraz prawidłowości postępowania w tych sprawach pod względem finansowym.

Art. 59. 1. Na poczet wykonania zamówień, których przedmiotem jest sprzęt wojskowy lub uzbrojenie lub roboty budowlane i usługi związane z wykonywaniem robót budowlanych, do których nie stosuje się ustawy – Prawo zamówień publicznych, zamawiający może udzielać zaliczek, jeżeli taka możliwość została przewidziana w dokumentacji dotyczącej zamówienia lub jeżeli wykonawca został wybrany w postępowaniu, w którym zamawiający negocjował warunki umowy z wybranymi przez siebie wykonawcami lub wykonawcą.

2. Wysokość jednorazowej zaliczki nie może przekraczać 33% wartości wynagrodzenia wykonawcy za dane zamówienie.

3. Zaliczka może być udzielona po wniesieniu przez wykonawcę zabezpieczenia.

4. Zabezpieczenie zaliczki może być wnoszone według wyboru wykonawcy w jednej lub w kilku następujących formach:

- 1) pieniądzu;
- 2) poręczeniach bankowych lub poręczeniach spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, z tym że zobowiązanie kasy jest zawsze zobowiązaniem pieniężnym;
- 3) gwarancjach bankowych;
- 4) gwarancjach ubezpieczeniowych;

- 5) wekslach z poręczeniem wekslowym banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej;
- 6) przez ustanowienie zastawu na papierach wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego;
- 7) przez ustanowienie zastawu rejestrowego.

5. Zabezpieczenie zaliczki ustala się w wysokości do pełnej kwoty udzielonej zaliczki.

6. Zamawiający może udzielić kolejnych zaliczek, pod warunkiem że wykonawca, w ramach realizacji zamówienia:

- 1) rozliczy środki w zakresie wartości poprzednio udzielanych zaliczek lub
- 2) wykaże, że zaangażował całość środków w zakresie wartości poprzednio udzielanych zaliczek.

7. Formę lub formy zabezpieczenia zaliczki, sposób jego wniesienia i zwrotu określa się w umowie. Umowa może przewidywać możliwość zmiany formy zabezpieczenia zaliczki w trakcie realizacji tej umowy.

8. Przepisów ust. 2–7 nie stosuje się do zamówień podlegających szczególnej procedurze na podstawie umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, lub porozumienia zawieranego na szczeblu ministerialnym lub zamówień, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

Art. 60. Podmioty prawa publicznego, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1129), mogą, niezależnie od swoich celów ustawowych lub statutowych, dokonywać wpłat lub darowizn na Fundusz.

Art. 61. 1. Spółki przemysłowego potencjału obronnego, Agencja Rozwoju Przemysłu Spółka Akcyjna, Polski Fundusz Rozwoju Spółka Akcyjna, agencje wykonawcze oraz inne państwowe osoby prawne mogą nabywać sprzęt wojskowy w celu przekazania w leasing Siłom Zbrojnym.

2. Raty za leasing, o którym mowa w ust. 1, są pokrywane z budżetu państwa lub Funduszu.

3. W celu realizacji zadania, o którym mowa w ust. 1, podmioty prawa publicznego, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych, niezależnie od swoich celów ustawowych lub statutowych, mogą:

- 1) obejmować akcje lub udziały w spółkach, o których mowa w ust. 1;
- 2) dokonywać wpłat lub darowizn na agencje wykonawcze oraz inne osoby prawne, o których mowa w ust. 1.

Art. 62. 1. Pozyskiwanie sprzętu wojskowego w ramach realizacji umowy międzynarodowej może mieć formę leasingu.

2. W przypadku pozyskania sprzętu wojskowego w formie leasingu przyjmuje się, na potrzeby wszelkich procedur lub postępowań, niezbędnych do prawidłowego użytkowania tego sprzętu, że sprzęt ten jest własnością Sił Zbrojnych.

DZIAŁ VI

Rejestracja i kwalifikacja wojskowa oraz ewidencja wojskowa

Rozdział 1

Rejestracja wojskowa

Art. 63. 1. Na potrzeby założenia ewidencji wojskowej oraz prowadzenia kwalifikacji wojskowej prowadzi się rejestrację, której podlegają obywatele polscy, którzy ukończyli 18 lat życia.

2. Rejestrację prowadzi wójt lub burmistrz (prezydent miasta) właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące osoby objętej rejestracją w dniu ukończenia przez nią 18 lat życia. W pozostałych przypadkach właściwość miejscową ustala się według przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

3. Rejestrację prowadzi się na podstawie danych osobowych określonych w art. 8 pkt 1–7, 9–12, 14, 17–22 i 26 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2019 r. poz. 1397, 2294 oraz z 2020 r. poz. 695, 2320 i 2369), uzyskanych z ewidencji ludności prowadzonej przez wójtów lub burmistrzów (prezydentów miast).

4. Dane, o których mowa w ust. 3, ujmuje się w rejestrze osób objętych rejestracją oraz w wykazach osób podlegających wezwaniu do kwalifikacji wojskowej.

5. Jeden egzemplarz rejestru osób objętych rejestracją przekazuje się właściwemu ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące szefowi wojskowego centrum rekrutacji na potrzeby założenia ewidencji wojskowej.

6. Prowadzenie rejestracji nie wymaga zgłoszenia się, zgody lub powiadomienia osoby, o której mowa w ust. 1.

Art. 64. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny rejestracją mogą zostać objęte również inne osoby, niż wymienione w art. 63.

2. Osoby podlegające rejestracji mogą zostać obowiązane do zgłoszenia się do rejestracji w określonym terminie i miejscu.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 2, może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, Rada Ministrów, w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, a także w przypadku dużej migracji ludności, wystąpienia zakłóceń w przekazywaniu na potrzeby rejestracji danych z ewidencji ludności prowadzonej przez wójtów lub burmistrzów (prezydentów miast) lub w przypadku potrzeby rozszerzenia zakresu osób objętych obowiązkiem zgłoszenia się do

kwalifikacji wojskowej, wskazując jednocześnie grupy osób objęte rejestracją oraz obowiązkiem zgłoszenia się do rejestracji, uwzględniając konieczność zapewnienia właściwej realizacji procesu rejestracji w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

4. Do prowadzenia rejestracji stosuje się odpowiednio przepisy art. 63, z zastrzeżeniem ust. 5–9.

5. Obowiązkowi zgłoszenia się do rejestracji nie podlegają osoby:

- 1) w stosunku do których orzeczono trwałą albo długotrwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników,
- 2) całkowicie niezdolne do pracy oraz niezdolne do samodzielnej egzystencji lub uznane za całkowicie niezdolne do pracy, na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
- 3) zaliczone do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności albo o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych

– jeżeli przedstawią wójtowi lub burmistrzowi (prezydentowi miasta) dokument stwierdzający tę niezdolność lub niepełnosprawność.

6. Rejestrację prowadzi wójt lub burmistrz (prezydent miasta) właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące osoby podlegającej rejestracji. W pozostałych przypadkach właściwość miejscową ustala się według przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

7. Do rejestracji wzywa osobę podlegającą temu obowiązkowi wójt lub burmistrz (prezydent miasta).

8. Osoby podlegające obowiązkowi zgłoszenia się do rejestracji, które nie zgłosiły się do tej rejestracji w określonym terminie i miejscu, są obowiązane to uczynić niezwłocznie po ustaniu przeszkody.

9. W przypadku niezgłoszenia się bez uzasadnionej przyczyny do rejestracji osoby podlegającej temu obowiązkowi, wójt lub burmistrz (prezydent miasta) nakłada na tę osobę grzywnę w celu przymuszenia albo zarządza przymusowe doprowadzenie przez Policję do urzędu gminy, w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 65. 1. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb prowadzenia rejestracji,
- 2) wzory dokumentów prowadzonych w ramach rejestracji,
- 3) szczegółowy zakres danych ujmowanych w poszczególnych dokumentach,

4) organy, którym mogą być udostępniane dokumenty związane z rejestracją – kierując się potrzebą zapewnienia realizacji celu prowadzenia rejestracji, oraz uwzględniając pisemny lub elektroniczny sposób prowadzenia dokumentów w ramach rejestracji.

2. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, należy również uwzględnić możliwość wprowadzenia obowiązku osobistego zgłoszenia się osób do rejestracji, w tym wskazać tryb i sposób ich wzywania.

Rozdział 2

Kwalifikacja wojskowa

Art. 66. 1. Kwalifikacja wojskowa ma na celu założenie ewidencji wojskowej oraz określenie zdolności do pełnienia służby wojskowej przez obywateli Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Czynności podejmowane w ramach kwalifikacji wojskowej są prowadzone przez powiatowe komisje lekarskie oraz wojewódzkie komisje lekarskie oraz wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) oraz szefa wojskowego centrum rekrutacji.

Art. 67. 1. Zwierzchni nadzór nad przeprowadzaniem kwalifikacji wojskowej sprawuje Minister Obrony Narodowej.

2. Bieżący nadzór nad przygotowaniem i przebiegiem kwalifikacji wojskowej sprawują wojewodowie.

3. Kontrolę prowadzenia kwalifikacji wojskowej przez wojewódzkie i powiatowe komisje lekarskie oraz szefów wojskowych centrów rekrutacji wykonuje Minister Obrony Narodowej, a przez organy samorządowe Prezes Rady Ministrów i wojewodowie.

4. Za przeprowadzenie kwalifikacji wojskowej na terenie powiatu (miasta na prawach powiatu) odpowiada starosta (prezydent miasta).

5. Kwalifikację wojskową przeprowadza się corocznie.

6. W uzasadnionych przypadkach kwalifikacja wojskowa może być przeprowadzana w kilku okresach danego roku kalendarzowego.

7. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, termin lub terminy ogłoszenia kwalifikacji wojskowej i czas jej lub ich trwania na terytorium państwa oraz roczniki i grupy osób podlegających obowiązkowi stawienia się do kwalifikacji wojskowej, uwzględniając, aby termin lub terminy ogłoszenia kwalifikacji wojskowej wyprzedzały, co najmniej o 14 dni, dzień jej lub ich rozpoczęcia.

Art. 68. 1. W ramach kwalifikacji wojskowej wykonuje się następujące czynności:

- 1) sprawdzenie tożsamości osób podlegających stawieniu się do kwalifikacji wojskowej;
- 2) określenie zdolności fizycznej i psychicznej do służby wojskowej osób podlegających stawieniu się do kwalifikacji wojskowej;

- 3) wstępne przeznaczenie osób podlegających stawieniu się do kwalifikacji wojskowej do poszczególnych form obowiązku obrony oraz przyjęcie wniosków o przeznaczenie do służby zastępczej;
- 4) wprowadzenie danych do ewidencji lub aktualizacja ewidencji wojskowej i przetwarzanie danych gromadzonych w tej ewidencji;
- 5) przekazywanie informacji i promowanie służby wojskowej;
- 6) wydanie zaświadczenia o stawieniu się do kwalifikacji wojskowej, uregulowanym stosunku do służby wojskowej oraz o orzeczonej zdolności do służby wojskowej;
- 7) nadanie stopnia wojskowego szeregowego i przeniesienie osób podlegających stawieniu się do kwalifikacji wojskowej do rezerwy pasywnej.

2. Czynności, o których mowa w ust. 1, wymienione w:

- 1) pkt 1 – należą do wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) albo upoważnionego pracownika urzędu gminy (miasta);
- 2) pkt 2 – należą do powiatowej komisji lekarskiej;
- 3) pkt 3–7 – należą do szefa wojskowego centrum rekrutacji albo jego upoważnionego przedstawiciela.

3. W ramach kwalifikacji wojskowej szef wojskowego centrum rekrutacji albo jego upoważniony przedstawiciel może również przeprowadzać czynności związane z rekrutacją do ochotniczych rodzajów służby wojskowej.

4. Przepisu ust. 1 pkt 7 nie stosuje się w przypadku wprowadzenia obowiązku pełnienia zasadniczej służby wojskowej.

5. Przepisy ust. 1 pkt 3, 4 i 6 nie naruszają uprawnień szefa wojskowego centrum rekrutacji związanych z wykonywaniem czynności, określonych w tych przepisach, niezależnie od trwania kwalifikacji wojskowej oraz związanych z nią uprawnień osób podlegających kwalifikacji wojskowej oraz tych, którzy się do niej stawili.

Art. 69. 1. Do kwalifikacji wojskowej są obowiązani stawić się, w określonym terminie i miejscu mężczyźni, którzy w danym roku kalendarzowym kończą 19 lat życia.

2. Osoby podlegające stawieniu się do kwalifikacji wojskowej, które nie dopełniły tego obowiązku w określonym terminie i miejscu, są obowiązane to uczynić niezwłocznie po ustaniu przeszkody.

3. Osoby, wobec których kwalifikacja wojskowa nie została przeprowadzona w roku kalendarzowym, w którym ukończyły 19 lat życia podlegają obowiązkowi stawienia się do kwalifikacji wojskowej przeprowadzanej w następnym roku kalendarzowym.

4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1–3, trwa do końca roku kalendarzowego, w którym osoba objęta tym obowiązkiem kończy 55 lat życia.

5. Do kwalifikacji wojskowej mogą się zgłosić również ochotnicy, w tym kobiety, do końca roku kalendarzowego, w którym kończą 55 lat życia, niezależnie od posiadanych kwalifikacji i wykształcenia, jeżeli ukończyli co najmniej 18 lat życia. Zgłoszenia można dokonać również z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344).

6. Do stawienia się do kwalifikacji wojskowej w przypadku, o którym mowa w ust. 1, wzywa wójt lub burmistrz (prezydent miasta), zapewniając planowe stawiennictwo osób do tej kwalifikacji.

7. W czasie kwalifikacji wojskowej wójt lub burmistrz (prezydent miasta):

- 1) prowadzi listę stawiennictwa osób do kwalifikacji wojskowej, uwzględniając następujące dane osobowe tych osób:
 - a) nazwisko,
 - b) imię lub imiona,
 - c) nazwisko rodowe,
 - d) numer ewidencyjny PESEL,
 - e) miejsce urodzenia,
 - f) serię i numer dowodu osobistego,
 - g) miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące,
 - h) adres do korespondencji;
- 2) wypłaca świadczenia, o których mowa w art. 6 ust. 2 i 3.

8. W przypadku niestawienia się do kwalifikacji wojskowej bez uzasadnionej przyczyny, właściwy wójt lub burmistrz (prezydent miasta) z urzędu albo na wniosek przewodniczącego powiatowej komisji lekarskiej lub szefa wojskowego centrum rekrutacji nakłada na osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej grzywnę w celu przymuszenia albo zarządza przymusowe doprowadzenie przez Policję do kwalifikacji wojskowej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

9. W okresie trwania obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej w ramach kwalifikacji wojskowej szef wojskowego centrum rekrutacji może również wykonywać czynności związane z udzieleniem odroczeń czynnej służby wojskowej.

10. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić w razie zagrożenia bezpieczeństwa państwa albo w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny obowiązek stawienia się do kwalifikacji wojskowej osób, które w danym roku kalendarzowym kończą co najmniej 18 lat życia, trwający do końca roku kalendarzowego, w którym te osoby kończą 55 lat życia, uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych, zagrożenie zewnętrznego i wewnętrznego bezpieczeństwa państwa oraz wskazując granice wieku osób, których ten obowiązek dotyczy.

Art. 70. 1. Kobiety posiadające kwalifikacje przydatne do służby wojskowej oraz kobiety pobierające naukę w celu uzyskania tych kwalifikacji, które w danym roku szkolnym lub akademickim kończą naukę albo będąc studentkami lub absolwentkami szkół wyższych, mogą być poddane obowiązkowi stawienia się do kwalifikacji wojskowej, poczynając od dnia 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym kończą 19 lat życia.

2. Za kwalifikacje, o których mowa w ust. 1, uznaje się wykształcenie lub kwalifikacje zawodowe wymagane do wykonywania zawodów medycznych, weterynaryjnych, morskich oraz lotniczych, a także zawodów: psychologów, rehabilitantów, radiologów, diagnostów laboratoryjnych, informatyków, teleinformatyków, nawigatorów oraz tłumaczy.

3. W przypadku wprowadzenia obowiązku stawienia się do kwalifikacji wojskowej kobiet:

- 1) rektorzy albo dyrektorzy szkół, o których mowa w ust. 1, przesyłają szefowi wojskowego centrum rekrutacji, właściwemu ze względu na siedzibę szkoły, imienny wykaz kobiet, które kończą naukę w danym roku kalendarzowym;
- 2) szef wojskowego centrum rekrutacji, właściwy ze względu na siedzibę szkoły, o której mowa w ust. 1, przesyła szefowi wojskowego centrum rekrutacji, właściwemu ze względu na miejsce pobytu stałego kobiet lub miejsce ich czasowego pobytu trwającego ponad 3 miesiące, imienne wykazy kobiet, podlegających obowiązkowi stawienia się do kwalifikacji wojskowej;
- 3) szefowie wojskowych centrów rekrutacji po otrzymaniu wykazów, o których mowa w pkt 2, przesyłają je wójtom lub burmistrzom (prezydentom miast) w celu wezwania kobiet do kwalifikacji wojskowej. Wykazy te uzupełniają dodatkowym zestawieniem kobiet, o których mowa w ust. 5.

4. W imiennych wykazach kobiet, o których mowa w ust. 3 pkt 1 i 2, w zakresie danych osobowych osób objętych tymi wykazami zamieszcza się następujące dane:

- 1) nazwisko;
- 2) imię lub imiona;
- 3) nazwisko rodowe;
- 4) numer ewidencyjny PESEL;
- 5) miejsce urodzenia;
- 6) serię i numer dowodu osobistego;
- 7) miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące;
- 8) adres do korespondencji;
- 9) rok i kierunek nauki oraz nazwę i siedzibę szkoły;

10) kwalifikacje przydatne do służby wojskowej, których posiadanie skutkuje obowiązkiem stawienia się do kwalifikacji wojskowej.

5. Do kwalifikacji wojskowej stawać również mogą, w terminie określonym w ust. 1, kobiety, które ochotniczo zgłosiły się do pełnienia służby wojskowej.

6. Kobiety, które stawiły się do kwalifikacji wojskowej, podlegają obowiązkowi służby wojskowej na zasadach ogólnych.

7. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, wskazuje grupy kobiet, których dotyczy obowiązek, o którym mowa w ust. 1, wskazując grupy kobiet poddane temu obowiązkowi, oraz określa stanowiska służbowe lub funkcje, na które przeznaczają się kobiety do służby wojskowej, uwzględniając przepisy w sprawie wykazu prac uciążliwych, niebezpiecznych lub szkodliwych dla zdrowia kobiet w ciąży lub kobiet karmiących dziecko piersią wydane na podstawie art. 176 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320) i przepisy w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy ręcznych pracach transportowych wydane na podstawie art. 237¹⁵ § 1 tej ustawy oraz potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 71. 1. W przypadku gdy osoba, której nadano kategorię zdolności do czynnej służby wojskowej w ramach kwalifikacji wojskowej, zgłosi w terminie 3 lat od dnia nadania tej kategorii chęć pełnienia czynnej służby wojskowej, nie kieruje się jej na badania lekarskie oraz psychologiczne.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do osób, które ubiegają się o przyjęcie do służby na stanowiskach wymagających szczególnych predyspozycji, a także do osób których stan zdrowia uległ zmianie albo istnieją uzasadnione wątpliwości co do aktualnego stanu zdrowia.

Art. 72. 1. Określenie zdolności do służby wojskowej osób stawiających się do kwalifikacji wojskowej należy do powiatowych i wojewódzkich komisji lekarskich, które mogą orzekać w składzie jednoosobowym.

2. W ramach czynności, o których mowa w ust. 1, osoby stawiające się do kwalifikacji wojskowej, poddaje się obowiązkowym badaniom lekarskim oraz psychologicznym, a także, stosownie do potrzeb i według decyzji przewodniczącego komisji lekarskiej, badaniom specjalistycznym oraz obserwacji szpitalnej.

3. Osoba stawiająca się do kwalifikacji wojskowej jest obowiązana przedstawić komisji lekarskiej posiadaną dokumentację medyczną, w tym wyniki badań specjalistycznych, przeprowadzonych w okresie 12 miesięcy przed dniem stawienia się do kwalifikacji wojskowej.

4. Można nie poddawać badaniom lekarskim, o których mowa w ust. 2, osób:

- 1) podlegających stawieniu się do kwalifikacji wojskowej, w stosunku do których orzeczono trwałą albo długotrwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników,
 - 2) całkowicie niezdolnych do pracy oraz niezdolnych do samodzielnej egzystencji lub uznanych za całkowicie niezdolne do pracy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,
 - 3) podlegających stawieniu się do kwalifikacji wojskowej zaliczonych do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych
- jeżeli przedstawia komisji orzeczenie albo wypis z treści orzeczenia stwierdzającego tę niezdolność lub niepełnosprawność, na podstawie którego można określić zdolność tych osób do czynnej służby wojskowej.

5. Do prowadzenia badań lekarskich, określania kategorii zdolności osób do służby wojskowej oraz wydawania orzeczeń w tych sprawach przez komisje lekarskie, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 73 ust. 3.

6. Powiatowe i wojewódzkie komisje lekarskie powołują wojewodowie w porozumieniu z szefami wojskowych centrów rekrutacji.

7. Wojewódzka komisja lekarska sprawuje nadzór nad działalnością powiatowych komisji lekarskich.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, skład, tryb powoływania i postępowania oraz terminy urzędowania powiatowych i wojewódzkich komisji lekarskich oraz sposób współdziałania komisji z wojewodami oraz wójtami (burmistrzami, prezydentami miast) lub starostami i innymi organami samorządu terytorialnego, kierując się potrzebą zapewnienia sprawnego przebiegu procesu orzekania o zdolności do służby wojskowej.

Art. 73. 1. Podmioty lecznicze udzielają zwolnienia od pracy, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, lekarzom wchodzącym w skład powiatowych i wojewódzkich komisji lekarskich oraz pracownikom średniego personelu do spraw zdrowia wyznaczonym do powiatowych komisji lekarskich w przypadku konieczności ich udziału w pracach komisji w godzinach pracy zawodowej.

2. Osobom wchodzącym w skład komisji lekarskich, o których mowa w ust. 1, orzekających o zdolności do służby wojskowej osób stawiających się do kwalifikacji wojskowej, oraz pracownikom średniego personelu do spraw zdrowia, o których mowa w ust. 1, przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę związaną z określeniem zdolności tych osób do służby wojskowej, wykonywaną poza godzinami pracy zawodowej, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia zgodnie z ust. 1.

3. Wysokość wynagrodzenia za każdy dzień pracy nie może przekraczać 10% przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za kwartał poprzedzający wypłatę wynagrodzenia.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania dodatkowego wynagrodzenia osób wchodzących w skład komisji lekarskich orzekających o stopniu zdolności do służby wojskowej osób stawiających się do kwalifikacji wojskowej oraz pracowników średniego personelu do spraw zdrowia wyznaczonych do powiatowych komisji lekarskich mając na względzie maksymalną wysokość wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 3.

5. Wojewodowie zlecają podmiotom leczniczym przeprowadzanie na potrzeby powiatowych i wojewódzkich komisji lekarskich badań specjalistycznych, w tym psychologicznych, oraz obserwacji szpitalnej osób stawiających się do kwalifikacji wojskowej.

6. W przypadku niemożności zlecenia przeprowadzania badań specjalistycznych lub badań psychologicznych podmiotom leczniczym wojewodowie mogą zawierać umowy o przeprowadzanie takich badań przez lekarzy prowadzących indywidualne specjalistyczne praktyki lekarskie lub grupowe praktyki lekarskie oraz przez psychologów.

7. Przy powoływaniu powiatowych i wojewódzkich komisji lekarskich oraz do zamówień na realizację świadczeń, o których mowa w ust. 5 i 6 oraz art. 72 ust. 2, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 288, 1517, 2275 i 2320).

8. Koszty wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz badań specjalistycznych i obserwacji szpitalnej, o których mowa w ust. 5, pokrywa się z budżetu państwa, z części, którą dysponuje wojewoda.

Art. 74. 1. Orzeczenie powiatowej komisji lekarskiej doręcza się osobie stawiającej się do kwalifikacji wojskowej i szefowi wojskowego centrum rekrutacji na piśmie wraz z uzasadnieniem albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

2. Od orzeczenia powiatowej komisji lekarskiej przysługuje osobie stawiającej się do kwalifikacji wojskowej i szefowi wojskowego centrum rekrutacji odwołanie do wojewódzkiej komisji lekarskiej w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Orzeczenie to może być zmienione przez wojewódzką komisję lekarską również z urzędu, jeżeli zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa.

3. Członkom powiatowej komisji lekarskiej przysługuje prawo wnoszenia do wojewódzkiej komisji lekarskiej sprzeciwów od orzeczeń powiatowej komisji lekarskiej w terminie 14 dni od dnia wydania orzeczenia.

4. Ostateczne orzeczenie powiatowej komisji lekarskiej ustalające czasową niezdolność do zasadniczej służby wojskowej osób, które w okresie do 24 miesięcy od dnia badania rokuja odzyskanie zdolności do służby wojskowej w czasie pokoju może być zmienione przez powiatową komisję lekarską z urzędu albo na pisemny wniosek osoby stawiającej się do kwalifikacji wojskowej lub szefa wojskowego centrum rekrutacji, jeżeli stan zdrowia tej osoby uległ istotnej zmianie.

5. O wszczęciu z urzędu postępowania, o którym mowa w ust. 4, zawiadamia się szefa wojskowego centrum rekrutacji oraz osobę stawiającą się do kwalifikacji wojskowej.

6. Wniosek o zmianę kategorii zdolności do zasadniczej służby wojskowej, o której mowa w ust. 4, składa się za pośrednictwem szefa wojskowego centrum rekrutacji. Do wniosku osoba stawiająca się do kwalifikacji wojskowej dołącza zaświadczenie lekarskie stwierdzające zmiany w jej stanie zdrowia, jakie nastąpiły od dnia ostatniego orzeczenia ustalającego kategorię zdolności do służby wojskowej.

7. Do powiatowej komisji lekarskiej nie kieruje się osób, wobec których wydano ostateczne orzeczenie ustalające niezdolność do służby wojskowej w czasie pokoju, z wyjątkiem niektórych stanowisk służbowych przeznaczonych dla terytorialnej służby wojskowej lub trwałą i całkowitą niezdolność do czynnej służby wojskowej w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

8. Wobec osób, którym powiatowe komisje lekarskie ustaliły niezdolność do zasadniczej służby wojskowej w czasie pokoju, z wyjątkiem niektórych stanowisk służbowych przeznaczonych dla terytorialnej służby wojskowej lub trwałą i całkowitą niezdolność do służby wojskowej w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, przewodniczący powiatowej komisji lekarskiej wszczyna z urzędu postępowanie w sprawie zmiany kategorii zdolności do służby wojskowej, jeżeli ostateczne orzeczenie o stopniu zdolności tych osób do służby wojskowej zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa. O wszczęciu tego postępowania powiadamia się szefa wojskowego centrum rekrutacji oraz osobę, wobec której ustalono niezdolność do służby wojskowej w czasie pokoju, z wyjątkiem niektórych stanowisk służbowych przeznaczonych dla terytorialnej służby wojskowej lub trwałą i całkowitą niezdolność do służby wojskowej w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

9. Ostateczne orzeczenia komisji lekarskich są wiążące dla szefów wojskowych centrów rekrutacji.

Art. 75. 1. Starosta (prezydent miasta na prawach powiatu) na potrzeby przeprowadzenia kwalifikacji wojskowej:

- 1) zapewnia lokal dla wójta lub burmistrza (prezydenta miasta), powiatowej komisji lekarskiej i szefa wojskowego centrum rekrutacji wraz z wyposażeniem oraz przedmioty niezbędne do pracy tych organów, a także pomieszczenia wraz z wyposażeniem, niezbędne przy wprowadzaniu danych do ewidencji wojskowej osób stawiających się do kwalifikacji wojskowej;
- 2) może zatrudnić, na podstawie umowy o pracę na czas określony lub umowę zlecenia, nie więcej niż 4 osoby do prac związanych z wprowadzaniem danych do ewidencji wojskowej osób stawiających się do kwalifikacji wojskowej i wydawaniem zaświadczeń o stawieniu się do kwalifikacji wojskowej, uregulowanym stosunku do służby wojskowej oraz o orzeczonej zdolności do służby wojskowej.

2. Osobom, o których mowa w ust. 1 pkt 2, przysługuje wynagrodzenie nie niższe niż wynagrodzenie referentów z wykształceniem średnim lub średnim branżowym, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 37 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1282).

Art. 76. Wojewoda zapewnia lokal dla wojewódzkiej komisji lekarskiej wraz z wyposażeniem oraz przedmioty niezbędne do pracy tej komisji.

Art. 77. 1. Osoby podlegające stawieniu się do kwalifikacji wojskowej, które w okresie od dnia ogłoszenia kwalifikacji wojskowej do dnia jej rozpoczęcia zmieniły miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące, zgłaszają się do wójta lub burmistrza (prezydenta miasta), właściwego ze względu na ich nowe miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) wyznacza im miejsce i termin stawienia się do kwalifikacji wojskowej.

2. Osoby podlegające stawieniu się do kwalifikacji wojskowej, które po rozpoczęciu kwalifikacji wojskowej na danym terenie zamierzają zmienić miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące, stawiają się do kwalifikacji wojskowej przed opuszczeniem miejsca dotychczasowego pobytu. W pozostałych przypadkach właściwość miejscową ustala się według przepisów art. 21 § 1 pkt 3 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do ochotników.

Art. 78. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw administracji publicznej i ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób wzywania do kwalifikacji wojskowej oraz treść obwieszczeń i wzór tego wezwania, sposób organizacji i przebieg kwalifikacji wojskowej, uwzględniając

konieczność zapewnienia efektywnej współpracy organów wykonujących zadania w czasie kwalifikacji wojskowej oraz zapewnienia odpowiednich warunków organizacyjnych do przeprowadzenia tej kwalifikacji.

Rozdział 3

Ewidencja wojskowa

Art. 79. Ewidencję wojskową prowadzi się na potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 80. 1. Ewidencję wojskową prowadzi w postaci elektronicznej lub papierowej Minister Obrony Narodowej.

2. Minister Obrony Narodowej prowadzi ewidencję wojskową przy pomocy:

- 1) Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji,
- 2) szefa wojskowego centrum rekrutacji właściwego ze względu na miejsce stałego pobytu albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące,
- 3) kierownika komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej w sprawach kadr,
- 4) dowódcy jednostki wojskowej, szefa (kierownika, dyrektora) jednostki organizacyjnej – w zakresie realizacji ustawowych zadań.

3. Dane zawarte w ewidencji wojskowej przetwarzają:

- 1) Minister Obrony Narodowej;
- 2) dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr;
- 3) szef komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej w sprawach zarządzania zasobami osobowymi;
- 4) kierownik komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej w sprawach pracowniczych;
- 5) organ właściwy do wyznaczania na stanowiska służbowe;
- 6) dowódca jednostki wojskowej, szef (kierownik, dyrektor) jednostki organizacyjnej i ich przełożeni;
- 7) Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji;
- 8) szef wojskowego centrum rekrutacji;
- 9) osoby upoważnione przez Ministra Obrony Narodowej.

4. Dane zawarte w ewidencji wojskowej przetwarzają również osoby upoważnione przez podmioty, o których mowa w ust. 3 pkt 2–7.

5. Ewidencję aktualizuje się na bieżąco.

6. Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji oraz szefowie wojskowych centrów rekrutacji współpracują z Szefem Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych w zakresie niezbędnym do realizacji jego zadań ustawowych.

Art. 81. 1. W ewidencji wojskowej gromadzi się i przetwarza następującedane:

- 1) osób podlegających rejestracji, kwalifikacji wojskowej, obowiązkowi służby wojskowej oraz osób dobrowolnie zgłaszających się do służby wojskowej, a także podlegających albo spełniających inny rodzaj obowiązku obrony;
- 2) żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz osób będących w rezerwie;
- 3) pracowników resortu obrony narodowej.

2. W ewidencji wojskowej gromadzi i przetwarza się następujące dane:

- 1) osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1:
 - a) imię lub imiona oraz nazwisko, w tym nazwisko rodowe, oraz nazwiska i imiona poprzednie;
 - b) data oraz miejsce i kraj urodzenia;
 - c) numer ewidencyjny PESEL;
 - d) imiona i nazwiska rodowe rodziców oraz ich numery PESEL, jeżeli zostały im nadane;
 - e) stan cywilny i rodzinny, w tym imiona i nazwisko, nazwisko rodowe oraz data urodzenia małżonka i dzieci;
 - f) obywatelstwo;
 - g) płeć;
 - h) wizerunek;
 - i) seria i numer i data ważności ostatniego wydanego dowodu osobistego oraz oznaczenie organu wydającego dokument;
 - j) miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące oraz adres do korespondencji i dane kontaktowe, a także adres najbliższej rodziny;
 - k) dane kontaktowe obejmujące jego numer telefonu i adres elektroniczny oraz wskazanej przez niego osoby obejmujące nazwisko i imiona, adres zameldowania lub adres zamieszkania, numer telefonu i adres elektroniczny;
 - l) dotyczące wykształcenia i zawodu wyuczonego;
 - m) dotyczące nauki, w tym miejsce jej pobierania, oraz posiadane kwalifikacje zawodowe, w tym uprawnienia do wykonywania zawodów lub czynności;
 - n) dotyczące zatrudnienia lub prowadzonej działalności gospodarczej, w tym ich miejsce, rodzaj i okres oraz zajmowane stanowisko;
 - o) dotyczące zdolności do służby wojskowej;
 - p) dotyczące szkodliwego używania alkoholu lub używania środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych;
 - q) dotyczące orzeczeń psychologicznych;

- r) stopień wojskowy, specjalność wojskowa, korpus osobowy i grupa osobowa;
 - s) dotyczące przeznaczenia do służby wojskowej lub jej form równorzędnych oraz służby zastępczej lub innych form obowiązku obrony;
 - t) dotyczące przydziału mobilizacyjny, pracowniczego przydziału mobilizacyjnego lub przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego albo dotyczące wyłączenia od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
 - u) dotyczące przebiegu czynnej służby wojskowej lub jej form równorzędnych albo zastępczych;
 - v) dotyczące karty mobilizacyjnej lub karty przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego oraz karty i tabliczki tożsamości;
 - w) dotyczące prawomocnych orzeczeń w sprawach karnych oraz w sprawach o wykroczenia;
 - x) o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, o osadzeniu w zakładzie karnym lub areszcie śledczym lub o umieszczeniu w zakładzie poprawczym oraz o zwolnieniu z tych zakładów lub aresztu;
 - z) informacje o osobie z Krajowego Rejestru Karnego;
 - za) data zgonu albo data znalezienia zwłok, numer aktu zgonu oraz oznaczenie urzędu stanu cywilnego, który sporządził akt zgonu.
- 2) osób, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3:
- a) dane, o których mowa w ust. 2 pkt 1;
 - b) stopień wojskowy, specjalność wojskowa, klasa kwalifikacyjna, korpus osobowy i grupa osobowa,
 - c) dotyczące przebiegu czynnej służby wojskowej i pracy, a w przypadku żołnierzy zawodowych dodatkowo dotyczące przebiegu pracy zarobkowej,
 - d) dotyczące prawomocnych orzeczeń w sprawach karnych, w sprawach o wykroczenia oraz w postępowaniu administracyjnym lub dyscyplinarnym, a także odpowiedzialności zawodowej,
 - e) dotyczące stanu zdrowia,
 - f) dotyczące uposażeń lub wynagrodzeń i wyróżnień,
 - g) fotografia.

3. Przetwarzanie danych osobowych zgromadzonych w ewidencji wojskowej może się odbywać bez zgody i wiedzy osoby, której dotyczą te dane. Do przetwarzania tych danych ma zastosowanie przepis art. 2 ust. 2 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z

przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (Dz.U.U.E.L.2016.119.1).

4. Osoby podlegające ewidencji wojskowej są obowiązane do udzielania informacji organom prowadzącym tę ewidencję w zakresie danych ich dotyczących i przetwarzanych w ewidencji wojskowej.

5. Żołnierz, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, informuje niezwłocznie dowódcę jednostki wojskowej, w której pełni służbę, o zmianach danych gromadzonych i przetwarzanych w ewidencji i przedstawia dokumenty potwierdzające te zmiany.

6. Pracownik, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 informuje niezwłocznie szefa (kierownika, dyrektora) jednostki organizacyjnej, w której jest zatrudniony o zmianach danych gromadzonych i przetwarzanych w ewidencji i przedstawia dokumenty potwierdzające te zmiany.

7. W odniesieniu do osób, o których mowa w ust. 1 pkt 2, ewidencję prowadzi się do dnia zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej albo wygaśnięcia stosunku służbowego służby wojskowej.

8. W odniesieniu do osób, o których mowa w ust. 1 pkt 3 ewidencję prowadzi się do dnia rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku pracy.

9. Dane, osób o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2 gromadzone i przetwarzane w ewidencji przechowuje się do czasu ukończenia 55 lat życia przez osobę, której dane dotyczą, a w przypadku żołnierzy posiadających stopień podoficerski albo oficerski – 60 lat życia, albo do dnia zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej oraz przez okres 10 lat po upływie tego czasu.

10. Dane osób, o których mowa w ust. 1 pkt 3 gromadzone i przetwarzane w ewidencji przechowuje się przez okres 10 lat od dnia rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku pracy.

Art. 82. 1. Organy administracji publicznej obowiązane są do bezpłatnego udostępniania danych osobowych w celu ich przetwarzania w ewidencji wojskowej.

2. W ramach udostępniania danych, o których mowa w ust. 1, do ewidencji wojskowej przekazywane są następujące dane:

- 1) z rejestru PESEL – określone w art. 8 pkt 1–7, 9–12, 14, 17–22 i 26 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności;
- 2) z centralnej ewidencji kierowców – określone w art. 100aa ust. 1 pkt 1–3 i ust. 4 pkt 1–16 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568, 695, 1087, 1517 oraz z 2021 r. poz. 54);

- 3) z centralnej ewidencji pojazdów – określone w art. 80b, art. 80c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568, 695, 1087, 1517 oraz z 2021 r. poz. 54);
- 4) z Krajowego Rejestru Karnego – określone w art. 20 ust. 1 pkt 1 (obejmujące nazwisko, imiona i numer ewidencyjny PESEL) i pkt 2 (obejmujące stwierdzenie czy dana osoba figuruje lub nie figuruje w Rejestrze) ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1158 oraz z 2021 r. poz. 187).

3. Dane, o których mowa w ust. 2, przekazuje się do ewidencji wojskowej w drodze teletransmisji danych lub na informatycznym nośniku danych.

Art. 83. 1. Dane osobowe zgromadzone w ewidencji wojskowej mogą być udostępniane:

- 1) dowódcom jednostek wojskowych oraz ich przełożonym – jeżeli wymagają tego ich zadania;
- 2) sądom wojskowym, powszechnym jednostkom organizacyjnym prokuratury, w których utworzono komórki organizacyjne do spraw wojskowych, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego i Żandarmerii Wojskowej – jeżeli wymagają tego ich zadania;
- 3) sądom powszechnym, powszechnym jednostkom organizacyjnym prokuratury, Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu i Służbie Ochrony Państwa – jeżeli wymagają tego ich zadania i jest to niezbędne do prowadzonego przez nie postępowania;
- 4) pracodawcom – w zakresie stosunku zatrudnianych przez nich pracowników do obowiązku obrony oraz rodzaju i terminu wykonania tego obowiązku;
- 5) osobom, których dotyczą dane osobowe zgromadzone w ewidencji wojskowej;
- 6) innym podmiotom uprawnionym na podstawie odrębnych przepisów.

2. Udostępnianie danych osobowych zgromadzonych w ewidencji wojskowej podmiotom wymienionym w ust. 1 następuje nieodpłatnie.

3. Organy prowadzące ewidencję wojskową są obowiązane do wzajemnego przekazywania danych zgromadzonych w tej ewidencji.

Art. 84. 1. W przypadku zniszczenia ewidencji wojskowej w całości lub w części, a także wystąpienia zdarzeń, które uniemożliwiają korzystanie z niej w całości lub w części następuje jej odtwarzanie.

2. Odtworzenie ewidencji wojskowej zarządza szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

3. Odtwarzanie ewidencji wojskowej obejmuje dane przetwarzane w ewidencji wojskowej.

4. Do pozyskiwania danych, o których mowa w ust. 2, nie wymaga się odrębnego żądania, zapytania lub wniosku w tej sprawie, a ich przekazywanie następuje bezpłatnie w sposób ustalony w porozumieniu zawartym między Ministrem Obrony Narodowej, w zakresie:

- 1) rejestru PESEL – z ministrem właściwym do spraw informatyzacji;
- 2) centralnej ewidencji kierowców – z ministrem właściwym do spraw informatyzacji;
- 3) Krajowego Rejestru Karnego – z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 85. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji wojskowej, dokumenty stanowiące ewidencję wojskową i dokumenty będące podstawą wprowadzenia danych do tej ewidencji, sposób odtwarzania ewidencji wojskowej uwzględniając kategorie osób objętych ewidencją wojskową, formy spełniania obowiązku obrony, a także przypadki, w których następuje potrzeba odtworzenia ewidencji wojskowej

Art. 86. 1. Szefowie wojskowych centrów rekrutacji, a w przypadku wprowadzenia obowiązku zgłoszenia się określonych osób do rejestracji również organy przeprowadzające tę rejestrację, są zawiadamiani przez:

- 1) sądy – o zastosowaniu tymczasowego aresztowania wobec osób podlegających obowiązkowi służby wojskowej i o prawomocnym skazaniu tych osób;
- 2) zakłady karne i poprawcze oraz areszty śledcze – o osadzeniu w zakładzie karnym lub areszcie śledczym osób podlegających obowiązkowi służby wojskowej lub o umieszczeniu takich osób w zakładzie poprawczym oraz o zwolnieniu z tych zakładów lub aresztu.

2. Minister Sprawiedliwości, Minister Obrony Narodowej i minister właściwy do spraw administracji publicznej określą, w drodze rozporządzenia, zakres zawiadomień, o których mowa w ust. 1, oraz sposób i terminy przesyłania zawiadomień, uwzględniając pisemną lub elektroniczną formę zawiadomienia.

Art. 87. 1. W przypadkach określonych w ustawie szefowie wojskowych centrów rekrutacji wydają dla potrzeb obowiązku obrony książeczki wojskowe.

2. W książeczce wojskowej zamieszcza się co najmniej następujące dane:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) numer PESEL;
- 4) stopień wojskowy;
- 5) informacje dotyczące określenia zdolności do służby wojskowej;
- 6) dotyczące pełnionej służby wojskowej;
- 7) nazwę organu wystawiającego;

- 8) serię i numer;
- 9) wskazówki dla posiadacza książeczki wojskowej;
- 10) elementy zabezpieczające

3. Osoba, której wydano książeczkę wojskową, w przypadku utraty lub zniszczenia tej książeczki, jest obowiązana powiadomić szefa wojskowego centrum rekrutacji, a będąca żołnierzem w czynnej służbie wojskowej dowódcę jednostki wojskowej, o jej utracie lub zniszczeniu.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, wzór książeczki wojskowej, sposób wydawania i ewidencjonowania oraz zwrotu, tryb postępowania w przypadku jej utraty albo zniszczenia, uwzględniając przeznaczenie do służby wojskowej oraz sprawność postępowania w zakresie wydawania książeczki wojskowej.

Art. 88. 1. Organy wojskowe wyposażają żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz osoby pełniące służbę w jednostkach zmilitaryzowanych przydzielonych do Sił Zbrojnych, cywilny personel medyczno-sanitarny Sił Zbrojnych, osoby cywilne towarzyszące Siłom Zbrojnym, personel organizacji „Polski Czerwony Krzyż” i innych ochotniczych organizacji pomocy, osoby cywilne wykonujące czynności duszpasterskie oraz inne osoby określone prawem międzynarodowym – w karty i tabliczki tożsamości.

2. Karty tożsamości, o których mowa w ust. 1, wydawane żołnierzom w czynnej służbie wojskowej wyjeżdżającym w celach służbowych za granicę stanowią również dowód tożsamości, o którym mowa w art. III ust. 2 lit. a Umowy między Państwami-Stronami Traktatu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych, sporządzonej w Londynie dnia 19 czerwca 1951 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 257 oraz z 2008 r. poz. 1052).

3. Żołnierzom, o których mowa w ust. 2, wydaje się również indywidualny lub zbiorowy rozkaz wyjazdu.

4. W kartach tożsamości, o których mowa w ust. 1, zamieszcza się odpowiednio:

- 1) nazwisko i imię (imiona) posiadacza karty;
- 2) datę urodzenia posiadacza karty;
- 3) stopień wojskowy i oznaczenie książeczki wojskowej albo legitymacji służbowej posiadacza karty;
- 4) numer PESEL posiadacza karty;
- 5) rodzaj służby (status) posiadacza karty;
- 6) grupę krwi posiadacza karty;
- 7) fotografię i podpis posiadacza karty;
- 8) suchy odcisk pieczęci urzędowej organu wydającego kartę (wyłącznie na papierowych kartach tożsamości);

- 9) nazwę państwa wystawiającego kartę;
- 10) serię i numer karty;
- 11) elementy zabezpieczające kartę.

5. Na tabliczce tożsamości zamieszcza numer seryjny oraz w razie potrzebyco najmniej:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) numer PESEL;
- 3) oznaczenie grupy krwi.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje oraz wzory kart i tabliczek tożsamości wydawanych osobom, o których mowa w ust. 1, organy wojskowe właściwe do ich wydawania i ewidencjonowania, tryb ich ewidencjonowania, doręczania i postępowania w przypadku ich zniszczenia lub utraty, z uwzględnieniem przeznaczenia oraz wykorzystania kart i tabliczek tożsamości przez osoby, o których mowa w ust. 1, a także wzór rozkazu wyjazdu, mając na względzie jego ujednoclenie.

DZIAŁ VII

Rekrutacja do służby wojskowej oraz orzekanie o zdolności do pełnienia służby wojskowej

Art. 89. 1. Osoba ubiegająca się o powołanie do służby wojskowej może zgłosić się do dowolnie wybranego wojskowego centrum rekrutacji w celu złożenia wniosku o powołanie do służby wojskowej albo przesłać ten wniosek za pośrednictwem strony internetowej lub środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może zostać złożony również podczas kwalifikacji wojskowej.

Art. 90. 1. We wniosku, o którym mowa w art. 89, wskazuje się rodzaj służby wojskowej, którego pełnieniem jest zainteresowana osoba ubiegająca się o powołanie do tej służby.

2. We wniosku, o którym mowa w art. 89, wskazuje się co najmniej:

- 1) preferowane miejsce odbywania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej;
- 2) uczelnię wojskową, na której osoba ubiegająca się o powołanie do służby wojskowej chce podjąć kształcenie;
- 3) chęć odbycia kursu oficerskiego – w przypadku absolwentów uczelni wyższych innych niż wojskowe na kierunku zapewniającym nabycie kwalifikacji szczególnie przydatnych w Siłach Zbrojnych;
- 4) uprawnienia lub kwalifikacje, których nabyciem jest zainteresowana osoba zgłaszająca się do odbycia dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej, spośród uprawnień i kwalifikacji określonych w przepisach wydanych na podstawie ust. 4.

3. W przypadku wskazania we wniosku uprawnień lub kwalifikacji, o których mowa ust. 2 pkt 4, powołanie do dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej może nastąpić wyłącznie po podpisaniu umowy określającej w szczególności wysokość i zasady zwrotu kosztów nabycia uprawnień lub kwalifikacji w przypadku zakończenia służby przed upływem okresu na jaki nastąpiło powołanie do tej służby.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wykaz uprawnień i kwalifikacji:
 - a) niezbędnych na potrzeby Sił Zbrojnych, które można nabyć w ramach pełnienia dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej,
 - b) szczególnie przydatnych w Siłach Zbrojnych, których nabycie na uczelni wyższej innej niż uczelnia wojskowa może spowodować skierowanie absolwenta tej uczelni na kurs oficerski,
 - 2) tryb postępowania w sprawach zgłaszania się do odbycia dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej,
 - 3) elementy umowy, o której mowa w ust. 3,
 - 4) wzór wniosku o powołanie do służby wojskowej
- uwzględniając potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych oraz efektywność przebiegu tej służby.

Art. 91. 1. Postępowanie rekrutacyjne mające na celu powołanie do służby wojskowej prowadzi szef wojskowego centrum rekrutacji.

2. Postępowanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje w szczególności:

- 1) wpisanie do ewidencji wojskowej, w przypadku braku takiego wpisu;
- 2) przeprowadzenie badania lekarskiego i psychologicznego, a w uzasadnionych przypadkach skierowanie na dodatkowe badania lekarskie lub specjalistyczne, z zastrzeżeniem art. 71;
- 3) wydanie orzeczenia o zdolności do służby wojskowej;
- 4) określenie kategorii zdolności do służby wojskowej, w przypadku osób, które jej nie posiadają;
- 5) nadanie stopnia wojskowego szeregowego, w przypadku jego nieposiadania;
- 6) powołanie do służby wojskowej, z wyłączeniem zawodowej służby wojskowej.

3. Szef wojskowego centrum rekrutacji na potrzeby prowadzenia postępowania, o którym mowa w ust. 1, może zatrudnić, na podstawie umowy o pracę na czas określony lub umowę zlecenia, lekarza do orzekania o zdolności do służby wojskowej. Przepis art. 73 ust. 1–3 oraz przepisy wydane na podstawie art. 73 ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 92. 1. Postępowanie rekrutacyjne wobec osoby, o której mowa w art. 89, trwa nie dłużej niż 2 dni.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się gdy niezbędne jest skierowanie osoby ubiegającej się o powołanie do służby wojskowej do wojskowej komisji lekarskiej w celu wykonania dodatkowych badań.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, osobę ubiegającą się o powołanie do służby wojskowej kieruje się do dowolnie wybranej przez tę osobę wojskowej komisji lekarskiej.

4. W przypadku prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1, orzeczenie o zdolności do służby wojskowej wydaje lekarz rejonowej wojskowej komisji lekarskiej albo inny lekarz, z którym szef wojskowego centrum rekrutacji zawarł umowę w zakresie orzekania o zdolności do służby wojskowej.

5. Do prowadzenia badań lekarskich, określania kategorii zdolności osób do służby wojskowej oraz wydawania orzeczeń w tych sprawach, stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 73 ust. 2.

6. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 4 jest decyzją, od której osobie ubiegającej się o powołanie do służby wojskowej przysługuje odwołanie do wojskowej komisji lekarskiej wyższego stopnia, w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia.

7. W przypadku uznania osoby, o której mowa w ust. 1, za zdolną do służby wojskowej szef wojskowego centrum rekrutacji powołuje tę osobę do służby wojskowej wskazując termin i miejsce stawienia się do tej służby, z wyłączeniem art. 195.

8. Rekrutacja może być prowadzona w siedzibie szefa wojskowego centrum rekrutacji lub w obiektach jednostek organizacyjnych podległych lub nadzorowanych przez Ministra Obrony Narodowej lub w innych obiektach umożliwiających prawidłowe jej przeprowadzenie.

9. Obiekty, o których mowa w ust. 8, wyposaża się w sprzęt i środki niezbędne do orzekania o zdolności do pełnienia czynnej służby wojskowej, działalności administracyjnej oraz promocyjno-informacyjnej.

10. Szefowie wojskowych centrów rekrutacji właściwi w zakresie prowadzenia ewidencji wojskowej, przesyłają szefowi wojskowego centrum rekrutacji prowadzącemu rekrutację ewidencję wojskową osób ubiegających się o powołanie do służby wojskowej.

11. Szef wojskowego centrum rekrutacji przeprowadzający rekrutację wzywa kandydatów do stawienia się w określonym miejscu i czasie w celu przeprowadzenia tej rekrutacji.

12. Osobom, które stawiły się na wezwanie, o którym mowa w ust. 11, na złożony przez nie wniosek, zapewnia się zakwaterowanie i wyżywienie przez czas prowadzenia czynności

związanych z przeprowadzeniem rekrutacji, w przypadku gdy okres rekrutacji trwa dłużej niż 1 dzień.

Art. 93. 1. Do służby wojskowej może być powołana osoba, która spełnia następujące warunki:

- 1) posiada obywatelstwo polskie,
- 2) posiada nieposzlakowaną opinię;
- 3) posiada zdolność fizyczną i psychiczną do pełnienia służby wojskowej,
- 4) posiada wiek co najmniej 18 lat,
- 5) nie była karana za przestępstwo umyślne,
- 6) nie jest przeznaczona do służby zastępczej,
- 7) nie jest wyłączona od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny,
- 8) nie posiada nadanego przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego do służby w jednostce zmilitaryzowanej,
- 9) posiada wykształcenie:
 - a) co najmniej wyższe – w przypadku pełnienia służby na stanowisku służbowym w korpusie oficerów,
 - b) co najmniej średnie lub średnie branżowe – w przypadku pełnienia służby na stanowisku służbowym w korpusie podoficerów,
 - c) co najmniej podstawowe – w przypadku pełnienia służby na stanowisku służbowym w korpusie szeregowych

– jeżeli występują potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych.

2. Powołanie do służby wojskowej może być również uzależnione od:

- 1) posiadania przez kandydata na żołnierza kwalifikacji wymaganych do zajmowania stanowiska służbowego;
- 2) posiadania orzeczenia o braku przeciwwskazań do pełnienia służby na stanowiskach wymagających szczególnych predyspozycji psychofizycznych;
- 3) złożenia ankiety bezpieczeństwa osobowego.

Art. 94. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 92 ust. 2 szef wojskowego centrum rekrutacji kieruje osobę ubiegającą się o powołanie do służby wojskowej do wojskowej komisji lekarskiej w celu wydania stosownego orzeczenia.

2. Wojskowa komisja lekarska wydaje orzeczenie, które jest decyzją.

3. Wojskowa komisja lekarska może orzekać jednoosobowo.

4. Niezależnie od orzekania, o którym mowa w ust. 1, wojskowe komisje lekarskie orzekają również w innych sprawach określonych w ustawie.

5. Badania diagnostyczne i konsultacje specjalistyczne dla potrzeb orzekania przez wojskowe komisje lekarskie realizują lub zapewniają ich realizację podmioty lecznicze, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej.

6. Do realizacji świadczeń, o których mowa w ust. 5 nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2021 r. poz. 1285), w zakresie ustalania kolejności dostępu do świadczeń.

7. Orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej doręcza się na piśmie wraz z uzasadnieniem, utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej, osobie skierowanej do wojskowej komisji lekarskiej oraz organowi, który skierował tę osobę do wojskowej komisji lekarskiej.

8. Od orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej osobie skierowanej oraz organowi, który skierował tę osobę do wojskowej komisji lekarskiej, przysługuje odwołanie do wojskowej komisji lekarskiej będącej organem wyższego stopnia, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

9. Ostateczne orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej jest wiążące dla szefów wojskowych centrów rekrutacji i dowódców jednostek wojskowych.

10. Minister Obrony Narodowej i organ wyższego stopnia w stosunku do wojskowej komisji lekarskiej, może w trybie nadzoru uchylić każde orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej sprzeczne z prawem lub wydane z pominięciem istotnych okoliczności faktycznych.

11. Uchylając orzeczenie, odpowiednio Minister Obrony Narodowej albo organ wyższego stopnia w stosunku do wojskowej komisji lekarskiej wskazuje okoliczności wymagające wyjaśnienia w toku dalszego postępowania w sprawie.

12. W przypadku uchylenia orzeczenia sprawę rozpatruje ponownie w pierwszej instancji wojskowa komisja lekarska wyznaczona odpowiednio przez Ministra Obrony Narodowej albo organ wyższego stopnia w stosunku do wojskowej komisji lekarskiej, która wydała orzeczenie zgodnie z zaleceniami, o których mowa w ust. 11.

Art. 95. Do zamówień na realizację świadczeń, o których mowa w art. 94 ust. 5, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

Art. 96. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia:

- 1) tworzy, przekształca i znosi wojskowe komisje lekarskie oraz określa ich siedziby oraz zasięg działania,
- 2) określi tryb udzielania zamówień na badania diagnostyczne i konsultacje specjalistyczne dla potrzeb orzekania przez wojskowe komisje lekarskie

– uwzględniając równe traktowanie podmiotów leczniczych oraz sprawność postępowania .

Art. 97. 1. Wojskowe komisje lekarskie wydają orzeczenie o zdolności danej osoby do służby wojskowej na podstawie badania lekarskiego fizycznej i psychicznej zdolności tej osoby

do odpowiedniego rodzaju służby wojskowej, z uwzględnieniem wyników badań specjalistycznych, a w przypadku potrzeby również obserwacji szpitalnej.

2. Do wojskowej komisji lekarskiej nie kieruje się w celu określenia zdolności do zawodowej służby wojskowej osób, wobec których wydano ostateczne orzeczenie ustalające niezdolność do służby wojskowej w czasie pokoju lub trwała i całkowitą niezdolność do czynnej służby wojskowej w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

3. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) kategorie zdolności do służby wojskowej,
 - 2) wykaz chorób i ułomności uwzględniany przy orzekaniu o zdolności do czynnej służby wojskowej oraz do służby poza granicami państwa,
 - 3) wykaz chorób i ułomności uwzględniany przy orzekaniu o zdolności do pełnienia służby w rodzajach wojsk i służb oraz na stanowiskach służbowych i funkcjach wojskowych wymagających szczególnych predyspozycji zdrowotnych,
 - 4) zakres badań wykonywanych w ramach orzekania o zdolności do poszczególnych rodzajów czynnej służby wojskowej,
 - 5) warunki orzekania o zdolności do czynnej służby wojskowej przez wojskowe komisje lekarskie,
 - 6) szczegółowe warunki orzekania o zdolności do służby wojskowej poza granicami państwa,
 - 7) tryb postępowania wojskowych komisji lekarskich,
 - 8) sposób ustalania związku chorób oraz śmierci ze służbą wojskową przez te komisje,
 - 9) sposób orzekania o potrzebie udzielenia żołnierzowi urlopu zdrowotnego
- kierując się potrzebą zapewnienia pełnej i specjalistycznej oceny zdolności do czynnej służby wojskowej.

4. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 3, należy wskazać kategorie zdolności do służby orzekane w przypadku stwierdzenia poszczególnych chorób i ułomności, uwzględniając oznaczenie tych chorób i ułomności według paragrafów i punktów w celu zapewnienia ochrony danych osobowych w procesie orzecznictwa, sposób postępowania w przypadku stwierdzenia kilku chorób i ułomności, a także określić tryb kierowania do wojskowych komisji lekarskich oraz tryb ich postępowania, z uwzględnieniem rodzaju pełnionej służby wojskowej, w tym służby poza granicami państwa, sprawność postępowania orzecznictwa, a także rzetelność dokumentacji lekarskiej i innych dokumentów mogących stanowić podstawę orzeczenia wojskowych komisji lekarskich.

Art. 98. 1. Osobie powoływanej do czynnej służby wojskowej przeprowadza się badania psychologiczne w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań do pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku wymagającym szczególnych predyspozycji psychofizycznych.

2. Badania psychologiczne obejmują ocenę sprawności intelektualnej, cech osobowości, sprawności psychomotorycznej oraz poziomu dojrzałości emocjonalnej i społecznej oraz ocenę sprawności funkcjonowania w sytuacjach trudnych i stresowych oraz ocenę sposobu działania i podejmowania decyzji w sytuacjach zagrożenia.

3. Orzeczenie psychologiczne wydaje psycholog uprawniony do przeprowadzenia badań psychologicznych.

4. Orzeczenie psychologiczne doręcza się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej badanemu i szefowi wojskowego centrum rekrutacji albo dowódcy jednostki wojskowej.

5. Od orzeczenia psychologicznego, osobie, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb odwoływania się od orzeczeń psychologicznych,
- 2) zakres badań psychologicznych wykonywanych w procesie wydawania orzeczeń psychologicznych,
- 3) tryb kontroli wykonywania i dokumentowania badań psychologicznych oraz wydawania orzeczeń psychologicznych,
- 4) sposób postępowania z dokumentacją związaną z badaniami psychologicznymi,
- 5) wzór orzeczenia psychologicznego, z wyjątkiem wzoru orzeczenia dotyczącego badań kierowców i osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz wykonujących pracę na stanowisku kierowcy

– uwzględniając potrzebę zapewnienia jednolitej procedury kontroli i jednolitości wydawanych orzeczeń oraz konieczność zapewnienia należytej ochrony dokumentacji związanej z prowadzeniem badań psychologicznych.

Art. 99. Szef wojskowego centrum rekrutacji informuje pracodawcę osoby powoływanej do służby wojskowej o jej powołaniu do czynnej służby wojskowej, z wyjątkiem zawodowej służby wojskowej oraz gdy powołanie następuje w trybie natychmiastowego stawiennictwa.

Art. 100. Powołani do czynnej służby wojskowej stają się żołnierzami w czynnej służbie wojskowej z chwilą stawienia się do tej służby w określonym terminie i miejscu.

DZIAŁ VIII

Kształcenie żołnierzy

Rozdział 1

Formy kształcenia

Art. 101. 1. Kształcenie kandydatów do zawodowej służby wojskowej żołnierzy zawodowych odbywa się w:

- 1) uczelniach wojskowych;
- 2) szkołach podoficerskich;
- 3) ośrodkach szkolenia lub centrach szkolenia.

2. Kształcenie może odbywać się również w uczelniach wyższych, szkołach i ośrodkach szkolenia, innych niż wojskowe.

Art. 102. 1. Pierwszeństwo przyjęcia do szkół podoficerskich mają szeregowi zawodowi, którzy pełnili zawodową służbę wojskową przez co najmniej 3 lata oraz posiadają co najmniej bardzo dobrą ogólną ocenę w ostatniej opinii służbowej.

2. Dowódca jednostki wojskowej, w której szeregowy zawodowy pełni zawodową służbę wojskową, kieruje go do szkoły podoficerskiej, na jego wniosek, uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych oraz limity przyjęć do szkół podoficerskich.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do pierwszeństwa przyjęcia podoficerów zawodowych na kurs oficerski.

Art. 103. 1. Żołnierz zawodowy może być kierowany na studia lub naukę oraz na staż, kurs lub specjalizację i inne formy szkolenia i doskonalenia zawodowego w kraju lub za granicą.

2. W wojskowych szkoleniach specjalistycznych organizowanych dla żołnierzy w resorcie obrony narodowej może uczestniczyć również pracownik resortu obrony narodowej, na jego wniosek lub za jego zgodą.

Art. 104. 1. Kandydatów na oficerów aktywnej rezerwy kształci się w Szkołach Legii Akademickiej.

2. Kandydatów na oficerów obrony terytorialnej oraz żołnierzy obrony terytorialnej, zwanych dalej „żołnierzami OT” kształci się w uczelniach wojskowych, centrach szkolenia oraz jednostkach wojskowych Wojsk Obrony Terytorialnej.

Rozdział 2

Kształcenie osób ubiegających się o przyjęcie do zawodowej służby wojskowej

Art. 105. 1. Kandydat do zawodowej służby wojskowej ubiegający się o przyjęcie na uczelnię wojskową jest poddawany postępowaniu rekrutacyjnemu, o którym mowa w art. 91 oraz postępowaniu rekrutacyjnemu na uczelni wojskowej.

2. Postępowanie rekrutacyjne na uczelni wojskowej obejmuje egzamin wstępny, rozmowę kwalifikacyjną oraz analizę ocen uzyskanych przez osobę ubiegającą się o powołanie do tej służby na świadectwie dojrzałości.

3. Przyjęcie na uczelnię wojskową jest uzależnione od:

- 1) wyniku uzyskanego w postępowaniu rekrutacyjnym na uczelni;
- 2) orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej ustalającej kategorię zdolności do zawodowej służby wojskowej;
- 3) orzeczenia psychologicznego o braku przeciwwskazań do pełnienia zawodowej służby wojskowej.

4. Rozpoczęcie kształcenia następuje po podpisaniu umowy określającej warunki zwrotu poniesionych kosztów na utrzymanie i naukę. Do zwrotu kosztów stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 116 przy czym koszty te nie podlegają zwrotowi w przypadku orzeczenia o niezdolności do służby wojskowej lub orzeczenia psychologicznego stwierdzającego przeciwwskazania do pełnienia tej służby.

5. Z dniem rozpoczęcia kształcenia w uczelni wojskowej, osoba o której mowa w ust. 1, staje się żołnierzem zawodowym i nabywa uprawnienia przewidziane dla żołnierzy zawodowych, z wyłączeniem uprawnień wskazanych w art. 115, art. 245, art. 246, art. 278–Art. **282**, art. 283, art. 289–Art. **292**, art. 294, art. 295, art. 305, art. 308, art. 453 ust. 1, art. 454, art. 457, art. 458 ust. 7, art. 459, art. 469–Art. **472** oraz art. 479 oraz art. 470. Przepisu nie stosuje się do żołnierzy zawodowych skierowanych na kształcenie w uczelni wojskowej w czasie pełnienia przez nich zawodowej służby wojskowej.

6. Kształcenie na uczelni wojskowej przez osobę, która złożyła wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej rozpoczyna się od odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1, zakończonego złożeniem przysięgi wojskowej.

7. Jeżeli żołnierz pełniący zawodową służbę wojskową w trakcie kształcenia w uczelni wojskowej nie ukończy nauki w tej uczelni, zostaje z mocy prawa zwolniony z zawodowej służby wojskowej, z dniem skreślenia z ewidencji uczelni wojskowej.

Art. 106. 1. Żołnierzom pełniącym zawodową służbę wojskową w trakcie kształcenia w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia przysługuje uposażenie zasadnicze.

2. W sprawach dotyczących uposażenia i innych należności pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy art. 482–art. 489, art. 491, art. 494, art. 496–art. 499 i art. 501

3. Prokuratorom powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury pełniącym zawodową służbę wojskową na czas szkolenia kształcenia w uczelni wojskowej przysługuje prawo do wynagrodzenia określone w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o

prokuraturze. W takim przypadku uposażenia zasadniczego, o którym mowa w ust. 1, nie wypłaca się.

4. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, stawki uposażenia zasadniczego dla żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową na czas kształcenia odpowiednio w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia mając na uwadze, by stawki uposażenia były nie niższe niż, uposażenie żołnierzy odbywających obowiązkową zasadniczą służbę wojskową oraz uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 107. Do żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową w trakcie kształcenia odpowiednio w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia stosuje się przepisy art. 198, art. 199, art. 282, art. 284, art. 288, art. 289 ust. 1–3, art. 290 pkt 1, 2 i 5, art. 291, art. 292 ust. 1, 2, 7, 9 i 15–17, art. 300 ust. 1–13, art. 302 ust. 1, art. 298 ust. 1, art. 309, art. 349, art. 350 ust. 1–3, art. 340, art. 354, art. 442, art. 445 ust. 1, art. 446, art. 447, art. 448, art. 452, art. 455, art. 462, art. 463, art. 466 ust. 1–3, art. 467, art. 468, art. 475, art. 480, Art. 485, art. 486 i art. 487 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 97, art. 282 ust. 6, art. 288 ust. 3, art. 300 ust. 22, art. 344 ust. 8, art. 350 ust. 4, art. 340 ust. 5 oraz art. 466.

Art. 108. Po zakończeniu kształcenia przewidzianego programem studiów uczelni wojskowej albo nauczania szkoły podoficerskiej lub ośrodka szkolenia oraz wyznaczeniem na stanowisko służbowe żołnierz nabywa pozostałe uprawnienia przewidziane dla żołnierzy zawodowych.

Art. 109. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia:

- 1) tworzy i znosi szkoły podoficerskie,
 - 2) określi szczegółowe warunki i tryb składania egzaminów końcowych w szkołach podoficerskich oraz odbywania praktyk, a także wzór świadectwa stwierdzającego jej ukończenie,
 - 3) określi cele, i szczegółowe zadania szkół podoficerskich oraz organizację i podstawowe założenia procesu kształcenia w szkołach podoficerskich
- mając na uwadze efektywne przygotowanie kadry zawodowej Sił Zbrojnych do pełnienia służby wojskowej.

Art. 110. Wysokość opłaty z tytułu egzaminów wstępnych do uczelni wojskowych dla osób ubiegających się o pełnienie zawodowej służby wojskowej żołnierzy zawodowych, w przypadku przeprowadzania egzaminu wstępnego obejmującego sprawdzian sprawności fizycznej, określa się w wysokości opłaty za przeprowadzenie rekrutacji na studia ustalonej w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 81 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478).

2. Wysokość opłaty z tytułu egzaminów wstępnych dla osób będących cywilnymi studentami uczelni wojskowej – w przypadku ubiegania się o przeniesienie na studia dla kandydatów na oficerów zawodowych na tej uczelni, albo będących cywilnymi studentami innej uczelni niż uczelnia wojskowa oraz ubiegających się o przyjęcie do zawodowej służby wojskowej na uczelni wojskowej oraz osób ubiegających się o przyjęcie do szkół podoficerskich określa się w wysokości 50% opłaty, o której mowa w ust. 1.

3. Okres pełnienia zawodowej służby wojskowej pełnionej w czasie kształcenia odpowiednio w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem.

Art. 111. 1. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb ubiegania się o przyjęcie do uczelni wojskowych, szkół podoficerskich i ośrodków szkolenia, dokumenty wymagane przy ubieganiu się o przyjęcie do tych uczelni, szkół, ośrodków i centrów oraz zakres i terminy składania egzaminów wstępnych;
 - 2) warunki i tryb powoływania do zawodowej służby wojskowej pełnionej na czas kształcenia odpowiednio w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia;
 - 3) warunki i tryb przyjmowania do uczelni wojskowych, szkół podoficerskich i ośrodków szkolenia;
 - 4) sposób ustalania kosztów kształcenia na uczelni wojskowej oraz wzór umowy, o której mowa w art. 105 ust. 4;
 - 5) wysokość sposób wnoszenia opłat z tytułu egzaminów wstępnych dla osób ubiegających się o przyjęcie na studia do uczelni wojskowych i szkół podoficerskich oraz szczegółowy tryb ich pobierania;
 - 6) warunki i tryb mianowania na stopnie wojskowe żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową na czas kształcenia odpowiednio w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia;
 - 7) przebieg służby, warunki i tryb opiniowania żołnierzy pełniących tę służbę, w tym wzór arkusza opinii, ich uprawnienia inne niż określone w ustawie oraz tryb postępowania związany ze zwalnianiem z tej służby
- uwzględniając konieczność zapewnienia sprawności procesu powoływania do zawodowej służby wojskowej i ustalenia w jego toku przydatności do tej służby, konieczność zapewnienia sprawności postępowania przy przyjmowaniu do uczelni wojskowych, szkół podoficerskich i ośrodków szkolenia, jak również aby opłaty z tytułu egzaminów były porównywalne do opłat ponoszonych przy ubieganiu się do innych szkół publicznych,

aby warunki mianowania uwzględniały poszczególne okresy nauki, opinie oraz wyniki uzyskiwane w nauce przez żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową, oraz aby przebieg i czasu trwania nauki uwzględniał praktyki zawodowe i przerwy wakacyjne oraz urlopy z różnych tytułów.

Art. 112. Żołnierzowi służby wojskowej pełnionej w czasie kształcenia – kobiecie, w przypadku zajścia w ciążę, na okres ciąży i połogu udziela się, na jego wniosek, urlopu bezpłatnego w wymiarze nie dłuższym niż 12 miesięcy.

Art. 113. Absolwenta uczelni wyższej innej niż uczelnia wojskowa, posiadający tytuł zawodowy magistra lub równorzędny, który ukończył kierunek studiów zapewniający nabycie kwalifikacji szczególnie przydatnych w Siłach Zbrojnych oraz złożył wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej, można skierować na kurs oficerski, pod warunkiem odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1.

Rozdział 3

Kształcenie żołnierzy zawodowych

Art. 114. 1. Żołnierz zawodowy może pobierać naukę, jeżeli nie koliduje to z wykonywaniem przez niego zadań służbowych.

2. Żołnierz zawodowy pisemnie informuje o fakcie pobierania nauki dowódcę jednostki wojskowej, w której zajmuje stanowisko służbowe.

3. Żołnierz zawodowy może wystąpić do dowódcy, o którym mowa w ust. 2, z wnioskiem o udzielenie pomocy w związku z pobieraniem nauki.

4. Pomoc, o której mowa w ust. 3, może być udzielona wyłącznie w przypadkach, gdy poziom i kierunek nauki są zbieżne z wymaganiami kwalifikacyjnymi na zajmowanym lub na planowanym do wyznaczenia stanowisku służbowym.

5. Dowódca jednostki wojskowej, po uzyskaniu zgody organu uprawnionego do wyznaczenia żołnierza zawodowego na wyższe od zajmowanego stanowisko służbowe, zawiera z żołnierzem zawodowym umowę, w której określa między innymi rodzaj pomocy, o której mowa w ust. 3, a w szczególności pokrycie czesnego za naukę, zwrot należności z tytułu kosztów przejazdu na obszarze kraju oraz warunki zwrotu kosztów tej pomocy w przypadku przerwania nauki lub zwolnienia z zawodowej służby wojskowej z przyczyn, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 5–7, 9–11, 15 i 16, art. 235 pkt 1–3, 5 i 6 oraz art. 206 pkt 1. Zwrot kosztów pomocy następuje w terminie określonym w umowie przy czym termin ten nie może być dłuższy niż 3 lata od zakończenia nauki.

6. Do zgody, o której mowa w ust. 5, nie stosuje się art. 106 § 2–6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 115. 1. Z żołnierzem zawodowym, którego planuje się na koszt wojska skierować na studia lub naukę albo staż, kurs lub specjalizację lub inne formy szkolenia i doskonalenia zawodowego w kraju lub za granicą, których koszt przekracza sześciokrotność najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego, zawiera się umowę, która określa warunki zwrotu kosztów poniesionych na jego utrzymanie i naukę w przypadku przerwania, odwołania z kształcenia lub zwolnienia z zawodowej służby wojskowej przed określonym w umowie okresem służby wojskowej z przyczyn, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 5, 6, 7, 9, 11, 15 i 16, art. 235 pkt 1–3, 5 i 6 oraz art. 206 pkt 1, w wysokości proporcjonalnej do czasu służby po zakończeniu tej nauki.

2. Odwołanie żołnierza z kształcenia może nastąpić w przypadku:

- 1) braku postępów w kształceniu;
- 2) naruszenia regulaminów ustalonych przez organizatora kształcenia;
- 3) wniosku żołnierza.

3. Organem uprawnionym do zawarcia umowy jest organ, który kieruje żołnierza zawodowego na studia lub naukę albo staż, kurs lub specjalizację oraz inne formy szkolenia i doskonalenia zawodowego w kraju lub za granicą.

Art. 116. 1. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb udzielania żołnierzom zawodowym pomocy w związku z pobieraniem przez nich nauki, rodzaj, formę, zakres i wysokość pomocy oraz sposób jej ustalania i tryb jej zwrotu, a także sposób dokumentowania poniesionych przez żołnierza zawodowego wydatków objętych pomocą,
- 2) tryb kierowania na studia lub naukę oraz na staż, kurs lub specjalizację w kraju lub za granicą i organy właściwe w tych sprawach,
- 3) tryb odwołania ze studiów lub z nauki oraz ze stażu, z kursu lub ze specjalizacji w kraju lub za granicą i organy właściwe w tych sprawach,
- 4) wzory umów, o których mowa w art. 114 ust. 5 i art. 115 ust. 1,
- 5) sposób ustalania kosztów związanych z pobieraniem nauki przez żołnierza pełniącego w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia oraz tryb zwrotu tych kosztów

– uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności procesu kształcenia żołnierzy zawodowych i potrzeby Sił Zbrojnych, racjonalność wydatkowania środków publicznych, zapewnienie sprawności postępowania organów wojskowych w związku z pobieraniem przez żołnierzy zawodowych nauki oraz aby wysokość udzielanej pomocy uwzględniała koszty zakwaterowania, wyżywienia, umundurowania i nauki oraz dojazdu do miejsca jej

pobierania, a także chesnego i stypendium, jak również mając na uwadze jednolitość postępowania przy zawieraniu umów.

Rozdział 4

Kształcenie na oficerów rezerwy aktywnej i obrony terytorialnej w Szkołach Legii Akademickiej

Art. 117. Szkoły Legii Akademickiej mogą być organizowane przy uczelniach, w tym uczelniach wojskowych i w centrach szkolenia lub ośrodkach szkolenia.

Art. 118. 1. Kształcenie oficerskie w Szkołach Legii Akademickiej realizuje się równoległe do kształcenia w uczelni wyższej i akademii wojskowej albo po zakończeniu studiów w uczelni wyższej.

2. Żołnierze OT oraz żołnierze AR, którzy posiadają wyższe wykształcenie mogą być kierowani na stacjonarne lub zaoczne kursy oficerskie organizowane w Szkołach Legii Akademickiej przy centrach szkolenia lub ośrodkach szkolenia.

3. Kształcenie w Szkołach Legii Akademickiej rozpoczyna się od odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 zakończonego złożeniem przysięgi wojskowej.

4. Kształcenie w Szkole Legii Akademickiej kończy się egzaminem oficerskim.

Art. 119. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, wykaz uczelni i ośrodków szkolenia, przy których mogą być tworzone Szkoły Legii Akademickiej, mając na względzie konieczność zapewnienia efektywności kształcenia oraz potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 120. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia czas trwania kształcenia w Szkołach Legii Akademickiej, szczegółowy zakres działania, formy kształcenia i szkolenia oraz przebieg egzaminu oficerskiego w Szkołach Legii Akademickiej, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywności kształcenia oraz potrzeby Sił Zbrojnych.

Rozdział 5

Stypendia dla kandydatów na żołnierzy

Art. 121. 1. Minister Obrony Narodowej może, osobie zainteresowanej powołaniem do zawodowej służby wojskowej, na jej wniosek, przyznać stypendium na naukę w uczelni wyższej, na kierunku zapewniającym nabycie kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

3. Warunkiem przyznania stypendium, o którym mowa w ust. 1, jest podpisanie umowy, w ramach której osoba, której przyznaje się stypendium zobowiązuje się do:

- 1) ukończenia szkolenia podstawowego w ramach dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej przed rozpoczęciem drugiego roku nauki, po którym zostanie przeniesiona do pasywnej rezerwy;
- 2) nieodpłatnego uczestniczenia w ćwiczeniach wojskowych żołnierzy PR, w wymiarze przewidzianym w umowie;
- 3) uczestniczenia w zajęciach w Szkole Legii Akademickiej;
- 4) ukończenia kursu oficerskiego i zdania egzaminu na oficera;
- 5) złożenia wniosku o przyjęcie do zawodowej służby wojskowej i pozostawanie w tej służbie przez okres określony w umowie nie krótszy niż 5 lat.

4. W przypadku niespełnienia warunków, o których mowa w ust. 3, osoba, która podpisała umowę, zwraca wypłacone stypendium na zasadach określonych w umowie, o której mowa w ust. 3.

Art. 122. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przyznawania i wypłacania stypendium, wykaz uczelni i kierunków studiów zapewniających nabycie kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych, oraz niezbędne elementy umowy, uwzględniając rodzaje kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych.

Rozdział 6

Organizacje proobronne

Art. 123. 1. Minister Obrony Narodowej zawiera partnerską umowę proobronną z organizacją pozarządową, która spełnia wymogi określone przez Ministra Obrony Narodowej.

2. Zawarcie partnerskiej umowy proobronnej z Ministrem Obrony Narodowej następuje na wniosek organizacji pozarządowej, o której mowa w ust. 1.

3. Minister Obrony Narodowej ma prawo weryfikacji czy organizacja, o której mowa w ust. 1, spełnia określone wymogi.

4. Minister Obrony Narodowej może organizować szkolenia dla członków lub wolontariuszy organizacji proobronnych w celu nadania uprawnień do prowadzenia działalności instruktorskiej na rzecz osób trzecich w zakresie objętym szkoleniem.

5. Członkowie organizacji proobronnych w okresie do 12 miesięcy liczonym od dnia zawarcia umowy lub dnia uzyskania członkostwa w organizacji proobronnej kierowani są na 28-dniowe szkolenie podstawowe, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1 i stają się żołnierzami AR.

6. Przepisu ust. 5 nie stosuje się do członków organizacji proobronnych, uznanych za niezdolnych do pełnienia służby wojskowej.

Art. 124. Minister Obrony Narodowej może wyrazić zgodę na nieodpłatne wykorzystanie zasobów i infrastruktury Sił Zbrojnych oraz udzielić wsparcia rzeczowego i finansowego organizacji proobronnej.

Art. 125. Dowódcy jednostek organizacyjnych Sił Zbrojnych w ramach realizacji swoich zadań mogą współpracować z organizacjami proobronnymi w zakresie działalności dydaktyczno-instruktorskiej, kształtowania postaw patriotycznych i kapitału społecznego oraz wzmocnienia potencjału Sił Zbrojnych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa.

Art. 126. Minister Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymogi dla organizacji pozarządowej niezbędne do zawarcia partnerskiej umowy proobronnej,
 - 2) sposób przeprowadzenia weryfikacji spełniania przez organizację pozarządową wymogów, o których mowa w pkt 1,
 - 3) obszary szkoleniowe, w których członkowie lub wolontariusze organizacji proobronnych mogą uzyskać uprawnienie do prowadzenia działalności instruktorskiej,
 - 4) zakres wsparcia rzeczowego i finansowego organizacji proobronnych,
 - 5) tryb oraz podmioty odpowiedzialne za prowadzenie szkoleń, o których mowa w art. 123 ust. 4
- Art. 123**

– mając na uwadze konieczność zapewnienia skutecznej współpracy z organizacjami proobronnymi oraz potrzeby Sił Zbrojnych

DZIAŁ IX

Służba wojskowa

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 127. Dla stanowiska służbowego żołnierza zawodowego określa się:

- 1) nazwę;
- 2) stopnie etatowe;
- 3) grupy uposażenia;
- 4) korpus osobowy;
- 5) grupę osobową;
- 6) specjalność wojskową.

Art. 128. 1. Przewidziane w ustawie uprawnienia i obowiązki dowódców jednostek wojskowych w stosunku do żołnierzy zawodowych:

- 1) pełniących zawodową służbę wojskową w komórkach organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej, jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony

Narodowej lub przez niego nadzorowanych – przysługują odpowiednio dyrektorom (szefom, komendantom, kierownikom, prezesom) tych komórek lub jednostek;

2) zajmujących stanowiska dowódców jednostek wojskowych (dyrektorów, szefów, komendantów, kierowników, prezesów) – przysługują ich bezpośrednim przełożonym.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową w czasie oddelegowania.

Art. 129. 1. Pierwszeństwo w powołaniu do zawodowej służby wojskowej mają osoby, które odbyły dobrowolną zasadniczą służbę wojskową.

2. Dowódca jednostki wojskowej jest obowiązany zapewnić, aby liczba nieobsadzonych stanowisk etatowych przeznaczonych dla żołnierzy zawodowych w jednostce wojskowej nie przekraczała 5% ogólnej liczby stanowisk przeznaczonych dla tych żołnierzy.

3. Limit, o którym mowa w ust. 2 nie obowiązuje w przypadku gdy brak jest osób zainteresowanych pełnieniem zawodowej służby wojskowej w danej jednostce.

4. W przypadku braku możliwości obsadzenia wakującego stanowiska przeznaczonego dla szeregowego zawodowego można na to stanowisko powołać żołnierza odbywającego dobrowolną zasadniczą służbę wojskową albo pełniącego służbę w aktywnej rezerwie.

Art. 130. 1. Od decyzji wydanych przez właściwe organy w sprawach określonych w ustawie żołnierz może wnieść odwołanie do organu wyższego stopnia, na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, i skargę do właściwego sądu administracyjnego, na zasadach określonych w ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z 2020 r. poz. 2299, 2320 oraz 2021 r. poz. 54 i 159).

2. Skarga do właściwego sądu administracyjnego nie może być wniesiona na decyzje w sprawach:

- 1) powołania do zasadniczej służby wojskowej;
- 2) powołania do odbycia ćwiczeń wojskowych;
- 3) wyznaczenia i przeniesienia na stanowisko służbowe oraz zwolnienia ze stanowiska służbowego, a także przeniesienia do dyspozycji;
- 4) mianowania na stopień wojskowy;
- 5) przeniesienia do innego korpusu osobowego lub do innej grupy osobowej;
- 6) skierowania do wykonywania zadań służbowych poza jednostką wojskową;
- 7) powierzenia pełnienia obowiązków służbowych na innym stanowisku na czas nieprzekraczający 12 miesięcy;

- 8) skierowania do wykonywania zadań służbowych poza jednostką, na czas nie dłuższy niż sześć miesięcy w ciągu roku kalendarzowego;
- 9) dodatkowego czasowego pełnienia obowiązków, o którym mowa w art. 174;
- 10) delegowania do pełnienia obowiązków.

3. Wystąpienia w sprawach wynikających ze stosunku służbowego, z wyjątkiem spraw wymienionych w ust. 1, oraz przypadków określonych w ustawie, żołnierz może wnosić tylko drogą służbową.

4. W postępowaniach, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się obowiązku doręczenia korespondencji przy wykorzystaniu publicznej usługi hybrydowej albo publicznej usługi rejestrowanego doręczenia elektronicznego, o których mowa w ustawie z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. poz. 2320).

Art. 131. W postępowaniu administracyjnym i cywilnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań na podstawie niniejszej ustawy organem właściwym jest dowódca jednostki wojskowej, z której działalnością związany jest przedmiot postępowania.

Art. 132. 1. Roszczenia wynikające z przepisów ustawy przedawniają się z upływem 3 lat od dnia, w którym stały się wymagalne.

2. Przerwanie biegu przedawnienia roszczenia następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320).

Art. 133. 1. Do orzekania o zdolności do służby wojskowej w trakcie jej pełnienia właściwe są wojskowe komisje lekarskie.

2. Niezależnie od orzekania, o którym mowa w ust. 1, wojskowe komisje lekarskie orzekają również o:

- 1) zdolności do pełnienia służby poza granicami państwa;
- 2) zdolności do pełnienia służby w rodzajach wojsk i służb oraz na stanowiskach służbowych i funkcjach wojskowych wymagających szczególnych predyspozycji zdrowotnych;
- 3) potrzebie udzielenia żołnierzowi urlopu zdrowotnego;
- 4) ustaleniu związku chorób oraz śmierci ze służbą wojskową;
- 5) prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby lub prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę kieruje go do wojskowej komisji lekarskiej właściwej ze względu na miejsce stacjonowania jednostki wojskowej lub pododdziału jednostki wojskowej oraz przesyła w załączeniu posiadaną dokumentację medyczną dotyczącą stanu zdrowia osoby skierowanej.

4. Do orzekania przez wojskowe komisje lekarskie w stosunku do żołnierzy stosuje się odpowiednio przepisy art. 94, art. 71, art. 73 i art. 98 oraz przepisy wydane na podstawie art. 73 ust. 2.

Art. 134. 1. Żołnierzowi w czynnej służbie wojskowej, przeprowadza się badania psychologiczne w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań do pełnienia czynnej służby wojskowej na stanowisku wymagającym szczególnych predyspozycji psychofizycznych.

2. Do przeprowadzania badań psychologicznych stosuje się odpowiednio art. 98 oraz przepisy wydane na podstawie art. 98 ust. 6.

Art. 135. 1. W czasie pełnienia czynnej służby wojskowej oraz służby w rezerwie aktywnej żołnierz podlega opiniowaniu służbowemu przez przełożonego.

2. Od opinii służbowej żołnierzowi, o którym mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

3. Wyższy przełożony może opinię służbową, od której wniesiono odwołanie:

- 1) utrzymać w mocy;
- 2) zmienić lub uzupełnić;
- 3) uchylić i wydać nową;
- 4) uchylić, jeżeli brak było podstaw prawnych do jej wydania.

4. Wyższy przełożony może zmienić opinię służbową na niekorzyść żołnierza wyłącznie w przypadku ujawnienia okoliczności lub faktów mających negatywny wpływ na wynik opinii służbowej, które nie były znane opiniującemu w dniu wydania opinii, od której wniesiono odwołanie.

5. Opinia służbowa wydana wskutek odwołania jest ostateczna, chyba że żołnierz uzyskał ogólną ocenę niedostateczną. W takim przypadku żołnierz może wystąpić do dowódcy jednostki wojskowej z wnioskiem o zweryfikowanie tej opinii.

6. W przypadku osób pełniących służbę na stanowisku zastępcy dowódcy jednostki wojskowej wniosek o weryfikację opinii kierowany jest do wyższego przełożonego rozpatrującego odwołanie.

7. Dowódca jednostki wojskowej w przypadku wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w ust. 5, może powołać komisję w celu zbadania zasadności wniosku i po zapoznaniu się z opinią komisji, w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, może opinię:

- 1) utrzymać w mocy;
- 2) zmienić lub uzupełnić;
- 3) uchylić i wydać nową;
- 4) uchylić, jeżeli brak było podstaw prawnych do jej sporządzenia.

8. Żołnierz wyznaczony na stanowisko służbowe poza granicami państwa albo w międzynarodowej strukturze wojskowej dyslokowanej na terenie Rzeczypospolitej Polskiej podlega opiniowaniu służbowemu według trybu obowiązującego w miejscu pełnienia służby.

9. Za przygotowanie i przebieg procesu opiniowania służbowego żołnierza:

- 1) w jednostce wojskowej – odpowiada dowódca jednostki wojskowej;
- 2) skierowanego do służby poza granicami państwa – odpowiada przełożony w jednostce wojskowej, w której żołnierz zajmuje ostatnie stanowisko służbowe przed skierowaniem do służby poza granicami państwa;
- 3) w instytucji krajowej lub zagranicznej – kierownik jednostki, do której żołnierz zawodowy został oddelegowany.

10. Opinię służbową o żołnierzu udostępnia się w przypadku wystąpienia o nią przez sąd, prokuratora, Żandarmerię Wojskową, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Policję, Agencję Wywiadu, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Straż Graniczną, rzecznika dyscyplinarnego lub rzecznika dyscypliny finansów publicznych – w przypadku gdy podmioty te prowadzą postępowanie dotyczące tego żołnierza.

11. Przepisów ust. 1–9 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową na stanowiskach służbowych sędziów sądów wojskowych oraz prokuratorów do spraw wojskowych.

12. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb opiniowania żołnierzy, o których mowa w ust. 1,
- 2) terminy opiniowania służbowego,
- 3) sposób i tryb wnoszenia odwołania od opinii służbowej,
- 4) wzór arkusza opinii służbowej,
- 5) skalę ocen stosowaną do opiniowania służbowego,
- 6) sposób doręczania opinii służbowej

– uwzględniając zróżnicowany charakter służby i wykonywanych zadań w ramach jej pełnienia, aby wzór arkusza opinii służbowej zawierał wszystkie dane niezbędne do jej sporządzenia oraz umożliwiał opiniowanemu wypowiedzenie się w sprawie dalszego przebiegu służby, a także aby opiniowanie było oparte na zasadzie jawności dla opiniowanego.

Art. 136. 1. Żołnierza pełniącego służbę wojskową zwalnia się ze służby wojskowej, z wyłączeniem obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, w przypadku:

- 1) upływu czasu jej pełnienia;

- 2) osiągnięcia wieku 55 lat życia, a w przypadku żołnierzy zawodowych oraz żołnierzy posiadających stopień podoficerski lub oficerski – 60 lat życia, z zastrzeżeniem art. 236;
- 3) utraty albo zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;
- 4) ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do służby wojskowej;
- 5) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;
- 6) utraty stopnia wojskowego albo degradacji;
- 7) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej usunięcia ze służby;
- 8) wybrania na posła, w tym do Parlamentu Europejskiego, senatora, na kierownicze stanowisko państwowe obsadzone na podstawie wyboru oraz do organów wykonawczych samorządu terytorialnego;
- 9) prawomocnego orzeczenia środka karnego pozbawienia praw publicznych lub zakazu wykonywania zawodu żołnierza;
- 10) skazania prawomocnym wyrokiem na karę ograniczenia wolności, pozbawienia wolności lub karę aresztu wojskowego bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;
- 11) otrzymania w opinii służbowej ogólnej oceny niedostatecznej;
- 12) nieukończenia szkolenia podstawowego lub niezłożenia przysięgi wojskowej w przypadku żołnierzy, o których mowa w art. 182 ust. 1;
- 13) niewyrażenia zgody na zmianę stanowiska służbowego na stanowisko w innej jednostce wojskowej w przypadku rozformowania jednostki wojskowej, w której pełnił tę służbę;
- 14) niewyrażenia zgody na zmianę stanowiska służbowego w przypadku skreślenia w etacie jednostki wojskowej stanowiska służbowego, na które był wyznaczony;
- 15) odmowy przyjęcia skierowania do wojskowej komisji lekarskiej, lub na badania psychologiczne, niezgłoszenia się do tej komisji lub na te badania w określonym terminie i miejscu albo niepoddania się badaniom, do których żołnierz został zobowiązany;
- 16) nieobecności w służbie jednorazowo przez okres 3 dni roboczych, która nie została usprawiedliwiona;
- 17) złożenia przez niego, drogą służbową, pisemnego wniosku o zwolnienie ze służby.

2. Żołnierza, o którym mowa w ust. 1, można zwolnić ze służby wojskowej przed upływem czasu jej trwania w przypadku:

- 1) zaistnienia potrzeb Sił Zbrojnych;
- 2) odmowy wydania lub cofnięcia żołnierzowi poświadczenia bezpieczeństwa, lub niewyrażenia przez żołnierza zgody na przeprowadzenie postępowania sprawdzającego;

- 3) braku możliwości wyznaczenia żołnierza na inne stanowisko służbowe w tej samej lub innej jednostce wojskowej, odpowiadające jego przygotowaniu zawodowemu oraz kwalifikacjom i umiejętnościom przydatnym w Siłach Zbrojnych;
- 4) otrzymania w opinii służbowej ogólnej oceny dostatecznej;
- 5) zachowania naruszającego godność i honor żołnierza lub nie licującego z powagą służby;
- 6) zachowania godzącego w dobre imię lub interes Sił Zbrojnych.

3. Osobę, która sprawuje mandat radnego można zwolnić z czynnej służby wojskowej oraz aktywnej rezerwy przed upływem czasu jej trwania również w przypadku gdy prowadzona przez nią aktywność polityczna lub społeczna godzi w dobre imię lub interes Sił Zbrojnych.

4. Żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej oraz służby w aktywnej rezerwie, dowódca jednostki wojskowej przenosi do rezerwy pasywnej.

5. Dzień zwolnienia żołnierza pełniącego służbę w aktywnej rezerwie ze służby określa dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił służbę, przy czym jeżeli zwolnienie następuje na wniosek żołnierza aktywnej rezerwy dzień ten nie może przypadać w terminie dłuższym niż 30 dni od dnia złożenia wniosku.

6. Jeżeli zachowania, o których mowa w ust. 2 pkt 6 i 7, skutkują wszczęciem przeciwko żołnierzowi postępowania karnego, zwolnienie ze służby wojskowej może nastąpić przed wydaniem prawomocnego orzeczenia w sprawie. W takim przypadku prawo do odprawy, o której mowa w art. 469 ulega zawieszeniu do czasu prawomocnego orzeczenia w sprawie.

7. W przypadku gdy żołnierz, o którym mowa w ust. 6, nie został skazany prawomocnym wyrokiem sądu, po zakończeniu postępowania karnego przywraca się go do służby, o ile zostanie uznany przez wojskową komisję lekarską za zdolnego do służby wojskowej oraz otrzymuje on uposażenie równe uposażeniu na stanowisku zajmowanym przed zwolnieniem i obligatoryjne podwyżki wprowadzone w okresie trwania postępowania.

8. Prawo do uposażenia, o którym mowa w ust. 7, powstaje z dniem podjęcia służby.

9. Okresu pozostawania poza służbą z przyczyn, o których mowa w ust. 6, za który żołnierz nie otrzymał uposażenia, a następnie został przywrócony do służby wojskowej, nie uważa się za przerwę w służbie w zakresie uprawnień uzależnionych od nieprzerwanego jej biegu.

Rozdział 2

Rodzaje służby wojskowej

Art. 137. Służba wojskowa dzieli się na:

- 1) czynną służbę wojskową;
- 2) służbę w rezerwie;
- 3) służbę w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Art. 138. 1. Czynna służba wojskowa polega na pełnieniu:

- 1) zasadniczej służby wojskowej;
- 2) terytorialnej służby wojskowej;
- 3) zawodowej służby wojskowej.

2. Zasadnicza służba wojskowa polega na pełnieniu:

- 1) obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej;
- 2) dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej.

Art. 139. 1. Służba w rezerwie ma na celu zapewnienie uzupełnieniowych potrzeb Sił Zbrojnych i dzieli się na:

- 1) aktywną rezerwę;
- 2) pasywną rezerwę.

2. Aktywną rezerwę tworzą osoby, które zgłosiły chęć pełnienia służby w rezerwie aktywnej, złożyły przysięgę wojskową i nie pełnią czynnej służby wojskowej oraz nie ukończyły 55 roku życia albo w przypadku osób posiadających stopień podoficerski lub oficerski – 60 roku życia.

3. Pasywną rezerwę tworzą osoby, które mają uregulowany stosunek do służby wojskowej i które nie pełnią czynnej służby wojskowej oraz nie podlegają militaryzacji i które nie pełnią służby w aktywnej rezerwie oraz nie ukończyły 55 roku życia albo w przypadku osób posiadających stopień podoficerski lub oficerski – 60 roku życia.

Art. 140. 1. Żołnierze pełnią służbę wojskową dla dobra Rzeczypospolitej Polskiej. Służba ta wymaga zdyscyplinowania, lojalności i poświęcenia.

2. Żołnierze z tytułu pełnienia służby wojskowej w czasie wykonywania obowiązków służbowych podlegają szczególnej ochronie przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 141. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, liczbę osób, które mogą być powołane w danym roku kalendarzowym do czynnej służby wojskowej oraz liczbę osób, które mogą pełnić służbę wojskową w rezerwie w ramach odbywania ćwiczeń wojskowych. W rozporządzeniu, należy uwzględnić odpowiednio potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych, ze wskazaniem rodzajów czynnej służby wojskowej oraz służby w rezerwie, a także możliwość odbywania danego rodzaju służby wojskowej przez ochotników w ramach limitu osób określonego w tym rozporządzeniu.

Rozdział 3

Stopnie wojskowe

Art. 142. 1. Żołnierzy w czynnej służbie wojskowej dzieli się na:

- 1) korpus szeregowych;
- 2) korpus podoficerów, do którego zalicza się:

- a) podoficerów młodszych,
 - b) podoficerów starszych;
- 3) korpus oficerów, do którego zalicza się:
- a) oficerów młodszych,
 - b) oficerów starszych,
 - c) generałów i admirałów.

2. Korpusy oficerów, podoficerów i szeregowych dzielą się na korpusy osobowe. Korpusy osobowe dzielą się na grupy osobowe, w których występuje podział na specjalności wojskowe.

3. Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, tworzy i znosi korpusy osobowe, ustala ich podział na grupy osobowe i specjalności wojskowe, oraz wskazuje grupy osobowe i specjalności wojskowe, w których służba może być pełniona przez osoby z niepełnosprawnościami, kierując się zapewnieniem zaspokojenia potrzeb Sił Zbrojnych.

Art. 143. 1. Ze względu na posiadany stopień wojskowy żołnierze są szeregowymi, podoficerami lub oficerami.

2. Stopniami wojskowymi są następujące stopnie:

- 1) szeregowych:
 - a) szeregowy,
 - b) starszy szeregowy,
 - c) szeregowy specjalista;
- 2) podoficerskie:
 - a) podoficerów młodszych:
 - kapral,
 - starszy kapral,
 - plutonowy,
 - sierżant,
 - starszy sierżant,
 - młodszy chorąży,
 - b) podoficerów starszych:
 - chorąży,
 - starszy chorąży,
 - starszy chorąży sztabowy
- 3) oficerskie:
 - a) oficerów młodszych:
 - podporucznik,

– porucznik,

– kapitan,

b) oficerów starszych:

– major,

– podpułkownik,

– pułkownik,

c) generalskie:

– generał brygady,

– generał dywizji,

– generał broni,

– generał.

3. W Marynarce Wojennej stopniami wojskowymi są stopnie:

1) szeregowych:

a) marynarz,

b) starszy marynarz,

c) marynarz specjalista;

2) podoficerskie:

a) podoficerów młodszych:

– mat,

– starszy mat,

– bosmanmat,

– bosman,

– starszy bosman,

– młodszy chorąży marynarki,

c) podoficerów starszych:

– chorąży marynarki,

– starszy chorąży marynarki,

– starszy chorąży sztabowy marynarki;

3) oficerskie:

a) oficerów młodszych:

– podporucznik marynarki,

– porucznik marynarki,

– kapitan marynarki,

b) oficerów starszych:

- komandor podporucznik,
 - komandor porucznik,
 - komandor,
- c) admiralskie:
- kontradmirał,
 - wiceadmirał,
 - admirał floty,
 - admirał.

4. Najwyższym stopniem wojskowym jest stopień Marszałka Polski.

5. Żołnierzom zawodowym, będącym studentami uczelni wojskowych albo słuchaczami Szkoły Legii Akademickiej, którzy złożyli przysięgę wojskową, nadaje się tytuł „podchorążego”, który jest używany wraz ze stopniem wojskowym.

6. Stopnie wojskowe są dożywotnie.

Art. 144. 1. Nadanie żołnierzowi pierwszego i kolejnych stopni wojskowych, z wyłączeniem stopnia wojskowego szeregowego, następuje w drodze mianowania.

2. Pierwszym stopniem wojskowym jest:

- 1) w korpusie szeregowych – stopień wojskowy szeregowego (marynarza);
- 2) w korpusie podoficerów – stopień wojskowy kaprała (mata);
- 3) w korpusie oficerów – stopień wojskowy podporucznika (podporucznika marynarki).

3. Nadanie stopnia wojskowego szeregowego następuje na kwalifikacji wojskowej albo w trakcie rekrutacji do służby wojskowej prowadzonej przez wojskowe centrum rekrutacji.

Art. 145. 1. Funkcjonariusz Policji, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno- Skarbowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego może być na własną prośbę przeniesiony do dalszego pełnienia służby w ramach zawodowej służby wojskowej, jeżeli wykazuje predyspozycje do pełnienia tej służby.

2. Przeniesienie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się za zgodą Ministra Obrony Narodowej oraz ministra nadzorującego daną służbę, z zachowaniem ciągłości służby.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, do okresu służby, od którego uzależnione jest mianowanie na wyższy stopień wojskowy lub wyznaczenie na wyższe stanowisko służbowe wlicza się okres posiadania równorzędnego stopnia służbowego w danej służbie oraz okres zajmowania równorzędnego stanowiska w danej służbie.

4. Osobę, o której mowa w ust. 1, Minister Obrony Narodowej mianuje na stopień wojskowy równorzędny z posiadanym stopniem w odpowiedniej służbie.

5. Funkcjonariuszowi przenoszonemu w trybie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługują odprawa ani inne należności przewidziane dla funkcjonariuszy odchodzących ze służby.

Art. 146. Osobę posiadającą stopień policyjny, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, powołaną na jej wniosek albo za jej zgodą do zawodowej służby wojskowej Minister Obrony Narodowej mianuje na stopień równorzędny ze stopniem posiadanym w danej służbie.

Art. 147. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, stopnie policyjne, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej lub Straży Granicznej odpowiadające poszczególnym stopniom wojskowym. Rozporządzenie powinno uwzględniać równorzędność pierwszych stopni w poszczególnych korpusach.

Art. 148. Funkcjonariuszowi Służby Wywiadu Wojskowego i Służby Kontrwywiadu Wojskowego oddelegowanemu do wykonywania zadań w Siłach Zbrojnych na stanowisku służbowym przeznaczonym dla żołnierza zawodowego przysługują wszystkie uprawnienia w zakresie dowodzenia wynikające z zajmowanego stanowiska służbowego.

Art. 149. 1. Na stopnie wojskowe w korpusie oficerów zawodowych mianuje Minister Obrony Narodowej, a na stopnie wojskowe w korpusach podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych mianuje organ właściwy do wyznaczenia żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe, z wyłączeniem pierwszego stopnia oficerskiego (podporucznika) oraz stopni oficerskich generałów i admirałów, na które mianuje Prezydent na wniosek Ministra Obrony Narodowej, z zastrzeżeniem art. 144 i art. 145 ust. 4.

2. Na pierwszy stopień wojskowy w korpusie podoficerów zawodowych mianuje organ, któremu podlega szkoła podoficerska.

3. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Ministra Obrony Narodowej mianuje na stopień wojskowy Marszałka Polski oficera posiadającego stopień wojskowy generała (admirala) za wyjątkowe zasługi dla Sił Zbrojnych.

4. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny na wyższy stopień wojskowy mianuje:

- 1) w przypadku stopnia wojskowego podporucznika – w drodze postanowienia Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych;

- 2) w przypadku stopni wojskowych generałów i admirałów – w drodze postanowienia Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych;
- 3) w pozostałych przypadkach – odpowiednio w drodze decyzji Minister Obrony Narodowej lub Naczelny Dowódca Sił Zbrojnych, a także właściwy dowódca jednostki wojskowej.

5. Minister Obrony Narodowej, a w przypadku pierwszego stopnia oficerskiego (podporucznika) oraz stopni oficerskich generałów i admirałów, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, w czasie pokoju mogą mianować na wyższy stopień wojskowy również osoby, które z racji ukończonego wieku lub stanu zdrowia nie podlegają obowiązkowi służby wojskowej, oraz żołnierzy rezerwy:

- 1) w uznaniu ich zasług z tytułu udziału w walkach o niepodległość państwa polskiego;
- 2) w uznaniu ich szczególnych zasług z tytułu działalności na rzecz suwerennej i demokratycznej Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) w uznaniu ich zasług z tytułu udziału w misjach i operacjach poza granicami państwa;
- 4) w uznaniu ich zasług za wykonywanie prac lub zadań na rzecz obronności państwa, w tym tych, którzy:
 - a) działają lub działali w organizacjach pozarządowych, wykonujących działania o charakterze obronnym, edukacyjno-wychowawczym lub w zakresie bezpieczeństwa publicznego,
 - b) są zatrudnieni lub byli zatrudnieni w organach władzy publicznej albo w podmiotach posiadających osobowość prawną,
 - c) posiadają nadany pracowniczy przydział mobilizacyjny lub przydział organizacyjno-mobilizacyjny;
- 5) jeżeli posiadają nadany przydział mobilizacyjny albo przewiduje się nadanie im takiego przydziału i odbyli ćwiczenia wojskowe;
- 6) w przypadkach uzasadnionych potrzebami Sił Zbrojnych, pomimo nieodbycia ćwiczeń wojskowych, jeżeli posiadają zawód lub wykształcenie przydatne na stanowisku służbowym w jednostce wojskowej.

6. Mianowanie na wyższy stopień wojskowy może nastąpić:

- 1) w przypadku, o którym mowa w ust. 5 pkt 1 i 2, w stosunku do:
 - a) osób posiadających stopnie wojskowe szeregowych lub podoficerów – na pierwszy stopień oficerski (podporucznika),
 - b) osób posiadających stopnie oficerskie – na wyższe stopnie oficerskie;
- 2) w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 3, tylko jeden raz w ramach danego korpusu;
- 3) w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 4, tylko w ramach danego korpusu, jeżeli od poprzedniego mianowania upłynęły co najmniej 3 lata;

- 4) w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 5, jeżeli w posiadanym stopniu wojskowym pełnili okresową służbę wojskową lub odbyli odpowiednią liczbę dni ćwiczeń wojskowych;
- 5) w przypadkach, o których mowa w ust. 5 pkt 6, jeżeli posiadają nadany przydział mobilizacyjny przez okres co najmniej roku lub byli zamustrowani na statku żeglugi morskiej przewidzianym na potrzeby mobilizacyjne i od poprzedniego mianowania upłynęły co najmniej 3 lata.

7. W szczególnie uzasadnionych przypadkach za zasługi, o których mowa w ust. 5 pkt 1 lub 2, może nastąpić pośmiertne mianowanie na wyższy stopień wojskowy. Mianowanie to może nastąpić tylko raz.

8. Warunkiem mianowania żołnierza na pierwszy stopień wojskowy w czasie pokoju jest:

- 1) w korpusie podoficerów – posiadanie przez niego wykształcenia co najmniej na poziomie szkoły ponadpodstawowej i zdanie egzaminu na podoficera;
- 2) w korpusie oficerskim – posiadanie przez niego tytułu zawodowego magistra lub równorzędnego i zdanie egzaminu na oficera.

9. Jeżeli przemawiają za tym potrzeby Sił Zbrojnych, na stopień wojskowy podporucznika (podporucznika marynarki) może być mianowany, po odbyciu szkolenia wojskowego i zdaniu egzaminu na oficera, podoficer zawodowy lub szeregowy zawodowy, który posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny oraz co najmniej bardzo dobrą ocenę w ostatniej opinii służbowej.

10. Jeżeli przemawiają za tym potrzeby Sił Zbrojnych, na stopień wojskowy kaprala (mata) może być mianowany, po zdaniu egzaminu na podoficera, szeregowy zawodowy, który posiada wykształcenie średnie lub średnie branżowe i co najmniej bardzo dobrą ocenę w ostatniej opinii służbowej.

11. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej mogą być mianowani w czasie pokoju na kolejny wyższy stopień wojskowy, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) uzyskają pozytywne wyniki w szkoleniu wojskowym;
- 2) otrzymali co najmniej bardzo dobrą opinię służbową;
- 3) ukończyli kurs lub szkolenie wojskowe wymagane dla stopnia wojskowego, na który mają być mianowani.

12. Mianowania na wyższy stopień wojskowy nie można dokonać wobec osób skazanych za przestępstwo popełnione z winy umyślnej, z wyjątkiem przypadku, gdy w czasie wojny żołnierz zasłużył się męstwem na polu walki.

13. W przypadku śmierci żołnierza w czynnej służbie wojskowej, mającej związek z tą służbą, za jego zasługi na rzecz obronności państwa, Minister Obrony Narodowej, a w

przypadku pierwszego stopnia oficerskiego (podporucznika) oraz stopni oficerskich generałów i admirałów, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, może mianować pośmiertnie tego żołnierza na wyższy stopień wojskowy.

14. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej określi, w drodze rozporządzenia, tryb mianowania na pierwszy stopień oficerski, stopnie oficerskie generałów i admirałów oraz stopień wojskowy Marszałka Polski, uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych.

15. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Minister Obrony Narodowej może wyrazić zgodę na mianowanie na stopień wojskowy osoby nieposiadającej wymaganego wykształcenia albo określonych kwalifikacji zawodowych albo odpowiedniego stażu służby, przy spełnieniu pozostałych wymagań.

16. Mianowanie żołnierza zawodowego na kolejny wyższy stopień wojskowy może nastąpić po upływie 3 lat od dnia poprzedniego mianowania.

17. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, jeśli przemawiają za tym potrzeby Sił Zbrojnych, dowódca jednostki wojskowej nadrzędnej nad jednostką wojskową, w której żołnierz pełni służbę, może mianować go na kolejny wyższy stopień służbowy przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 16, nie krótszym jednak niż 2 lata.

18. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, tryb i sposób mianowania na stopnie wojskowe, na które mogą mianować Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej albo Minister Obrony Narodowej, oraz stopnie wojskowe, na które mogą mianować właściwi dowódcy jednostek wojskowych, o których mowa w ust. 4 pkt 3, a także wzór wniosku, uwzględniając w szczególności różne rodzaje czynnej służby wojskowej, przebieg służby wojskowej lub przeznaczenie żołnierza rezerwy na wypadek ogłoszenia mobilizacji i czas wojny, a także potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych w zakresie stanu osobowego.

Art. 150. Mianowanie na stopień wojskowy odpowiadający stopniowi etatowemu stanowiska służbowego kandydatów na sędziów sądów wojskowych spełniających wymagania określone w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych albo stopniowi etatowemu stanowiska służbowego kandydatów na prokuratorów do spraw wojskowych spełniających wymagania określone w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2021 r. poz. 66) następuje według zasad określonych dla mianowania żołnierzy zawodowych na stopień wojskowy podporucznika (podporucznika marynarki).

Art. 151. 1. Żołnierz traci stopień wojskowy w przypadku zrzeczenia się obywatelstwa polskiego. W przypadku ponownego uzyskania obywatelstwa polskiego osoba pozbawiona stopnia wojskowego odzyskuje stopień szeregowego, chyba że Minister Obrony Narodowej

uzna za wskazane przywrócić jej utracony wyższy stopień wojskowy. Przywrócenie stopnia wojskowego następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. W przypadku uprawomocnienia się wyroku sądu orzekającego środek karny pozbawienia praw publicznych albo degradacji żołnierz traci posiadany stopień wojskowy zachowując jednocześnie stopień wojskowy szeregowego (marynarza).

3. W przypadku uchylecia prawomocnego wyroku sądu, w którym został zastosowany środek karny pozbawienia praw publicznych albo degradacji lub obniżenia stopnia wojskowego, żołnierz odzyskuje wcześniej posiadany stopień wojskowy.

4. Żołnierzowi można przywrócić stopień wojskowy za szczególne osiągnięcia w pracy lub zasługi dla Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym w przypadku utraty stopnia wskutek zastosowania środka karnego pozbawienia praw publicznych nie może to nastąpić przed upływem czasu, na który został zastosowany ten środek karny.

5. O przywróceniu stopnia wojskowego orzeka, w drodze decyzji administracyjnej, Minister Obrony Narodowej.

Rozdział 4

Zasadnicza służba wojskowa

Oddział 1

Dobrowolna zasadnicza służba wojskowa

Art. 152. 1. Dobrowolna zasadnicza służba wojskowa pełniona jest przez okres do 12 miesięcy.

2. W czasie pełnienia dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej realizuje się:

- 1) szkolenie podstawowe w wymiarze do 28 dni zakończone przysięgą wojskową i wydaniem książeczki wojskowej;
- 2) szkolenie specjalistyczne połączone z wykonywaniem obowiązków na stanowisku służbowym w wymiarze do 11 miesięcy.

Art. 153. Czas trwania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej może być skrócony dla osób będących absolwentami szkół ponadpodstawowych:

- 1) realizujących programy innowacyjne lub eksperymentalne przysposobienia obronnego lub edukacji w dziedzinie obronności państwa;
- 2) pobierających i kończących naukę w oddziale przygotowania wojskowego;
- 3) realizujących programy edukacyjne związane z obronnością państwa, nadzorowane przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 154. 1. W trakcie odbywania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej można dokonać zmiany wyboru rodzaju czynnej służby wojskowej, wskazanego we wniosku, o

którym mowa w art. 89, przy czym wniosek w tym zakresie jest rozpatrywany z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych.

2. Wniosek w sprawie, o której mowa w ust. 1, składa się do szefa wojskowego centrum rekrutacji za pośrednictwem dowódcy jednostki wojskowej, w której odbywana jest dobrowolna zasadnicza służba wojskowa.

Art. 155. 1. Dobrowolna zasadnicza służba wojskowa może zostać przerwana w każdym czasie:

- 1) z uwagi na potrzeby Sił Zbrojnych;
- 2) na wniosek osoby odbywającej służbę.

2. Osobę, która ukończyła wyłącznie szkolenie podstawowe przenosi się na jej wniosek do rezerwy aktywnej albo terytorialnej służby wojskowej, a w przypadku braku takiego wniosku przenosi się ją do rezerwy pasywnej.

3. Osobę, która nie ukończyła szkolenia podstawowego albo nie złożyła wniosku, o którym mowa w ust. 2, przenosi się do rezerwy pasywnej.

4. Osoba, która ukończyła wyłącznie szkolenie podstawowe i została przeniesiona do rezerwy aktywnej albo rezerwy pasywnej, może w terminie 3 lat od dnia jej przeniesienia do tej rezerwy, złożyć wniosek o powołanie do dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej w celu jej kontynuowania przez odbycie szkolenia specjalistycznego, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 2. Wniosek uwzględnia się mając na uwadze potrzeby Sił Zbrojnych.

5. Żołnierza, który odbył dobrowolną zasadniczą służbę wojskową przenosi się na jego wniosek do zawodowej służby wojskowej, terytorialnej służby wojskowej albo do rezerwy aktywnej, przy czym wniosek w tym zakresie jest rozpatrywany z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych. W przypadku braku takiego wniosku żołnierza przenosi się go do rezerwy pasywnej.

Art. 156. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił dobrowolną zasadniczą służbę wojskową, w przypadku gdy przebieg tej służby wskazywał na szczególne zaangażowanie tego żołnierza, powołuje go, na stanowisko etatowe do zawodowej służby wojskowej uwzględniając jego wniosek i potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 157. 1. Za równoznaczne z odbyciem dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej uznaje się:

- 1) ukończenie pierwszego roku studiów wojskowych przez osobę, która przed rozpoczęciem kształcenia, złożyła wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej;
- 2) ukończenie kursu oficerskiego przez absolwenta uczelni wyższej innej niż uczelnia wojskowa, który ukończył kierunek studiów zapewniający nabycie kwalifikacji

szczególnie przydatnych w Siłach Zbrojnych oraz złożył wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej.

2. W przypadku studentów:

- 1) uczelni wyższej, którzy kontynuują kształcenie na uczelni wojskowej oraz złożyli wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej, albo
- 2) którzy w trakcie kształcenia na uczelni wojskowej złożyli wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej

– za równoznaczne z odbyciem dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej uznaje się ukończenie roku studiów wojskowych, pod warunkiem odbycia szkolenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1.

Art. 158. 1. Osoby, które odbyły dobrowolną zasadniczą służbę wojskową korzystają z pierwszeństwa w zatrudnieniu w urzędach administracji publicznej.

2. Okres odbywania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej wlicza się do okresu odbywania służby wojskowej albo do okresu zatrudnienia w rozumieniu przepisów prawa pracy.

Art. 159. Osoba odbywająca dobrowolną zasadniczą służbę wojskową oraz osoba kształcąca się na uczelni wojskowej na studiach wojskowych otrzymuje uposażenie w wysokości najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego, na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 449 ust. 4.

Art. 160. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób powoływania do dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej,
 - 2) czas trwania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej oraz czas trwania jej etapów,
 - 3) wymiar czasu, o który może zostać skrócony czas trwania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej dla osób będących absolwentami szkół ponadpodstawowych i ubiegających się o powołanie do dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej,
 - 4) sposób odbywania dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej,
 - 5) sposób i tryb postępowania organów wojskowych w zakresie przyjmowania osób powołanych do dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej, wyznaczania, zmiany i zwalniania żołnierzy ze stanowisk służbowych, przenoszenia do innych jednostek wojskowych, delegowania i podróży służbowych
- uwzględniając potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych oraz efektywność przebiegu tej służby.

Oddział 2

Obowiązkowa zasadnicza służba wojskowa

Art. 161. 1. Obowiązkowa zasadnicza służba wojskowa jest pełniona z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych.

2. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Rady Ministrów, wprowadza, w drodze rozporządzenia, obowiązek pełnienia zasadniczej służby wojskowej, określając termin jej rozpoczęcia i zakończenia, z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych.

Art. 162. 1. Czas trwania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej wynosi 9 miesięcy.

2. Służbę, o której mowa w ust. 1, odbywa się w jednym nieprzerwanym okresie.

3. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, ograniczać czas trwania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych i jeżeli nie zagraża to obronności lub bezpieczeństwu Państwa.

4. W przypadkach gdy wymaga tego konieczność zapewnienia obrony lub bezpieczeństwa państwa, Rada Ministrów może przedłużyć, w drodze rozporządzenia, czas trwania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej o okres nieprzekraczający łącznie 6 miesięcy.

Art. 163. 1. Równoznaczne ze spełnianiem obowiązku odbycia zasadniczej służby wojskowej przez osoby podlegające obowiązkowi jej odbycia jest odbycie dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej albo pełnienie terytorialnej służby wojskowej przez okres co najmniej 3 lat albo pełnienie służby w aktywnej rezerwie przez okres co najmniej 4 lat.

2. W przypadku wprowadzenia obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej osoby pełniące dobrowolną zasadniczą służbę wojskową:

- 1) które zdecydowały się na jej ukończenie nie podlegają obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej;
- 2) które przerwały pełnienie dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej podlegają obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej.

Art. 164. 1. Do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej kwalifikuje się osoby uznane za zdolne do tej służby, posiadające wykształcenie co najmniej podstawowe, z wyłączeniem wykształcenia uzyskanego w szkole specjalnej oraz, które nie ukończyły 35 roku życia.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, szef wojskowego centrum rekrutacji przeznaczają i powołują do służby, uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych, orzeczenie właściwej komisji lekarskiej oraz stosownie do potrzeb orzeczenie psychologiczne i kwalifikacje zawodowe.

3. Do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej powołuje się również osoby uznane za zdolne do służby wojskowej, które ukończyły 18 lat życia i zgłosiły się ochotniczo do tej służby.

4. Osobę, o której mowa w ust. 1, powołuje się do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, w miarę możliwości, w jednostce wojskowej mającej siedzibę w pobliżu jej miejsca pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące.

5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeznaczania osób, o których mowa w ust. 1, do służby, z uwzględnieniem wymogów niezbędnych do kierowania tych osób do poszczególnych rodzajów Sił Zbrojnych i rodzajów wojsk oraz kryteriów ich kierowania na poszczególne stanowiska i funkcje wojskowe.

Art. 165. 1. Osoby podlegające powołaniu, w tym również w trybie ochotniczym, do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, po upływie okresu trwania obowiązku jej odbywania, szef wojskowego centrum rekrutacji przenosi do rezerwy pasywnej.

2. W przypadku osób, o których mowa w ust. 1, ich przeniesienie do rezerwy pasywnej następuje z dniem następującym po dniu upływu okresu trwania obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej, a w przypadku osób podlegających poza tym okresem kwalifikacji wojskowej z dniem, w którym orzeczenie o ich zdolności do służby wojskowej stało się ostateczne.

3. Przeniesienie do rezerwy pasywnej osób, o których mowa w ust. 1, następuje z urzędu i nie wymaga zgody lub udziału osoby przenoszonej do rezerwy.

Art. 166. 1. Nie powołuje się do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej:

- 1) obywateli polskich, którzy stale zamieszkują za granicą co najmniej przez okres 2 lat i którzy nie posiadają miejsca pobytu stałego albo czasowego trwającego ponad 3 miesiące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) osób, które pełnią służbę w Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Straży Granicznej, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, Służbie Ochrony Państwa, Służbie Więziennej, Straży Marszałkowskiej, Służbie Celno-Skarbowej lub Państwowej Straży Pożarnej;
- 3) żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową, dobrowolną zasadniczą służbę wojskową albo zawodową służbę wojskową;
- 4) osób, które ukończyły jednolite wyższe studia i uzyskały tytuł magistra lub ukończyły zagraniczne studia uznane w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. W sprawach, o których mowa w ust. 1, orzeka szef wojskowego centrum rekrutacji na wniosek osoby podlegającej obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej. Decyzję

szefa wojskowego centrum rekrutacji doręcza się osobie podlegającej obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej na piśmie wraz z uzasadnieniem.

3. Od decyzji szefa wojskowego centrum rekrutacji przysługuje osobie podlegającej obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej odwołanie do Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Decyzja ta może być zmieniona przez Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji również z urzędu, jeżeli została wydana z naruszeniem przepisów prawa.

4. Decyzje w sprawach osób, o których mowa w ust. 1 pkt 1, wygasają z dniem powrotu osoby podlegającej obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej do kraju i zameldowania się na pobyt stały albo pobyt czasowy trwający ponad 3 miesiące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 167. 1. Obowiązek pełnienia zasadniczej służby wojskowej odracza się na wniosek osoby podlegającej temu obowiązkowi, w przypadku:

- 1) wyboru na posła, w tym do Parlamentu Europejskiego, lub senatora – na czas pełnienia mandatu;
- 2) kandydowania do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, Senatu Rzeczypospolitej Polskiej lub Parlamentu Europejskiego – do dnia ogłoszenia wyników wyborów;
- 3) udokumentowanej konieczności sprawowania bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny wspólnie zamieszkującym, który nie ukończył 16 roku życia lub został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy i do samodzielnej egzystencji albo który ukończył 75 rok życia, jeżeli nie ma innego pełnoletniego członka rodziny bliższego lub równego stopniem pokrewieństwa obowiązane do sprawowania tej opieki, albo ze względu na obowiązek sprawowania opieki wynikającej z prawomocnego orzeczenia sądu – na czas sprawowania tej opieki;
- 4) pobierania nauki w szkole ponadpodstawowej – na czas pobierania tej nauki;
- 5) pobierania nauki w szkole wyższej, jeżeli jest ona studentem – na czas pobierania tej nauki;
- 6) pobierania nauki w wyższych seminariach duchownych lub innych szkołach duchownych kościołów i związków wyznaniowych mających osobowość prawną, oraz zakonach – na czas pobierania tej nauki;
- 7) wystąpienia ważnych spraw osobistych lub rodzinnych, a w szczególności związanych z zaistnieniem trudnej sytuacji osobistej lub rodzinnej, które nie upoważniają do udzielenia odroczenia z tytułu sprawowania bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny albo z powodu konieczności załatwienia spraw związanych z prowadzeniem

przedsiębiorstwa, gospodarstwa rolnego albo innej działalności gospodarczej – do czasu ich ustania.

2. Osoba podlegająca obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej, której udzielono odroczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 4–6, po zakończeniu roku szkolnego albo akademickiego, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia kolejnego roku szkolnego albo akademickiego, przedkłada szefowi wojskowego centrum rekrutacji właściwemu ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące zaświadczenie o ukończeniu poprzedniego i rozpoczęciu nowego roku szkolnego albo akademickiego.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb udzielania odroczeń obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej oraz zakres dokumentacji dołączanej do wniosku o udzielenie odroczenia uwzględniając wymóg, że odroczenia udziela się osobie podlegającej obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej na jej udokumentowany wniosek oraz mając na względzie potrzebę ujednoczenia sposobu postępowania w tych sprawach.

Art. 168. 1. Po upływie terminu odroczenia osobę powołuje się do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, chyba, że zachodzą przesłanki dalszego odroczenia.

2. Osobę, wobec której odroczone obowiązek odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przenosi się do rezerwy pasywnej, jeżeli do dnia ukończenia przez nią 35 roku życia nie została powołana do odbycia tej służby.

Art. 169. 1. Osoba powołana do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej jest obowiązana stawić się do tej służby w określonym terminie i miejscu.

2. W przypadku niestawienia się osoby powołanej do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej bez uzasadnionej przyczyny, starosta (prezydent miasta na prawach powiatu) właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące, na wniosek szefa wojskowego centrum rekrutacji, zarządza przymusowe doprowadzenie powołanego przez Policję do wskazanej jednostki wojskowej, w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 170. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia sposób odbywania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, sposób i tryb postępowania organów wojskowych w zakresie przyjmowania osób powołanych do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, wyznaczania, zmiany i zwalniania żołnierzy ze stanowisk służbowych, przenoszenia do innych jednostek wojskowych, delegowania i podróży służbowych, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności i efektywności odbywania tej służby.

Art. 171. Do czasu trwania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej nie zalicza się okresu samowolnego opuszczenia jednostki wojskowej, w której żołnierz odbywa służbę, lub

wyznaczonego miejsca przebywania albo samowolnego pozostawiania poza nimi. Jednakże okres ten można zaliczyć do czasu trwania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, jeżeli w późniejszym okresie żołnierz wyróżnił się wzorową służbą.

Art. 172. 1. Żołnierza odbywającego obowiązkową zasadniczą służbę wojskową dowódca jednostki wojskowej zwalnia z tej służby przed upływem okresu jej trwania w przypadku:

- 1) uznania go ze względu na stan zdrowia za czasowo niezdolnego do służby wojskowej lub niezdolnego do służby wojskowej w czasie pokoju albo za trwale i całkowicie niezdolnego do służby wojskowej w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 2) konieczności sprawowania przez niego bezpośredniej opieki nad członkiem rodziny; przepis art. 167 ust. 1 pkt 3 stosuje się odpowiednio;
- 3) wybrania go na posła, w tym do Parlamentu Europejskiego, lub senatora;
- 4) zarządzenia w stosunku do niego wykonania kary pozbawienia wolności, w tym również kary zastępczej.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 3 i 4, szef wojskowego centrum rekrutacji z urzędu udziela żołnierzom zwolnionym z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przed jej odbyciem odroczenia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, do czasu ustania przyczyny zwolnienia.

3. Po ustaniu przyczyn zwolnienia z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, określonych w ust. 1, szef wojskowego centrum rekrutacji powołuje żołnierza do odbycia pozostałego okresu tej służby, jeżeli nie zachodzą okoliczności uzasadniające udzielenie dalszego odroczenia.

4. Żołnierz – kobieta odbywający obowiązkową zasadniczą służbę wojskową i zwolniony z tej służby z powodu uznania go za czasowo niezdolnego do służby wojskowej ze względu na ciążę, nie podlega powołaniu do odbycia pozostałego okresu tej służby. Z dniem zwolnienia ze służby dowódca jednostki wojskowej przenosi tego żołnierza do rezerwy pasywnej.

5. Żołnierza, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, niepowołanego do odbycia pozostałego okresu obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej z powodu odroczenia tej służby, szef wojskowego centrum rekrutacji przenosi do rezerwy pasywnej z dniem ukończenia przez niego 35 roku życia.

6. Przeniesienie do rezerwy pasywnej żołnierza zwolnionego z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, w przypadku uznania tego żołnierza za niezdolnego do służby wojskowej w czasie pokoju, należy do dowódcy jednostki wojskowej i następuje z dniem jego zwolnienia z tej służby.

7. Minister Obrony Narodowej może, na udokumentowany wniosek żołnierza uzasadniony szczególnie ważnymi względami osobistymi lub rodzinnymi, złożony drogą służbową, wydać decyzję administracyjną, zwalniającą go z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przed jej odbyciem i przenieść do rezerwy pasywnej, jeżeli nie stoją temu na przeszkodzie potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych.

Art. 173. Żołnierza, który odbył obowiązkową zasadniczą służbę wojskową, dowódca jednostki wojskowej przenosi do rezerwy pasywnej, chyba, żełoży on wniosek o powołanie do zawodowej służby wojskowej, terytorialnej służby wojskowej albo przeniesienie do rezerwy aktywnej. Wniosek w tej sprawie rozpatruje się z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych.

Art. 174. 1. Orzekanie w sprawach udzielania osobom podlegającym obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej odroczeń tej służby należy do szefów wojskowych centrów rekrutacji i następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje osobie podlegającej obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej odwołanie do Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji w terminie 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje powołania do zasadniczej służby wojskowej osoby podlegającej obowiązkowi odbycia tej służby.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1, może być zmieniona przez Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji również z urzędu, jeżeli została wydana z naruszeniem przepisów prawa.

4. Osoba podlegająca obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej korzystająca z odroczenia zasadniczej służby wojskowej jest obowiązana stawić się przed szefem wojskowego centrum rekrutacji niezwłocznie po upływie okresu odroczenia.

5. Z dniem zakończenia obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej, określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 161 ust. 2, wygasają decyzje o udzieleniu osobom podlegającym obowiązkowi odbywania zasadniczej służby wojskowej odroczenia tej służby.

6. Przeniesienie do rezerwy, o którym mowa w art. 168 ust. 2, następuje z urzędu i nie wymaga zgody lub udziału tych osób.

7. Osoby podlegające obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej i niepowołane do odbycia tej służby przenosi do rezerwy pasywnej szef wojskowego centrum rekrutacji.

8. Minister Obrony Narodowej może określić, w drodze rozporządzenia, grupę lub grupy osób podlegających przeniesieniu do rezerwy pasywnej, przed upływem okresu, w którym podlegają powołaniu do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, oraz termin tego przeniesienia, uwzględniając potrzeby uzupełnieniowe Sił Zbrojnych.

Art. 175. 1. Żołnierze mogą być zwolnieni z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przedterminowo z pozostawieniem w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej.

2. Zwolnienie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić z przyczyn służbowych uzasadniających natychmiastowe dokonanie zmiany stanu ewidencyjnego żołnierzy odbywających czynną służbę wojskową w jednostce wojskowej.

3. Zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje dowódca jednostki wojskowej za zgodą lub na polecenie Ministra Obrony Narodowej.

4. Żołnierzom, o których mowa w ust. 1, w okresie pozostawania w dyspozycji dowódcy jednostki wojskowej, nie przysługują świadczenia z tytułu odbywania czynnej służby wojskowej, określone w niniejszej ustawie.

5. Przeniesienie do rezerwy pasywnej żołnierzy zwolnionych z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przedterminowo należy do szefa wojskowego centrum rekrutacji i następuje z upływem ustawowego czasu trwania tej służby, liczonego od dnia rozpoczęcia jej odbywania.

6. Przed przeniesieniem do rezerwy pasywnej żołnierze zwolnieni z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przedterminowo mogą być w każdym czasie wezwani przez dowódcę jednostki wojskowej do dalszego jej odbywania.

Art. 176. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb postępowania w zakresie zwalniania żołnierzy z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej przed jej odbyciem, a także przenoszenia do rezerwy pasywnej tych żołnierzy, ustalając terminy, w których następuje zwolnienie ze służby i przeniesienie do rezerwy, uwzględniając czynności podlegające wykonaniu przez poszczególne organy wojskowe, zróżnicowanie postępowania w zależności od podstaw zwolnienia oraz niezbędny okres konieczny do rozliczenia się żołnierza z jednostką wojskową;
- 2) szczegółowe przypadki i sposób postępowania w zakresie wzywania żołnierzy zwolnionych przedterminowo z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej do odbycia pozostałego okresu tej służby, mając na względzie, że wezwanie do odbycia pozostałego okresu tej służby doręcza się żołnierzowi na piśmie, co najmniej na 3 dni przed dniem stawienia się do tej służby.

Art. 177. 1. Osoby podlegające obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej, które zostały duchownymi lub członkami zakonów (po profesji wieczystej), przenosi się do rezerwy pasywnej.

2. Przepisu ust. 1 oraz innych przepisów ustawy dotyczących duchownych lub członków zakonów nie stosuje się do:

- 1) duchownych wybieranych na określoną kadencję;
- 2) duchownych lub członków zakonów kościołów i innych związków wyznaniowych nieposiadających osobowości prawnej.

Art. 178. 1. Żołnierzom odbywającym obowiązkową zasadniczą służbę wojskową przysługuje uposażenie w wysokości 50% najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego, na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 449 ust. 4, jednakże nie mniej niż kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę.

2. Do uposażenia, o którym mowa w ust. 1 mogą być przyznane dodatek za sprawowaną funkcję i dodatki uzasadnione szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, wysokość dodatków, o których mowa w ust. 2, sposób i tryb ich przyznawania, uwzględniając rodzaj sprawowanej funkcji oraz szczególne właściwości lub warunki służby.

Rozdział 5

Terytorialna służba wojskowa

Art. 179. 1. Terytorialną służbę wojskową mogą pełnić, na ich wniosek, osoby posiadające uregulowany stosunek do służby wojskowej, a także inne osoby niepodlegające obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej, zwane dalej „żołnierzami OT”.

2. Czas trwania terytorialnej służby wojskowej wynosi od roku do 6 lat.

3. Czas trwania terytorialnej służby wojskowej może zostać przedłużony na kolejny okres, na wniosek lub za zgodą żołnierza OT, przez dowódcę jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę, w trakcie pełnienia tej służby.

4. Terytorialną służbę wojskową pełni się w jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych Wojsk Obrony Terytorialnej oraz w Dowództwie Wojsk Obrony Terytorialnej.

5. Żołnierz OT może wykonywać zadania służbowe na terytorium całego kraju niezależnie od siedziby jednostki wojskowej, w której pełni służbę.

Art. 180. 1. Terytorialna służba wojskowa może być pełniona dyspozycyjnie albo rotacyjnie.

2. Terytorialną służbę wojskową żołnierz OT pełni rotacyjnie w jednostce wojskowej albo innym miejscu określonym przez dowódcę jednostki wojskowej w określonych przez dowódcę jednostki wojskowej dniach służby, co najmniej raz w miesiącu przez okres 2 dni w czasie wolnym od pracy. W pozostałe dni żołnierz OT pełni służbę dyspozycyjnie.

3. Terytorialną służbę wojskową żołnierz OT może pełnić rotacyjnie również w inne dni, stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych, po uzgodnieniu z tym żołnierzem lub na jego wniosek.

4. Terytorialną służbę wojskową żołnierz OT pełni dyspozycyjnie poza jednostką wojskową, pozostając w gotowości do stawienia się do służby pełnionej rotacyjnie w terminie i miejscu wskazanych przez dowódcę jednostki wojskowej.

Art. 181. 1. Stosunek służbowy terytorialnej służby wojskowej powstaje w drodze powołania, na podstawie dobrowolnego zgłoszenia się do tej służby.

2. W powołaniu wskazuje się miejsce i okres pełnienia terytorialnej służby wojskowej oraz stanowisko służbowe występujące w etacie jednostki wojskowej przeznaczone dla żołnierza OT.

3. Pierwszeństwo w powołaniu do terytorialnej służby wojskowej przysługuje:

- 1) osobom posiadającym pobyt stały lub pobyt czasowy powyżej 3 miesięcy na obszarze dyslokacji miejsca pełnienia tej służby;
- 2) byłym żołnierzom zawodowym;
- 3) członkom organizacji proobronnych;
- 4) członkom organizacji harcerskich, które podpisały porozumienie o współpracy z Ministrem Obrony Narodowej lub dowódcami jednostek wojskowych, posiadającym rekomendacje władz tych organizacji;
- 5) absolwentom szkół realizujących programy innowacyjne lub eksperymentalne przysposobienia obronnego lub edukacji w dziedzinie obronności państwa;
- 6) absolwentom szkół ponadpodstawowych pobierającym naukę w oddziałach przygotowania wojskowego;
- 7) absolwentom szkół ponadpodstawowych realizujących programy edukacyjne związane z obronnością państwa, nadzorowane przez Ministra Obrony Narodowej.

4. W przypadku osób, które wcześniej nie pełniły czynnej służby wojskowej i nie złożyły przysięgi wojskowej, powołanie może nastąpić wyłącznie na stanowisko służbowe w korpusie szeregowych.

Art. 182. 1. Żołnierze OT, którzy wcześniej nie pełnili czynnej służby wojskowej i nie złożyli przysięgi wojskowej, w pierwszym okresie pełnią terytorialną służbę wojskową rotacyjnie nieprzerwanie przez okres 16 dni, w ramach którego żołnierze OT odbywają szkolenie podstawowe i składają przysięgę wojskową.

2. W uzasadnionych przypadkach szkolenie podstawowe można odbyć w kilku okresach w ciągu 4 miesięcy w czasie wolnym od pracy.

3. W powołaniu do terytorialnej służby wojskowej żołnierzy, o których mowa w art. 180 ust. 4, określa się miejsce stawienia się na szkolenie podstawowe. Po zakończeniu szkolenia

żołnierza OT kieruje się do jednostki wojskowej w celu pełnienia dalszej służby i objęcia stanowiska służbowego.

Art. 183. Żołnierz OT może być powołany do zawodowej służby wojskowej jeżeli pełnił terytorialną służbę wojskową przez okres co najmniej 2 lat i uzyskał pozytywną opinię służbową.

Art. 184. 1. Żołnierze OT mogą być wezwani do stawienia się w trybie natychmiastowego stawiennictwa do pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie w celu:

- 1) sprawdzenia gotowości mobilizacyjnej i bojowej jednostek wojskowych;
- 2) udziału jednostek wojskowych w zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, działaniach antyterrorystycznych i z zakresu ochrony mienia, akcjach poszukiwawczych oraz ratowania lub ochrony zdrowia i życia ludzkiego, oczyszczaniu terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego oraz ich unieszkodliwianiu, a także w realizacji zadań z zakresu zarządzania kryzysowego;
- 3) przeciwdziałania zagrożeniu bezpieczeństwa państwa, jeżeli jest to niezbędne do wykonywania zadań Sił Zbrojnych i Wojsk Obrony Terytorialnej w tym zakresie.

2. Wezwanie, o którym mowa w ust. 1, może być realizowane w środkach masowego przekazu oraz za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej.

3. Żołnierz OT wezwany do pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie w trybie natychmiastowego stawiennictwa jest obowiązany stawić się do tej służby w określonym terminie i miejscu.

Art. 185. 1. W trakcie pełnienia terytorialnej służby wojskowej przez żołnierza OT dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę, może kierować żołnierza OT, na jego wniosek lub za jego zgodą, na kurs, w tym kurs podoficerski lub oficerski, lub szkolenie specjalistyczne, stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych i jednostki wojskowej.

Art. 186. 1. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierze OT pełnią terytorialną służbę wojskową, ustala – w formie zbiorowego wykazu dla jednostki wojskowej – dni, w których w danym roku kalendarzowym służba jest pełniona rotacyjnie. Dni, w których służba jest pełniona rotacyjnie w trybie natychmiastowego stawiennictwa, są uwzględniane w wykazie po zakończeniu pełnienia tej służby, w formie załącznika do wykazu.

2. Wykaz sporządza się nie później niż na 30 dni przed upływem roku kalendarzowego poprzedzającego rok kalendarzowy, w którym terytorialna służba wojskowa będzie pełniona rotacyjnie, i zapoznaje się z nim żołnierzy OT za pisemnym potwierdzeniem, a wyciąg z wykazu przesyła się właściwemu szefowi wojskowego centrum rekrutacji.

3. Ustalenie dni, o których mowa w ust. 1, w pierwszym roku kalendarzowym pełnienia przez żołnierza OT terytorialnej służby wojskowej może nastąpić w okresie tego roku, w formie załącznika do wykazu.

4. Wykaz może być zmieniany na uzasadniony wniosek żołnierza OT albo za jego zgodą, z wyjątkiem przypadku pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie w trybie natychmiastowego stawiennictwa.

5. Żołnierz OT po zapoznaniu się z wykazem zawiadamia niezwłocznie swojego pracodawcę o dniach, w których będzie pełnił terytorialną służbę wojskową rotacyjnie, oraz o zmianach tych terminów, a także zawiadamia pracodawcę o wezwaniu go do pełnienia tej służby w innych dniach, z wyjątkiem przypadku pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie w trybie natychmiastowego stawiennictwa.

6. W przypadku wezwania żołnierza OT do pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie w trybie natychmiastowego stawiennictwa dowódca jednostki wojskowej, do której żołnierz został wezwany, niezwłocznie po jego stawieniu się do służby zawiadamia o tym fakcie pracodawcę tego żołnierza.

7. Przed rozpoczęciem kolejnego okresu szkoleniowego, jednak nie później niż na 6 miesięcy przed przewidywanym terminem skierowania na kurs lub szkolenie specjalistyczne prowadzone w ramach terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę, informuje żołnierza OT o możliwości skierowania na ten kurs lub szkolenie.

Art. 187. 1. W czasie pełnienia terytorialnej służby wojskowej dyspozycyjnie żołnierz OT jest obowiązany kształcić się i doskonalić, w tym podnosić sprawność fizyczną w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań na stanowisku służbowym, a także utrzymywać stały kontakt z jednostką wojskową.

2. W czasie terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie żołnierz OT może przebywać w jednostce wojskowej za zgodą dowódcy tej jednostki. Czas ten nie zalicza się do czasu trwania terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie.

Art. 188. Na wniosek żołnierza OT dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę, wydaje mu zaświadczenie o okresie pełnienia terytorialnej służby wojskowej, wskazując w nim okres i liczbę dni, w których pełnił tę służbę rotacyjnie.

Art. 189. 1. W ramach pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie żołnierz OT jest szkolony w specjalności wojskowej odpowiadającej stanowisku służbowemu, na które został wyznaczony lub jest planowany do wyznaczenia, oraz funkcji, która została mu powierzona.

2. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, może być prowadzone w uczelniach wojskowych, szkołach podoficerskich i ośrodkach szkolenia oraz jednostkach wojskowych, a zajęcia objęte programem tego szkolenia można organizować i prowadzić, stosownie do potrzeb, rodzaju i celu tych zajęć oraz warunków szkoleniowych, również poza tymi jednostkami.

Art. 190. 1. Żołnierz OT pełniący terytorialną służbę wojskową rotacyjnie może być czasowo delegowany, na podstawie rozkazu dowódcy jednostki wojskowej, w której pełni służbę, do wykonywania zadań w innej jednostce wojskowej.

2. Okres delegowania nie może przekraczać jednorazowo 30 dni, a w przypadku wyrażenia zgody przez żołnierza OT – 3 miesiące.

Art. 191. 1. Żołnierz OT pełniący terytorialną służbę wojskową rotacyjnie może być skierowany w podróż służbową.

2. W krajową podróż służbową żołnierza OT kieruje dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę.

3. W zagraniczną podróż służbową żołnierza OT, za jego zgodą i na wniosek dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę, kieruje dowódca brygady lub Dowódca Wojsk Obrony Terytorialnej.

4. Żołnierzowi OT, który odbył podróż służbową w godzinach nocnych, przysługuje bezpośrednio po zakończeniu podróży co najmniej 6 godzin odpoczynku.

Art. 192. 1. Żołnierz OT może być przeniesiony, z urzędu lub na swój wniosek, do innej jednostki wojskowej Wojsk Obrony Terytorialnej.

2. Przeniesienie żołnierza OT do innej jednostki wojskowej może nastąpić z urzędu, w szczególności:

- 1) ze względów szkoleniowych;
- 2) w celu uzupełnienia potrzeb etatowych innych jednostek wojskowych;
- 3) w przypadku rozformowania jednostki wojskowej;
- 4) w przypadku zmniejszenia stanu etatowego jednostki wojskowej.

Art. 193. Przepisy art. 288 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 288 ust. 3, w zakresie informowania przez żołnierza zawodowego dowódcy jednostki wojskowej o zamiarze wyjazdu i pobytu za granicą w celach niezwiązanych z zawodową służbą wojskową, stosuje się odpowiednio do żołnierzy OT.

Rozdział 6

Zawodowa służba wojskowa

Oddział 1

Powoływanie do zawodowej służby wojskowej

Art. 194. 1. Powołanie do zawodowej służby wojskowej może nastąpić, jeżeli przemawiają za tym potrzeby Sił Zbrojnych.

2. Powołanie do zawodowej służby wojskowej następuje na czas nieokreślony.

3. Stosunek służbowy żołnierza zawodowego powstaje w drodze powołania na podstawie dobrowolnego zgłoszenia się do tej służby.

4. Termin rozpoczęcia pełnienia zawodowej służby wojskowej oraz stanowisko służbowe, na jakim będzie pełniona ta służba, określa rozkaz personalny.

Art. 195. 1. Rozkazy personalne o powołaniu do zawodowej służby wojskowej wydają, w odniesieniu do stanowisk służbowych:

- 1) o stopniach etatowych pułkownika (komandora) i generałów (admiralów) – Minister Obrony Narodowej;
- 2) w korpusie oficerów zawodowych, o stopniach etatowych niewymienionych w pkt 1, oraz w korpusach podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych w jednostkach wojskowych niewymienionych w pkt 3 i 4 – dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr;
- 3) w korpusach podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych – Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych, dowódcy wojsk, Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej i Dowódca Garnizonu Warszawa, oraz Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, w podległych jednostkach wojskowych;
- 4) w korpusie szeregowych zawodowych – dowódca jednostki wojskowej zajmujący stanowisko służbowe zarezerwowane do stopnia etatowego co najmniej pułkownika (komandora), w podległych jednostkach wojskowych.

2. Rozkazy personalne o powołaniu do zawodowej służby wojskowej w stosunku do osób rozpoczynających naukę wydaje odpowiednio:

- 1) na uczelni wojskowej – dyrektor departamentu właściwy do spraw kadr;
- 2) szkole podoficerskiej albo w centrum szkolenia lub ośrodku szkolenia – dowódca rodzaju Sił Zbrojnych pod którego podlega szkoła, centrum lub ośrodek.

Art. 196. Do zawodowej służby wojskowej można powołać:

- 1) w korpusie oficerów zawodowych osobę, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) posiada tytuł zawodowy co najmniej magistra lub równorzędny,

- b) posiada stopień wojskowy równy lub bezpośrednio niższy od stopnia etatowego stanowiska służbowego, na jakie ma być wyznaczony;
- 2) w korpusie podoficerów zawodowych osobę, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) posiada co najmniej wykształcenie średnie lub średnie branżowe,
 - b) posiada stopień wojskowy równy lub bezpośrednio niższy od stopnia wojskowego stanowiska etatowego, do którego ma być zaszeregowany po powołaniu do zawodowej służby wojskowej;
- 3) w korpusie szeregowych zawodowych osobę, która spełnia łącznie następujące warunki:
 - a) posiada co najmniej wykształcenie podstawowe, gimnazjalne, zasadnicze zawodowe lub zasadnicze branżowe,
 - b) posiada przygotowanie zawodowe lub kwalifikacje albo umiejętności przydatne w korpusie osobowym w jakim ma pełnić zawodową służbę wojskową,
 - c) odbył co najmniej szkolenie podstawowe, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1.

Art. 197. Powołanie do zawodowej służby wojskowej sędziów w sądach wojskowych reguluje ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2216 oraz z 2020 r. poz. 190).

Art. 198. 1. Pracownik powołany do zawodowej służby wojskowej zachowuje prawo do ostatnio pobieranego wynagrodzenia od pracodawcy do końca miesiąca kalendarzowego, w którym jest obowiązany stawić się do pełnienia tej służby.

2. Stosunek pracy z pracownikiem powołanym do zawodowej służby wojskowej wygasa z dniem stawienia się do tej służby.

Oddział 2

Pełnienie zawodowej służby wojskowej

Art. 199. 1. Zdolność fizyczną i psychiczną do dalszego pełnienia zawodowej służby wojskowej ustala wojskowa komisja lekarska właściwa ze względu na miejsce stacjonowania jednostki wojskowej lub pododdziału jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.

2. Żołnierzy zawodowych kieruje się do wojskowej komisji lekarskiej z urzędu:

- 1) gdy nie wykonują zadań służbowych z powodu choroby trwającej nieprzerwanie przez co najmniej 3 miesiące;
- 2) jeżeli w ich stanie zdrowia nastąpiło pogorszenie uniemożliwiające lub utrudniające wykonywanie zadań służbowych;
- 3) gdy ulegli wypadkom pozostającym w związku z pełnieniem zawodowej służby wojskowej lub u których została stwierdzona choroba powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej;

- 4) w celu przeprowadzenia okresowych lub okolicznościowych badań lekarskich – jeżeli zaliczeni zostali do określonych grup osobowych;
- 5) przed skierowaniem lub wyznaczeniem do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa oraz po powrocie do kraju z wyjątkiem kierowania lub wyznaczania żołnierzy do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa z przeznaczeniem realizacji zadań na terenie kontynentu europejskiego oraz Państw-Stron Traktatu Północnoatlantyckiego spoza tego kontynentu;
- 6) jeżeli orzeczenie wojskowej komisji lekarskiej jest niezbędne w postępowaniu karnym lub w sprawach o wykroczenia.

3. Przepisu ust. 2 pkt 1 nie stosuje się do żołnierzy – kobiet w ciąży.

4. Do wojskowej komisji lekarskiej można skierować z urzędu żołnierza zawodowego również w innych niż wymienione w ust. 2 przypadkach uzasadnionych potrzebami Sił Zbrojnych, w tym w szczególności:

- 1) przed wyznaczeniem na stanowisko służbowe;
- 2) w związku z przeniesieniem do innego korpusu osobowego albo innej grupy osobowej;
- 3) przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej z przyczyn innych niż ze względu na stan zdrowia;
- 4) gdy nie przystąpił w nakazanym terminie do sprawdzianu sprawności fizycznej lub gdy otrzymał ze sprawdzianu sprawności fizycznej ocenę niedostateczną;
- 5) w celu sprawdzenia prawidłowości orzekania o jego czasowej niezdolności do służby z powodu choroby lub prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego.

5. Żołnierza kieruje się również do wojskowej komisji lekarskiej na jego wniosek.

6. Do wojskowej komisji lekarskiej kierują:

- 1) dowódca jednostki wojskowej – w przypadkach wymienionych w ust. 2 pkt 1–4, ust. 4 pkt 3–5 oraz ust. 5, a także, po uzgodnieniu z organem właściwym do wyznaczenia żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe, w przypadkach wymienionych w ust. 2 pkt 5 oraz w ust. 4 pkt 1 i 2;
- 2) sąd, prokurator, komendant jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej oraz inny organ, przed którym toczy się postępowanie w sprawach o przestępstwo lub wykroczenie – w przypadku wymienionym w ust. 2 pkt 6;
- 3) Minister Obrony Narodowej – we wszystkich przypadkach.

7. Żołnierz zawodowy jest obowiązany poddać się badaniom zleconym przez wojskową komisję lekarską, w tym również badaniom specjalistycznym, psychologicznym i dodatkowym.

8. W przypadku gdy przeprowadzone badania i zgromadzona dokumentacja nie pozwalają na wydanie orzeczenia, żołnierz zawodowy może zostać skierowany na obserwację w podmiocie leczniczym, jeżeli wyraża na to zgodę.

9. W przypadku odmowy żołnierza zawodowego poddania się obserwacji w podmiocie leczniczym, wojskowa komisja lekarska może wydać orzeczenie na podstawie posiadanych dokumentów i oceny stanu zdrowia żołnierza zawodowego.

10. Do orzekania przez wojskowe komisje lekarskie w stosunku do żołnierzy zawodowych stosuje się odpowiednio przepisy , art. 71, art. 73, art. 94 i art. 98 oraz przepisy wydane na podstawie art. 73 ust. 2.

Art. 200. 1. Żołnierz zawodowy pełni zawodową służbę wojskową:

- 1) na stanowisku służbowym;
- 2) w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej, centrum szkolenia, ośrodku szkolenia w których pobiera naukę;
- 3) w dyspozycji.

Art. 201. Żołnierza zawodowego wyznacza się na stanowisko służbowe, w drodze decyzji, stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych, w zależności od wymaganych kwalifikacji zawodowych i posiadanej oceny w opinii służbowej.

Art. 202. 1. Żołnierza zawodowego wyznacza się na stanowisko służbowe jeżeli posiada stopień wojskowy odpowiadający jednemu ze stopni etatowych stanowiska służbowego, na jakie żołnierz ma zostać wyznaczony.

2. Minister Obrony Narodowej, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, może wyznaczyć żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe wyższe, niż stanowisko o którym mowa w ust. 1, bez mianowania na wyższy stopień służbowy. Mianowanie na kolejne stopnie wojskowe odbywa się na zasadach ogólnych.

3. Wyznaczenie na kolejne stanowisko służbowe jest uzależnione od ukończenia kursu, szkolenia, stażu lub specjalizacji, w zależności od wymaganych kwalifikacji na danym stanowisku służbowym, oraz od ostatniej co najmniej dobrej opinii służbowej, a w odniesieniu do oficerów od stopnia etatowego generała brygady (kontradmirala) – dodatkowo ukończenia podyplomowych studiów polityki obronnej.

4. Do celów określonych w ust. 3 na równi ze świadectwem lub dyplomem uczelni wojskowej są traktowane świadectwa lub dyplomy zagranicznych oraz krajowych szkół i uczelni, na zasadach określonych w przepisach o prawie o szkolnictwie wyższym i nauce.

5. Przepisu ust. 3 nie stosuje się przy wyznaczaniu żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe, których zajmowanie jest uzależnione od posiadania kwalifikacji lub spełnienia wymagań określonych w innych ustawach, które warunkują możliwość wykonywania

niektórych zawodów, a także na stanowiska w uczelniach wojskowych oraz instytutach badawczych, przy czym wyznaczenie jest uzależnione dodatkowo od ostatniej pozytywnej opinii służbowej.

Art. 203. 1. Wyznaczenie żołnierza zawodowego na niższe stanowisko służbowe może nastąpić, za pisemną zgodą żołnierza, w odniesieniu do żołnierza pełniącego służbę w dyspozycji, z wyłączeniem żołnierzy pełniących służbę w oddelegowaniu.

2. Wyznaczenie, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić na stanowisko służbowe zaszeregowane do bezpośrednio niższego stopnia etatowego od zajmowanego przez żołnierza zawodowego stanowiska.

Art. 204. Wyznaczenie na stanowiska służbowe Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego i dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych następuje zgodnie z aktami mianowania Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 205. 1. Organami właściwymi do wyznaczania na stanowiska służbowe i zwalniania z tych stanowisk żołnierzy zawodowych są:

- 1) Minister Obrony Narodowej – w odniesieniu do stanowisk służbowych o stopniach etatowych pułkownika (komandora) i generała (admirala) oraz na które wyznacza na podstawie przepisów odrębnych ustaw;
- 2) Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego podpułkownika (komandora porucznika) włącznie w podległych jednostkach wojskowych, z zastrzeżeniem pkt 3;
- 3) dowódca jednostki wojskowej – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego podpułkownika (komandora porucznika) włącznie w podległych jednostkach wojskowych;
- 4) dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego podpułkownika (komandora porucznika) włącznie w pozostałych, niewymienionych w pkt 2 i 3 jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych.

2. Zwolnienia żołnierza zawodowego korpusu podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego w jednostce wojskowej, w której zajmował to stanowisko i wyznaczenia na stanowisko służbowe w innej jednostce wojskowej dokonuje właściwy organ, któremu podlegają obie te jednostki.

Art. 206. 1. Oficer zawodowy zajmujący stanowisko dowódcy jednostki wojskowej (dyrektora, szefa, komendanta, kierownika) pełni zawodową służbę wojskową przez czas określony kadencjami na stanowisku służbowym.

2. Kadencja na stanowisku służbowym trwa od 2 do 3 lat.

3. W przypadku gdy okres pozostający do osiągnięcia przez żołnierza zawodowego wieku, o którym mowa w art. 136 ust. 1 pkt 2 lub art. 205, jest krótszy niż 2 lata, można określić dla takiego żołnierza kadencję, której okres kończy się z dniem osiągnięcia przez niego wieku określonego w ustawie albo dniem określonym przez Ministra Obrony Narodowej na podstawie art. 205.

4. Kadencja na stanowisku służbowym, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami Sił Zbrojnych, może być przedłużona przez organ właściwy do wyznaczenia na stanowisko służbowe.

5. Okres przedłużenia kadencji na stanowisku służbowym nie może być dłuższy niż 12 miesięcy.

6. Okres kadencji na stanowisku służbowym określa organ właściwy do wyznaczania na stanowisko służbowe w decyzji o wyznaczeniu oficera zawodowego na to stanowisko.

7. Oficer zawodowy może powtarzać kadencję na tym samym stanowisku służbowym.

8. Przepisów ust. 1–6 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową na stanowiskach służbowych sędziów sądów wojskowych, prokuratorów do spraw wojskowych lub w oddelegowaniu.

Art. 207. 1. Kadencja na stanowiskach służbowych Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, dowódców rodzajów Sił Zbrojnych i dowódców wojsk wynosi 3 lata, z możliwością wyznaczenia na ponowną kadencję.

2. Żołnierz zawodowy zajmujący stanowisko służbowe Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego i dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych, może być zwolniony z zajmowanego stanowiska przed upływem kadencji przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej lub na jego wniosek, jeżeli przemawiają za tym potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 208. 1. Żołnierza zawodowego zwalnia się z zajmowanego stanowiska służbowego:

- 1) jeżeli wojskowa komisja lekarska orzekła jego niezdolność do pełnienia zawodowej służby wojskowej w określonych jednostkach wojskowych albo na zajmowanym stanowisku służbowym;
- 2) gdy zlikwidowano zajmowane przez niego stanowisko służbowe;
- 3) wskutek wymierzenia kary dyscyplinarnej odwołania z zajmowanego stanowiska służbowego;
- 4) w przypadku udzielenia urlopu wychowawczego w wymiarze dłuższym niż 12 miesięcy;
- 5) gdy upłynął termin kadencji na stanowisku służbowym, z wyłączeniem podoficerów oraz szeregowych zawodowych.

2. Żołnierza zawodowego można zwolnić z zajmowanego stanowiska służbowego w przypadku:

- 1) zaistnienia potrzeb Sił Zbrojnych;
- 2) wszczęcia kontrolnego postępowania sprawdzającego, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 742).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 i ust. 2 pkt 1, żołnierza zawodowego wyznacza się na równorzędne lub wyższe stanowisko służbowe albo przenosi się do dyspozycji. Możliwość wyznaczenia na wyższe stanowisko nie dotyczy żołnierza zwolnionego ze stanowiska służbowego w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, żołnierza zawodowego przenosi się do dyspozycji na czas prowadzonego postępowania. Na zwolnione stanowisko służbowe nie wyznacza się innego żołnierza zawodowego do czasu zakończenia postępowania, natomiast można powierzyć obowiązki służbowe na tym stanowisku innemu żołnierzowi zawodowemu w trybie określonym w art. 174.

5. Z dniem przeniesienia żołnierza zawodowego do dyspozycji albo zwolnienia z zawodowej służby wojskowej żołnierz zawodowy z mocy prawa jest zwolniony z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego.

6. Zwolnienie żołnierza zawodowego ze stanowiska służbowego sędziego sądu wojskowego oraz prokuratora do spraw wojskowych następuje z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych i ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Art. 209. 1. Żołnierza zawodowego zwolnionego z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego przenosi się do dyspozycji dyrektora departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr:

- 1) jeżeli przewiduje się wyznaczenie go na inne stanowisko służbowe, przy czym okres pozostawania w dyspozycji nie może być jednorazowo dłuższy niż 2 lata;
- 2) w przypadku oddelegowania żołnierza zawodowego do pełnienia obowiązków w trybie art. 218.

2. Żołnierz, o którym mowa w ust. 1 pozostaje na zaopatrzeniu w dotychczasowej lub innej jednostce wojskowej.

3. Żołnierza można przenieść do dyspozycji dyrektora departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr w przypadku:

- 1) skierowania go na studia, kursy i szkolenia;

- 2) podjęcia przez niego pracy poza granicami państwa w strukturach organizacji międzynarodowych lub międzynarodowych strukturach wojskowych, na podstawie umowy zawartej między tym żołnierzem a taką organizacją – jeżeli przemawiają za tym potrzeby Sił Zbrojnych;
- 3) udzielenia żołnierzowi zawodowemu urlopu wychowawczego, o którym mowa w art. 299 ust. 5;
- 4) w przypadku wydania w stosunku do niego decyzji o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, przy czym właściwy dowódca może go zwolnić z wykonywania zadań służbowych.

4. Organem wojskowym właściwym do przeniesienia żołnierza zawodowego do dyspozycji jest:

- 1) Minister Obrony Narodowej – w przypadku żołnierza zawodowego zwolnionego ze stanowiska służbowego na czas oddelegowania oraz w przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2;
- 2) dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr – w pozostałych przypadkach.

5. Jeżeli przeniesienie żołnierza do dyspozycji następuje w związku:

- 1) ze skierowaniem żołnierza na studia, kursy i szkolenia, czas pozostawania w dyspozycji obejmuje okres tych studiów oraz kursów i szkoleń;
- 2) z podjęciem przez żołnierza zawodowego pracy, o której mowa w ust. 3 pkt 2, czas pozostawania w dyspozycji nie może być dłuższy niż 6 lat w okresie zawodowej służby wojskowej.

6. W przypadku przeniesienia żołnierza zawodowego do dyspozycji na podstawie ust. 3 pkt 2 żołnierz zawodowy:

- 1) nie wykonuje zadań służbowych;
- 2) nie otrzymuje uposażenia i innych należności pieniężnych oraz nie nabywa prawa do świadczeń w naturze, z wyjątkiem należności i świadczeń, o których mowa w art. 454, art. 456 i art. 469–art. 474.
- 3) nie nabywa prawa do urlopu wypoczynkowego i dodatkowego urlopu wypoczynkowego za ten okres.

Art. 210. Żołnierz zawodowy może pełnić zawodową służbę wojskową na stanowiskach służbowych w spółkach kapitałowych wykonujących działalność leczniczą, utworzonych przez Ministra Obrony Narodowej oraz w podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami, dla których Minister Obrony Narodowej jest podmiotem tworzącym w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

Art. 211. Tryb postępowania i warunki, których spełnienie jest wymagane przy wyznaczaniu żołnierzy zawodowych na stanowiska sędziów w sądach wojskowych oraz stanowiska prokuratorów do spraw wojskowych i odwoływaniu z tych stanowisk określają przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Art. 212. 1. Żołnierz zawodowy może być wyznaczony lub skierowany do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa.

2. Do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa wyznacza:

- 1) Minister Obrony Narodowej – żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe o stopniach etatowych od stopnia pułkownika (komandora) do stopnia generała (admirala) oraz na które wyznacza na podstawie przepisów odrębnych ustaw;
- 2) dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr – pozostałych żołnierzy zawodowych.

3. Do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa kieruje Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego.

4. W czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa żołnierz zawodowy podlega organowi, który wyznaczył lub skierował go do tej służby, albo organowi wskazanemu przez Ministra Obrony Narodowej w przepisach określających bezpośrednie podporządkowanie jednostek organizacyjnych. Podczas wykonywania zadań służbowych poza granicami państwa żołnierz zawodowy może podlegać odpowiednio, w zależności od miejsca pełnienia zawodowej służby wojskowej:

- 1) przełożonemu kierującemu działalnością misji organizacji międzynarodowej lub sił wielonarodowych;
- 2) kierownikowi placówki zagranicznej, w której został wyznaczony do pełnienia zawodowej służby wojskowej;
- 3) polskiemu przedstawicielowi wojskowemu – w przypadku pełnienia służby na stanowisku w polskim przedstawicielstwie wojskowym przy organizacji międzynarodowej lub przy międzynarodowej strukturze wojskowej, przy siłach zbrojnych albo przy innych strukturach obronnych państw obcych;
- 4) przełożonemu określonymu przez organizację międzynarodową albo międzynarodową strukturę wojskową – w przypadku pełnienia służby na stanowisku bezpośrednio w strukturach organizacji międzynarodowych albo międzynarodowych strukturach wojskowych, a w sprawach narodowych – starszemu oficerowi narodowemu;

5) przełożonemu określönemu przez właściwy organ sił zbrojnych albo innych struktur obronnych państwa obcego – przy którego siłach lub strukturach żołnierz pełni służbę wojskową.

5. Żołnierzom zawodowym wyznaczonym do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa przysługują następujące uprawnienia i świadczenia:

- 1) prawo przebywania w miejscu pełnienia służby wraz z małżonkiem i dziećmi pozostającymi na utrzymaniu żołnierza;
- 2) prawo do nieodpłatnego zakwaterowania w lokalu mieszkalnym, wraz z niezbędnym umeblowaniem i wyposażeniem albo prawo do równoważnika pieniężnego na wynajęcie lokalu mieszkalnego, odpowiednio do zajmowanego stanowiska służbowego oraz liczby uprawnionych i przesiedlonych członków rodziny;
- 3) prawo do ryczałtu na pokrycie niektórych świadczeń związanych z użytkowaniem lokalu mieszkalnego;
- 4) zwrot opłat związanych z nauką przesiedlonych dzieci w szkole podstawowej i ponadpodstawowej;
- 5) zwrot niezbędnych, udokumentowanych kosztów leczenia w państwie, w którym pełni służbę, oraz kosztów leczenia uprawnionych i przesiedlonych członków rodziny.

6. Niezależnie od świadczeń, o których mowa w ust. 5, żołnierzom zawodowym udającym się poza granice państwa w celu objęcia stanowiska służbowego oraz żołnierzom pełniącym służbę poza granicami państwa wyznaczonym na kolejne stanowisko za granicą w innym państwie niż dotychczas, a także żołnierzom powracającym do kraju po zakończeniu pełnienia służby poza granicami państwa przysługuje zwrot kosztów:

- 1) podróży żołnierza i przebywających z nim członków rodziny;
- 2) przewozu rzeczy osobistego użytku i przedmiotów gospodarstwa domowego;
- 3) przejazdu do miejsca pełnienia służby za granicą i z powrotem do kraju członków rodziny nieprzebywających z nim za granicą:
 - a) raz na 2 lata, jeżeli członek rodziny żołnierza nie przesiedlał się za granicę do miejsca pełnienia służby żołnierza,
 - b) jeden raz, jeżeli członek rodziny przebywał z żołnierzem za granicą i żołnierzowi pokryto koszty jego podróży, po upływie nie mniej niż jednego roku po przesiedleniu.

7. Żołnierzom zawodowym skierowanym do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa przysługują następujące uprawnienia i świadczenia:

- 1) bezpłatne zakwaterowanie i wyżywienie;

- 2) bezpłatne świadczenia zdrowotne oraz bezpłatne zaopatrzenie w produkty lecznicze i wyroby medyczne, oraz wyposażenie wyrobów medycznych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 186);
- 3) bezpłatny przewóz:
 - a) z kraju do miejsca pełnienia służby i z powrotem, w związku z rozpoczęciem i zakończeniem pełnienia służby poza granicami państwa,
 - b) z miejsca pełnienia służby do kraju i z powrotem, w przypadku śmierci członka najbliższej rodziny;
- 4) indywidualne i zbiorowe ubezpieczenie od następstw nieszczęśliwych wypadków zaistniałych w czasie pełnienia służby poza granicami państwa, wskutek których nastąpiło uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć żołnierza.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) przypadki, w których następuje wyznaczenie, a w których skierowanie do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa, z uwzględnieniem jednostek lub struktur organizacyjnych, w których następuje wyznaczenie do pełnienia służby wojskowej, oraz charakteru służby wojskowej poza granicami państwa;
- 2) szczegółowy tryb postępowania przy wyznaczaniu lub kierowaniu żołnierzy zawodowych do pełnienia służby poza granicami państwa, a także odwoływania do kraju z tej służby, mając na uwadze konieczność uzyskania przez kandydata orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań zdrowotnych do pełnienia tej służby oraz odpowiedniego poświadczenia bezpieczeństwa, zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych;
- 3) warunki pełnienia przez żołnierzy służby poza granicami państwa, z uwzględnieniem podległości, o której mowa w ust. 4;
- 4) wysokość, sposób i tryb przyznawania świadczeń żołnierzom wyznaczonym albo skierowanym do pełnienia służby poza granicami państwa oraz świadczeń przysługujących żołnierzom w związku z wyznaczeniem lub skierowaniem do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa, mając na uwadze świadczenia przysługujące członkom rodzin żołnierzy przebywającym z nimi za granicą, z uwzględnieniem specyfiki wykonywanych zadań, zagrożeń dla zdrowia lub życia tych żołnierzy, a także istniejących w danym państwie warunków miejscowych, jak również zachowanie wszystkich uprawnień i świadczeń, jakie przysługują na podstawie przepisów obowiązujących wobec żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową w kraju, oraz uwzględniając powstałe w tym czasie zmiany mające wpływ na te uprawnienia, z wyjątkiem świadczeń określonych w art. 305 ust. 1 i 2.

Art. 213. 1. Żołnierz zawodowy może być wyznaczony na stanowisko służbowe w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Stanowiska służbowe, o których mowa w ust. 1, ujmuje się w wykazach stanowisk służbowych przeznaczonych dla żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Żołnierza do pełnienia zawodowej służby wojskowej na stanowiska służbowe, o których mowa w ust. 1, wyznacza Minister Obrony Narodowej.

4. Żołnierza, w związku z zakończeniem pełnienia zawodowej służby wojskowej w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, Minister Obrony Narodowej wyznacza na stanowisko służbowe lub przenosi do dyspozycji.

5. Wobec żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, zadania dowódcy jednostki wojskowej, o którym mowa w art. 2 pkt 4 realizuje organ, któremu wykazy stanowisk służbowych przeznaczonych dla żołnierzy pełniących zawodową służbę wojskową w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, zostały podporządkowane organizacyjnie. Podczas wykonywania zadań służbowych żołnierz może podlegać odpowiednio, w zależności od miejsca pełnienia zawodowej służby wojskowej:

- 1) przełożonemu kierującemu działalnością misji organizacji międzynarodowej, sił wielonarodowych lub sił zbrojnych państw obcych;
- 2) przełożonemu określonym przez organizację międzynarodową, międzynarodową strukturę wojskową albo siły zbrojne państw obcych – w przypadku pełnienia zawodowej służby wojskowej na stanowisku służbowym bezpośrednio w strukturach organizacji międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych albo przy siłach zbrojnych państw obcych.";

Art. 214. Minister Obrony Narodowej może wskazać spośród żołnierzy wyznaczonych do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa albo w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, starszego oficera narodowego do realizacji dodatkowo funkcji koordynacyjnych i przedstawicielskich w sprawach narodowych w tych strukturach.

Art. 215. Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego może wskazać spośród żołnierzy skierowanych do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa starszego oficera

narodowego do realizacji dodatkowo funkcji koordynacyjnych i przedstawicielskich w sprawach narodowych w tych strukturach.";

Art. 216. Żołnierz wyznaczony do pełnienia zawodowej służby wojskowej na stanowisku służbowym poza granicami państwa albo wyznaczony na stanowisko służbowe w organizacjach międzynarodowych, międzynarodowych strukturach wojskowych lub przy siłach zbrojnych państw obcych stacjonujących na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, może być skierowany do pełnienia zawodowej służby wojskowej w kraju i poza granicami państwa. Skierowanemu żołnierzowi przysługują uprawnienia i świadczenia, przysługujące żołnierzom skierowanym do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa.";

Art. 217. 1. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy jest wyznaczony na stanowisko służbowe, może dodatkowo powierzyć żołnierzowi czasowe pełnienie obowiązków służbowych w tej jednostce na stanowisku nieobsadzonym lub obsadzonym, na którym wyznaczony żołnierz czasowo nie wykonuje zadań służbowych. Nie dotyczy to sędziów sądów wojskowych i prokuratorów do spraw wojskowych oraz żołnierzy zawodowych w czasie oddelegowania.

2. Minister Obrony Narodowej w przypadkach, o których mowa w ust. 1, może, uwzględniając potrzeby Sił Zbrojnych, powierzyć także żołnierzowi zawodowemu pozostającemu w dyspozycji czasowe pełnienie obowiązków służbowych w każdej jednostce wojskowej. Nie dotyczy to sędziów sądów wojskowych i prokuratorów do spraw wojskowych oraz żołnierzy zawodowych w czasie oddelegowania.

3. Okres, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie może być jednorazowo dłuższy niż 15 miesięcy.

4. W wyjątkowych przypadkach żołnierzowi zawodowemu w korpusie:

- 1) szeregowych można dodatkowo powierzyć czasowe pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku służbowym przewidzianym dla podoficera, jeżeli nie wiąże się z tym powierzeniem stosunek przełożenia nad podoficerami;
- 2) podoficerów można dodatkowo powierzyć czasowe pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku służbowym przewidzianym dla oficera młodszego, jeżeli nie wiąże się z tym powierzeniem stosunek przełożenia nad oficerami; podoficerom starszym można dodatkowo powierzyć czasowe pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku służbowym przewidzianym dla oficerów do stopnia majora włącznie, jeżeli nie wiąże się z tym powierzeniem stosunek przełożenia nad oficerami;
- 3) oficerów można dodatkowo powierzyć oficerowi młodszemu czasowe pełnienie obowiązków służbowych na stanowisku służbowym przewidzianym dla oficera starszego, jeżeli nie wiąże się z tym powierzeniem stosunek przełożenia nad oficerami starszymi.

5. Przepisy ust. 1–3 mają zastosowanie również w przypadku czasowego powierzenia żołnierzowi zawodowemu obowiązków pracownika.

Art. 218. 1. Minister Obrony Narodowej może oddelegować żołnierza zawodowego, z wyjątkiem Szefa Sztabu Generalnego oraz dowódców rodzajów Sił Zbrojnych, za jego pisemną zgodą, do pełnienia obowiązków służbowych w:

- 1) urzędzie krajowym obsługującym organ władzy publicznej, w którym są wykonywane zadania o charakterze związanym z obronnością, zwanym dalej „instytucją krajową”;
- 2) urzędzie, organizacji lub instytucji międzynarodowej albo państwa obcego, w których są wykonywane zadania związane z obronnością Rzeczypospolitej Polskiej, zwanych dalej „instytucją zagraniczną”.

2. Oddelegowanie, o którym mowa w ust. 1, następuje po przeniesieniu żołnierza zawodowego do dyspozycji.

3. Okresu oddelegowania, o którym mowa w ust. 1, nie wlicza się do okresu pozostawania żołnierza zawodowego w dyspozycji określonego w art. 209 ust. 1 pkt 1.

4. Oddelegowanie oraz odwołanie z oddelegowania następuje w drodze decyzji, do której nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

5. Od decyzji o oddelegowaniu żołnierzowi zawodowemu nie przysługuje odwołanie.

Art. 219. 1. Oddelegowanie żołnierza zawodowego następuje na wniosek:

- 1) instytucji krajowej;
- 2) instytucji zagranicznej.

2. Wniosek powinien określać nazwę instytucji, komórki organizacyjnej oraz nazwę stanowiska przeznaczonego dla żołnierza zawodowego lub pełnionej funkcji, opis kwalifikacji wymaganych do zajmowania stanowiska lub pełnienia funkcji, zakres wykonywanych zadań, przewidywany okres oddelegowania oraz określenie należności pieniężnych i innych świadczeń przysługujących oddelegowanemu żołnierzowi. Wniosek instytucji zagranicznej powinien dodatkowo zawierać określenie uprawnień i należności przysługujących oddelegowanemu żołnierzowi w tej instytucji.

3. W przypadku żołnierza zawodowego, który ma zostać oddelegowany za granicę do wykonywania zadań zleconych przez instytucję zagraniczną albo zadań wynikających z programów finansowanych ze środków funduszy Unii Europejskiej, gdy okres oddelegowania ma trwać co najmniej rok, a wykonywanie zadań nie wymaga objęcia przez żołnierza stanowiska w instytucji zagranicznej, wniosek powinien dodatkowo określać zakres uprawnień i należności, jakie przysługują oddelegowanemu żołnierzowi lub jego jednostce wojskowej od instytucji finansującej, przez którą należy rozumieć instytucję krajową albo instytucję

zagraniczną, w tym organizację międzynarodową, inną niż podmiot oddelegowujący lub podmiot, do którego następuje oddelegowanie.

4. Decyzja Ministra Obrony Narodowej o oddelegowaniu żołnierza zawodowego określa w szczególności nazwę instytucji, komórki organizacyjnej oraz nazwę stanowiska przeznaczonego dla żołnierza lub pełnionej funkcji, przewidywany okres oddelegowania oraz określenie należności pieniężnych i innych świadczeń przysługujących oddelegowanemu żołnierzowi.

Art. 220. 1. W przypadku gdy oddelegowanie żołnierza zawodowego do instytucji zagranicznej jest poprzedzone postępowaniem kwalifikacyjnym przewidzianym w umowie międzynarodowej, porozumieniu międzynarodowym lub w przepisach prawa Unii Europejskiej, żołnierz zwraca się pisemnie do Ministra Obrony Narodowej z wnioskiem o wyrażenie zgody na uczestnictwo w tym postępowaniu.

2. W przypadku pozytywnie zakończonego postępowania kwalifikacyjnego, o którym mowa w ust. 1, oddelegowanie żołnierza zawodowego do instytucji zagranicznej następuje po przedstawieniu Ministrowi Obrony Narodowej kontraktu z instytucją zagraniczną.

3. W przypadku otrzymania przez żołnierza zawodowego od instytucji zagranicznej propozycji przedłużenia kontraktu lub gdy żołnierz ubiega się o kolejny kontrakt w instytucji zagranicznej, stosuje się odpowiednio ust. 1.

Art. 221. Minister Obrony Narodowej w przypadku uwzględnienia wniosku, którym mowa w art. 219 ust. 1:

- 1) uzgadnia z instytucją krajową lub instytucją zagraniczną obsadę personalną stanowiska służbowego określonego we wniosku albo pełnioną funkcję, po uprzednim uzyskaniu od żołnierza zawodowego zgody na oddelegowanie;
- 2) zalicza, do celów obliczenia uposażenia i innych należności pieniężnych przysługujących żołnierzowi zawodowemu w okresie oddelegowania, stanowisko służbowe w podmiocie, do którego następuje oddelegowanie, do odpowiedniej grupy zaszeregowania oraz ustala wojskowy stopień etatowy, stosownie do zaszeregowania stanowisk służbowych;
- 3) oddelegowuje żołnierza zawodowego do wykonywania zadań służbowych zgodnie z wnioskiem.

Art. 222. 1. Warunkiem oddelegowania żołnierza zawodowego jest wyznaczenie go w podmiocie, do którego następuje oddelegowanie, na stanowisko służbowe lub do pełnienia funkcji, zgodnie z decyzją o oddelegowaniu.

2. Żołnierza oddelegowanego można, za jego pisemną zgodą, przenieść na inne stanowisko służbowe niż określone w decyzji o oddelegowaniu, jeżeli na stanowisku tym są

wykonywane zadania o charakterze związanym z obronnością. W takim przypadku przepisy art. 217–art. 221 stosuje się odpowiednio.

Art. 223. 1. Minister Obrony Narodowej odwołuje żołnierza zawodowego z oddelegowania w przypadku konieczności zwolnienia go ze służby, zawiadamiając o tym odpowiednio instytucję krajową, instytucję zagraniczną lub instytucję finansującą.

2. Minister Obrony Narodowej, na uzasadniony wniosek instytucji krajowej, instytucji zagranicznej lub instytucji finansującej, odwołuje żołnierza zawodowego z oddelegowania bez jego zgody. Właściwa instytucja, składając Ministrowi Obrony Narodowej wniosek o odwołanie żołnierza z oddelegowania, zawiadamia o tym żołnierza. Odwołanie następuje nie wcześniej niż z upływem 30 dni od dnia złożenia wniosku.

3. Minister Obrony Narodowej odwołuje żołnierza zawodowego z oddelegowania do instytucji krajowej albo instytucji zagranicznej na jego wniosek, zawiadamiając odpowiednio właściwą instytucję. Odwołanie następuje w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku.

4. Minister Obrony Narodowej, z uwagi na potrzeby Sił Zbrojnych, może odwołać żołnierza zawodowego z oddelegowania bez jego zgody, zawiadamiając o tym instytucję krajową, instytucję zagraniczną lub instytucję finansującą oraz żołnierza. Odwołanie następuje nie wcześniej niż z upływem 30 dni od dnia zawiadomienia.

5. Terminy, o których mowa w ust. 2–4, mogą być skracane za porozumieniem Ministra Obrony Narodowej oraz odpowiednio instytucji krajowej, instytucji zagranicznej, instytucji finansującej oraz zainteresowanego żołnierza zawodowego.

Art. 224. 1. Po odwołaniu z oddelegowania żołnierz zawodowy jest wyznaczany na stanowisko nie niższe niż zajmowane przed oddelegowaniem.

2. Minister Obrony Narodowej może wyrazić zgodę na zwolnienie ze służby żołnierza, o którym mowa w art. 223 ze stanowiska równorzędnego pod względem płacowym do zajmowanego w podmiocie, do którego nastąpiło oddelegowanie. Nie dotyczy to żołnierza, który podlega zwolnieniu ze służby na podstawie art. 136 ust. 1 pkt 5, 7, 9, 11 i 16, ust. 2 pkt 1–3, art. 235 pkt 1 i 5 oraz art. 206 pkt 7.

Art. 225. 1. W okresie oddelegowania żołnierz zawodowy podlega, z tytułu zajmowania stanowiska służbowego albo pełnienia funkcji, bezpośredniemu przełożonemu w podmiocie, do którego nastąpiło oddelegowanie, a w zakresie stosunku służby wojskowej Ministrowi Obrony Narodowej.

2. Organem właściwym do wyznaczenia żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe lub do pełnienia funkcji, w podmiocie do którego nastąpiło oddelegowanie, oraz do określania wysokości uposażenia w okresie oddelegowania jest kierownik instytucji, do której żołnierz jest oddelegowany. Określenie wysokości uposażenia w okresie oddelegowania jest wiążące.

Art. 226. 1. Żołnierz zawodowy oddelegowany do wykonywania zadań służbowych w instytucji krajowej zachowuje prawo do urlopu w wymiarze i na zasadach określonych w ustawie.

2. Żołnierzowi oddelegowanemu do wykonywania zadań służbowych w instytucji zagranicznej przysługuje urlop w wymiarze i na zasadach obowiązujących w tej instytucji.

3. Żołnierz oddelegowany do wykonywania zadań służbowych w instytucji zagranicznej jest obowiązany informować na piśmie dowódcę jednostki, w której pełni on służbę o wymiarze urlopu przysługującego i wykorzystanego w instytucji zagranicznej.

4. Żołnierzowi odwołanemu z oddelegowania w instytucji zagranicznej przysługuje urlop uzupełniający w wymiarze odpowiadającym różnicy pomiędzy wymiarem urlopu wypoczynkowego i dodatkowego, ustalonego na podstawie ustawy, a wymiarem urlopu przysługującego mu w instytucji zagranicznej.

Art. 227. 1. Żołnierzowi zawodowemu oddelegowanemu do wykonywania zadań służbowych w instytucji krajowej przysługują uprawnienia i świadczenia, w tym uposażenie i inne należności pieniężne, w wysokości i na warunkach określonych w ustawie.

2. Żołnierzowi oddelegowanemu do wykonywania zadań służbowych w instytucji krajowej położonej poza miejscowością stanowiącą siedzibę jednostki wojskowej, w której żołnierz pełnił dotychczas służbę, przysługują z tego tytułu należności przewidziane dla żołnierza delegowanego do czasowego pełnienia służby w innej miejscowości.

3. Podmiot, do którego żołnierz został oddelegowany, z wyłączeniem instytucji zagranicznej wypłaca oddelegowanemu żołnierzowi:

- 1) uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami do uposażenia;
- 2) nagrody roczne za okres oddelegowania;
- 3) nagrody motywacyjne;
- 4) należności z tytułu podróży służbowych oraz oddelegowania, o którym mowa w ust. 2.

4. Świadczenia i należności pieniężne niewymienione w ust. 3 przyznaje i wypłaca jednostka wojskowa, w której żołnierz pełnił służbę bezpośrednio przed oddelegowaniem.

Art. 228. Do żołnierza zawodowego oddelegowanego do wykonywania zadań służbowych w instytucji krajowej stosuje się przepisy, które mają zastosowanie do pracowników zatrudnionych na stanowiskach analogicznych do zajmowanego przez niego stanowiska służbowego, w szczególności dotyczące obowiązków pracodawcy i pracownika, regulaminów pracy, wyróżnień, odpowiedzialności materialnej pracowników, czasu pracy, bezpieczeństwa i higieny pracy, a także funduszu nagród, z wyłączeniem pozostałych przepisów w sprawie wynagrodzeń oraz innych świadczeń i należności pieniężnych wynikających ze stosunku pracy.

Art. 229. Żołnierz zawodowy w czasie oddelegowania do wykonywania zadań służbowych w instytucji zagranicznej nie zachowuje prawa do uposażenia zasadniczego, dodatków do uposażenia o charakterze stałym i innych należności pieniężnych należnych na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

Art. 230. Kierownik podmiotu, do którego żołnierz zawodowy został oddelegowany na wniosek Ministra Obrony Narodowej lub upoważnionej przez niego osoby przesyła informacje dotyczące oceny wykonywania przez żołnierza zadań i obowiązków w czasie trwania oddelegowania, w celu i zakresie niezbędnym do sporządzenia opinii służbowej.

Art. 231. 1. Żołnierza zawodowego zalicza do określonego korpusu osobowego, grupy osobowej i specjalności wojskowej właściwy organ, o którym mowa art. 195, w rozkazie personalnym o powołaniu do zawodowej służby wojskowej.

2. Żołnierz zawodowy może być przeniesiony do innego korpusu osobowego, innej grupy osobowej lub innej specjalności wojskowej przez organ właściwy do wyznaczenia go na stanowisko służbowe, decyzją o wyznaczeniu na stanowisko służbowe.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową na stanowiskach służbowych sędziów sądów wojskowych oraz prokuratorów do spraw wojskowych.

Art. 232. W jednostkach wojskowych oraz instytucjach, w których pełnią służbę żołnierze zawodowi nie może powstać stosunek podległości służbowej między żołnierzami lub pracownikami będącymi małżonkami oraz osobami pozostającymi ze sobą we wspólnym pożyciu oraz osobami pozostającymi ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 233. 1. Żołnierzom zawodowym niezwłocznie po rozpoczęciu pełnienia służby wojskowej wydaje się legitymację służbową stwierdzającą pełnienie zawodowej służby wojskowej.

2. W legitymacji zamieszcza się:

- 1) nazwisko i imię (imiona) żołnierza zawodowego;
- 2) datę urodzenia i płeć żołnierza zawodowego;
- 3) numer PESEL;
- 4) posiadany stopień wojskowy i kod oznaczenia stopnia wojskowego według kodów NATO;
- 5) nazwę jednostki wojskowej;
- 6) fotografię żołnierza zawodowego;
- 7) datę wydania i datę ważności legitymacji.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy ważności legitymacji służbowej, warunki i tryb jej wymiany oraz zwrotu, a także sposób postępowania przy jej wydawaniu,
 - 2) wzór legitymacji służbowej oraz sposób dokonywania w niej wpisów i postępowania z nią, a także organy właściwe do jej wydawania
- uwzględniając zadania przełożonych w zakresie wydawania tych legitymacji i sposobu dokonywania w niej wpisów.

Oddział 3

Zawieszenie żołnierzy zawodowych w czynnościach służbowych i zwalnianie z zawodowej służby wojskowej i uprawnienia związane ze zwolnieniem ze służby

Art. 234. 1. Żołnierza zawodowego zawiesza się w czynnościach służbowych na zajmowanym stanowisku służbowym w przypadku wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, umyślne ścigane z oskarżenia publicznego – na czas nie dłuższy niż 3 miesiące.

2. Żołnierza zawodowego można zawiesić w czynnościach służbowych w przypadku wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, nieumyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby – na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach okres zawieszenia w czynnościach służbowych można przedłużyć do czasu zakończenia postępowania karnego.

4. Do zawieszenia i przedłużenia okresu zawieszenia żołnierza zawodowego w czynnościach służbowych właściwy jest dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, a żołnierzy pełniących służbę w dyspozycji – dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr.

5. Zawieszenie i przedłużenie zawieszenia w czynnościach służbowych następuje w drodze decyzji, która podlega natychmiastowemu wykonaniu.

6. Od decyzji, o której mowa w ust. 5, przysługuje odwołanie do dowódcy jednostki wojskowej nadrzędnej nad jednostką, w której żołnierz pełni służbę, a w przypadku braku takiego dowódcy do Ministra Obrony Narodowej.

Art. 235. Poza przypadkami wymienionym w art. 136 ust. 1 żołnierza zawodowego zwalnia się z zawodowej służby wojskowej wskutek:

- 1) złożenia niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego;
- 2) odmowy pełnienia służby na równorzędnym lub wyższym stanowisku służbowym;

- 3) upływu terminu wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej dokonanego przez żołnierza zawodowego;
- 4) niewyznaczenia na stanowisko służbowe w czasie pozostawania w dyspozycji;
- 5) skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności lub aresztu wojskowego bez warunkowego zawieszenia jej wykonania;
- 6) prawomocnego ukarania przez organ właściwego samorządu zawodowego karą zawieszenia lub pozbawienia prawa wykonywania zawodu (specjalności zawodowej), o ile brak jest możliwości wyznaczenia tego żołnierza na inne stanowisko służbowe;
- 7) skreślenia żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 105 i art. 105 ust. 6 z listy studentów lub niespełnienia wymogów określonych w regulaminie nauki lub studiów;
- 8) zawinionej utraty przez żołnierza kwalifikacji wymaganych na zajmowanym stanowisku służbowym o ile brak jest możliwości wyznaczenia tego żołnierza na inne stanowisko służbowe.

Art. 236. Minister Obrony Narodowej, w przypadkach uzasadnionych potrzebami Sił Zbrojnych, na wniosek żołnierza zawodowego, złożony nie później niż przed osiągnięciem wieku 60 lat życia, może wyrazić zgodę na dalsze pełnienie przez niego zawodowej służby wojskowej, określając termin zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, przy czym termin zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie może być późniejszy niż dzień osiągnięcia przez żołnierza zawodowego wieku 63 lat.

Art. 237. Poza przypadkami wymienionymi w art. 136 ust. 2, żołnierza zawodowego można zwolnić z zawodowej służby wojskowej wskutek:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności lub aresztu wojskowego z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary;
- 2) niewyznaczenia na stanowisko służbowe na kolejną kadencję;
- 3) likwidacji jednostki wojskowej lub jej reorganizacji połączonej ze zmniejszeniem stanu etatowego, jeżeli przeniesienie żołnierza zawodowego do innej jednostki wojskowej lub na niższe stanowisko służbowe nie jest możliwe;
- 4) powołania do innej służby państwowej, a także objęcia funkcji z wyboru w organach samorządu terytorialnego lub stowarzyszeniach;
- 5) upływu 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby lub pobytu w szpitalu albo innym podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne oraz nie występowanie przesłanek, o których mowa w art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;

- 6) upływu 12 miesięcy zawieszenia w czynnościach służbowych, jeżeli nie ustały przyczyny będące podstawą zawieszenia;
- 7) popełnienia czynu o znamionach przestępstwa albo przestępstwa skarbowego, jeżeli popełnienie czynu jest oczywiste i uniemożliwia dalsze pozostawanie w służbie.

Art. 238. 1. Zwolnienie ze służby wojskowej pełnionej w trakcie kształcenia w przypadkach, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 8, 16 i 17 oraz w art. 235 pkt 7, następuje odpowiednio decyzją rektora-komendanta uczelni wojskowej, komendanta szkoły podoficerskiej, komendanta centrum szkolenia lub komendanta ośrodka szkolenia

2. Zwolnienie ze służby wojskowej pełnionej w trakcie kształcenia w przypadkach, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 4–7, 9 i 10, następuje z mocy prawa z dniem uprawomocnienia się odpowiedniego orzeczenia lub z dniem, w którym decyzja stała się ostateczna, albo z dniem zaistnienia okoliczności stanowiącej podstawę zwolnienia żołnierza z tej służby.

Art. 239. Żołnierz zawodowy może w każdym czasie wypowiedzieć stosunek służbowy zawodowej służby wojskowej bez podawania przyczyny.

Art. 240. 1. Organami właściwymi do zwalniania z zawodowej służby wojskowej są organy właściwe do powoływania do służby.

2. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej żołnierza zawodowego wskutek dokonanego wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej następuje po upływie 3 miesięcy od dnia złożenia wypowiedzenia przez żołnierza w ostatnim dniu miesiąca.

3. Okres wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej, o którym mowa w ust. 2, może być skrócony za pisemną zgodą zwalnianego żołnierza zawodowego i właściwego organu, przy czym kończyć się musi ostatniego dnia miesiąca.

Art. 241. 1. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej w przypadkach, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 8, 11 i pkt 15 i 16, art. 235 pkt 1–4 i art. 237, następuje decyzją właściwego organu. W przypadku, o którym mowa w art. 206 ust. 1 pkt 3, zwolnienie z zawodowej służby wojskowej następuje po sześciu miesiącach od upływu kadencji, w ostatnim dniu miesiąca. Okres ten może być skrócony na pisemny wniosek żołnierza.

2. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej w przypadkach, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 2, 4–7, 9 i 10 i art. 235 pkt 3, 6 i 7, następuje z mocy prawa z dniem uprawomocnienia się odpowiedniego orzeczenia lub z dniem, w którym decyzja stała się ostateczna albo z dniem zaistnienia okoliczności stanowiącej podstawę zwolnienia żołnierza zawodowego ze służby, z zastrzeżeniem art. 243.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 2, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, stwierdza fakt zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej rozkazem personalnym, wydanym do celów ewidencyjnych.

4. Zwolnienie z zawodowej służby wojskowej w przypadkach niewymienionych w ust. 2 następuje z dniem określonym w decyzji właściwego organu.

Art. 242. 1. W przypadku uchylenia orzeczenia, o którym mowa w art. 136 ust. 1 pkt 6 i 9, art. 136 pkt 5 i 6 i art. 206 pkt 1, albo uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, ulegają uchyleniu skutki tego orzeczenia albo decyzji, jakie wynikły dla żołnierza zawodowego z tego tytułu.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, data zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie ulega zmianie.

3. Żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 1, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie w wysokości sześciokrotności kwoty uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych zmian mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość, a w przypadku gdy stanowisko służbowe, które żołnierz zawodowy zajmował przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, nie istnieje, według stawek na porównywalnym pod względem stopnia etatowego i grupy uposażenia stanowisku służbowym, obowiązujących w dniu uprawomocnienia się orzeczenia lub decyzji wymienionych w ust. 1.

Art. 243. W zakresie zwalniania z zawodowej służby wojskowej żołnierzy zawodowych, których stosunek służbowy lub wykonywanie zawodu jest unormowane w odrębnych przepisach, stosuje się również te przepisy.

Art. 244. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb zwalniania żołnierzy zawodowych z zawodowej służby wojskowej, z uwzględnieniem że postępowanie związane ze zwolnieniem żołnierza zawodowego z zawodowej służby wojskowej jest w stosunku do niego jawne.

Art. 245. 1. Żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej z powodu, o którym mowa w art. 136 ust. 1 pkt 4, art. 235 pkt 2 i 3 oraz art. 237 pkt 2 i 3, który pełnił zawodową służbę wojskową co najmniej przez 10 lat, ze względu na szczególny charakter wykształcenia, doświadczenia wojskowego i wiedzy specjalistycznej, korzysta z pierwszeństwa w zatrudnieniu na stanowiskach związanych z obronnością kraju w administracji publicznej.

2. Ewidencję stanowisk pracy związanych z obronnością kraju w administracji publicznej prowadzi Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji na podstawie informacji przekazywanych przez właściwe miejscowo organy administracji rządowej i organy samorządu terytorialnego, w których dyspozycji lub zasobach znajdują się te stanowiska.

3. Organy administracji rządowej i organy samorządu terytorialnego współpracują z Szefem Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji w zakresie ewidencjonowania stanowisk związanych z obronnością kraju, w tym stanowisk dotyczących planowania i realizacji pozamilitarnych przygotowań obronnych w państwie.

4. Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji wydaje żołnierzowi, o którym mowa w ust. 1, na jego wniosek, w terminie 14 dni, zaświadczenie stwierdzające jego predyspozycje do zajmowania stanowiska pracy określonego w ust. 1.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4 zawiera:

- 1) imię i nazwisko żołnierza zawodowego;
- 2) stopień wojskowy;
- 3) imiona rodziców;
- 4) datę i miejsce urodzenia;
- 5) adres zamieszkania i adres do korespondencji;
- 6) numer PESEL;
- 7) wskazanie stanowiska pracy związanego z obronnością kraju, o które ubiega się żołnierz zawodowy;
- 8) podpis żołnierza zawodowego.

6. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 4 zawiera co najmniej:

- 1) dane, o których mowa w ust. 5;
- 2) okres pełnienia zawodowej służby wojskowej, w tym okres pełnienia służby w szczególnych warunkach i o szczególnym charakterze i zajmowane stanowisko służbowe;
- 3) wykształcenie i posiadane kwalifikacje zawodowe;
- 4) przyczyny rozwiązania stosunku służbowego;
- 5) pouczenie.

7. Uprawnienie, o którym mowa w ust. 1, w pierwszej kolejności przysługuje byłym żołnierzom zawodowym, którzy zostali zwolnieni z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej pełnionej poza granicami państwa, związanej z realizacją celów, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa.

8. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, stanowiska pracy związane z obronnością kraju w administracji publicznej, z uwzględnieniem, że stanowiska pracy, na

których są wykonywane zadania i czynności, dla których kwalifikacje żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej są szczególnie przydatne.

9. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawach ewidencjonowania stanowisk związanych z obronnością kraju, sposób gromadzenia informacji o zajętych stanowiskach pracy związanych z obronnością kraju oraz wzór zaświadczenia, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności postępowania i jego właściwego przebiegu.

Art. 246. 1. Żołnierz zawodowy, za zgodą dowódcy jednostki wojskowej, może korzystać, na terenie kraju, z pomocy w zakresie:

- 1) doradztwa zawodowego, o ile pełnił zawodową służbę wojskową co najmniej 3 lata,
- 2) przekwalifikowania zawodowego i pośrednictwa pracy na 6 miesięcy przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, o ile pełnił tę służbę co najmniej 4 lata,
- 3) praktyk zawodowych na 3 miesiące przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, o ile pełnił zawodową służbę wojskową co najmniej 9 lat

– udzielanej przez właściwe organy.

2. Do zgody, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 106 § 2–6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

3. Żołnierz zawodowy, który został zwolniony z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej albo który pełnił zawodową służbę wojskową co najmniej 4 lata, z wyjątkiem zwolnionego ze służby wojskowej z powodu, o którym mowa art. 136 ust. 1 pkt 5–9 oraz art. 136 pkt 1 5 i 6, w okresie 2 lat od dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, może korzystać, na terenie kraju, na pisemny wniosek, z pomocy w zakresie doradztwa zawodowego, przekwalifikowania i pośrednictwa pracy, udzielanej przez właściwe organy.

4. Wniosek o pomoc, o której mowa w ust. 3 należy złożyć w terminie, do 2 lat od dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

5. Pomoc o której mowa w ust. 1 nie może trwać dłużej niż 6 miesięcy od dnia, w którym upłynął termin do złożenia wniosku wskazanego w ust. 3.

6. Żołnierz zawodowy, który został zwolniony z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej pełnionej poza granicami państwa, związanej z realizacją celów, o których

mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, korzysta z pomocy, o której mowa w ust. 3, bezterminowo.

7. W ramach pomocy, o której mowa w ust. 1 i 3 do wysokości limitów, mogą być pokrywane koszty:

- 1) przejazdów z miejsca zamieszkania do ośrodka szkolenia, w którym następuje przekwalifikowanie zawodowe, lub do miejsca odbywania praktyki zawodowej, i z powrotem;
- 2) zakwaterowania w okresie przekwalifikowania zawodowego lub odbywania praktyki zawodowej.

8. Wysokość limitów, o których mowa w ust. 6, wynosi za:

- 1) przekwalifikowanie zawodowe – 60% najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego obowiązującego w dniu 1 stycznia roku kalendarzowego, w którym zainteresowany wystąpił z wnioskiem o udzielenie pomocy w przekwalifikowaniu zawodowym;
- 2) przejazdy z miejsca zamieszkania do ośrodka szkolenia lub miejsca odbywania praktyki zawodowej i z powrotem – do wysokości równowartości 20 przejazdów, których koszt jednostkowy nie przekracza ceny biletu jednorazowego w 2 klasie pociągu według taryfy pośpiesznej z uwzględnieniem przysługujących ulg, za wyjątkiem biletów na miejsca rezerwowane, sypialne lub miejsca do leżenia;
- 3) zakwaterowanie w miejscu szkolenia lub w miejscu odbywania praktyki zawodowej – do wysokości równowartości 30 noclegów, których koszt jednostkowy nie przekracza 300% ryczałtu za noclegi określonego w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju.

9. Żołnierzowi zawodowemu i żołnierzowi zawodowemu, który został zwolniony ze służby wojskowej pokrywa się koszty, o których mowa w ust. 7 pkt 1, w wysokości:

- 1) po 4 latach służby wojskowej – 100%,
- 2) po 9 latach służby wojskowej – 200%,
- 3) po 15 latach służby wojskowej – 300%

– limitu określonego w ust. 8 pkt 1.

10. Małżonkom oraz dzieciom, o których mowa w ust. 14, oraz żołnierzom zawodowym zwolnionym z zawodowej służby wojskowej wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej z przyczyn, o których mowa

w ust. 3 i 6, pokrywa się koszty, o których mowa w ust. 7 pkt 1 w wysokości 300% limitu określonego w ust. 8 pkt 1.

11. Koszty, o których mowa w ust. 7 pkt 2 i 3, pokrywa się, jeżeli przejazd odbywa się na odległość powyżej 50 kilometrów w jedną stronę.

12. W przypadku nieukończenia przekwalifikowania zawodowego i praktyk zawodowych z winy uprawnionego, zwrotowi podlegają:

- 1) koszty, o których mowa w ust. 7;
- 2) wypłacone żołnierzowi uposażenie za okres, w którym był skierowany na praktykę zawodową.

13. Pomoc w zakresie doradztwa zawodowego i pośrednictwa pracy realizowana jest bezpłatnie przez właściwe organy wojskowe.

14. Z pomocy, o której mowa w ust. 3, mogą korzystać bezterminowo również małżonek oraz dzieci pozostające na utrzymaniu żołnierza zawodowego, który:

- 1) zaginął lub poniósł śmierć w związku z wykonywaniem zadań służbowych;
- 2) zmarł w okresie 3 lat po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej w następstwie wypadku lub choroby pozostającej w związku z wykonywaniem zadań służbowych.

15. Organami właściwymi w zakresie udzielania pomocy rekonwersyjnej są:

- 1) kierownik komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw socjalnych;
- 2) dyrektor Centralnego Ośrodka Aktywizacji Zawodowej;
- 3) kierownicy ośrodków aktywizacji zawodowej;
- 4) szefowie wojskowych centrów rekrutacji, właściwi ze względu na terytorialny zasięg działania;
- 5) dyrektorzy wojskowych biur emerytalnych.

16. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb korzystania z uprawnień, o których mowa w ust. 1–14 oraz tryb dokonywania zwrotu kosztów, o których mowa w ust. 7. Rozporządzenie powinno zagwarantować odpowiednie przygotowanie uprawnionych do funkcjonowania na rynku pracy oraz prawidłowe wykorzystanie środków finansowych przeznaczanych na ten cel.

Art. 247. Okres pełnienia zawodowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, z zastrzeżeniem art. 469. Żołnierz zawodowy zwolniony ze służby wojskowej, który podjął pracę w roku kalendarzowym, w którym nastąpiło jego zwolnienie z zawodowej służby wojskowej, nabywa prawo do urlopu wypoczynkowego w następnym roku kalendarzowym.

Art. 248. 1. Żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej przenosi się do pasywnej rezerwy, jeżeli ze względu na wiek podlegają obowiązkowi służby wojskowej i zostali uznani za zdolnych do tej służby. Żołnierze ci mogą posługiwać się posiadanym stopniem wojskowym z określeniem „w rezerwie”.

2. Żołnierzy zwolnionych z zawodowej służby wojskowej, którzy ze względu na wiek albo stan zdrowia nie podlegają obowiązkowi służby wojskowej, przenosi się w stan spoczynku. Żołnierze ci mogą posługiwać się posiadanym stopniem wojskowym z określeniem „w stanie spoczynku”.

Art. 249. 1. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej wydaje się niezwłocznie świadectwo służby.

2. Były żołnierz zawodowy może żądać sprostowania świadectwa służby w terminie siedmiu dni od dnia jego doręczenia.

3. W przypadku niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa służby byłemu żołnierzowi zawodowemu przysługuje odszkodowanie z tytułu poniesionej przez niego w związku z tym szkody w wysokości uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6 tygodni.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania i prostowania świadectwa służby, podmioty uprawnione do wydawania tego świadectwa i jego prostowania oraz tryb przyznawania odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej niewydaniem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa służby, a także jego wzór, uwzględniając sprawność postępowania w tych sprawach oraz, że wzór świadectwa służby powinien odpowiadać wzorom świadectw pracy i służby dla innych grup zawodowych.

Rozdział 7

Psy służbowe i konie służbowe

Art. 250. W celu realizacji zadań ustawowych, o których mowa w art. 11 ust. 2–4 i art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1214), lub w celach reprezentacyjnych, Siły Zbrojne mogą używać:

- 1) psów służbowych – psów będących własnością Skarbu Państwa, znajdujących się na stanie jednostki wojskowej, której są używane;
- 2) psów kontraktowych – psów stanowiących własność żołnierza pełniącego czynną służbę wojskową, dobranych do użycia w jednostce wojskowej na podstawie kontaktu zawartego między tym żołnierzem a jednostką wojskową, w której psy są używane w trakcie trwania kontraktu i znajdujących się na stanie jednostki wojskowej, w której są używane;

3) koni służbowych – koni będących własnością Skarbu Państwa, znajdujących się na stanie jednostki wojskowej, w której są używane.

Art. 251. 1. Do użycia w Siłach Zbrojnych nabywa się psy i konie spełniające wymagania zdrowotne i użytkowe określone w przepisach wydanych na podstawie art. 263, zapewniające przydatność zwierzęcia do użycia go w celu realizacji zadań ustawowych, o których mowa w art. 11ust. 2–2b i art. 4 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych lub w celach reprezentacyjnych.

2. Psy służbowe, psy kontraktowe i konie służbowe mogą być używane w Siłach Zbrojnych po odbyciu specjalistycznego szkolenia, zwanego dalej „szkoleniem”. Przewodnicy i kandydaci na przewodników wraz z psami służbowymi lub psami kontraktowymi oraz żołnierze-jeźdźcy i kandydaci na żołnierzy-jeźdźców wraz z końmi służbowymi odbywają szkolenie w jednostce organizacyjnej wskazanej przez Ministra Obrony Narodowej. W przypadkach uzasadnionych potrzebami Sił Zbrojnych szkolenie psów służbowych i psów kontraktowych może odbywać się w innych podmiotach.

3. Szkolenie przewodnika psa służbowego i psa służbowego oraz właściciela psa kontraktowego i psa kontraktowego kończy się egzaminem przed komisją powołaną przez kierownika jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2. Uzyskanie oceny pozytywnej z egzaminu końcowego potwierdza się wydaniem przewodnikowi psa służbowego i właścicielowi psa kontraktowego odpowiednio upoważnienia do wykonywania czynności z użyciem psa służbowego i atestu psa służbowego lub upoważnienia do wykonywania czynności z użyciem psa kontraktowego i atestu psa kontraktowego. W przypadkach, gdy szkolenie psa kontraktowego odbywa się w innych podmiotach, o których mowa w ust. 2 zdanie drugie, egzaminu przed komisją powołaną przez kierownika jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2, nie przeprowadza się i uznaje się dokumenty potwierdzające odbycie szkolenia, wydane przez te podmioty.

4. Psy służbowe wycofane z użycia, psy kontraktowe wycofane z użycia, które przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu były używane w jednostce wojskowej i konie służbowe wycofane z użycia pozostają na stanie jednostki wojskowej, w której były używane.

5. Zakwalifikowanym do użycia w Siłach Zbrojnych psom służbowym i psom kontraktowym nadaje się nazwy, znakuje się je, jeżeli nie są znakowane i wydaje dowód tożsamości odpowiednio psa służbowego lub psa kontraktowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 263. Zakwalifikowane do użycia w Siłach zbrojnych konie służbowe znakuje się, jeżeli nie są znakowane i wydaje się dowód tożsamości konia służbowego określony w przepisach wydanych na podstawie art. 263.

6. Psy służbowe, psy kontraktowe i konie służbowe ujmuje się w ewidencji określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 263.

Art. 252. Opiekunem psa służbowego, opiekunem psa kontraktowego lub opiekunem konia służbowego jest odpowiednio:

- 1) przewodnik – żołnierz lub pracownik, któremu przydzielono pod opiekę psa służbowego i który ukończył szkolenie, i uzyskał pozytywną ocenę z egzaminu końcowego;
- 2) kandydat na przewodnika – żołnierz lub pracownik, któremu przydzielono pod opiekę psa służbowego i którego skierowano po raz pierwszy na szkolenie;
- 3) właściciel – żołnierz pełniący czynną służbę wojskową, który ukończył szkolenie, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 263, z którym zawarto kontrakt, na podstawie którego jednostka wojskowa używa psa w trakcie trwania kontraktu;
- 4) żołnierz-jeździec – żołnierz, któremu przydzielono pod opiekę konia służbowego i który ukończył szkolenie i uzyskał pozytywną ocenę z egzaminu końcowego;
- 5) kandydat na żołnierza-jeźdźca – żołnierz, któremu przydzielono pod opiekę konia służbowego i którego skierowano po raz pierwszy na szkolenie.

Art. 253. 1. Opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia w pierwszej kolejności może być dotychczasowy opiekun tego zwierzęcia, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki.

2. W następnej kolejności opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia może być inny opiekun psa służbowego lub konia służbowego, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki.

3. Jeżeli pies służbowy wycofany z użycia lub koń służbowy wycofany z użycia nie zostanie powierzony opiekunowi, o którym mowa w ust. 1 albo 2, zwierzę można powierzyć innemu żołnierzowi albo innej zainteresowanej osobie, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki oraz posiada wiedzę i umiejętności w zakresie opieki nad psem lub koniem.

4. W przypadku śmierci opiekuna psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia, opiekunem tego zwierzęcia w pierwszej kolejności może zostać członek rodziny zmarłego opiekuna, który prowadził z tym opiekunem wspólne gospodarstwo domowe, jeżeli złoży pisemną deklarację woli sprawowania opieki. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku, gdy pies służbowy wycofany z użycia lub koń służbowy wycofany z użycia nie zostanie powierzony osobom, o których mowa w ust. 1–4, opiekę nad zwierzęciem sprawuje jednostka wojskowa, na której stanie znajduje się zwierzę. Dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę, w uzgodnieniu z dowódcą jednostki

organizacyjnej realizującej szkolenie, może przekazać psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia pod opiekę tej jednostki.

6. Dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajdują się zwierzę, lub dowódca jednostki organizacyjnej realizującej szkolenie, wyznacza opiekuna psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia.

7. Dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę, lub dowódca jednostki organizacyjnej realizującej szkolenie, mogą powierzyć opiekę nad psem służbowym wycofanym z użycia lub koniem służbowym wycofanym z użycia organizacji społecznej, której statutowym celem działania jest ochrona zwierząt.

8. Opiekunem psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia nie może zostać osoba, która w następstwie swojego zawinionego działania przyczyniła się do wycofania z użycia psa służbowego lub konia służbowego.

9. Opiekunem psa służbowego lub konia służbowego wycofanego z użycia nie może zostać opiekun, któremu odebrano zwierzę z powodów, o których mowa w art. 262 ust. 1 pkt 1 lub 2. Do organizacji, o której mowa w ust. 7, zdanie pierwsze stosuje się.

Art. 254. Opiekun psa służbowego, opiekun konia służbowego, opiekun psa służbowego wycofanego z użycia i opiekun konia służbowego wycofanego z użycia, zwani dalej „opiekunem”, oraz organizacja, o której mowa art. 253 ust. 7, zapewniają prawidłowe utrzymanie zwierzęcia obejmujące w szczególności:

- 1) racjonalne żywienie oraz stały dostęp do czystej i świeżej wody;
- 2) dbanie o stan zdrowia i kondycję, w tym poddawanie terminowym szczepieniom i zabiegom profilaktycznym oraz zapewnienie możliwości codziennego ruchu;
- 3) pielęgnację i utrzymanie w czystości;
- 4) warunki utrzymania dostosowane do potrzeb biologicznych.

Art. 255. 1. Żywienie psa służbowego, psa kontraktowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego wycofanego z użycia jest racjonalne, dostosowane do potrzeb jego organizmu, wagi, wieku, stanu zdrowia, warunków klimatycznych, funkcji fizjologicznych oraz wysiłku fizycznego lub wskazań wojskowego lekarza weterynarii.

2. Żywienie psa służbowego, psa kontraktowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego wycofanego z użycia odbywa się na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi dobowa ilość karmy lub paszy, artykułów spożywczych oraz dodatków paszowych, niezbędnych do prawidłowego

żywienia jednego psa lub konia. Z uwagi na zwiększone zapotrzebowanie energetyczne i odżywcze w trakcie odbywania szkolenia przez psa służbowego, psa kontraktowego lub konia służbowego norma ta może zostać podwyższona. W przypadku wycofania psa służbowego, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego z użycia norma ta jest zmniejszana w związku ze zmniejszonym wysiłkiem fizycznym zwierzęcia.

3. W przypadku stwierdzenia przez wojskowego lekarza weterynarii konieczności zastosowania w żywieniu psa służbowego, psa kontraktowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego wycofanego z użycia diety lub karmy leczniczej norma, o której mowa w ust. 2, może zostać podwyższona.

4. Opiekun psa służbowego, psa kontraktowego lub konia służbowego otrzymuje wyżywienie dla psa lub konia w naturze albo równoważnik pieniężny w formie ryczału z tytułu kosztów wyżywienia zwierzęcia. Ryczałt wypłaca się co miesiąc z góry.

5. Opiekun psa służbowego wycofanego z użycia, opiekun psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej, opiekun konia służbowego wycofanego z użycia oraz organizacja, o której mowa w art. 253 ust. 7, otrzymują równoważnik pieniężny w formie ryczału na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia. Ryczałt wypłaca się co miesiąc z góry.

6. Opiekun oraz organizacja, o której mowa w art. 253 ust. 7, są obowiązani do proporcjonalnego zwrotu wypłaconego ryczału na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia w przypadku:

- 1) padnięcia albo konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2020 r. poz. 638 oraz z 2021 r. poz. 1728);
- 2) odebrania zwierzęcia, o którym mowa w art. 262 ust. 1;
- 3) utraty lub zaginięcia zwierzęcia;
- 4) rezygnacji ze sprawowania opieki nad zwierzęciem;
- 5) powierzenia opieki nad psem służbowym lub koniem służbowym innemu opiekunowi, o którym mowa w art. 262 ust. 4;
- 6) korzystania przez zwierzę w trakcie odbywania szkolenia z wyżywienia w naturze;
- 7) prawomocnego orzeczenia przypadku zwierzęcia;
- 8) rozwiązania kontakt, o którym mowa w art. 250 pkt 2.

7. W sprawach wypłaty ryczałtu z tytułu kosztów wyżywienia zwierzęcia oraz jego zwrotu właściwy jest ustanowiony przez Ministra Obrony Narodowej dysponent środków budżetu państwa właściwy dla jednostki wojskowej, na której stanie zwierzę się znajduje. W sprawie wydawania wyżywienia dla psa służbowego, psa kontraktowego lub konia służbowego w naturze właściwy jest dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę.

Art. 256. Określony w ustawie dla psa kontraktowego co najmniej pięcioletni okres trwania kontraktu, warunkujący nabycie uprawnień w zakresie zapewnienia prawidłowego utrzymania, w tym otrzymywania równowaznika pieniężnego w formie ryczałtu na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia, nie ma zastosowania w przypadku, gdy zwierzę przed upływem tego okresu zostanie wycofane z użycia w związku z utratą zdrowia lub trwałą utratą sprawności użytkowej w wyniku nieszczęśliwego zdarzenia, do którego doszło podczas jego pracy.

Art. 257. 1. Opiekę lekarsko-weterynaryjną nad psami służbowymi, psami kontraktowymi, końmi służbowymi, psami służbowymi wycofanymi z użycia, psami kontraktowymi wycofanymi z użycia, które przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu były używane w jednostce wojskowej, oraz końmi służbowymi wycofanymi z użycia realizują wojskowi lekarze weterynarii. Wojskowi lekarze weterynarii opiekę tę wykonują w ramach usług realizowanych w wojskowych gabinetach weterynaryjnych będących zakładami leczniczymi dla zwierząt, o których mowa w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o zakładach leczniczych dla zwierząt (Dz. U. z 2019 r. poz. 24), w zakresie możliwości przypisanych dla gabinetu weterynaryjnego.

2. W nagłych przypadkach zagrożenia życia zwierzęcia wymagających udzielenia natychmiastowej pomocy oraz w celu przeprowadzenia diagnostyki i terapii psy służbowe, psy kontraktowe, konie służbowe, psy służbowe wycofane z użycia, psy kontraktowe wycofane z użycia, które przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu były używane w jednostce wojskowej, oraz konie służbowe wycofane z użycia mogą być kierowane do zakładów leczniczych dla zwierząt innych niż zakłady podległe Ministrowi Obrony Narodowej.

3. Koszty zabiegów profilaktycznych i leczenia psa służbowego, psa kontraktowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego wycofanego z użycia, w tym koszty produktów leczniczych, pokrywa się ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji Ministra Obrony Narodowej. W przypadku realizacji profilaktyki i leczenia przez inny zakład leczniczy dla zwierząt niż zakład podległy Ministrowi Obrony Narodowej, koszty te są pokrywane na podstawie faktury.

4. Koszt utylizacji zwłok psa służbowego, psa kontraktowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego wycofanego z użycia pokrywa się ze środków budżetu państwa będących w dyspozycji Ministra Obrony Narodowej na podstawie faktury.

5. W sprawach, o których mowa w ust. 3 i 4, właściwy jest ustanowiony przez Ministra Obrony Narodowej dysponent środków budżetu państwa właściwy dla jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę.

Art. 258. 1. Opiekunowi psa kontraktowego, opiekunowi psa służbowego wycofanego z użycia, opiekunowi konia służbowego wycofanego z użycia oraz organizacji, o której mowa w art. 253 ust. 7, zabrania się:

- 1) zbywania zwierzęcia;
- 2) rozmnażania zwierzęcia;
- 3) wykorzystywania zwierzęcia w celach zarobkowych.

2. Opiekun psa kontraktowego wycofanego z użycia powiadamia dowódcę jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę, o zamiarze jego zbycia, nie później niż w terminie 30 dni przed planowanym terminem zbycia. Siłom Zbrojnym przysługuje prawo pierwokupu psa.

3. Psy kontraktowe, które przeszły na własność Skarbu Państwa, stają się psami służbowymi.

Art. 259. 1. Psa służbowego lub konia służbowego wycofuje się z użycia w przypadku:

- 1) trwałej utraty sprawności użytkowej;
- 2) wystąpienia stanu chorobowego uniemożliwiającego dalsze używanie zwierzęcia w Siłach Zbrojnych;
- 3) wystąpienia narowów u konia;
- 4) braku postępów w szkoleniu rokujących osiągnięcie odpowiedniego poziomu wyszkolenia zwierzęcia;
- 5) padnięcia zwierzęcia albo konieczności bezzwłocznego jego uśmiercenia na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt;
- 6) upływu 6 miesięcy od dnia jego utraty albo zaginięcia.

2. Psa służbowego lub konia służbowego można wycofać z użycia po ukończeniu:

- 1) dziewiątego roku życia przez psa;
- 2) osiemnastego roku życia przez konia.

3. Psa kontraktowego wycofuje się z użycia w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 4–6 lub wraz z zakończeniem kontraktu.

4. Psa służbowego lub konia służbowego wycofuje z użycia dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę.

Art. 260. Nadzór nad psami służbowymi, psami kontraktowymi, końmi służbowymi, psami służbowymi wycofanymi z użycia, psami kontraktowymi wycofanymi z użycia, które przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu były używane w jednostce wojskowej oraz końmi służbowymi wycofanymi z użycia sprawują dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajdują się zwierzęta, oraz wojskowi lekarze weterynarii.

Art. 261. 1. Opiekun psa służbowego wycofanego z użycia, opiekun psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej, opiekun konia służbowego wycofanego z użycia i przedstawiciel organizacji, o której mowa w art. 253 ust. 7, w celu umożliwienia sprawowania nadzoru nad zwierzęciem, na żądanie żołnierza lub pracownika wyznaczonego przez dowódcę jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę lub na żądanie wojskowego lekarza weterynarii okazują zwierzę, a opiekun konia okazuje dodatkowo dowód tożsamości konia.

2. Opiekun psa służbowego wycofanego z użycia, opiekun psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej, opiekun konia służbowego wycofanego z użycia oraz przedstawiciel organizacji, o której mowa w art. 253 ust. 7, niezwłocznie powiadamiają dowódcę jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę, o:

- 1) zmianie stałego miejsca przebywania lub chowu zwierzęcia, zmianie miejsca przebywania zwierzęcia trwającej dłużej niż 30 dni;
- 2) padnięciu albo konieczności bezzwłocznego uśmiercenia zwierzęcia na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, utracie albo zaginięciu zwierzęcia oraz o okolicznościach tych zdarzeń.

3. Opiekun psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej niezwłocznie powiadamia dowódcę jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę, o zbyciu zwierzęcia

Art. 262. 1. Psa służbowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia odbiera się opiekunowi lub organizacji, o której mowa w art. 253 ust. 7, w przypadku:

- 1) stwierdzenia zaniedbania zwierzęcia;
- 2) niewywiązywania się z obowiązków opieki nad zwierzęciem lub postępowania wbrew zakazom, o których mowa w art. 258;
- 3) rezygnacji ze sprawowania opieki nad zwierzęciem.

2. Do czasu powierzenia psa służbowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia innemu opiekunowi opiekę nad zwierzęciem sprawuje jednostka wojskowa, na której stanie znajduje się zwierzę .

3. Psa służbowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia odbiera dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę lub osoba przez niego upoważniona.

4. W przypadku przeniesienia opiekuna psa służbowego lub opiekuna konia służbowego na stanowisko służbowe niezwiązane z realizacją czynności służbowych związanych z użyciem zwierzęcia lub opieką nad zwierzęciem, opieka nad tym psem lub koniem może zostać powierzona innemu opiekunowi psa służbowego lub innemu opiekunowi konia służbowego.

5. W przypadku czasowego braku możliwości sprawowania opieki nad psem służbowym lub koniem służbowym przez opiekuna, dowódca jednostki wojskowej, na której stanie znajduje się zwierzę, może wyznaczyć czasowego opiekuna psa służbowego lub konia służbowego. Do czasowego opiekuna stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące opiekuna psa służbowego lub konia służbowego, z zastrzeżeniem, że ryczałt na pokrycie kosztów wyżywienia zwierzęcia wypłaca się co miesiąc z góry, proporcjonalnie do okresu sprawowania opieki nad psem służbowym lub koniem służbowym.

Art. 263. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) jednostki organizacyjne właściwe do prowadzenia szkolenia kandydatów na przewodników psów służbowych, przewodników psów służbowych i psów służbowych, właścicieli psów kontraktowych i psów kontraktowych oraz kandydatów na żołnierzy-jeźdźców, żołnierzy jeźdźców i koni służbowych, a także rodzaje i sposób ich szkolenia,
- 2) termin ważności upoważnienia i atestu, o których mowa w art. 251 ust. 3 oraz sposób ich przedłużania,
- 3) wymagania zdrowotne i użytkowe psów i koni zapewniające przydatność do użycia w Siłach Zbrojnych,
- 4) tryb nabywania, przekazywania i wycofywania z użycia w Siłach Zbrojnych psów służbowych i koni służbowych, podmiot właściwy do nabywania lub pokrywania kosztów tego nabycia oraz sposób prowadzenia ewidencji psów służbowych i ewidencji koni służbowych,
- 5) tryb pozyskiwania psów kontraktowych oraz sposób prowadzenia ewidencji psów kontraktowych,
- 6) wzór kontraktu, o którym mowa w art. 250 pkt 2,

- 7) sposób znakowania zakwalifikowanych do służby psów służbowych, psów kontraktowych i konie służbowych oraz wzory dowodu tożsamości psa służbowego, psa kontraktowego oraz dowodu tożsamości konia służbowego,
- 8) sposób utrzymania i używania psów służbowych, psów kontraktowych i koni służbowych w Siłach Zbrojnych,
- 9) zakres opieki lekarsko-weterynaryjnej nad psami służbowymi, psami kontraktowymi, końmi służbowymi, psami służbowymi wycofanymi z użycia psami kontraktowymi wycofanymi z użycia, które przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu były używane w jednostce wojskowej i końmi służbowymi wycofanymi z użycia i tryb udzielania zgody na leczenie tych zwierząt w zakładach leczniczych dla zwierząt innych niż zakłady podległe Ministrowi Obrony Narodowej oraz sposób sprawowania nadzoru nad psami służbowymi, psami kontraktowymi, końmi służbowymi oraz psami służbowymi wycofanymi z użycia, psami kontraktowymi wycofanymi z użycia, które przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu były używane w jednostce wojskowej i końmi służbowymi wycofanymi z użycia,
- 10) tryb odbierania psa służbowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia i konia służbowego wycofanego z użycia opiekunowi oraz organizacji, o której mowa art. 253 ust. 7,
- 11) sposób żywienia, wielkość normy karmy dla psa służbowego, psa kontraktowego i konia służbowego oraz normy karmy dla psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej i konia służbowego wycofanego z użycia, w tym maksymalną wysokość normy w przypadku jej podwyższenia, jak również wysokość dziennej stawki pieniężnej na żywienie zwierząt,
- 12) tryb przyznawania, wypłacania oraz zwrotu ryczałtu z tytułu kosztów wyżywienia psa służbowego, psa kontraktowego lub konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia, psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej i konia służbowego wycofanego z użycia, a także sposób ustalania wysokości tego ryczałtu,
- 13) tryb pokrywania kosztów zabiegów profilaktycznych, leczenia psa służbowego, psa kontraktowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia psa kontraktowego wycofanego z użycia, który przez okres co najmniej 5 lat trwania kontraktu był używany w jednostce wojskowej lub konia służbowego wycofanego z użycia, w tym kosztów produktów leczniczych,
- 14) wzór upoważnienia i atestu, o których mowa w art. 251 ust. 3,

- 15) wzór protokołu odebrania opiekunowi lub organizacji, o której mowa w art. 253 ust. 7, psa służbowego, konia służbowego, psa służbowego wycofanego z użycia lub konia służbowego wycofanego z użycia,
 - 16) wzory protokołów wycofania psa służbowego i wycofania konia służbowego z użycia w Siłach Zbrojnych
- uwzględniając potrzebę zapewnienia prawidłowej realizacji zadań związanych z użyciem psa służbowego, psa kontraktowego lub konia służbowego, prawidłowej opieki nad zwierzęciem, racjonalne wydatkowanie środków finansowych oraz to, że wysokość dziennej stawki pieniężnej na żywienie zwierząt jest uzależniona od wagi zwierząt, okresu roku oraz warunków realizacji zadań przez te zwierzęta, a także że nie może ona przekroczyć 1/30 minimalnego wynagrodzenia za pracę, o którym mowa w ustawie z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2020 r. poz. 2207).

DZIAŁ X

Służba w rezerwie

Rozdział 1

Służba w aktywnej rezerwie

Art. 264. Służba w rezerwie aktywnej jest pełniona na podstawie powołania na czas nieokreślony.

Art. 265. Służba w rezerwie aktywnej jest pełniona w jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych na etatach przewidzianych dla tej służby.

Art. 266. Żołnierz aktywnej rezerwy, zwany dalej „żołnierzem AR” może być kierowany do pełnienia służby na stanowiska w Polskich Kontyngentach Wojskowych na swój wniosek. Żołnierz AR może pełnić służbę w Polskich Kontyngentach Wojskowych na stanowiskach przewidzianych dla żołnierzy zawodowych.

Art. 267. 1. Służbę w aktywnej rezerwie pełni się raz na kwartał jednorazowo przez co najmniej 2 dni w czasie wolnym od pracy oraz jednorazowo przez 14 dni co najmniej raz na 3 lata.

2. Służba wojskowa w aktywnej rezerwie może być pełniona również w trybie natychmiastowego stawiennictwa.

3. Służbę wojskową w aktywnej rezerwie żołnierz AR pełni w określonych przez dowódcę jednostki wojskowej dniach służby.

4. Służbę w aktywnej rezerwie żołnierz AR może pełnić również w inne dni, stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych, po uzgodnieniu z tym żołnierzem lub na jego wniosek, oraz w dni, w których został wezwany do natychmiastowego stawiennictwa.

Art. 268. Żołnierz AR, może być powołany do zawodowej służby wojskowej jeżeli pełnił służbę w rezerwie aktywnej przez okres co najmniej 3 lat i uzyskał pozytywną opinię służbową.

Art. 269. 1. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierze AR pełnią służbę na stanowisku ustala – w formie zbiorowego wykazu dla jednostki wojskowej – dni, w których w danym roku kalendarzowym służba ta jest pełniona.

2. Wykaz sporządza się nie później niż na 30 dni przed upływem roku kalendarzowego poprzedzającego rok kalendarzowy, w którym służba w aktywnej rezerwie będzie pełniona, i zapoznaje się z nim żołnierzy AR za potwierdzeniem.

3. Ustalenie dni, o których mowa w ust. 1, w pierwszym roku kalendarzowym pełnienia przez żołnierza AR służby może nastąpić w dowolnym okresie tego roku, w formie załącznika do wykazu, w którym mowa w ust. 1.

4. Wykaz może być zmieniany na uzasadniony wniosek żołnierza AR albo za jego zgodą.

5. Żołnierz AR po zapoznaniu się z wykazem zawiadamia niezwłocznie swojego pracodawcę o dniach, w których będzie pełnił służbę wojskową, oraz o zmianach tych terminów, a także zawiadamia pracodawcę o wezwaniu go do pełnienia tej służby w innych dniach.

6. W przypadku wezwania żołnierza AR do pełnienia służby w trybie natychmiastowego stawiennictwa dowódca jednostki wojskowej, do której żołnierz został wezwany, niezwłocznie zawiadamia o tym fakcie pracodawcę tego żołnierza.

Art. 270. 1. W pierwszym dniu pełnienia służby w aktywnej rezerwie dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz AR pełni służbę, wyznacza go na stanowisko służbowe i nadaje mu przydział mobilizacyjny.

2. W czasie pełnienia służby w aktywnej rezerwie żołnierza AR można kierować w podróż służbową, delegować do wykonywania zadań poza jednostką wojskową lub w innej jednostce wojskowej, w tym w ośrodku szkolenia, a także kierować za jego zgodą lub na jego wniosek na kurs lub szkolenie oraz przenosić do innej jednostki wojskowej w celu dalszego pełnienia tej służby.

3. W czasie pełnienia służby w aktywnej rezerwie żołnierza AR można wyznaczyć na inne stanowisko służbowe, jeżeli:

- 1) stan zdrowia żołnierza AR pogorszył się, uniemożliwiając pełnienie służby wojskowej na zajmowanym stanowisku służbowym i zostało to stwierdzone orzeczeniem wojskowej komisji lekarskiej;
- 2) żołnierz AR utracił kwalifikacje wymagane na zajmowanym stanowisku;
- 3) żołnierz AR pozyskał nowe kwalifikacje;
- 4) nastąpiła likwidacja lub zmiana zajmowanego stanowiska;

- 5) zmieniły się potrzeby etatowe jednostki wojskowej;
- 6) względy służbowe za tym przemawiają.

4. Minister Obrony Narodowej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb kierowania żołnierzy AR w podróż służbową, delegowania do wykonywania zadań poza jednostką wojskową lub w innej jednostce wojskowej, kierowania go na kurs lub szkolenie, przenoszenia do innej jednostki wojskowej w celu dalszego pełnienia służby, uwzględniając konieczność zapewnienia efektywnego pełnienia służby w aktywnej rezerwie.

Art. 271. Do osób pozostających w aktywnej rezerwie stosuje się odpowiednio art. 179 ust. 4 art. 181 oraz art. 317.

Rozdział 2

Służba w pasywnej rezerwie

Art. 272. 1. Pełnienie służby w pasywnej rezerwie przez żołnierzy, zwanych dalej „żołnierzami PR”, polega na odbywaniu ćwiczeń wojskowych.

2. Pełnienie służby, o której mowa w ust. 1, może polegać na udziale w zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, w akcjach poszukiwawczych oraz ratowaniu życia ludzkiego.

3. Minister Obrony Narodowej może określić, w drodze rozporządzenia, okres trwania ćwiczeń wojskowych oraz ich rodzaj, termin rozpoczęcia i zakończenia poszczególnych rodzajów ćwiczeń, sposób powoływania na te ćwiczenia, kategorie osób powoływanych na ćwiczenia uwzględniając ich wiek lub posiadane przez nich kwalifikacje albo uprawnienia, mając na uwadze cel wprowadzania ćwiczeń wojskowych oraz konieczność zapewnienia efektywnego ich odbywania.

4. Na ćwiczenia wojskowe nie powołuje się osób, które są wyłączone od obowiązku pełnienia służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny i:

- 1) prowadzą własną kampanię wyborczą w przypadku kandydowania do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, Parlamentu Europejskiego lub organów samorządu terytorialnego – w czasie jej trwania;
- 2) zostały wybrane na posła, w tym do Parlamentu Europejskiego, albo senatora – w czasie trwania kadencji;
- 3) pełnią funkcję organów jednostek samorządu terytorialnego albo sprawują mandat radnego;
- 4) osób zajmujących kierownicze stanowiska w urzędach administracji rządowej;
- 5) zostały przeznaczone do odbycia służby zastępczej lub odbyły tę służbę.

Art. 273. Ćwiczenia wojskowe mogą być odbywane jako:

- 1) jednodniowe;

- 2) krótkotrwałe – trwające nieprzerwanie do 30 dni;
- 3) długotrwałe – trwające nieprzerwanie do 90 dni;
- 4) rotacyjne – trwające łącznie do 30 dni i odbywane z przerwami w określonych dniach w ciągu danego roku kalendarzowego.

Art. 274. Żołnierze PR odbywają ćwiczenia wojskowe w jednostkach wojskowych i związkach organizacyjnych albo jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych oraz w innych podmiotach wskazanych przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 275. Czas trwania ćwiczeń wojskowych w odniesieniu do żołnierza PR nie może przekraczać łącznie 90 dni w ciągu roku, przy czym żołnierz PR może odbywać ćwiczenia wojskowe trwające do 24 godzin nie więcej niż 3 razy w roku, a pozostałe ćwiczenia raz w roku.

Art. 276. Przepisu art. 275 nie stosuje się do działań związanych z udziałem w zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, akcjami poszukiwawczymi oraz ratowania życia ludzkiego.

Art. 277. Duchowni, z wyjątkiem wybieranych na określoną kadencję, oraz członkowie zakonów mogą być powoływani do odbywania ćwiczeń wojskowych tylko w celu przeszkolenia do pełnienia funkcji kapelana wojskowego, za zgodą właściwego przełożonego kościelnego.

DZIAŁ XI

Uprawnienia i obowiązki służbowe żołnierzy

Rozdział 1

Uprawnienia żołnierzy zawodowych

Art. 278. 1. Żołnierzowi zawodowemu pobierającemu naukę właściwy organ udziela płatnego urlopu szkoleniowego na pobieranie nauki, odbywanie studiów wyższych lub studiów podyplomowych lub kształcenie w szkole doktorskiej, a także na odbycie specjalizacji medycznej, farmaceutycznej, diagnosty laboratoryjnego oraz w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia, a także aplikacji radcowskiej lub legislacyjnej.

2. Urlop szkoleniowy jest przeznaczony na przygotowanie się do egzaminów i ich złożenie, przygotowanie pracy dyplomowej, przygotowanie i złożenie egzaminu dyplomowego, specjalizacyjnego, egzaminów doktorskich, przygotowanie się do obrony rozprawy doktorskiej lub kolokwium habilitacyjnego.

Art. 279. Żołnierzowi zawodowemu, któremu udzielono pomocy w związku z pobieraniem nauki, oraz żołnierzowi zawodowemu pobierającemu naukę, niespełniającemu

warunków do uzyskania pomocy, o której mowa w art. 114ust. 3, można udzielić urlopu szkoleniowego.

Art. 280. Właściwy organ udziela żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w art. 279 zwolnienia z całości lub części dnia służby na udział w zajęciach obowiązkowych.

Art. 281. Wymiar urlopu szkoleniowego wynosi:

- 1) w szkołach ponadpodstawowych – 14 dni w każdym roku szkolnym;
- 2) w uczelniach, w każdym roku studiów odbywanych w systemie niestacjonarnym – 28 dni;
- 3) w ostatnim roku studiów odbywanych w systemie niestacjonarnym niezależnie od urlopu określonego w pkt 2 – 28 dni;
- 4) dla żołnierzy zawodowych pobierających naukę w szkołach policealnych (pomaturalnych) i na studiach podyplomowych oraz na innych studiach albo kursach specjalnych prowadzonych przez uczelnie lub instytuty badawcze w systemie niestacjonarnym – 21 dni w celu przygotowania się i złożenia egzaminu końcowego;
- 5) w celu przygotowania się do złożenia egzaminów doktorskich i obrony rozprawy doktorskiej lub w celu przygotowania się do kolokwium oraz wykładu habilitacyjnego – 28 dni;
- 6) w celu przygotowania się do egzaminu radcowskiego, egzaminu sędziowskiego lub egzaminu prokuratorskiego i złożenia każdego z tych egzaminów – 30 dni;
- 7) w celu przygotowania się do egzaminu po zakończeniu aplikacji legislacyjnej i złożenia tego egzaminu – 14 dni;
- 8) w celu przygotowania się do Państwowego Egzaminu Specjalizacyjnego przez lekarzy i lekarzy dentystów oraz specjalistów z korpusu osobowego medycznego i złożenia tego egzaminu – 30 dni.

2. Urlop szkoleniowy określony w ust. 1 pkt 1–5 może być przedłużony, na umotywowany wniosek żołnierza zawodowego, o liczbę dni nieprzekraczającą połowy jego wymiaru, jeżeli zachodzi uzasadniona potrzeba, w szczególności gdy wymaga tego realizacja programu nauki.

Art. 282. 1. Żołnierzowi zawodowemu nie wolno podejmować pracy zarobkowej i prowadzić działalności gospodarczej.

2. Za pracę zarobkową uważa się pracę świadczoną osobiście:

- 1) w ramach stosunku pracy;
- 2) na podstawie innego tytułu, jeżeli praca jest wykonywana przez okres dłuższy niż 1 miesiąc.

3. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy zajmuje stanowisko służbowe, na wniosek żołnierza zawodowego, może zezwolić żołnierzowi na wykonywanie pracy zarobkowej lub prowadzenie działalności gospodarczej, jeżeli:

- 1) nie koliduje to z wykonywaniem zadań służbowych przez żołnierza;
- 2) wpływa na podwyższenie jego kwalifikacji;
- 3) nie narusza prestiżu żołnierza zawodowego;
- 4) prowadzona działalność gospodarcza lub działalność podmiotu, u którego będzie świadczona praca, nie dotyczy wyrobów, o których mowa w przepisach w sprawie klasyfikacji wyrobów obronnych oraz dostaw, robót budowlanych i usług, przeznaczonych na zamówienie jednostek wojskowych.

4. Żołnierzowi zawodowemu nie wolno wykonywać odpłatnych prac w okresach krótszych niż 1 miesiąc, jeżeli stanowiłoby to naruszenie chociażby jednego z warunków, o których mowa w ust. 3 pkt 1, 3 lub 4.

5. Praca zarobkowa nie może być wykonywana przez żołnierza zawodowego w innej jednostce wojskowej, chyba, że żołnierz uzyska zgodę Ministra Obrony Narodowej na podjęcie tej pracy, z wyłączeniem zatrudnienia żołnierza zawodowego w uczelni wojskowej jako wykładowcy prowadzącego zajęcia dydaktyczne.

6. Dowódca jednostki wojskowej w przypadku naruszenia warunków, o których mowa w ust. 3, cofa zezwolenie na wykonywanie pracy zarobkowej lub prowadzenie działalności gospodarczej.

7. Żołnierz zawodowy jest obowiązany przekazać dowódcy jednostki wojskowej, w której zajmuje stanowisko służbowe, informację o nazwie podmiotu, u którego wykonywał odpłatne prace na okres nie dłuższy niż 1 miesiąc, w terminie nie dłuższym niż 1 miesiąc od dnia rozpoczęcia wykonywania tych prac.

8. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 3, dane jakie powinien zawierać wniosek żołnierza o zezwolenie na pracę lub prowadzenie działalności gospodarczej oraz warunki odmowy lub cofnięcia zezwolenia, z uwzględnieniem miejsca, charakteru i czasu pracy lub prowadzonej działalności gospodarczej, jaka ma być wykonywana.

Art. 283. 1. Żołnierz zawodowy nie może przed upływem 3 lat od dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej:

- 1) być zatrudniony albo podejmować pracy zarobkowej na podstawie innego tytułu lub wykonywać innego zajęcia, w tym w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, u przedsiębiorcy oraz podmiotu zależnego od tego przedsiębiorcy albo na ich rzecz, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach

wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2080 oraz z 2021 r. poz. 355),

- 2) być członkiem zarządu, Rady Nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego,
- 3) posiadać więcej niż 10% akcji lub udziałów przedstawiających więcej niż 10% kapitału zakładowego w spółce prawa handlowego

– jeżeli w okresie 3 lat przed dniem zwolnienia z zawodowej służby wojskowej brał udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia lub zleceniu zadania, które następnie zostało udzielone lub zlecone takiemu przedsiębiorcy lub podmiotowi od niego zależnemu, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

2. Żołnierz zawodowy nie może przed upływem 3 lat od dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej prowadzić działalności gospodarczej w zakresie produkcji lub obrotu wyrobami obronnymi objętymi listą, o której mowa w art. 346 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. poz. 864) ani też prowadzić tego rodzaju działalności gospodarczej wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem lub pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

3. Udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia, lub zleceniu zadania, o którym mowa w ust. 1 obejmuje następujące czynności:

- 1) podejmowanie decyzji o konieczności zakupu, lub opracowanie jej projektu, również w formie aktu prawnego;
- 2) opracowywanie lub zatwierdzanie wymagań dotyczących przedmiotu zamówienia;
- 3) uczestnictwo w szacowaniu wartości zamówienia;
- 4) przygotowywanie lub zatwierdzanie specyfikacji istotnych warunków zamówienia lub innego dokumentu, określających przedmiot, warunki lub tryb udzielenia zamówienia;
- 5) udział w pracach komisji przetargowej lub zespołu prowadzącego postępowanie o udzielenie zamówienia, a także udział w czynnościach kontroli lub nadzoru nad tymi pracami, a w przypadku braku powołanej komisji lub zespołu, realizowanie czynności związanych z oceną złożonych ofert lub komunikacją z wykonawcami przed otwarciem ofert;
- 6) udział w negocjacjach, także w przedmiocie dokonywania zmian w umowie, oraz zawieranie, w tym podpisywanie umowy;

- 7) opracowywanie lub podejmowanie decyzji o unieważnieniu postępowania lub zawarciu umowy, jeżeli zaoferowana cena przekracza środki przeznaczone pierwotnie na realizację zamówienia publicznego;
- 8) udział w testach lub sprawdzeniach przedmiotu zamówienia.

4. Wykonywanie umowy, o której mowa w ust. 1, obejmuje dokonywanie odbioru wyrobów, dostaw, robót budowlanych lub wykonanych usług oraz inne czynności przewidziane w zawartej umowie po stronie zamawiającego.

Art. 284. 1. Żołnierz zawodowy nie może wchodzić w skład organów spółek, innych przedsiębiorców oraz fundacji, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Żołnierz zawodowy może uczestniczyć w zgromadzeniach akcjonariuszy lub zgromadzeniach wspólników.

Art. 285. 1. Oficerowie zawodowi, podoficerowie pełniący zawodową służbę wojskową posiadający specjalność wojskową określoną w przepisach wydanych na podstawie ust. 8 oraz żołnierze wyznaczeni do prac w komisjach przetargowych, są obowiązani do złożenia oświadczenia o swoim stanie majątkowym. Oświadczenie o stanie majątkowym dotyczy majątku osobistego oraz objętego małżeńską wspólnością majątkową.

2. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera informacje, w tym dane osobowe, obejmujące:

- 1) imię (imiona), nazwisko oraz nazwisko rodowe;
- 2) datę i miejsce urodzenia;
- 3) imiona i nazwiska ojca i matki oraz ich nazwiska rodowe;
- 4) numer PESEL oraz serię i numer dowodu osobistego;
- 5) obywatelstwo i płeć;
- 6) numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej;
- 7) miejsce zatrudnienia, stanowisko lub funkcje;
- 8) posiadane nieruchomości oraz ich adresy;
- 9) posiadane zasoby pieniężne;
- 10) posiadane akcje lub udziały w spółkach handlowych;
- 11) nabyte mienie od Skarbu Państwa, innej państwowej osoby prawnej, jednostek samorządu terytorialnego oraz ich związków lub komunalnej osoby prawnej, które podlegało zbyciu w drodze przetargu;
- 12) członkostwo, zatrudnienie lub wykonywanie czynności w zarządzie, radzie nadzorczej, komisji rewizyjnej spółki handlowej, komisji rewizyjnej spółdzielni lub zarządu fundacji prowadzącej działalność gospodarczą;
- 13) prowadzone działalności gospodarcze;

- 14) składniki mienia ruchomego o wartości powyżej 10 000 zł;
- 15) zobowiązania pieniężne o wartości powyżej 10 000 zł;
- 16) wynagrodzenia za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej;
- 17) dochody z majątku wspólnego oraz z majątku osobistego;
- 18) dane dotyczące prowadzenia działalności gospodarczej oraz pełnienia przez małżonka funkcji w spółkach handlowych lub spółdzielniach;
- 19) inne przychody i świadczenia.

3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, żołnierz zawodowy składa Ministrowi Obrony Narodowej za pośrednictwem Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej.

4. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, składa się co roku do dnia 31 marca, według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego oraz na żądanie Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej lub Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, według stanu na dzień określony przez ten organ, a także w terminie 14 dni od dnia zwolnienia ze służby według stanu na dzień zwolnienia ze służby.

5. Informacje zawarte w oświadczeniu, o którym mowa w ust. 1, stanowią tajemnicę prawnie chronioną i podlegają ochronie przewidzianej dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone” określonej w przepisach o ochronie informacji niejawnych, chyba że żołnierz zawodowy, który złożył oświadczenie, wyraził pisemną zgodę na ich ujawnienie. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Minister Obrony Narodowej może je ujawnić pomimo braku zgody składającego oświadczenie.

6. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, przechowuje się przez okres 10 lat.

7. Do złożenia oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio formularz określony przepisami wydanymi na podstawie art. 11 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 2399), dotyczącymi oświadczenia, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tej ustawy.

8. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia, szczegółowe warunki i tryb oraz wykaz specjalności wojskowych objętych obowiązkiem składania oświadczeń o stanie majątkowym.

Art. 286. 1. Wymiar czasu służby żołnierzy zawodowych jest określony ich zadaniami służbowymi.

2. Zadania służbowe żołnierzy zawodowych powinny być ustalane przez przełożonych w sposób pozwalający na ich wykonywanie w ramach 40 godzin służby w tygodniu. Wykonywanie zadań służbowych nie może przekraczać przeciętnie 48 godzin w tygodniu, w czteromiesięcznym okresie rozliczeniowym. W zamian za czas służby przekraczający 40

godzin służby w tygodniu żołnierzowi zawodowemu przysługuje czas wolny od służby w takim samym wymiarze.

3. Żołnierzowi zawodowemu przysługuje prawo do co najmniej:

- 1) 11 godzin nieprzerwanego odpoczynku w każdej dobie;
- 2) 24 godzin nieprzerwanego odpoczynku w okresie siedmiodniowym.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie mają zastosowania do oficerów zawodowych pełniących obowiązki dowódców jednostek wojskowych, a także do żołnierzy zawodowych realizujących zadania szczególnie istotne dla Sił Zbrojnych oraz realizujących zadania o charakterze nadzwyczajnym niezbędne do ochrony interesów państwa, w szczególności: biorących udział w zapobieganiu skutkom katastrof naturalnych lub awarii technicznych noszących znamiona klęski żywiołowej oraz w celu ich usunięcia, pełniących służby i dyżury, odbywających ćwiczenia i szkolenia oraz pełniących służbę wojskową poza granicami państwa.

5. Ewidencję czasu służby potwierdzającą wykonywanie przez żołnierza zawodowego zadań służbowych ponad normy określone w ust. 2 prowadzi dowódca jednostki wojskowej.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, dodatkowe dni wolne od służby, rozkład czasu służby w tygodniu, oraz sposób prowadzenia ewidencji czasu służby, uwzględniając taki rozkład czasu służby w tygodniu, aby możliwe było ustalenie zadań służbowych w ramach 40 godzin w 5-dniowym tygodniu służby.

Art. 287. 1. Żołnierz zawodowy jest obowiązany uprzedzić bezpośredniego przełożonego o niemożności stawienia się do służby lub spóźnieniu z przyczyny z góry wiadomej lub możliwej do przewidzenia oraz określić przewidywany czas trwania nieobecności, w szczególności uprzedzić o konieczności przebywania na zwolnieniu lekarskim.

2. W przypadku niestawienia się do służby lub spóźnienia z innej przyczyny niż określona w ust. 1, żołnierz zawodowy jest obowiązany poinformować bezpośredniego przełożonego tego samego dnia o przyczynie nieobecności w służbie i przewidywanym czasie jej trwania lub przyczynie spóźnienia.

3. W przypadku zaistnienia przyczyny uniemożliwiającej dopełnienie obowiązku, o którym mowa w ust. 2, żołnierz zawodowy jest obowiązany poinformować o przyczynie nieobecności w służbie i przewidywanym czasie jej trwania lub przyczynie spóźnienia, niezwłocznie po ustaniu tej przyczyny.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 1–3, żołnierz zawodowy jest obowiązany poinformować bezpośredniego przełożonego osobiście lub za pośrednictwem innej osoby, przez środek łączności lub drogą pocztową. Za datę przekazania informacji drogą pocztową uważa się datę stempla pocztowego.

Art. 288. 1. Żołnierz zawodowy jest obowiązany poinformować pisemnie dowódcę jednostki wojskowej, w której zajmuje stanowisko służbowe, o zamiarze wyjazdu i pobytu za granicą w celach niezwiązanych z zawodową służbą wojskową.

2. Dowódca jednostki wojskowej może zakazać żołnierzowi zawodowemu wyjazdu za granicę w celach niezwiązanych z zawodową służbą wojskową, jeżeli wymaga tego względ na przestrzeganie przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych albo istotne sprawy organizacyjne.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb informowania przez żołnierza zawodowego o zamiarze wyjazdu i pobytu za granicą oraz postępowania w sprawach wydawania zakazu wyjazdu za granicę, formę zawiadomienia i dane, jakie powinny być w nim zawarte, oraz warunki i tryb wydania zakazu, z uwzględnieniem uproszczonych procedur małego ruchu granicznego oraz konieczności zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach.

Art. 289. 1. Zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym żołnierz zawodowy jest zwolniony od zajęć służbowych z powodu:

- 1) choroby lub pobytu w szpitalu albo innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne;
- 2) oddawania krwi lub jej składników w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi lub z powodu okresowego badania lekarskiego dawców krwi;
- 3) niemożności wykonywania zajęć służbowych z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 i 1590);
- 4) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem własnym lub małżonka żołnierza zawodowego, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 14 roku życia;
- 5) konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym członkiem rodziny; za członków rodziny uważa się małżonka, rodziców, rodzica dziecka żołnierza zawodowego, ojczyzna, macochę, teściów, dziadków, wnuki, rodzeństwo oraz dzieci w wieku powyżej 14 lat, jeżeli pozostają we wspólnym gospodarstwie domowym z żołnierzem zawodowym w okresie sprawowania nad nimi opieki;
- 6) konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem własnym lub małżonka żołnierza zawodowego, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 8 roku życia, w przypadku:

- a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza, a także w przypadku choroby niani, z którą rodzice mają zawartą umowę uaktywniającą, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2020 r. poz. 326), lub dziennego opiekuna, sprawujących opiekę nad dzieckiem,
- b) porodu lub choroby małżonka żołnierza zawodowego lub rodzica dziecka żołnierza zawodowego, stale opiekujących się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi lub rodzicowi sprawowanie opieki nad dzieckiem,
- c) pobytu małżonka żołnierza zawodowego lub rodzica dziecka żołnierza zawodowego, stale opiekujących się dzieckiem, w szpitalu lub innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne.

2. Zwolnienie od zajęć służbowych z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki, o której mowa w ust. 1 pkt 4 i 6, przysługuje przez okres nie dłuższy niż 60 dni w roku kalendarzowym, a w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 5 – przez okres nie dłuższy niż 14 dni w roku kalendarzowym, przy czym okresy te łącznie nie mogą przekroczyć 60 dni w roku kalendarzowym.

3. Przepis ust. 2 stosuje się bez względu na liczbę dzieci i innych członków rodziny wymagających opieki.

4. W przypadku zbiegu uprawnień do zwolnienia lekarskiego z uprawnieniem do zwolnienia od zajęć służbowych lub urlopu okolicznościowego, o których mowa w art. 294 ust. 15 i 16, żołnierz zawodowy jest obowiązany w pierwszej kolejności wykorzystać zwolnienie lekarskie.

Art. 290. Okres przebywania na zwolnieniu lekarskim stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy, z tym że:

- 1) w przypadku poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do służby wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów – zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku zgodnie z przepisem art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;
- 2) w przypadku, o którym mowa w art. 263 ust. 1 pkt 2 – zaświadczenie jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi;

- 3) w przypadku, o którym mowa w art. 263 ust. 1 pkt 6 lit. a – oświadczenie żołnierza zawodowego;
- 4) w przypadkach, o których mowa w art. 263 1 pkt 6 lit. b i c – zaświadczenie lekarskie wystawione przez lekarza na zwykłym druku;
- 5) w przypadku, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Art. 291. 1. Doręczenie zaświadczenia lekarskiego odbywa się przy wykorzystaniu profilu informacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na zasadach określonych w tej ustawie. Dowódcy jednostek wojskowych wykorzystują lub tworzą profil informacyjny płatnika składek, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

2. Zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku w przypadkach, o których mowa w art. 263 ust. 1 pkt 6 lit. b i c oraz art. 290 pkt 1, żołnierz zawodowy jest obowiązany dostarczyć dowódcy jednostki wojskowej w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

3. Zaświadczenie jednostki organizacyjnej publicznej służby krwi albo decyzję, o której mowa w art. 179 pkt 5, żołnierz zawodowy jest obowiązany dostarczyć dowódcy jednostki wojskowej w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

4. Oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w art. 263 ust. 1 pkt 6 lit. a, żołnierz zawodowy jest obowiązany złożyć dowódcy jednostki wojskowej w terminie 7 dni od dnia ich zaistnienia.

5. W przypadku niedopełnienia obowiązków, o których mowa w ust. 2–4, żołnierz zawodowy traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, oświadczenia albo decyzji nastąpiło z przyczyn niezależnych od żołnierza.

Art. 292. 1. Prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby, prawidłowość wykorzystania zwolnienia lekarskiego, spełnienie wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz oświadczenie żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 290 pkt 3, może podlegać kontroli.

2. Kontrolę przeprowadzają:

- 1) wojskowe komisje lekarskie – w zakresie prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do służby z powodu choroby;

2) dowódca jednostki wojskowej – w zakresie prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego przez żołnierza zawodowego i spełnienia wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich oraz w zakresie oświadczenia żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 179 pkt 3.

3. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego, żołnierz zawodowy traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

4. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone, że oświadczenie żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 290 pkt 3, zostało złożone niezgodnie z prawdą, żołnierz zawodowy traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

5. Jeżeli w wyniku kontroli wojskowa komisja lekarska ustali datę ustania niezdolności do służby wcześniejszą niż data orzeczona w zaświadczeniu lekarskim, żołnierz zawodowy traci prawo do uposażenia za okres od tej daty do końca zwolnienia.

6. Jeżeli w wyniku kontroli zostanie ustalone, że zwolnienie lekarskie zostało sfalszowane, żołnierz zawodowy traci prawo do uposażenia za cały okres zwolnienia.

7. Kontrola prawidłowości wykorzystania zwolnień lekarskich polega na ustaleniu, czy żołnierz zawodowy w okresie orzeczonej niezdolności do służby, w tym sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem lub innym członkiem rodziny, nie wykorzystuje zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem, a w szczególności czy nie wykonuje pracy zarobkowej.

8. Kontrola oświadczenia żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 290 pkt 3, polega na ustaleniu, czy nastąpiło nieprzewidziane zamknięcie żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których uczęszcza dziecko żołnierza zawodowego, lub na ustaleniu, czy niania lub dzienny opiekun dziecka przebywali na zwolnieniu lekarskim.

9. Kontrolę prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego oraz oświadczenia żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 290 pkt 3, przeprowadza osoba upoważniona przez dowódcę jednostki wojskowej.

10. W przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli, że żołnierz zawodowy wykonuje pracę zarobkową albo wykorzystuje zwolnienie lekarskie w inny sposób niezgodny z jego celem, osoba kontrolująca sporządza protokół, w którym podaje, na czym polegało nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego.

11. W przypadku stwierdzenia w trakcie kontroli, że oświadczenie żołnierza zawodowego, o którym mowa w art. 290 pkt 3, nie jest zgodne z prawdą, osoba kontrolująca sporządza protokół.

12. Protokół przedstawia się żołnierzowi zawodowemu w celu wniesienia do niego ewentualnych uwag. Wniesienie uwag żołnierz zawodowy potwierdza własnoręcznym podpisem.

13. Na podstawie ustaleń zawartych w protokole dowódca jednostki wojskowej stwierdza, w drodze decyzji, utratę prawa do uposażenia za okres, o którym mowa w ust. 3 lub 4.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, żołnierzowi zawodowemu przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

15. Kontrola wymogów formalnych zaświadczeń lekarskich polega na sprawdzeniu, czy zaświadczenie:

- 1) nie zostało sfałszowane;
- 2) zostało wydane zgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich.

16. Jeżeli w wyniku kontroli, o której mowa w ust. 15 pkt 1, zachodzi podejrzenie, że zaświadczenie lekarskie zostało sfałszowane, dowódca jednostki wojskowej występuje do lekarza, który wystawił zaświadczenie lekarskie, o wyjaśnienie sprawy.

17. W przypadku podejrzenia, że zaświadczenie lekarskie zostało wydane niezgodnie z przepisami w sprawie zasad i trybu wystawiania zaświadczeń lekarskich, dowódca jednostki wojskowej występuje o wyjaśnienie sprawy do terenowej jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 293. 1. Żołnierze zawodowi otrzymują corocznie urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni roboczych.

2. Żołnierzowi zawodowemu w roku kalendarzowym, w którym został powołany do zawodowej służby wojskowej, udziela się urlopu wypoczynkowego w wymiarze proporcjonalnym do okresu pozostającego do końca danego roku kalendarzowego.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do żołnierza, o którym mowa w art. 209 ust. 3 pkt 2, po zakończeniu przez niego pracy poza granicami państwa w strukturach organizacji międzynarodowych lub międzynarodowych strukturach wojskowych, na podstawie umowy zawartej między tym żołnierzem a taką organizacją, oraz o którym mowa w art. 299 ust. 5, po zakończeniu lub zrezygnowaniu przez niego z urlopu wychowawczego.

4. Jeżeli ważne względy służbowe nie pozwalają na udzielenie żołnierzowi zawodowemu urlopu wypoczynkowego w całości lub w części w danym roku kalendarzowym, urlopu tego udziela się w ciągu następnego roku kalendarzowego.

5. Decyzję w sprawie przesunięcia żołnierzowi zawodowemu urlopu wypoczynkowego podejmuje dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe. Dowódca jednostki wojskowej jest zobowiązany skierować żołnierza na przesunięty urlop wypoczynkowy, aby wykorzystał go najpóźniej w terminie określonym w ust. 4.

6. Za dni robocze, o których mowa w ust. 1 oraz w art. 294 ust. 1–8 i 12, 13 pkt 2 oraz 15, uważa się wszystkie dni, z wyjątkiem niedziel i świąt określonych w przepisach ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. z 2015 r. poz. 90) oraz dodatkowych dni wolnych od służby określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 286 ust. 6.

Art. 294. 1. Żołnierz zawodowy zajmujący stanowisko służbowe pracownika dydaktycznego, badawczego lub badawczo-dydaktycznego otrzymuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 12 dni roboczych.

2. Żołnierz zawodowy posiadający status weterana poszkodowanego otrzymuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 5 dni roboczych.

3. Urlop, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje żołnierzowi zawodowemu posiadającemu status weterana poszkodowanego uprawnionemu do urlopu wypoczynkowego i dodatkowych urlopów wypoczynkowych, z wyłączeniem dodatkowego urlopu z tytułu szkodliwych dla zdrowia warunków służby, w wymiarze przekraczającym 26 dni roboczych.

4. Prawo do pierwszego dodatkowego urlopu, o którym mowa w ust. 2, powstaje z dniem, w którym decyzja administracyjna o przyznaniu statusu weterana poszkodowanego stała się ostateczna, przy czym realizacja tego prawa może nastąpić nie wcześniej niż z dniem przedstawienia przez żołnierza zawodowego tej decyzji dowódcy jednostki wojskowej.

5. Urlop, o którym mowa w ust. 2, wykorzystuje się w całości w roku kalendarzowym, w którym żołnierz zawodowy ma do niego prawo, w terminie uzgodnionym z dowódcą jednostki wojskowej, jeżeli nie został ujęty w planie urlopów, o którym mowa w ust. 14.

6. Żołnierz zawodowy pełniący zawodową służbę wojskową w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy przekroczonych najwyższych dopuszczalnych stężeniach lub natężeniach czynników szkodliwych otrzymuje corocznie, w zależności od ustalonego w odrębnych przepisach stopnia szkodliwości, dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych – przy pierwszym stopniu szkodliwości;
- 2) 7 dni roboczych – przy drugim stopniu szkodliwości;
- 3) 10 dni roboczych – przy trzecim stopniu szkodliwości;
- 4) 15 dni roboczych – przy czwartym stopniu szkodliwości.

7. Żołnierz zawodowy, jeżeli jest to uzasadnione szczególnymi właściwościami zajmowanego stanowiska służbowego, otrzymuje dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze do 15 dni roboczych rocznie.

8. Żołnierzowi zawodowemu, w zależności od stażu czynnej służby wojskowej, udziela się corocznie dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze:

- 1) 5 dni roboczych – po osiągnięciu 15 lat czynnej służby wojskowej;
- 2) 10 dni roboczych – po osiągnięciu 20 lat czynnej służby wojskowej;

3) 15 dni roboczych – po osiągnięciu 25 lat czynnej służby wojskowej.

9. Żołnierz zawodowy zajmujący stanowisko służbowe sędziego wojskowego lub prokuratora do spraw wojskowych otrzymuje dodatkowy urlop wypoczynkowy na zasadach i w wymiarze określonych odpowiednio w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych oraz w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

10. W przypadku zbiegu uprawnień do dodatkowych urlopów wypoczynkowych z różnych tytułów żołnierzowi zawodowemu przysługuje tylko jeden urlop w wymiarze najkorzystniejszym, z wyjątkiem dodatkowego urlopu z tytułu szkodliwych dla zdrowia warunków służby, z zastrzeżeniem ust. 11.

11. Łączny wymiar urlopu wypoczynkowego i dodatkowych urlopów wypoczynkowych w danym roku kalendarzowym nie może przekroczyć 50 dni roboczych.

12. Żołnierzowi zawodowemu skierowanemu do służby poza granicami państwa, po zakończeniu służby w ramach tego skierowania, udziela się urlopu aklimatyzacyjnego w wymiarze jednego dnia roboczego za każde rozpoczęte 10 dni pełnienia służby poza granicami państwa. Urlopu tego udziela dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe albo do której został skierowany w ramach pełnienia zawodowej służby wojskowej w dyspozycji, bezpośrednio po stawieniu się w jednostce wojskowej. Wymiar urlopu aklimatyzacyjnego nie może przekroczyć 22 dni roboczych.

13. Żołnierzowi zawodowemu może być udzielony urlop:

- 1) zdrowotny – w wymiarze do 6 miesięcy;
- 2) okolicznościowy – w wymiarze jednorazowo nie dłuższym niż 5 dni roboczych, z zastrzeżeniem ust. 16.

14. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy zajmuje stanowisko służbowe, udziela żołnierzowi urlopu wypoczynkowego i dodatkowego urlopu wypoczynkowego, przysługującego w danym roku kalendarzowym, na podstawie planu urlopów.

15. Żołnierz zawodowy może otrzymać zwolnienie od zajęć służbowych w przypadku konieczności sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny, gdy opieki takiej nie może sprawować małżonek żołnierza lub inny członek rodziny, nieprzekraczające jednak łącznie 50 dni roboczych w roku kalendarzowym.

16. W szczególnie uzasadnionych przypadkach żołnierzowi zawodowemu, który wykorzystał zwolnienie od zajęć służbowych w związku z koniecznością sprawowania opieki nad najbliższym członkiem rodziny i nadal musi tę opiekę sprawować osobiście, może być udzielony urlop okolicznościowy w wymiarze do 5 miesięcy.

17. Najbliższym członkiem rodziny żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 15 i 16, są jego małżonek, dzieci i rodzice.

18. Żołnierzowi zawodowemu – lekarzowi lub lekarzowi dentyście skierowanemu przez właściwy organ do odbycia szkolenia specjalistycznego w dziedzinie medycyny na czas odbywania zajęć w ramach tego szkolenia udziela się zwolnienia od zajęć służbowych, w całym okresie szkolenia, w wymiarze nie mniejszym niż 24 godziny tygodniowo, w czteromiesięcznym okresie rozliczeniowym w ramach normy i rozkładu czasu służby, o których mowa w art. 283 ust. 2 i 6.

Art. 295. 1. Żołnierza zawodowego można odwołać z urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego, a także wstrzymać udzielenie mu urlopu w całości lub w części z ważnych względów służbowych. Termin urlopu może być także przesunięty na wniosek żołnierza zawodowego, umotywowany ważnymi względami.

2. Żołnierzowi zawodowemu, którego odwołano z urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego albo któremu wstrzymano udzielenie takiego urlopu przysługuje, w pełnej wysokości, zwrot kosztów spowodowanych odwołaniem z urlopu lub wstrzymaniem urlopu.

3. Odwołania żołnierza zawodowego z urlopu wypoczynkowego i dodatkowego urlopu wypoczynkowego lub wstrzymania udzielenia takiego urlopu może dokonać dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmuje stanowisko służbowe.

4. Dowódca jednostki wojskowej, który odwołał żołnierza zawodowego z urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego albo wstrzymał udzielenie takiego urlopu, orzeka, na wniosek żołnierza, o zwrocie kosztów spowodowanych odwołaniem lub wstrzymaniem urlopu.

Art. 296. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) stanowiska służbowe, na których pełnienie zawodowej służby wojskowej jest szkodliwe dla zdrowia albo które posiadają szczególne właściwości, ze względu na zajmowanie których udziela się dodatkowego urlopu wypoczynkowego, uwzględniając podobne lub takie same stanowiska ustalone na podstawie przepisów prawa pracy;
- 2) tryb orzekania o potrzebie udzielenia urlopu zdrowotnego i organy właściwe w tych sprawach, z uwzględnieniem sprawności postępowania w tych sprawach;
- 3) szczegółowe warunki i tryb udzielania urlopów, o których mowa w art. 279, art. 267 i art. 294 ust. 1–8, 13 oraz 16, a także wymiar urlopu, o którym mowa w art. 279, oraz art. 294 ust. 7 i 13 pkt 2 zapewniając ciągłość i skuteczność realizacji zadań;
- 4) szczegółowe warunki i tryb odwoływania z urlopu wypoczynkowego i dodatkowego urlopu wypoczynkowego, a także wstrzymania udzielenia takiego urlopu oraz zwracania

kosztów spowodowanych odwołaniem z urlopu lub wstrzymaniem urlopu i sposób ich obliczania, zapewniając, aby zastosowanie tych środków miało charakter wyjątkowy;

- 5) szczegółowe warunki i tryb udzielania żołnierzom zawodowym zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 294 ust. 15 i 18, zapewniając ciągłość i skuteczność realizacji zadań oraz uwzględniając plany poszczególnych specjalizacji lekarskich.

Art. 297. 1. Żołnierzowi zawodowemu przysługuje urlop macierzyński, urlop na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlop ojcowski oraz urlop rodzicielski na zasadach i w wymiarze określonych w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, z zastrzeżeniem art. 298.

2. Żołnierzowi zawodowemu – kobiecie będącej w ciąży lub karmiącej dziecko piersią:

- 1) nie powierza się obowiązków w wymiarze przekraczającym 40 godzin służby w tygodniu i w porze nocnej;
- 2) nie deleguje się poza miejsce pełnienia służby – bez zgody żołnierza zawodowego – kobiety;
- 3) nie powierza się wykonywania zadań służbowych uciążliwych, niebezpiecznych lub szkodliwych dla zdrowia, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 176 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

3. Żołnierz zawodowy – kobieta karmiąca dziecko piersią ma prawo do dwóch półgodzinnych przerw wliczanych do czasu służby. W przypadku karmienia więcej niż jednego dziecka, żołnierz zawodowy – kobieta ma prawo do dwóch przerw po 45 minut każda. Przerwy na karmienie mogą być na wniosek żołnierza zawodowego – kobiety udzielane łącznie.

4. Żołnierza zawodowego sprawującego opiekę nad dzieckiem do lat 4, pozostającego w związku małżeńskim z innym żołnierzem, nie deleguje się bez jego zgody poza miejsce pełnienia zawodowej służby wojskowej, w tym samym czasie co współmałżonka.

5. Przepis ust. 4 stosuje się również do żołnierza zawodowego samotnie wychowującego dziecko do lat 4.

Art. 298. 1. Żołnierzowi – kobiecie pełniącemu zawodową służbę wojskową w trakcie kształcenia w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej, centrum szkolenia lub ośrodku szkolenia, w razie zajścia w ciążę, na okres ciąży i porodu udzela się urlopu bezpłatnego w wymiarze nie dłuższym niż 12 miesięcy.

2. W przypadku nepodjęcia kształcenia w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej, centrum szkolenia lub ośrodku szkolenia po upływie okresu, o którym mowa w ust. 1, oraz w przypadku ponownego zajęcia w ciążę żołnierza – kobiety w trakcie tego kształcenia, zwalnia się z zawodowej służby wojskowej.

3. Wyłączenia, o których mowa w ust. 1 i 2, nie mają zastosowania do żołnierzy zawodowych – kobiet skierowanych do kształcenia w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej, centrum szkolenia lub ośrodku szkolenia, w czasie pełnienia przez nich zawodowej służby wojskowej.

Art. 299. 1. Żołnierz zawodowy ma prawo do urlopu wychowawczego na zasadach określonych w przepisach ustawy dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy.

2. Żołnierzowi zawodowemu korzystającemu z urlopu wychowawczego nie wypłaca się uposażenia i innych należności pieniężnych, z wyjątkiem określonych w art. 282, art. 465, art. 467–art. 471 oraz art. 473.

3. Żołnierzowi zawodowemu korzystającemu z urlopu wychowawczego przysługują, w okresie korzystania z tego urlopu, świadczenia określone w ustawie dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 111).

4. W przypadku gdy urlop wychowawczy trwa do dwunastu miesięcy, żołnierz zawodowy pozostaje na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

5. W przypadku gdy okres urlopu wychowawczego jest dłuższy niż określony w ust. 4, żołnierza zawodowego przenosi się do dyspozycji. Czas pozostawania w dyspozycji nie może być dłuższy od udzielonego urlopu wychowawczego. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

6. Żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 5, po zakończeniu lub zrezygnowaniu przez niego z urlopu wychowawczego w czasie jego trwania, jeżeli nie ma możliwości wyznaczenia go na stanowisko służbowe, pozostawia się w dyspozycji przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy.

7. Przepisów ust. 1–6 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową w trakcie kształcenia w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej, centrum szkolenia lub ośrodku szkolenia, z wyłączeniem żołnierzy zawodowych skierowanych do tego kształcenia w czasie pełnienia przez nich zawodowej służby wojskowej.

Art. 300. 1. Żołnierze zawodowi są objęci obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego i korzystają ze świadczeń na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1373, z późn. zm.).

2. Żołnierzom zawodowym przysługuje prawo do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, udzielanych w podmiotach leczniczych, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej, oraz przez niego nadzorowanych.

3. Żołnierzom zawodowym zajmującym stanowiska służbowe o szczególnych właściwościach lub warunkach pełnienia służby, wymagające szczególnych predyspozycji zdrowotnych, przysługuje prawo do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej gwarantowanych, udzielanych w podmiotach leczniczych, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej, oraz przez niego nadzorowanych – w przypadku powstania choroby lub schorzenia dyskwalifikujących lub ograniczających wykonywanie zadań służbowych.

4. Świadczenia opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 3, podlegają dofinansowaniu z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej, z uwzględnieniem przepisów art. 11b ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

5. Dokumentem uprawniającym do korzystania z prawa do świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 2 i 3 jest wojskowy dokument osobisty stwierdzający pełnienie zawodowej służby wojskowej, wydany przez właściwy organ, którego wzór został określony w przepisach wydanych na podstawie art. 230 ust. 2.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, stanowiska służbowe o szczególnych właściwościach lub warunkach pełnienia służby, wymagające szczególnych predyspozycji zdrowotnych, uprawniające do korzystania ze świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 3, wykaz chorób i schorzeń dyskwalifikujących z wykonywania zadań służbowych lub ograniczających ich wykonywanie, uwzględniając zakres wymaganych konsultacji specjalistycznych i badań dodatkowych, w tym laboratoryjnych potwierdzających potrzebę udzielenia świadczenia oraz przebieg procesu leczenia umożliwiający szybki powrót do wykonywania zadań służbowych.

Art. 301. 1. Żołnierzom zawodowym przysługują coroczne bezpłatne badania profilaktyczne na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o służbie medycyny pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1175).

2. Żołnierzom zawodowym w trakcie szkoleń poligonowych i ćwiczeń wojskowych (rejsów, lotów) przysługują bezpłatne świadczenia zdrowotne i bezpłatne zaopatrzenie w produkty lecznicze znajdujące się w wykazach, o których mowa w art. 37 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 357), w zakresie kategorii, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. a tej ustawy, oraz leki recepturowe, a także produkty lecznicze oznaczone symbolem OTC i wyroby medyczne, oraz wyposażenie wyrobów medycznych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 337 ust. 4.

3. Żołnierze zawodowi skierowani do służby poza granicami państwa podlegają bezpłatnym badaniom lekarskim i psychologicznym oraz szczepieniom ochronnym.

4. Żołnierze zawodowi bezpośrednio przed wyjazdem do służby poza granicami państwa podlegają kontrolnemu badaniu w celu rozpoznania ewentualnych zaburzeń w stanie ich zdrowia, jakie mogły zaistnieć od daty zakończenia badań, o których mowa w ust 3.

5. Wyniki badań kontrolnych wpisuje się w dokumentacji medycznej prowadzonej na podstawie przepisów w sprawie rodzajów dokumentacji medycznej oraz sposobu jej prowadzenia i udostępniania przez podmioty lecznicze, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej.

6. Żołnierzom zawodowym wyznaczonym lub skierowanym do pełnienia służby wojskowej poza granicami państwa wykonuje się jeden raz w czasie zawodowej służby wojskowej badanie polegające na pobraniu materiału genetycznego, realizowane przez podmioty lecznicze, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej.

7. Pobrany materiał genetyczny jest przechowywany w podmiocie leczniczym, o którym mowa w ust. 6, w pracowni właściwej do wykonania badania cytogenetycznego.

8. Pobrany materiał genetyczny jest przechowywany przez okres pełnienia zawodowej służby wojskowej przez żołnierza.

9. Po odejściu żołnierza ze służby pobrany materiał genetyczny niszczy niezwłocznie komisja powołana przez Ministra Obrony Narodowej. Z czynności komisji sporządza się protokół.

10. Dokumentacja medyczna dotycząca pobranego materiału genetycznego może być udostępniona przez podmiot leczniczy, o którym mowa w ust. 6, żołnierzowi zawodowemu, na jego wniosek.

11. Koszty pobrania oraz przechowywania materiału genetycznego w podmiotach leczniczych, o których mowa w ust. 6, są finansowane na podstawie umowy zawartej z kierownikiem podmiotu leczniczego.

12. Umowa, o której mowa w ust. 11, jest zawierana z uwzględnieniem zasad wydatkowania środków publicznych określonych w art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i określa w szczególności:

- 1) liczbę żołnierzy, którym pobrano materiał genetyczny;
- 2) okres jej obowiązywania;
- 3) kwotę zobowiązania i możliwość jej weryfikacji oraz zasady rozliczeń;
- 4) zasady zwrotu środków finansowych i stosowania kar umownych w przypadku niewłaściwego wykonania umowy;
- 5) sposób i tryb kontroli wykonania umowy.

13. Żołnierze zawodowi powracający do kraju po zakończeniu służby poza granicami państwa podlegają bezpłatnym badaniom lekarskim i psychologicznym.

14. W przypadku odniesienia ran, kontuzji, urazu psychicznego lub schorzenia przez żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 10, lub ze względu na jego stan psychofizyczny zgodnie ze wskazaniami lekarza żołnierz zawodowy może być skierowany na bezpłatny turnus leczniczo- profilaktyczny wraz z pełnoletnim najbliższym członkiem rodziny w rozumieniu art. 4 pkt 12 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 1569 i 1726).

15. Turnus leczniczo- profilaktyczny trwa 14 dni kalendarzowych i obejmuje działania leczniczo- rehabilitacyjne i profilaktykę zdrowotną, w tym profilaktykę psychologiczną.

16. Kolejny pobyt żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 10, na turnusie leczniczo- profilaktycznym po tym samym pełnieniu służby wojskowej poza granicami państwa może odbyć się pod warunkiem poddania się leczeniu specjalistycznemu, ambulatoryjnemu lub stacjonarnemu albo konsultacji specjalistycznej zakończonej wskazaniem uczestnictwa w turnusie leczniczo- profilaktycznym jako niezbędnym do kontynuacji leczenia.

17. Osoby skierowane na turnus leczniczo- profilaktyczny mogą skorzystać z prawa do turnusu leczniczo- profilaktycznego w trakcie pełnienia służby przez żołnierza zawodowego.

18. Pełne koszty uczestnictwa w turnusie leczniczo- profilaktycznym żołnierza zawodowego oraz 50% kosztów uczestnictwa pełnoletniego najbliższego członka rodziny pokrywa się z budżetu państwa z części pozostającej w dyspozycji Ministra Obrony Narodowej.

19. Skierowanie na badania, o których mowa w ust. 13, zawiera następujące dane żołnierza zawodowego:

- 1) imię i nazwisko;
- 2) numer PESEL;
- 3) adres zamieszkania i do korespondencji;
- 4) miejsce pełnienia służby;
- 5) okres delegowania, miejsce, stanowisko i zakres zadań wykonywanych podczas pełnienia służby wojskowej poza granicami państwa.

20. Skierowanie na turnus leczniczo- profilaktyczny zawiera następujące dane:

- 1) żołnierza zawodowego:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL,
 - c) adres zamieszkania i do korespondencji,

- d) miejsce pełnienia służby,
 - e) numer telefonu kontaktowego;
- 2) pełnoletniego najbliższego członka rodziny:
- a) imię i nazwisko,
 - b) datę urodzenia,
 - c) stopień pokrewieństwa.

21. Koszty udziału w turnusie leczniczo- profilaktycznym żołnierza zawodowego oraz najbliższego członka rodziny są finansowane na podstawie umowy zawartej z kierownikiem podmiotu prowadzącego turnus.

22. Umowa, o której mowa w ust. 21, jest zawierana z uwzględnieniem zasad wydatkowania środków publicznych określonych w art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych i określa w szczególności:

- 1) warunki oraz organizację turnusu leczniczo- profilaktycznego oraz liczbę uczestników;
- 2) okres jej obowiązywania;
- 3) kwotę zobowiązania i możliwość jej weryfikacji oraz zasady rozliczeń;
- 4) zasady zwrotu środków finansowych i stosowania kar umownych w przypadku niewłaściwego wykonania umowy;
- 5) sposób i tryb kontroli wykonania umowy.

23. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres świadczeń zdrowotnych, o których mowa w ust. 1–10, oraz jednostki organizacyjne dla których organem założycielskim jest Minister Obrony Narodowej albo uczelnia wojskowa, udzielające świadczeń zdrowotnych żołnierzom zawodowym, uwzględniając konieczność zapewnienia zaopatrzenia urazów i schorzeń, które powstały w trakcie szkoleń poligonowych i ćwiczeń wojskowych;
- 2) zakres i tryb kontroli zaopatrzenia w produkty lecznicze i wyroby medyczne, o których mowa w ust. 2, mając na względzie zapewnienie poprawności i celowości wydawania takich produktów i wyrobów oraz racjonalność gospodarowania nimi;
- 3) tryb kierowania żołnierzy zawodowych na badania, o których mowa w ust. 6, oraz sposób pobierania, przechowywania i niszczenia materiału genetycznego, uwzględniając sprawność postępowania;
- 4) rodzaje i wzory dokumentów wystawianych po przeprowadzeniu obowiązkowych badań przed wyjazdem i po zakończeniu służby poza granicami państwa, uwzględniając niezbędne elementy skierowań, orzeczeń i certyfikatów wystawianych po przeprowadzaniu takich badań;

- 5) wykaz zalecanych szczepień ochronnych przed wyjazdem do pełnienia służby poza granicami państwa, miejsca wykonywania takich szczepień oraz sposób ich dokumentowania, a także sposób postępowania w sytuacji odmowy przez żołnierza poddania się zalecanym szczepieniom ochronnych – uwzględniając zagrożenia epidemiologiczne charakterystyczne dla miejsca pełnienia służby poza granicami państwa;
- 6) tryb kierowania żołnierzy zawodowych wraz z pełnoletnim najbliższym członkiem rodziny na turnus leczniczo- profilaktyczny, a także ramowy program tego turnusu, podmiot kierujący na turnus leczniczo- profilaktyczny, podmiot prowadzący turnus leczniczo- profilaktyczny, rodzaje i wzory dokumentów wystawianych w związku ze skierowaniem na turnus leczniczo- profilaktyczny, uwzględniając potrzeby żołnierzy zawodowych wynikające z ich aktualnego stanu zdrowia i stanu psychofizycznego, w tym konieczność zapewnienia pełnej rekonwalescencji żołnierzy zawodowych oraz umożliwienie dalszego leczenia lub rehabilitacji po zakończeniu pobytu na turnusie leczniczo- profilaktycznym;
- 7) sposób prowadzenia dyspanseryzacji w ramach badań profilaktycznych, o których mowa w ust. 1, oraz wzór karty intensywnego nadzoru dyspanseryzacyjnego, określając grupy zdrowotne, wykaz chorób i schorzeń, zakres konsultacji specjalistycznych i badań dodatkowych, w tym laboratoryjnych, w celu prowadzenia dyspanseryzacji, uwzględniając konieczność zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach oraz kompleksowego objęcia żołnierza opieką medyczną.”

Art. 302. 1. Żołnierzom zawodowym przysługują bezpłatne dodatkowe świadczenia stomatologiczne oraz materiały stomatologiczne:

- 1) w razie wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej oraz na określonych stanowiskach służbowych;
- 2) w okresie przygotowania do pełnienia służby poza granicami państwa;
- 3) przez okres 6 miesięcy po powrocie do kraju po zakończeniu służby poza granicami państwa.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, wykaz dodatkowych świadczeń zdrowotnych lekarza dentystry i materiałów stomatologicznych, sposób ich zaspokojenia, rodzaj dokumentów potwierdzających uprawnienia do tych świadczeń oraz tryb kierowania żołnierzy zawodowych do jednostek organizacyjnych udzielających świadczeń zdrowotnych, a także wykaz stanowisk służbowych uprawniających do dodatkowych świadczeń zdrowotnych lekarza dentystry i materiałów stomatologicznych, mając na względzie

specyfikę służby wojskowej żołnierzy zawodowych oraz warunki i właściwości służby uzasadniające udzielanie świadczeń stomatologicznych.

Art. 303. 1. Żołnierze zawodowi podlegają bezpłatnym szczepieniom ochronnym.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, program szczepień ochronnych dla żołnierzy zawodowych w formie kalendarza szczepień ochronnych oraz sposób rejestracji przeprowadzanych szczepień ochronnych, z uwzględnieniem specyfiki służby wojskowej, a także konieczności utworzenia centralnego rejestru szczepień żołnierzy zawodowych.

Art. 304. Świadczenia, o których mowa w art. 212 ust. 7 pkt 2, art. 300–art. 298, są dofinansowane lub finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

Art. 305. 1. Żołnierzowi zawodowemu:

- 1) pozostającemu w związku małżeńskim i posiadającemu z tym małżonkiem wspólny adres zamieszkania albo zameldowania na pobyt stały, albo
 - 2) nie pozostającemu w związku małżeńskim, lecz posiadającemu dziecko pozostające na jego utrzymaniu i wspólny adres zamieszkania albo zameldowania na pobyt stały z tym dzieckiem
- który w miejscu pełnienia służby lub miejscowości pobliskiej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2017 z późn. zm.) korzysta z zakwaterowania zbiorowego, przydzielono mu miejsce w internacie lub kwaterze internatowej, bez prawa zamieszkiwania z członkami rodziny, przysługuje dodatek za rozłąkę i zwrot kosztów przejazdów nie częściej niż raz w miesiącu do miejscowości zamieszkania członka rodziny i z powrotem.

2. Żołnierzowi zawodowemu, nie korzystającemu z prawa do dodatku za rozłąkę, zamieszkującemu poza miejscem pełnienia służby w miejscowości, która nie jest miejscowością pobliską w rozumieniu ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, przysługuje prawo do zwrotu kosztów codziennych dojazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby i z powrotem.

3. Prawo do dodatku za rozłąkę powstaje począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym żołnierz spełnił warunki określone w ust. 1.

4. Dodatek za rozłąkę ustala się w formie ryczałtu miesięcznego w wysokości 18-krotności stawki diety określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, wydanych na

podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r., poz. 1320, z późn. zm.).

5. Zwrot kosztów przejazdów odbywanych raz w miesiącu przez żołnierza zawodowego ustala się w wysokości równowartości ceny biletu za przejazd środkami publicznego transportu zbiorowego, z uwzględnieniem ust. 5 oraz przysługującej żołnierzowi zawodowemu ulgi, niezależnie od tytułu, z jakiego ulga ta przysługuje.

6. Zwrot kosztów, o których mowa ust. 5, ustala się w wysokości równowartości ceny biletu za przejazd na tej trasie w klasie drugiej pociągu Twoich Linii Kolejowych albo autobusem zwykłym lub pospiesznym, jeżeli brak jest połączenia kolejowego między miejscem pełnienia służby lub miejscowością pobliską a miejscem zamieszkiwania członków jego rodziny.

7. Przy ustalaniu wysokości zwrotu kosztów przejazdów przyjmuje się najkrótszą trasę kolejową lub autobusową albo łącznie trasę kolejową i autobusową.

8. Zwrot kosztów codziennych dojazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby i z powrotem ustala się w formie ryczałtu miesięcznego w wysokości 75% ceny imiennego biletu miesięcznego określonego w cenniku biletów publicznego transportu zbiorowego, z wyłączeniem ceny biletów za przejazd komunikacją miejską i metropolitalną, wykonywanych przez przewoźników:

- 1) kolejowych – w klasie drugiej pociągu osobowego,
- 2) autobusowych, jeżeli brak jest połączenia kolejowego

– na trasie pomiędzy najbliższą miejscu zamieszkania żołnierza zawodowego stacją kolejową lub przystankiem autobusowym a najbliższą miejscu pełnienia służby stacją kolejową lub przystankiem autobusowym i z powrotem.

9. Przy ustalaniu wysokości zwrotu kosztów codziennych dojazdów przyjmuje się najkrótszą trasę kolejową lub autobusową albo łącznie trasę kolejową i autobusową.

10. W przypadku wykonywania usług transportu zbiorowego kolejowego lub autobusowego przez kilku przewoźników na danej trasie przyjmuje się najniższą cenę biletu.

11. Przy ustalaniu wysokości zwrotu kosztów codziennych dojazdów uwzględnia się posiadane przez żołnierza zawodowego ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu przysługują, lub prawo do bezpłatnych przejazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia służby.

12. W przypadku gdy na trasie, o której mowa w ust. 8, bądź na jej części nie jest możliwy przejazd środkami komunikacji publicznej, zwrot kosztów codziennych dojazdów ustala się w formie ryczałtu miesięcznego w wysokości 75% ceny imiennego biletu miesięcznego

określonego w cenniku biletów środków komunikacji publicznej, wykonywanych przez przewoźników kolejowych w klasie drugiej pociągu osobowego na trasie o długości 30 km.

13. Zwrot kosztów codziennych dojazdów ustala się w wysokości równowartości ceny biletu za przejazd środkami publicznego transportu zbiorowego, z uwzględnieniem przysługującej żołnierzowi zawodowemu ulgi, niezależnie od tytułu, z jakiego ulga ta przysługuje.

14. Należności określone w ust. 1 i 2 nie przysługują:

- 1) jeżeli przez okres miesiąca kalendarzowego żołnierz zawodowy:
 - a) nie wykonywał zadań służbowych z powodu choroby lub zwolnienia z wykonywania zadań służbowych lub zwolnienia od zajęć służbowych w razie konieczności sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny albo wykorzystywania urlopu zdrowotnego, okolicznościowego, szkoleniowego, macierzyńskiego, wychowawczego, wypoczynkowego lub bezpłatnego,
 - b) wykonywał zadania służbowe w miejscowości, w której on sam lub jego małżonek posiada dom lub samodzielny lokal mieszkalny albo w której jest on zameldowany na pobyt stały,
 - c) otrzymał świadczenie mieszkaniowe,
 - d) pełnił służbę poza granicami państwa,
 - e) w okresie odbywania praktyki zawodowej;
- 2) za miesiąc kalendarzowy, w którym żołnierz zawodowy nie wykonywał zadań służbowych z nieusprawiedliwionych przyczyn, określonych w art. 234 i art. 468.

15. Żołnierzowi zawodowemu posiadającemu członków rodziny, o których mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem ust. 17, mogą być przyznane, na jego wniosek, także inne świadczenia socjalno-bytowe w postaci pomocy finansowej i rzeczowej w postaci:

- 1) dofinansowania zorganizowanego wypoczynku dzieci żołnierzy zawodowych w formie kolonii, obozów i zimowisk, w tym również wypoczynku połączonego z leczeniem albo pobytem na leczeniu sanatoryjnym;
- 2) dopłaty do turnusów rehabilitacyjnych dzieci żołnierzy zawodowych;
- 3) dopłaty do wypoczynku w ramach programu „Tanie wczasy”;
- 4) pełnego pokrycia kosztów wypoczynku dzieci żołnierza zawodowego.

16. Żołnierzowi zawodowemu przyznaje się na jego wniosek uprawnienie do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego kolejowego, w przypadku jego wykupu od przewoźnika.

17. Świadczenia socjalno-bytowe, o których mowa w ust. 15 pkt 3 i 4 realizowane są:

- 1) na bazie spółki powołanej przez Agencję Mienia Wojskowego stosownie do prowadzonej przez tę spółkę działalności,
- 2) na bazie majątku/nieruchomości przekazanych w tym celu Agencji Mienia Wojskowego decyzją Ministra Obrony Narodowej, na zasadach określonych w umowie.

18. Dopłatę do wypoczynku w ramach programu „Tanie wczasy” przyznaje się żołnierzowi zawodowemu skierowanemu do pełnienia służby poza granicami państwa na podstawie art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, który został ranny lub zachorował w związku z pełnieniem tej służby. Dopłata obejmuje wyżywienie, zakwaterowanie oraz dwa zabiegi profilaktyczno-lecznicze dziennie.

19. W przypadku świadczeń, o których mowa w ust. 15 pkt 1 i 2, na wniosek żołnierza zawodowego, umotywowany trudną sytuacją materialną rodziny, należna kwota dofinansowania lub dopłaty może zostać wypłacona w formie zaliczki.

20. Należności i świadczenia określone w ust. 1 i 2 oraz ust. 15 pokrywa się z części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

21. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób dokumentowania oraz warunki korzystania i wypłaty:
 - a) dodatku za rozłąkę,
 - b) zwrotu kosztów codziennych dojazdów,
 - c) zwrotu kosztów przejazdów odbywanych nie częściej niż raz w miesiącu do miejsca zamieszkania członków rodziny i z powrotem
- biorąc pod uwagę potrzebę zapewnienia jednolitości postępowania i dokumentowania składanych wniosków i oświadczeń;
- 2) rodzaj, wysokość i zakres świadczeń, o których mowa w ust. 15, a także warunki korzystania z tych świadczeń, uwzględniając konieczność uzależnienia wysokości tych świadczeń od poziomu dochodów uzyskiwanych na członka rodziny żołnierza zawodowego, z zastrzeżeniem, że dopłatę o której mowa w ust. 15 pkt 2 oraz ust. 18 przyznaje się bez względu na wysokość uzyskiwanych dochodów;
 - 3) tryb, wysokość i termin wypłaty świadczeń, o których mowa w ust. 18, biorąc pod uwagę sytuację materialną wnioskodawcy.

Art. 306. 1. Żołnierzowi zawodowemu przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli wszczęte przeciwko niemu postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem zadań i czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopełnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym.

2. Koszty w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego obrońcy, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2020 poz. 1651 i 2320) oraz 225 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), zwraca się ze środków części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2 do zwrotu kosztów poniesionych na pomoc prawną stosuje się przepisy działu XIV ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534).

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, można zapewnić żołnierzowi zawodowemu, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem zadań i czynności służbowych, ochronę prawną jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio. Poniesione koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez żołnierza zawodowego niezależnie od wyniku postępowania karnego.

Art. 307. 1. Żołnierzowi zawodowemu pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, w związku z wykonywaniem zadań lub czynności służbowych przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewniają żołnierzowi zawodowemu Siły Zbrojne.

3. W przypadku braku możliwości zapewnienia ochrony prawnej przez Siły Zbrojne żołnierzowi zawodowemu przysługuje zwrot kosztów ochrony prawnej, zgodnie z art. 302.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania oraz sposób dokumentowania przez żołnierza zawodowego kosztów poniesionych na ochronę prawną w przypadkach, o których mowa w ust. 3 oraz art. 278 ust. 1 i 4, kierując się koniecznością zapewnienia żołnierzowi ochrony prawnej, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez żołnierza na tę ochronę.

Art. 308. Żołnierz zawodowy ma prawo do zakwaterowania oraz innych świadczeń z tym związanych na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 309. 1. Przełożeni ponoszą odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny służby żołnierzy zawodowych i są obowiązani zapewnić warunki ochrony ich życia i zdrowia przez zapewnienie bezpiecznych i higienicznych warunków pracy.

2. Żołnierz zawodowy jest obowiązany do przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. W zakresie wymienionym w ust. 1 i 2 do żołnierzy zawodowych stosuje się odpowiednio przepisy działu dziesiątego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, z wyjątkiem, art. 207 § 2 pkt. 7, art. 209¹ § 4, art. 210, art. 230 § 2, art. 232, art. 234 § 2, art. 235-235², art. 237–237², art. 237⁷ § 1 pkt 1 i § 2–4, art. 237⁸ § 1, art. 237⁹ § 3 oraz art. 237¹¹ § 4.

Art. 310. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny żołnierzowi zawodowemu może być udzielony wyłącznie urlop:

- 1) okolicznościowy – w wymiarze jednorazowo do 15 dni kalendarzowych;
- 2) zdrowotny – w wymiarze określonym przez wojskową komisję lekarską;
- 3) w drodze wyróżnienia – w wymiarze i na podstawie art. 365 ust. 3.

2. Urlopu, o którym mowa w ust. 1, udziela dowódca jednostki wojskowej.

3. Żołnierzowi zawodowemu udającemu się na urlop przysługuje prawo do bezpłatnego przejazdu do wybranej miejscowości w kraju i z powrotem.

4. Odwołanie żołnierza zawodowego z urlopu przez dowódcę jednostki wojskowej może nastąpić w każdym czasie, jeżeli przemawiają za tym ważne względy służbowe.

5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb udzielania oraz odwoływania z urlopów, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem aby udzielenie lub odwołanie z urlopu nie spowodowało obniżenia gotowości bojowej jednostki wojskowej.

Art. 311. W razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny żołnierzowi zawodowemu przysługują bezpłatne świadczenia zdrowotne. Koszty tych świadczeń pokrywa się z budżetu państwa.

Art. 312. 1. Żołnierz zawodowy otrzymuje w razie ogłoszenia mobilizacji i ogłoszenia stanu wojennego uposażenie zasadnicze według zajmowanego stanowiska służbowego i inne należności, a w czasie wojny również dodatek wojenny. Przepis art. 451 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. Uposażenie zasadnicze i należności, o których mowa w ust. 1, przysługują żołnierzom od dnia ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego albo ogłoszenia stanu wojny. Dodatek wojenny przysługuje żołnierzom od dnia ogłoszenia stanu wojny.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, stawki uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych, inne należności, ich wysokość oraz stawki dodatku wojennego, z uwzględnieniem trybu i terminów ich wypłacania.

4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, powinno określić stawki uposażenia zasadniczego i dodatku wojennego, zróżnicowane w zależności od rangi stanowiska

służbowego, zakresu wykonywanych zadań służbowych, ponoszonej odpowiedzialności i wymaganych kwalifikacji, a w przypadku dodatku wojennego uzależnione ponadto od warunków pełnienia służby w czasie wojny. W przypadku innych należności rozporządzenie powinno dostosować rodzaje tych należności i ich wysokość do szczególnych warunków pełnienia służby w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny. Rozporządzenie powinno ustalić uproszczony tryb przyznawania dodatku wojennego i innych należności.

Rozdział 2

Uprawnienia i obowiązki żołnierzy niebędących żołnierzami zawodowymi

Art. 313. 1. Stosunek pracy z osobą powołaną do pełnienia zasadniczej służby wojskowej albo terytorialnej służby wojskowej może być rozwiązany tylko za zgodą pracownika.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do umów o pracę zawartych na okres próbny lub na czas określony nie dłuższy niż 12 miesięcy, a także jeżeli pracodawca może rozwiązać stosunek pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz w przypadku ogłoszenia upadłości lub likwidacji zakładu pracy, a także w przypadkach określonych w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2018 r. poz. 1969).

3. Jeżeli okres dokonanego przez pracodawcę lub przez pracownika wypowiedzenia stosunku pracy upływa po dniu powołania pracownika do służby, o której mowa w ust. 1, wypowiedzenie staje się bezskuteczne. W tym przypadku rozwiązanie stosunku pracy może nastąpić tylko na żądanie pracownika.

Art. 314. Pracownikowi, który po dniu zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej podjął pracę czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabywania lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjął pracę.

Art. 315. Przepis art. 314 stosuje się do:

- 1) żołnierzy OT z tym, że do okresu zatrudnienia wlicza się wyłącznie okres pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie;
- 2) żołnierzy AR, z tym że do okresu zatrudnienia wlicza się wyłącznie dni pełnienia tej służby.

Art. 316. 1. Osobie pozostającej w stosunku pracy i odbywającej szkolenie, o którym mowa w art. 152 ust. 2, udziela się urlopu bezpłatnego na czas trwania szkolenia.

2. Od dnia poinformowania pracodawcy o terminie rozpoczęcia szkolenia, o którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 1, do dnia jego zakończenia oraz w okresie trwania szkolenia, o

którym mowa w art. 152 ust. 2 pkt 2, a także przez okres 12 miesięcy od dnia jego zakończenia, pracodawca nie może rozwiązać ani wypowiedzieć stosunku pracy z osobą odbywającą to szkolenie. Przepisy art. 313 ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do umów o pracę zawartych na okres próbny albo na czas określony nie dłuższy niż 24 miesiące, a także w przypadku ogłoszenia upadłości lub likwidacji zakładu pracy oraz w sytuacjach określonych w art. 52 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy i art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Art. 317. 1. Pracodawca udziela pracownikowi powołanemu do pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie, z wyjątkiem służby pełnionej jednorazowo w czasie lub dniu wolnym od pracy urlopu bezpłatnego na okres trwania tej służby.

2. Urlopu udziela się na wniosek, a w przypadku wezwania w trybie natychmiastowego stawiennictwa – na podstawie zawiadomienia szefa wojskowego centrum rekrutacji.

3. W czasie trwania urlopu bezpłatnego pracownik zachowuje wszystkie uprawnienia wynikające ze stosunku pracy, z wyjątkiem prawa do wynagrodzenia.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do żołnierza rezerwy.

Art. 318. W okresie odbywania przez żołnierza obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej rozwiązanie przez pracodawcę stosunku pracy z małżonkiem żołnierza może nastąpić wyłącznie z winy pracownika oraz w razie ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy.

Art. 319. 1. W okresie między dniem powołania studenta lub ucznia, który ochotniczo zgłosił się do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, a dniem upływu okresu 30 dni od dnia jego zwolnienia z tej służby, nie można tego studenta lub ucznia skreślić z listy studentów lub uczniów oraz zwolnić lub wydalić ze szkoły.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, do dnia zgłoszenia, o którym mowa w ust. 5, studentowi lub uczniowi udziela się urlopu.

3. W czasie urlopu, o którym mowa w ust. 2, student lub uczeń jest zwolniony z łożenia wszelkich świadczeń na rzecz danej uczelni lub szkoły wynikających z tytułu pobierania w niej nauki.

4. Szef wojskowego centrum rekrutacji zawiadamia daną uczelnię lub szkołę o zwolnieniu żołnierza będącego studentem lub uczniem, o którym mowa w ust. 1, z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej.

5. Studenta lub ucznia, który w terminie 30 dni od dnia zwolnienia z obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej zgłosi w szkole, w której pobierał naukę w dniu powołania do tej służby, zamiar kontynuowania tej nauki, przywraca się w prawach studenta lub ucznia i

wpisuje na rok lub semestr nauki, który został przerwany z powodu odbywania obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej. Niezachowanie tego terminu powoduje skreślenie tego studenta lub ucznia z listy studentów lub uczniów oraz jego zwolnienie ze szkoły.

Art. 320. 1. Żołnierz, który został zwolniony z zasadniczej służby wojskowej albo terytorialnej służby wojskowej wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską trwałej lub czasowej niezdolności do służby wojskowej w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z pełnieniem służby wojskowej, może korzystać, w okresie 2 lat od dnia zwolnienia ze służby wojskowej, z pomocy w zakresie podnoszenia kwalifikacji, przekwalifikowania, doradztwa zawodowego lub pośrednictwa pracy, udzielanej przez właściwe organy.

2. Żołnierz, który został zwolniony z zasadniczej służby wojskowej albo terytorialnej służby wojskowej z powodów, o których mowa w ust. 1, w związku z pełnieniem służby wojskowej poza granicami państwa, związanej z realizacją celów, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa, korzysta bezterminowo z pomocy, o której mowa w ust. 1.

3. Z pomocy, o której mowa w ust. 1, mogą korzystać bezterminowo również małżonek oraz dzieci pozostające na utrzymaniu żołnierza, który:

- 1) zaginął lub poniósł śmierć, w związku z wykonywaniem zadań służbowych;
- 2) zmarł w okresie trzech lat po zwolnieniu ze służby wojskowej w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z pełnieniem służby wojskowej.

4. Uprawnieni, o których mowa w ust. 1–3 mogą korzystać z pomocy, o której mowa w ust. 1 w wysokości i na zasadach określonych w art. 246.

5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb korzystania przez żołnierzy, o których mowa w ust. 1 i 2, a także małżonków oraz dzieci pozostających na utrzymaniu żołnierzy, którzy zaginęli lub ponieśli śmierć, w związku z wykonywaniem zadań służbowych, z pomocy wymienionej w ust. 1, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności postępowania w zakresie udzielania tej pomocy oraz szczególnego traktowania tych żołnierzy, którzy zostali inwalidami.

Art. 321. 1. Pracodawcy zatrudniającemu pracownika będącego żołnierzem rezerwy albo będącego żołnierzem OT pełniącym służbę wojskową rotacyjnie przysługuje świadczenie pieniężne za dni, w których pełnili oni służbę wojskową.

2. Świadczenie obejmuje wyłącznie rekompensatę kosztów, bez kwot wynagrodzenia, poniesionych przez pracodawcę z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę na czas określony nowego pracownika w celu zastępstwa żołnierza, o którym mowa w ust. 1, lub z

tytułu powierzenia tego zastępstwa innemu pracownikowi zatrudnionemu dotychczas u tego pracodawcy.

3. Pracodawca przesyła wniosek w sprawie wypłaty świadczenia wraz z dokumentami potwierdzającymi poniesione koszty, o których mowa w ust. 2, szefowi wojskowego centrum rekrutacji właściwemu ze względu na siedzibę pracodawcy nie później niż przed upływem 90 dni od dnia zwolnienia żołnierza rezerwy albo żołnierza OT z pełnienia tej służby.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3 zawiera co najmniej:

- 1) nazwę pracodawcy i adres siedziby firmy;
- 2) miejsce prowadzenia działalności;
- 3) adres poczty elektronicznej pracodawcy;
- 4) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 5) numer rachunku bankowego pracodawcy;
- 6) dane dotyczące żołnierza;
- 7) informacje o liczbie dni uwzględnianej do obliczenia kosztów;
- 8) rodzaj kosztów ujętych do wyliczenia.

5. Kwotę świadczenia ustala właściwy szef wojskowego centrum rekrutacji.

6. Odmowa wypłaty świadczenia lub ustalenie kwoty niższej niż wskazana we wniosku pracodawcy następuje w drodze decyzji administracyjnej.

7. Kwota świadczenia za każdy dzień pełnienia służby przez żołnierza, o którym mowa w ust. 1, nie może być wyższa od 1/21 dwuipółkrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw obowiązującego w okresie bezpośrednio poprzedzającym termin powołania do tej służby, którego wysokość ogłasza Prezes Głównego Urzędu Statystycznego.

8. Kwotę świadczenia ustala się i wypłaca każdorazowo odpowiednio za czas odbywania terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie albo za dni pełnienia służby w rezerwie – za dany miesiąc jej pełnienia

9. Jeżeli żołnierz, o którym mowa w ust. 1, jest zatrudniony u dwóch lub więcej pracodawców, świadczenie przysługuje wszystkim zatrudniającym go pracodawcom, proporcjonalnie do poniesionych przez nich kosztów, z uwzględnieniem, że wysokość świadczenia dla jednego pracodawcy za każdy dzień pełnienia tej służby nie może przekraczać kwoty obliczonej na podstawie ust. 7.

10. Wydatki z tytułu wypłaty świadczeń, o których mowa w ust. 1, pokrywa się z budżetu państwa z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

11. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób obliczania poniesionych kosztów, o których mowa w ust. 2,
- 2) wzór wniosku o wypłatę świadczenia, o którym mowa w ust. 3,
- 3) sposób dokumentowania przez pracodawcę poniesionych kosztów,
- 4) tryb wypłacania świadczenia

– uwzględniając możliwość weryfikacji przez właściwego szefa wojskowego centrum rekrutacji przedłożonych dokumentów przed dokonaniem wypłaty świadczenia, konieczny zakres informacji do dokonania rozliczenia oraz kierując się potrzebą zapewnienia sprawności i szybkości postępowania oraz szybkości zwrotu świadczenia.

Art. 322. 1. Przepisy art. 313, art. 314, art. 317 oraz art. 291 stosuje się do żołnierzy pełniących służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, jeżeli przepisy dotyczące tej służby nie stanowią inaczej.

2. Członkowie rodziny pozostający na wyłącznym utrzymaniu żołnierza pełniącego służbę wojskową, o której mowa w ust. 1, zachowują prawo do wszystkich świadczeń od pracodawcy, który zatrudniał żołnierza w dniu powołania go do służby, przysługujących członkom rodziny innych pracowników zatrudnionych przez tego pracodawcę.

Art. 323. 1. Na wniosek pracownika, powołanego do czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem zawodowej służby wojskowej, oraz pełniącego służbę w rezerwie, pracodawca jest obowiązany udzielić mu zwolnienia od pracy bez zachowania prawa do wynagrodzenia na 2 dni.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadku powołania w trybie natychmiastowego stawiennictwa.

3. Na wniosek pracownika, który pełnił terytorialną służbę wojskową rotacyjnie jednorazowo nieprzerwanie przez okres co najmniej 30 dni, pracodawca jest obowiązany udzielić mu zwolnienia od pracy po odbyciu tej służby na 1 dzień, bez zachowania prawa do wynagrodzenia.

4. W przypadkach określonych w ust. 1 i 3 pracodawca może – na własny koszt – wypłacić pracownikowi wynagrodzenie za czas zwolnienia od pracy.

Art. 324. 1. Żołnierzom OT, którzy pełnili terytorialną służbę wojskową rotacyjnie, z wyjątkiem służby pełnionej jednorazowo w czasie lub dniu wolnym od pracy, przysługuje świadczenie pieniężne rekompensujące utracone wynagrodzenie ze stosunku pracy lub stosunku służbowego albo dochód z prowadzonej działalności gospodarczej lub rolniczej, które mogliby uzyskać w okresie pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie.

2. Świadczenie pieniężne za każdy dzień terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie stanowi kwota 1/21 całkowitego miesięcznego wynagrodzenia lub dochodu, o których mowa w ust. 1, pomnożona przez liczbę dni pełnienia tej służby w danym miesiącu.

3. Kwota dziennego świadczenia pieniężnego nie może być wyższa od 1/21 dwuipółkrotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw obowiązującego w roku poprzedzającym pełnienie terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie, którego wysokość ogłasza Prezes Głównego Urzędu Statystycznego.

4. W przypadku gdy prowadzona przez żołnierza OT działalność gospodarcza w roku poprzedzającym okres pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie nie przynosiła dochodu lub przynosiła straty lub gdy nie jest możliwe ustalenie wysokości dochodu uzyskiwanego przez żołnierza z prowadzonej działalności gospodarczej, świadczenie pieniężne przysługuje mu w kwocie wynikającej z podzielenia przez 21 minimalnego wynagrodzenia za pracę pracowników ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w okresie pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie, i następnie pomnożenia przez liczbę dni pełnienia tej służby.

5. Świadczenie pieniężne ustala i wypłaca dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę, na udokumentowany wniosek uprawnionego żołnierza OT, złożony nie później niż w ciągu 3 miesięcy po upływie okresu, w którym terytorialna służba wojskowa była pełniona rotacyjnie.

6. Świadczenie pieniężne wypłaca się w kwocie pomniejszonej o uposażenie, jakie żołnierz OT otrzymał z tytułu pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie.

7. Do okresu pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie, za które przysługuje świadczenie pieniężne, nie wlicza się dni, w których żołnierz OT:

- 1) samowolnie opuścił jednostkę wojskową lub wyznaczone miejsce przebywania albo samowolnie poza nimi pozostawał;
- 2) był pod wpływem alkoholu lub środków odurzających, substancji psychotropowych, ich preparatów, prekursorów oraz środków zastępczych;
- 3) odmówił uczestnictwa w szkoleniu lub wykonywania obowiązków służbowych;
- 4) nie pełnił terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie w pełnym ustalonym wymiarze z powodu niestawienia się do niej w terminie lub nieusprawiedliwionego spóźnienia z przepustki, urlopu albo podróży służbowej.

8. W przypadku zbiegu uprawnień do wynagrodzenia ze stosunku pracy lub stosunku służbowego albo dochodu z prowadzonej działalności gospodarczej lub rolniczej stanowiących podstawę do wyliczenia świadczenia pieniężnego, żołnierzowi OT przysługuje tylko jeden, korzystniejszy rodzaj świadczenia pieniężnego.

9. Wydatki z tytułu wypłaty świadczeń pieniężnych są pokrywane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do żołnierza AR i żołnierza PR.

11. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób i tryb ustalania i wypłacania świadczenia pieniężnego żołnierzom OT oraz żołnierzom AR i żołnierzom PR, uwzględniając potrzebę rekompensaty utraconego wynagrodzenia albo dochodu oraz konieczność zapewnienia sprawności i szybkości postępowania.

Art. 325. 1. Pracownikowi, który w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem zawodowej służby wojskowej, podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia u tego pracodawcy w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy.

2. Pracownikowi, który w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem zawodowej służby wojskowej, podjął pracę po raz pierwszy lub u innego pracodawcy niż ten, u którego był zatrudniony w dniu powołania do tej służby, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabywania lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjął pracę.

3. Pracownikowi, który podjął pracę po upływie 30 dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem zawodowej służby wojskowej, czas odbywania tej służby wlicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień wynikających ze stosunku pracy, z wyjątkiem uprawnień przysługujących wyłącznie pracownikom u pracodawcy, u którego podjęli pracę.

4. Terminy przewidziane w ust. 1 i 2 uważa się za zachowane, jeżeli pracownik nie mógł podjąć pracy z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się, jeżeli przepisy szczególne nie przewidują korzystniejszych uprawnień.

6. Przepisy ust. 1–3 nie naruszają uprawnień bezrobotnych, określonych w przepisach ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U z 2020 r. poz. 1409, 2023, 2369 i 2400).

7. W przypadku żołnierzy OT do okresu zatrudnienia, o którym mowa w ust. 1–3, wlicza się wyłącznie okres pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie.

8. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do żołnierzy rezerwy, z tym że do okresu zatrudnienia wlicza się wyłącznie dni pełnienia służby albo odbywania ćwiczeń.

Art. 326. 1. Żołnierze, którzy w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia z czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem zawodowej służby wojskowej, z zastrzeżeniem art. 297 ust. 4, nie mogą podjąć pracy wskutek ogłoszenia upadłości lub likwidacji pracodawcy, u którego byli zatrudnieni w dniu powołania do tej służby, albo rozwiązania z nimi stosunku pracy z przyczyn

niedotyczących pracowników, a także którzy z innych przyczyn poszukują pracy – korzystają z pierwszeństwa w zakresie pośrednictwa pracy.

2. Dowódca jednostki wojskowej, na wniosek żołnierza, zawiadamia na piśmie właściwy rejonowy urząd pracy o terminie zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej, nie później niż na 30 dni przed tym terminem.

3. W zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 2, podaje się:

- 1) dane osobowe żołnierza:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) datę urodzenia,
 - c) adres zamieszkania,
- 2) informacje o wykształceniu oraz o kwalifikacjach zawodowych uzyskanych w czasie pełnienia czynnej służby wojskowej,
- 3) informacje o oczekiwaniach żołnierza co do rodzaju pracy, przyuczenia do zawodu lub przekwalifikowania się.

4. Na podstawie informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w ust. 2 rejonowy urząd pracy przedstawia żołnierzowi zwolnionemu z czynnej służby wojskowej propozycje odpowiedniego zatrudnienia, wykonywania prac interwencyjnych, robót publicznych lub szkolenia – na zasadzie pierwszeństwa.

5. Przepis, z wyjątkiem ust. 2 i 3, stosuje się odpowiednio do osób, które odbyły służbę zastępczą. Osoby te zawiadamiają właściwy rejonowy urząd pracy o zwolnieniu z odbywania tej służby na 30 dni przed terminem jej zakończenia.

Art. 327. 1. Pracodawca, który zatrudniał pracownika w dniu powołania do obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, jest obowiązany zatrudnić go na poprzednio zajmowanym stanowisku lub na stanowisku równorzędnym pod względem rodzaju pracy oraz wynagrodzenia, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia zwolnienia ze służby pracownik zgłosił się do tego zakładu w celu podjęcia pracy. Niezachowanie tego terminu powoduje wygaśnięcie stosunku pracy, chyba że nastąpiło z przyczyn usprawiedliwiających nieobecność w pracy.

2. Jeżeli pracownik uzyskał podczas odbywania zasadniczej służby wojskowej inne lub wyższe kwalifikacje zawodowe, pracodawca jest obowiązany na wniosek pracownika zatrudnić go w miarę możliwości na stanowisku, które odpowiada kwalifikacjom nabytym w Siłach Zbrojnych.

Art. 328. 1. Żołnierzowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na pomoc prawną, jeżeli postępowanie przygotowawcze wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu.

2. Koszty w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu jednego obrońcy, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze oraz 225 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. radcach prawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 75), zwraca się ze środków części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2 do zwrotu kosztów poniesionych na pomoc prawną stosuje się przepisy działu XIV ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 329. 1. Członków rodziny żołnierza odbywającego obowiązkową zasadniczą służbę wojskową, którzy zamieszkiwali wspólnie z nim w dniu powołania go do tej służby, nie usuwa się przymusowo z lokali mieszkalnych zajmowanych na podstawie tytułu prawnego.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli żołnierz nie został uznany za posiadającego na wyłącznym utrzymaniu członków rodziny i zwłoka z zapłatą należności z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego wynosi co najmniej 2 pełne okresy płatności.

3. Nie zajmuje się również lokali mieszkalnych żołnierzy samotnych odbywających obowiązkową zasadniczą służbę wojskową.

Art. 330. 1. Osoby przeznaczone do obycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej mogą być kierowane do odbycia szkolenia w celu uzyskania kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych. Do odbycia szkolenia (kursu) kieruje szef wojskowego centrum rekrutacji.

2. Szkolenia (kursy), o których mowa w ust. 1, prowadzą osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, z którymi szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji zawarł umowę na realizację tego szkolenia (kursu). Do wyłonienia podmiotów realizujących szkolenie (kursy) stosuje się przepisy ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

3. Czas trwania szkolenia (kursu), o którym mowa w ust. 1, może wynosić do trzech miesięcy i być realizowany w czasie wolnym od pracy.

4. Uczestnikom szkolenia (kursu), o którym mowa w ust. 1, będącym pracownikami przysługuje:

- 1) zwolnienie z pracy na czas niezbędny do odbycia zajęć, z uwzględnieniem czasu koniecznego na dojazd;
- 2) wynagrodzenie w pełnej wysokości za czas zwolnienia z pracy z powodu odbywania zajęć.

5. Koszty związane z realizacją szkolenia, o którym mowa w ust. 1 pokrywa się z części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

Art. 331. 1. Żołnierzom OT:

- 1) zamieszkującym poza miejscem pełnienia służby – przysługuje prawo do zwrotu kosztów dojazdów z miejsca zamieszkania do miejsca pełnienia tej służby rotacyjnie i z powrotem;
- 2) okres urlopu bezpłatnego w związku z tą służbą udzielonego przez pracodawcę jest wliczany do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, w tym wymiar urlopu wypoczynkowego za dany rok.

2. Koszty związane ze świadczeniami dla żołnierzy OT z tytułu pełnienia czynnej służby wojskowej są pokrywane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

3. Za koszty, o których mowa w ust. 1, uznaje się koszty przejazdu środkami publicznego transportu zbiorowego, kolejowego pociągiem osobowym lub pośpiesznym klasy drugiej albo autobusowego w komunikacji zwykłej lub pośpiesznej, a w przypadku braku takiego środka koszty przejazdu najtańszym dostępnym środkiem transportu zbiorowego.

4. Zwrotu kosztów przejazdu dokonują dowódcy jednostek wojskowych na podstawie udokumentowanego oświadczenia.

5. Zwrot kosztów przejazdu nie przysługuje w przypadku zapewnienia bezpłatnego przejazdu lub gdy przejazd następuje w granicach miejscowości, w której znajduje się miejsce odbywania służby wojskowej.

Art. 332. 1. Żołnierzom OT, którzy pełnili terytorialną służbę wojskową przez okres co najmniej 3 lat na stanowiskach służbowych lub funkcjach wojskowych odpowiadających ich kwalifikacjom nabytym przed powołaniem do tej służby lub w jej trakcie, wypłaca się ekwiwalent pieniężny z tytułu poniesionych kosztów związanych z uzyskaniem kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych, zrewaloryzowany o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych obowiązujący w dniu zwolnienia żołnierza ze służby wojskowej.

2. Podstawę do wypłaty ekwiwalentu stanowi umowa zawarta między szefem wojskowego centrum rekrutacji a żołnierzem OT, na podstawie której żołnierz OT zobowiązał się do uzyskania przed powołaniem do terytorialnej służby wojskowej lub w jej trakcie określonych kwalifikacji, a szef wojskowego centrum rekrutacji zobowiązał się, po uzgodnieniu z dowódcą jednostki wojskowej, do powołania żołnierza OT na stanowisko służbowe lub funkcję wojskową odpowiadającą uzyskanym kwalifikacjom.

3. Ekwiwalent jest wypłacany po upływie 3 lat pełnienia terytorialnej służby wojskowej. Na wniosek żołnierza OT ekwiwalent można wypłacić przed upływem tego okresu w przypadku, gdy zobowiąże się on do zwrotu wypłaconego ekwiwalentu w przypadku zwolnienia go z tej służby przed jej zakończeniem z przyczyn niezależnych od organów wojskowych, z wyjątkiem przypadku wynikającego z orzeczenia o niezdolności do czynnej

służby wojskowej lub orzeczenia psychologicznego stwierdzającego przeciwwskazania do pełnienia tej służby albo powołania do zawodowej służby wojskowej.

Art. 333. 1. Żołnierze OT, którzy zobowiązali się do pełnienia terytorialnej służby wojskowej nieprzerwanie przez okres nie krótszy niż 3 lata, mogą zostać skierowani przez szefa wojskowego centrum rekrutacji, w drodze decyzji, na wniosek dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, albo na swój wniosek, za zgodą dowódcy jednostki wojskowej, do odbycia kursu lub szkolenia specjalistycznego prowadzonego poza Siłami Zbrojnymi w celu uzyskania kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych, o ile mają one związek z zajmowanym stanowiskiem służbowym lub skierowanie żołnierza OT na kurs lub szkolenie specjalistyczne wynika z potrzeby zmiany stanowiska służbowego albo pozostawienia go w terytorialnej służbie wojskowej na kolejny okres, nie krótszy niż 3 lata.

2. Żołnierz OT ponosi koszty związane ze skierowaniem na kurs lub szkolenie specjalistyczne w przypadku:

- 1) nieukończenia kursu lub szkolenia specjalistycznego lub nieuzyskania kwalifikacji przydatnych w Siłach Zbrojnych;
- 2) zwolnienia go z terytorialnej służby wojskowej z przyczyn niezależnych od organów wojskowych przed ustalonym okresem jej pełnienia trwającym nie krócej niż 3 lata, z wyjątkiem przypadku wynikającego z orzeczenia o niezdolności do czynnej służby wojskowej lub orzeczenia psychologicznego stwierdzającego przeciwwskazania do pełnienia tej służby albo powołania do zawodowej służby wojskowej.

3. Uczestnikom kursu lub szkolenia specjalistycznego, którzy są pracownikami, przysługuje:

- 1) zwolnienie z pracy na czas niezbędny do odbycia zajęć, z uwzględnieniem czasu koniecznego na dojazd;
- 2) wynagrodzenie w pełnej wysokości za czas zwolnienia z pracy z powodu odbywania zajęć.

4. Koszty związane z realizacją kursu lub szkolenia specjalistycznego oraz koszty świadczeń, o których mowa w ust. 3, są pokrywane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

Art. 334. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) kwalifikacje przydatne w Siłach Zbrojnych, o których mowa w art. 330 i art. 332,
- 2) wzór umowy, o której mowa w art. 332,
- 3) sposób i tryb naliczania i wypłacania ekwiwalentu pieniężnego, o którym mowa w art. 332,

- 4) sposób i tryb naliczania oraz dokonywania zwrotu kosztów, o których mowa w art. 333 ust. 2, i kosztów świadczeń, o których mowa w art. 333 ust. 3
- uwzględniając klasyfikację zawodów i specjalności określoną w przepisach wydanych na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, prawa i obowiązki stron umowy oraz okres, po upływie którego wypłacany jest ekwiwalent.

Art. 335. 1. Żołnierzowi OT można przyznać dofinansowanie kosztów studiów, nauki, stażu, kursu lub specjalizacji, zwłaszcza w specjalnościach wojskowych wymagających podwyższonych kwalifikacji, w wymiarze proporcjonalnym do deklarowanego okresu pełnienia terytorialnej służby wojskowej.

2. Dofinansowanie może być przyznane wyłącznie w przypadkach, gdy poziom i kierunek nauki są zbieżne z wymaganiami kwalifikacyjnymi na zajmowanym lub na planowanym do wyznaczenia stanowisku służbowym.

3. Podstawę dofinansowania stanowi umowa zawarta między dowódcą jednostki wojskowej a żołnierzem OT, określająca zasady, wysokość i sposób tego dofinansowania oraz warunki jego zwrotu.

4. Dofinansowanie przyznaje się żołnierzowi OT w formie zwrotu opłaty uiszczonej przez żołnierza OT.

5. Dofinansowanie kosztów studiów, nauki, stażu, kursu lub specjalizacji, które trwały krócej niż 6 miesięcy, następuje po ich zakończeniu oraz przedstawieniu przez żołnierza OT dowodu uiszczenia opłaty.

6. Jeżeli studia, nauka, staż, kurs lub specjalizacja trwały dłużej niż 6 miesięcy, żołnierz OT przedstawia dowódcy jednostki wojskowej, w której pełni służbę, zaświadczenie potwierdzające zaliczenie ich kolejnych okresów oraz dowód uiszczenia opłaty.

7. Dofinansowanie przyznaje się w wysokości 1/3 kosztów, o których mowa w ust. 1, za każdy rok pełnienia terytorialnej służby wojskowej przez żołnierza OT po zakończeniu kształcenia.

8. Zwrot dofinansowania przez żołnierza OT następuje w przypadku przerwania kształcenia lub zwolnienia z terytorialnej służby wojskowej przed ustalonym w umowie okresem jej pełnienia, trwającym nie krócej niż 3 lata, z przyczyn niezależnych od organów wojskowych, z wyjątkiem przypadku wynikającego z orzeczenia o niezdolności do czynnej służby wojskowej lub orzeczenia psychologicznego stwierdzającego przeciwwskazania do pełnienia tej służby albo powołania do zawodowej służby.

9. Zwrotu, o którym mowa w ust. 8, dochodzi dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz OT pełni służbę.

10. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb udzielania żołnierzom OT dofinansowania kosztów studiów, nauki, stażu, kursu lub specjalizacji,
 - 2) sposób dokumentowania poniesionych przez żołnierza OT wydatków objętych dofinansowaniem,
 - 3) wzór umowy, o której mowa w ust. 3
- uwzględniając sprawność postępowania w sprawie dofinansowania, wysokość rzeczywistych kosztów studiów, nauki, stażu, kursu lub specjalizacji, możliwość weryfikacji tych kosztów oraz prawa i obowiązki stron umowy.

Art. 336. Żołnierze odbywający zasadniczą służbę wojskową, pełniący terytorialną służbę wojskową pełnią rotacyjnie oraz pełniący służbę w rezerwie są objęci obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Art. 337. 1. Żołnierze odbywający zasadniczą służbę wojskową, pełniący terytorialną służbę wojskową rotacyjnie lub służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, mają prawo wyboru:

- 1) lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej lub położnej podstawowej opieki zdrowotnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. 2021 r. poz. 1050), albo osoby pełniącej służbę lub zatrudnionej w podmiocie leczniczym działającym w formie jednostki budżetowej lub jednostki wojskowej, dla której podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej,
 - 2) świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych,
 - 3) lekarza dentysty,
 - 4) szpitala
- najbliższego miejscu pełnienia służby, spośród świadczeniodawców, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, będących podmiotami leczniczymi utworzonymi przez Ministra Obrony Narodowej.

2. Żołnierzom pełniącym terytorialną służbę wojskową przysługuje prawo do korzystania poza kolejnością ze świadczeń opieki zdrowotnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, udzielanych w podmiotach leczniczych utworzonych przez Ministra Obrony Narodowej.

3. Żołnierz pełniący terytorialną służbę wojskową ma prawo korzystania z uprawnień, o których mowa w ust. 2 wyłącznie w okresie pełnienia terytorialnej służby wojskowej.

4. Dokumentem uprawniającym do korzystania z prawa do świadczeń opieki zdrowotnej, o których mowa w ust. 2 jest wojskowy dokument osobisty stwierdzający pełnienie terytorialnej służby wojskowej.

5. Jeżeli żołnierze, o których mowa w ust. 1, nie mogą uzyskać świadczenia opieki zdrowotnej u świadczeniodawcy określonego w ust. 1, mają prawo wyboru innego świadczeniodawcy spośród świadczeniodawców, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

6. Żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową oraz pełniącym służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny przysługuje bezpłatne zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i wyposażenie wyrobów medycznych, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 maja 2010 r. o wyrobach medycznych, inne niż oznaczone znakiem „Rp”, finansowane z budżetu państwa, z części pozostającej w dyspozycji Ministra Obrony Narodowej.

7. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz produktów leczniczych oznaczonych symbolem OTC i wyrobów, o których mowa w ust. 6, wydawanych bezpłatnie, oraz sposób i tryb finansowania ponoszonych kosztów, uwzględniając zasady i sposób wydatkowania środków publicznych.

Art. 338. 1. Żołnierze odbywający zasadniczą służbę wojskową lub pełniący terytorialną służbę wojskową rotacyjnie jest obowiązany do przestrzegania przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

2. Do żołnierzy, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy działu dziesiątego ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, z wyjątkiem art. 207§ 2 pkt. 7, art. 209¹ § 4, art. 210, art. 230 § 2, art. 232, art. 234 § 2, art. 235–235², art. 237–237², art. 237³ § 2 w zakresie prowadzenia szkolenia okresowego, art. 237⁷ § 1 pkt 1 i § 2–4, art. 237⁸ § 1, art. 237⁹ § 3 oraz art. 237¹¹ § 4.

Art. 339. 1. W okresie odbywania służby wojskowej członkostwo żołnierzy niebędących żołnierzami zawodowymi w partiach politycznych ulega zawieszeniu.

2. W okresie odbywania służby wojskowej żołnierze niebędący żołnierzami zawodowymi nie mogą brać udziału w działalności ruchów obywatelskich i innych ugrupowań obywateli o charakterze politycznym ani też prowadzić żadnej działalności politycznej na terenie jednostki (instytucji) wojskowej, w tym rozpowszechniać publikacji dotyczących zagadnień politycznych.

3. Żołnierze niebędący żołnierzami zawodowymi biorąc udział w zgromadzeniach o charakterze politycznym, nie mogą występować w umundurowaniu oraz odznakach i oznakach wojskowych.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się w przypadku kandydowania żołnierza niebędącego żołnierzem zawodowym do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej lub Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, Parlamentu Europejskiego lub organów samorządu terytorialnego.

5. Żołnierze niebędący żołnierzami zawodowymi nie mogą tworzyć i wstępować do związków zawodowych ani brać udziału w działalności związków zawodowych, których byli członkami w chwili powołania do tej służby.

6. Żołnierze niebędący żołnierzami zawodowymi mogą wstępować do stowarzyszeń i innych organizacji działających poza wojskiem oraz brać udział w działalności stowarzyszeń i innych organizacji, do których należeli w chwili powołania do służby, po pisemnym poinformowaniu dowódcy jednostki wojskowej, w której pełnią służbę.

7. Działalność partii politycznych oraz stowarzyszeń i innych organizacji na terenie jednostek (instytucji) wojskowych określają odrębne ustawy, z tym że na terenie jednostek (instytucji) wojskowych nie mogą być tworzone i nie mogą działać środowiskowe stowarzyszenia i inne organizacje zrzeszające żołnierzy niebędących żołnierzami zawodowymi.

Art. 340. 1. Żołnierze niebędący żołnierzami zawodowymi, z wyjątkiem żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, są obowiązani w czasie wykonywania zadań służbowych nosić umundurowanie oraz odznaki i oznaki wojskowe.

2. Żołnierzom pełniącym terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie wydaje się przedmioty umundurowania i wyekwipowania wojskowego. Żołnierze ci są obowiązani stawić się w wydanym umundurowaniu wraz z ekwipunkiem w przypadku pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie.

3. Żołnierzom niebędącym żołnierzami zawodowymi, którzy nie pełnią służby wojskowej, mogą być wydawane przedmioty umundurowania i wyekwipowania wojskowego do celów związanych z wykonywaniem obowiązku obrony. Żołnierze ci są obowiązani stawić się w wydanym umundurowaniu i z ekwipunkiem w razie powołania do służby.

4. W innych przypadkach niż określone w ust. 1 i 3 żołnierze mogą nosić umundurowanie oraz odznaki i oznaki wojskowe tylko w razie uzyskania zezwolenia w trybie i na zasadach określonych przez Ministra Obrony Narodowej.

5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb postępowania w sprawach o uzyskanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 4, z uwzględnieniem w szczególności warunku uzyskania przez żołnierza pozytywnej opinii właściwego organu

wojskowego prowadzącego ewidencję żołnierza, wywiązywania się przez niego z obowiązku obrony, jeżeli jemu podlega, i zasadności motywów, jakie przytoczył żołnierz w swojej prośbie o uzyskanie zezwolenia.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzory, sposób noszenia umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych, jak również i sposób noszenia uzbrojenia,
- 2) przypadki, w których żołnierze są zwolnieni od obowiązku noszenia umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych,
- 3) sposób noszenia przez żołnierzy orderów, odznaczeń, medali i odznak innych niż wojskowe,
- 4) sposób wydawania przedmiotów umundurowania i wyekwipowania wojskowego oraz normy należności i czas używalności tych przedmiotów w przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3

– w szczególności z uwzględnieniem podziału mundurów na wyjściowe, ćwiczebne i polowe, specyfiki związanej z oznakowaniem mundurów, zestawów ubiorczych dla żołnierzy poszczególnych rodzajów wojsk i służb, sposobu oraz okoliczności noszenia umundurowania, odznak i oznak wojskowych oraz charakteru wykonywanych zadań.

Art. 341. 1. Żołnierze niebędący żołnierzami zawodowymi w trakcie pełnienia służby wojskowej otrzymują:

- 1) bezpłatne wyżywienie lub równoważnik pieniężny, z wyjątkiem żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie;
- 2) umundurowanie i wyekwipowanie wojskowe w naturze lub równoważnik pieniężny.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których żołnierze otrzymują świadczenia, o których mowa w ust. 1, warunki oraz normy ich otrzymywania z uwzględnieniem w szczególności rodzaju pełnionej służby, sposobów realizacji dodatkowych norm wyżywienia oraz warunków, trybu i terminów wypłacania równoważników pieniężnych.

Art. 342. 1. Żołnierzom niebędącym żołnierzami zawodowymi w czasie odbywania służby wojskowej można udzielać następujących urlopów:

- 1) wypoczynkowego – żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową lub pełniącym terytorialną służbę wojskową, jeżeli łączny czas trwania tej służby pełnionej rotacyjnie wynosi co najmniej 30 dni w ciągu roku kalendarzowego, lub służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 2) dodatkowego – żołnierzom pełniącym służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;

- 3) zdrowotnego – żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową lub pełniącym służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 4) okolicznościowego – żołnierzom w trakcie pełnienia służby;
- 5) nagrodowego – żołnierzom w trakcie pełnienia służby;
- 6) z tytułu honorowego krwiodawstwa - żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową.

2. Żołnierzom odbywającym zasadniczą służbę wojskową lub pełniącym terytorialną służbę wojskową udziela się urlopu na czas trwania ich własnej kampanii wyborczej, w przypadku kandydowania do organów, o których mowa w art. 65 ust. 4.

3. Urlopów, o których mowa w ust. 1 i 2, udziela dowódca jednostki wojskowej, a urlopu, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, udziela również organ właściwy do wyróżniania żołnierza.

4. Dowódca jednostki wojskowej może odwołać żołnierza z urlopu, o którym mowa w ust. 1, z ważnych względów służbowych. Żołnierz odwołany z urlopu jest obowiązany niezwłocznie stawić się w miejscu odbywania służby wojskowej.

5. Żołnierzom przebywającym na urlopie, o którym mowa w ust. 1, urlop ten może być przedłużony.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb i warunki udzielania urlopów żołnierzom niebędącym żołnierzami zawodowymi w służbie wojskowej, odwoływania z urlopu lub jego przedłużania oraz wymiar tych urlopów, uwzględniając konieczność umożliwienia zróżnicowania wymiaru urlopów w zależności od rodzaju służby wojskowej lub charakteru wykonywanych zadań na stanowisku służbowym lub w ramach pełnionej funkcji oraz wyjątkowy charakter odwoływania żołnierzy z urlopu lub jego przedłużania.

Art. 343. Do żołnierzy niebędących żołnierzami zawodowymi stosuje się odpowiednio art. 346.

Rozdział 3

Obowiązki żołnierzy zawodowych

Art. 344. 1. Żołnierz zawodowy jest obowiązany utrzymywać sprawność fizyczną zapewniającą wykonywanie przez niego zadań służbowych.

2. Żołnierz zawodowy jest obowiązany na polecenie dowódcy jednostki do uczestnictwa w zorganizowanych zajęciach z wychowania fizycznego.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, zadania, program oraz formy organizacyjne zajęć z zakresu wychowania fizycznego i sportu realizowane w urzędzie obsługującym Ministra Obrony Narodowej oraz w jednostkach organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych, a także wymagania, jakie

powinny spełniać osoby prowadzące zajęcia z zakresu wychowania fizycznego i sportu, uwzględniając charakter i specyfikę służby wojskowej pełnionej w tym urzędzie oraz jednostkach organizacyjnych.

4. Żołnierz zawodowy jest poddawany w roku kalendarzowym rocznemu sprawdzianowi sprawności fizycznej.

5. Żołnierz zawodowy może być zwolniony ze sprawdzianu sprawności fizycznej w danym roku kalendarzowym z przyczyn służbowych lub zdrowotnych, a żołnierz zawodowy – kobieta jest zwalniana również w okresie ciąży lub karmienia dziecka piersią.

6. Sprawność fizyczną żołnierza zawodowego ocenia się na podstawie ćwiczeń zróżnicowanych ze względu na płeć, grupy wiekowe oraz jednostki wojskowe i zajmowane stanowiska służbowe, a także posiadanej przez żołnierza kategorii zdolności fizycznej i psychicznej do zawodowej służby wojskowej.

7. Na podstawie przeprowadzonego sprawdzianu wystawia się żołnierzowi zawodowemu ocenę sprawności fizycznej wyrażoną w skali od 5 do 2 (bardzo dobra, dobra, dostateczna i niedostateczna).

8. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki i tryb przeprowadzania sprawdzianu sprawności fizycznej,
- 2) zakres ćwiczeń zróżnicowany ze względu na płeć, grupy wiekowe oraz jednostki wojskowe i zajmowane stanowiska służbowe, a także posiadaną przez żołnierza kategorię zdolności fizycznej i psychicznej do zawodowej służby wojskowej,
- 3) tryb zwalniania ze sprawdzianu sprawności fizycznej w danym roku kalendarzowym oraz dokumenty wymagane w tych sprawach,
- 4) sposób dokumentowania niemożności przystąpienia do sprawdzianu sprawności fizycznej,
- 5) sposób dokumentowania otrzymanych przez żołnierzy ocen oraz nieprzystąpienia do tego sprawdzianu z przyczyn innych niż określone w ust. 3

– uwzględniając kryteria oceniania żołnierzy zawodowych w czasie sprawdzianu, z zachowaniem jawności i obiektywizmu, konieczność zapewnienia prawidłowości wykonywanych ćwiczeń, przejrzystość i rzetelność prowadzenia dokumentacji dotyczącej sprawdzianu sprawności fizycznej oraz potrzeby Sił Zbrojnych.

Art. 345. 1. W celu ustalenia zdolności do wykonywania obowiązków służbowych żołnierz zawodowy jest obowiązany poddać się, na żądanie dowódcy jednostki wojskowej, w której pełni służbę, badaniu na zawartość alkoholu, środka odurzającego lub innych podobnie działających substancji lub środka.

2. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełni służbę ma obowiązek niedopuszczenia go do służby, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że stawił się on do służby po spożyciu alkoholu, środka odurzającego lub innych podobnie działających substancji lub środka albo spożywał je w czasie służby. Okoliczności stanowiące podstawę decyzji podaje się żołnierzowi zawodowemu do wiadomości.

3. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, warunki i sposób dokonywania badań, o których mowa w ust. 1, uwzględniając potrzebę prawidłowego stwierdzenia zawartości w organizmie żołnierza zawodowego alkoholu, środka odurzającego lub innych podobnie działających substancji lub środków.

Art. 346. 1. Żołnierze zawodowi są obowiązani zachować w tajemnicy wszystkie informacje niejawne oraz inne informacje chronione, z którymi zapoznali się podczas lub w związku z pełnieniem służby wojskowej, w tym również informacje stanowiące tajemnicę innego państwa lub organizacji międzynarodowych chronioną na zasadzie wzajemności na podstawie zawartych umów międzynarodowych.

2. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa zarówno w czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej, jak i po zwolnieniu z niej.

3. Od obowiązku zachowania tajemnicy może zwolnić żołnierza zawodowego Minister Obrony Narodowej, dowódca rodzaju Sił Zbrojnych, albo dowódca wojsk, a żołnierza zwolnionego ze służby wojskowej – Minister Obrony Narodowej, z zastrzeżeniem przypadków określonych w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 347. 1. Żołnierze zawodowi w czasie wykonywania zadań służbowych są obowiązani do noszenia przepisowego umundurowania, odznak i oznak wojskowych.

2. Żołnierze zawodowi są uprawnieni do noszenia umundurowania podczas drogi z miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania czynności służbowych i z powrotem.

3. Minister Obrony Narodowej może wprowadzić obowiązek noszenia umundurowania przez żołnierzy zawodowych podczas drogi z miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania czynności służbowych i z powrotem.

4. Minister Obrony Narodowej może zwolnić żołnierzy zawodowych od obowiązku noszenia umundurowania i oznak wojskowych w czasie wykonywania przez nich zadań służbowych.

5. W przypadkach określonych przez dowódcę jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy jest wyznaczony na stanowisko służbowe, jest on obowiązany do noszenia uzbrojenia lub orderów i odznaczeń.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje, zestawy i wzory umundurowania, a także okoliczności i sposób noszenia umundurowania oraz oznak wojskowych,
- 2) warunki, okoliczności i sposób noszenia uzbrojenia,
- 3) warunki i sposób noszenia orderów, odznaczeń i odznak,
- 4) przypadki, w których żołnierze zawodowi mogą być zwolnieni od obowiązku noszenia umundurowania i oznak wojskowych w czasie wykonywania zadań służbowych

– uwzględniając aby rodzaje, zestawy i wzory umundurowania były praktyczne, umożliwiały wykorzystywanie umundurowania w różnych warunkach klimatycznych i pogodowych, uwzględniały poszczególne rodzaje wojsk i służb oraz płeć żołnierza oraz mając na uwadze okoliczności, w jakich wykonywane są zadania służbowe, charakter wykonywanych zadań oraz miejsce pełnienia służby

Art. 348. 1. Żołnierze zawodowi otrzymują umundurowanie i wyekwipowanie, uzbrojenie oraz, w określonych przypadkach, wyżywienie albo równoważnik pieniężny w zamian za te należności.

2. Żołnierze zawodowi otrzymują umundurowanie i wyekwipowanie:

- 1) na własność:
 - a) z chwilą wydania, albo
 - b) po upływie okresu używalności;
- 2) do bezpłatnego korzystania na czas wykonywania określonych czynności służbowych.

3. Równoważnik pieniężny przysługujący żołnierzowi zawodowemu w zamian za umundurowanie i wyekwipowanie, niewydane w naturze, może podlegać zmniejszeniu lub można wstrzymać jego wypłatę.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki oraz normy umundurowania i wyekwipowania żołnierzy zawodowych, w tym ubiory cywilne żołnierzy zawodowych, możliwość stosowania zamienników oraz przypadki, w których można dokonywać zmian tych norm, przedmioty umundurowania i wyekwipowania, które przechodzą na własność żołnierzy z chwilą wydania, okresy używalności, po upływie których umundurowanie i wyekwipowanie przechodzi na własność, przedmioty umundurowania i wyekwipowania, które żołnierze otrzymują do bezpłatnego korzystania na czas wykonywania określonych czynności służbowych, a także organy wojskowe właściwe w tych sprawach,
- 2) rodzaje i normy uzbrojenia żołnierzy zawodowych,
- 3) przypadki, w których żołnierzom zawodowym przysługuje bezpłatne wyżywienie, oraz normy tego wyżywienia

- uwzględniając specyfikę umundurowania poszczególnych rodzajów wojsk i służb oraz charakter wykonywanych zadań służbowych oraz zróżnicowanie tych norm w zależności od charakteru wykonywanych zadań służbowych i krąg żołnierzy zawodowych uprawnionych do bezpłatnego wyżywienia.

5. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość równoważników pieniężnych przysługujących żołnierzom zawodowym w zamian za umundurowanie i wyekwipowanie, niewydane w naturze, w tym za czyszczenie umundurowania i wyekwipowania oraz wykonywanie haftów dla żołnierzy zawodowych, przypadki i tryb otrzymywania, zmniejszania, wstrzymywania i wznawiania wypłaty tych równoważników, warunki, tryb i terminy ich wypłacania, a także organy właściwe w tych sprawach,
- 2) przypadki otrzymywania oraz warunki, tryb i terminy wypłaty równoważników pieniężnych przysługujących żołnierzom zawodowym w zamian za bezpłatne wyżywienie niewydane w naturze, sposób ustalania ich wysokości, a także organy właściwe w tych sprawach
- 3) tryb postępowania w stosunku do żołnierzy zawodowych, którzy nie wykorzystują równoważnika zgodnie z jego przeznaczeniem

- uwzględniając rodzaje umundurowania i wyekwipowania żołnierzy zawodowych, którym ono przysługuje, jak również okoliczność, że wykonywanie (uzupełnienie) haftów dla żołnierzy zawodowych pozostaje w związku z mianowaniem na wyższy stopień wojskowy oraz charakter wykonywanych przez żołnierzy zawodowych zadań służbowych i warunki ich wykonywania.

Rozdział 4

Publiczna działalność żołnierzy zawodowych

Art. 349. 1. W czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej żołnierzowi zawodowemu nie wolno:

- 1) być członkiem partii politycznej ani stowarzyszenia, organizacji lub ruchu obywatelskiego, stawiających sobie cele polityczne;
- 2) brać udziału w zgromadzeniach o charakterze politycznym;
- 3) prowadzić działalności politycznej.

2. Zastrzeżenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy zgromadzeń związanych z wyborami władz państwowych i samorządowych. Żołnierzom zawodowym uczestniczącym w takich zgromadzeniach nie wolno nosić umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych.

3. Z dniem rozpoczęcia pełnienia zawodowej służby wojskowej ustaje dotychczasowe członkostwo żołnierza zawodowego w partii politycznej, stowarzyszeniu, organizacji lub ruchu obywatelskim, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

Art. 350. 1. Żołnierz zawodowy pisemnie informuje dowódcę jednostki wojskowej, w której zajmuje stanowisko służbowe, o swojej przynależności do stowarzyszenia i innej organizacji krajowej.

2. Przynależność żołnierza zawodowego do stowarzyszenia i innej organizacji zagranicznej lub międzynarodowej wymaga zezwolenia Ministra Obrony Narodowej wydawanego na wniosek żołnierza zawodowego. Wniosek zawiera co najmniej:

- 1) nazwę stowarzyszenia lub organizacji;
- 2) charakter stowarzyszenia lub organizacji;
- 3) siedziby, w tym przedstawicielstw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) charakter pełnionej przez żołnierza funkcji w stowarzyszeniu lub organizacji.

3. Zezwolenie, o którym mowa w ust. 2, może być przez Ministra Obrony Narodowej zawieszane lub cofnięte, jeżeli wymagają tego względy ochrony informacji niejawnych oraz potrzeby Sił Zbrojnych.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb postępowania w sprawach, o których mowa w ust. 2 i 3, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności postępowania oraz potrzeb Sił Zbrojnych.

Art. 351. 1. Żołnierzom zawodowym nie wolno tworzyć i zrzeszać się w związkach zawodowych.

2. Z dniem rozpoczęcia pełnienia zawodowej służby wojskowej ustaje dotychczasowe członkostwo żołnierza zawodowego w związku zawodowym.

3. Żołnierzom zawodowym wolno zrzeszać się w organizacjach prowadzących działalność zapomogowo-pożyczkową u pracodawców, u których pełnią zawodową służbę wojskową

4. W jednostkach wojskowych żołnierze zawodowi mogą tworzyć organy przedstawicielskie poszczególnych korpusów kadry zawodowej Sił Zbrojnych.

5. Do zadań organów przedstawicielskich należy co najmniej obrona praw żołnierzy zawodowych i środowiska wojskowego oraz reprezentowanie interesów żołnierzy zawodowych, w tym przez spełnianie funkcji opiniodawczo-doradczej wobec właściwego w danej sprawie organu.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób działania organów przedstawicielskich żołnierzy zawodowych, warunki organizacji, funkcjonowania i tryb ich wyboru, szczegółowe zadania i uprawnienia organów przedstawicielskich, a także

formy ich współpracy z dowódcami jednostek wojskowych, z uwzględnieniem konieczności zagwarantowania opiniodawczo - doradczego charakteru ich działania.

Art. 352. Organy przedstawicielskie żołnierzy zawodowych opracowują i przyjmują Kodeks Honorowy Żołnierza Zawodowego Wojska Polskiego określający zasady etyki oraz honoru i godności żołnierzy zawodowych.

Art. 353. 1. Żołnierz zawodowy może kandydować do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oraz Parlamentu Europejskiego, na kierownicze stanowiska w państwie obsadzone na podstawie wyboru oraz do organów samorządu terytorialnego, o czym niezwłocznie informuje dowódcę jednostki wojskowej.

2. Na czas trwania kampanii wyborczej udziela się żołnierzowi zawodowemu urlopu bezpłatnego.

Art. 354. Ograniczenia określone w niniejszym rozdziale nie naruszają prawa przynależności żołnierzy zawodowych do kościołów i innych związków wyznaniowych mających osobowość prawną.

DZIAŁ XII

Zasady i sposób wyróżniania żołnierzy oraz ponoszenia przez nich odpowiedzialności dyscyplinarnej

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 355. Ilekroć w przepisach niniejszego działu jest mowa o:

- 1) dyscyplinie wojskowej – należy przez to rozumieć przestrzeganie przez żołnierza przepisów prawa dotyczących służby wojskowej i innych przepisów prawa przewidujących odpowiedzialność dyscyplinarną na zasadach i w trybie określonych w ustawie oraz wykonywanie rozkazów i decyzji wydanych w sprawach służbowych;
- 2) postępowaniu dyscyplinarnym – należy przez to rozumieć ogół czynności mających na celu rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy przewinienia dyscyplinarnego, o którego pełnienie żołnierz jest obwiniony, prowadzonej w trybie uproszczonym lub zwykłym, a także postępowanie w sprawie wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego;
- 3) przełożonym dyscyplinarnym – należy przez to rozumieć przełożonego uprawnionego do wyróżniania, wszczynania postępowań dyscyplinarnych, wydawania orzeczeń związanych z postępowaniem dyscyplinarnym w pierwszej instancji, a ponadto do podejmowania innych czynności w sprawach dyscyplinarnych;
- 4) przewinieniu dyscyplinarnym – należy przez to rozumieć naruszenie dyscypliny wojskowej, w wyniku działania lub zaniechania działania, które nie jest przestępstwem lub wykroczeniem albo przestępstwem skarbowym lub wykroczeniem skarbowym;

- 5) raporcie dyscyplinarnym – należy przez to rozumieć rozpatrzenie sprawy przewinienia dyscyplinarnego i wydanie orzeczenia w toku postępowania dyscyplinarnego przez uprawniony do tego organ, z udziałem określonych osób;
- 6) reagowaniu dyscyplinarnym – należy przez to rozumieć zastosowanie dyscyplinarnego środka zapobiegawczego, zwrócenie żołnierzowi uwagi albo przeprowadzenie z nim rozmowy ostrzegawczej oraz postępowanie dyscyplinarne.

Art. 356. 1. Żołnierz obowiązany jest do przestrzegania dyscypliny wojskowej.

2. Przełożony jest obowiązany:

- 1) kształtować dyscyplinę wojskową podporządkowanych mu żołnierzy, w szczególności przez działania profilaktyczno-wychowawcze oraz tworzenie warunków do wyróżniania i przestrzegania dyscypliny wojskowej;
- 2) niezwłocznie reagować na zachowania żołnierzy naruszające dyscyplinę wojskową.

3. Żołnierz starszy stopniem wojskowym, niebędący przełożonym żołnierza młodszego stopniem wojskowym, naruszającego dyscyplinę wojskową podczas nieobecności przełożonego, jest:

- 1) uprawniony do wydania temu żołnierzowi rozkazu zaprzestania naruszania dyscypliny wojskowej;
- 2) obowiązany do powiadomienia o tym fakcie przełożonego tego żołnierza.

4. Żołnierz jest obowiązany, na żądanie uprawnionej osoby, do udzielenia pomocy w czynnościach służbowych, podejmowanych w stosunku do żołnierza naruszającego dyscyplinę wojskową.

Art. 357. 1. Przełożonymi dyscyplinarnymi są:

- 1) Minister Obrony Narodowej i Naczelnny Dowódca Sił Zbrojnych – w stosunku do wszystkich żołnierzy;
- 2) Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego – w stosunku do podporządkowanych mu żołnierzy;
- 3) dowódca jednostki wojskowej – w stosunku do żołnierzy pełniących służbę w tej jednostce albo będących w tej jednostce w dyspozycji;
- 4) przełożony zajmujący stanowisko służbowe dowódcy drużyny (równorzędne) i wyższe – w stosunku do podporządkowanych żołnierzy.

2. Osoba, której czasowo powierzono pełnienie obowiązków na stanowisku służbowym albo pełni je w zastępstwie, posiada uprawnienia przysługujące przełożonemu dyscyplinarnemu wyznaczonemu na to stanowisko.

Art. 358. 1. W postępowaniu dyscyplinarnym uczestniczy rzecznik dyscyplinarny, który jest właściwy do prowadzenia czynności wobec:

- 1) żołnierzy posiadających stopień wojskowy szeregowych lub podoficerów – będący podoficerem w stopniu wojskowym plutonowego (bosmanmata) lub wyższym;
- 2) oficerów młodszych lub żołnierzy, o których mowa w pkt 1 – będący oficerem młodszym;
- 3) oficerów starszych lub żołnierzy, o których mowa w pkt 1 i 2 – będący oficerem starszym;
- 4) oficerów posiadających stopień generała brygady (kontradmirala) lub wyższy – oficer posiadający stopień wojskowy generała brygady (kontradmirala) lub wyższy.

2. Rzeczników dyscyplinarnych wyznacza spośród żołnierzy zawodowych przełożony dyscyplinarny.

3. W toku postępowania dyscyplinarnego rzecznik dyscyplinarny jest niezależny, w granicach określonych ustawą.

4. Rzecznikiem dyscyplinarnym może być żołnierz zawodowy:

- 1) niekarany sądownie lub dyscyplinarnie;
- 2) posiadający co najmniej:
 - a) stopień wojskowy plutonowego (bosmanmata),
 - b) trzyletni staż zawodowej służby wojskowej,
 - c) dobrą ogólną ocenę w opinii służbowej,
 - d) dobrą znajomość przepisów dotyczących dyscypliny wojskowej.

5. Rzecznikowi dyscyplinarnemu za uczestniczenie oraz wykonywanie czynności w postępowaniu dyscyplinarnym przysługuje dodatkowe wynagrodzenie, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 410.

6. Przełożony dyscyplinarny, który wyznaczył rzecznika dyscyplinarnego, odwołuje go wskutek:

- 1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej;
- 2) prawomocnego skazania żołnierza przez sąd za przestępstwo lub wykroczenie albo przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe;
- 3) prawomocnego ukarania żołnierza;
- 4) rozformowania jednostki wojskowej lub przeniesienia żołnierza do innej jednostki wojskowej, z zastrzeżeniem ust. 8.

7. Przełożony dyscyplinarny, który wyznaczył rzecznika dyscyplinarnego, może odwołać go wskutek:

- 1) wyznaczenia żołnierza na inne stanowisko służbowe wymagające wykonywania zadań poza dotychczasowym miejscem służby lub w znacznym stopniu utrudniających pełnienie funkcji rzecznika dyscyplinarnego;

- 2) niewykonywania przez żołnierza obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku służbowym nieprzerwanie przez okres dłuższy niż 3 miesiące;
- 3) zrzeczenia się przez żołnierza pełnienia funkcji rzecznika dyscyplinarnego;
- 4) zaistnienia potrzeb Sił Zbrojnych.

8. Rzecznika dyscyplinarnego, który po przeniesieniu do innej jednostki wojskowej nadal pozostaje w podporządkowaniu służbowym przełożonego dyscyplinarnego, który go wyznaczył, można nie odwoływać z tej funkcji.

Art. 359. 1. Sądem wojskowym właściwym do orzekania lub rozpatrzenia odwołania i zażalenia albo wniosku o wzruszenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego jest wojskowy sąd garnizonowy lub wojskowy sąd okręgowy obejmujący swoją właściwością jednostkę wojskową, w której żołnierz pełnił służbę w chwili:

- 1) złożenia wniosku o wydanie orzeczenia dyscyplinarnego w sprawie jego dotyczącej;
- 2) złożenia odwołania od orzeczenia lub zażalenia na postanowienie;
- 3) złożenia wniosku o wzruszenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego;
- 4) zwolnienia z czynnej służby wojskowej, jeżeli jego sprawa jest rozpoznawana po tym zwolnieniu.

2. W sprawach dyscyplinarnych sądy wojskowe orzekają jednoosobowo.

Art. 360. 1. Czynności związane z reagowaniem dyscyplinarnym i informacje ich dotyczące, zawarte w rozkazie lub decyzji oraz dokumentacji i ewidencji dyscyplinarnej, są jawne wyłącznie dla uczestników tych czynności oraz innych uprawnionych na podstawie ustawy osób, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. W trakcie reagowania dyscyplinarnego nie stosuje się drogi służbowej, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Art. 361. 1. Do biegu terminu określonego w niniejszym dziale nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin.

2. Jeżeli termin jest oznaczony w miesiącach, koniec terminu przypada na dzień miesiąca, który odpowiada początkowemu dniowi terminu; jeżeli w miesiącu nie ma takiego dnia, koniec terminu przypada w ostatnim dniu tego miesiąca.

3. Jeżeli termin upływa w dniu ustawowo wolnym od pracy, koniec terminu przypada na najbliższy dzień roboczy.

4. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej, w której pełni służbę;
- 2) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
- 3) złożone przez członka załogi polskiego okrętu wojennego dowódcy okrętu;
- 4) złożone w polskim urzędzie konsularnym;

5) nadane w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1041 i 2320).

5. Pismo omyłkowo wniesione przed upływem terminu do niewłaściwego organu w postępowaniu dyscyplinarnym uważa się za wniesione z zachowaniem terminu.

6. Organ orzekający lub odwoławczy odmawia przyjęcia pisma wniesionego po terminie lub przez osobę nieuprawnioną, a także wspólnie przez żołnierzy objętych postępowaniem dyscyplinarnym, zwanych dalej „obwinionymi”.

Art. 362. W kwestiach nieuregulowanych w ustawie w sprawach dyscyplinarnych w postępowaniu przed sądem wojskowym stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

Art. 363. W czasie pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych:

- 1) Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej może polecić wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wobec żołnierza pełniącego służbę lub wykonującego zadania służbowe w tych warunkach;
- 2) jeżeli udział obwinionego albo ukaranego podczas rozpatrywania lub rozpoznawania jego sprawy dyscyplinarnej jest niemożliwy lub szczególnie utrudniony, orzeczenie dyscyplinarne lub postanowienie w tej sprawie można wydać bez jego udziału; przepisu nie stosuje się przy wymierzaniu kar dyscyplinarnych, o których mowa w art. 378 pkt 7 i art. 433;
- 3) można odstąpić od wykonywania czynności lub sporządzania dokumentów, których wykonanie lub sporządzenie jest niemożliwe albo szczególnie utrudnione; przepisu nie stosuje się, jeżeli nieprzeprowadzenie czynności albo brak dokumentów może spowodować ograniczenie prawa do obrony obwinionego żołnierza;
- 4) czynności zastrzeżone w ustawie dla rzecznika dyscyplinarnego może wykonywać inny żołnierz wyznaczony przez przełożonego dyscyplinarnego.

Rozdział 2

Wyróżnianie

Art. 364. 1. Żołnierzowi może być udzielone wyróżnienie za czyny świadczące o ofiarności i odwadze lub za szczególne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych.

2. Byłemu żołnierzowi za zasługi określone w ust. 1 może być udzielone wyróżnienie, o którym mowa w art. 365 ust. 1 pkt 3 i 8–12, przy czym pośmiertnie wyłącznie w formie, o której mowa w art. 365 ust. 1 pkt 8, 10 i 12.

3. Udzielenie wyróżnienia stwierdza się w rozkazie lub decyzji.

4. Jednorazowo nie można wyróżnić więcej niż dwoma wyróżnieniami.

5. Fundusz na wyróżnienia tworzy się w ramach środków budżetowych części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

6. Fundusz na wyróżnianie żołnierzy pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych, dla których Minister Obrony Narodowej jest organem założycielskim, albo jednostki organizacyjnej nadzorowanej przez Ministra Obrony Narodowej, niebędących jednostkami budżetowymi, tworzy się w ramach środków tych instytucji i jednostek.

Art. 365. 1. Wyróżnieniami są:

- 1) zatarcie ukarania przed upływem terminu określonego w ustawie;
- 2) pochwała;
- 3) list gratulacyjny;
- 4) pismo pochwalne ze zdjęciem wyróżnionego żołnierza na tle:
 - a) flagi państwowej Rzeczypospolitej Polskiej lub wojskowej,
 - b) sztandaru jednostki wojskowej lub bandery wojennej;
- 5) urlop nagrodowy;
- 6) nagroda rzeczowa;
- 7) nagroda pieniężna;
- 8) wpisanie zasług żołnierza do kroniki jednostki wojskowej;
- 9) odznaka honorowa;
- 10) tytuł honorowy;
- 11) honorowa broń biała;
- 12) wpisanie zasług żołnierza do Księgi Honorowej Wojska Polskiego.

2. Ukaranego żołnierza nie można wyróżnić, jeżeli jednocześnie nie jest mu udzielane wyróżnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.

3. Urlopu nagrodowego jednorazowo udziela się na czas od 3 do 6 dni roboczych.

4. Łączny wymiar urlopów nagrodowych w ciągu roku kalendarzowego nie może przekroczyć 12 dni, przy czym w przypadku pełnienia czynnej służby wojskowej przez okres krótszy niż rok, wymiar ten nie może przekroczyć liczby dni równej liczbie rozpoczętych miesięcy tej służby.

5. Nagrodę rzeczową może stanowić przedmiot o wartości nie wyższej od dwukrotności najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego, obowiązującego w dniu udzielenia tej nagrody.

6. Wysokość nagrody pieniężnej nie może być wyższa od dwukrotności uposażenia zasadniczego ostatnio otrzymanego przez wyróżnionego żołnierza.

Art. 366. Pododdziały, oddziały i instytucje wojskowe można wyróżnić za:

- 1) czyny świadczące o ofiarności i odwadze żołnierzy tych pododdziałów i oddziałów, dokonane w czasie wojny lub w strefie działań wojennych;
- 2) szczególne osiągnięcia w wykonywaniu zadań służbowych, w tym szkoleniowych w czasie pokoju, w razie ogłoszenia mobilizacji lub stanów nadzwyczajnych, użycia Sił Zbrojnych w kraju i poza granicami państwa w działaniach antyterrorystycznych, akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych, a także w zwalczaniu klęsk żywiołowych oraz likwidacji ich skutków.

Art. 367. Wyróżnieniami dla pododdziałów, oddziałów i instytucji wojskowych są:

- 1) dyplom uznania;
- 2) wpisanie nazwy i osiągnięć pododdziału do kroniki jednostki wojskowej;
- 3) tytuł honorowy;
- 4) wpisanie nazwy i osiągnięć oddziału lub instytucji wojskowej do Księgi Honorowej Wojska Polskiego.

Art. 368. 1. Wyróżnień, o których mowa w art. 365, mogą udzielać:

- 1) wymienionych w pkt 1–3 i 5 – każdy przełożony dyscyplinarny;
- 2) wymienionego w pkt 4 – przełożeni dyscyplinarni określani w przepisach wydanych na podstawie art. 369;
- 3) wymienionych w pkt 6 i 7 – przełożony dyscyplinarny zajmujący stanowisko służbowe dowódcy jednostki wojskowej albo wyższe, jeżeli stanowiska te zostały zaszeregowane do stopnia etatowego co najmniej majora (komandora podporucznika);
- 4) wymienionego w pkt 8 – przełożony dyscyplinarny zajmujący stanowisko służbowe dowódcy jednostki wojskowej albo wyższe, jeżeli stanowiska te zostały zaszeregowane do stopnia etatowego co najmniej majora (komandora podporucznika);
- 5) wymienionych w pkt 9–11 – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej oraz przełożeni dyscyplinarni określani w przepisach wydanych na podstawie art. 369;
- 6) wymienionego w pkt 12 – Minister Obrony Narodowej lub Naczelnny Dowódca Sił Zbrojnych.

2. Wyróżnień, o których mowa w art. 367, mogą udzielać:

- 1) wymienionego w pkt 1 – przełożony dyscyplinarny dowódcy pododdziału, oddziału lub instytucji wojskowej;
- 2) wymienionego w pkt 2 – dowódca jednostki wojskowej;
- 3) wymienionego w pkt 3 – przełożeni dyscyplinarni określani w przepisach wydanych na podstawie art. 369;

4) wymienionego w pkt 4 – Minister Obrony Narodowej lub Naczelnny Dowódca Sił Zbrojnych.

3. Przełożony dyscyplinarny może wystąpić do wyższego przełożonego dyscyplinarnego o udzielenie wyróżnienia, jeżeli sam nie jest uprawniony do jego udzielenia.

Art. 369. 1. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) warunki i tryb wyróżniania,
 - 2) rodzaje osiągnięć będących kryterium wyróżnienia, a zwłaszcza mających znaczenie dla obronności państwa i Sił Zbrojnych oraz czynów świadczących o ofiarności i odwadze w warunkach pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych,
 - 2) przełożonych dyscyplinarnych uprawnionych do udzielania wyróżnień, o których mowa w art. 368 ust. 1 pkt 2 i 5 oraz ust. 2 pkt 3,
 - 3) rodzaje odznak honorowych, tytułów honorowych oraz honorowej broni białej,
 - 4) wzory odznak honorowych, odznak i znaków tytułów honorowych oraz honorowej broni białej,
 - 5) sposób noszenia odznak honorowych, odznak tytułów honorowych oraz honorowej broni białej, a także eksponowania, przekazywania i przechowywania niektórych wyróżnień oraz sposób ich wręczenia,
 - 6) pododdziały, oddziały i instytucje wojskowe, które mogą być wyróżnione poszczególnymi rodzajami wyróżnień,
 - 7) sposób ustalania wielkości środków pozostających w dyspozycji dowódców jednostek wojskowych oraz Ministra Obrony Narodowej oraz sposób ustalania jego środków oraz organy uprawnione do dysponowania tym funduszem
- uwzględniając charakter wykonywanych zadań i strukturę organizacyjną Ministerstwa Obrony Narodowej oraz jednostek organizacyjnych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanych, w których żołnierze pełnią służbę oraz uroczysty charakter udzielania wyróżnień oraz sposób wręczenia niektórych z nich, zgodnie z ceremoniałem wojskowym.

Rozdział 3

Reagowanie dyscyplinarne

Oddział 1

Zasady ogólne odpowiedzialności dyscyplinarnej

Art. 370. 1. Odpowiedzialność dyscyplinarną ponosi żołnierz, który popełnia przewinienie dyscyplinarne.

2. Przewinienie dyscyplinarne może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie.

3. Nie popełnia przewinienia dyscyplinarnego żołnierz, jeżeli nie można przypisać mu winy w czasie popełniania czynu.

4. Obwinionego uważa się za niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie stwierdzona prawomocnym orzeczeniem organu orzekającego.

5. Niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego.

6. W stosunku do sprawcy przewinienia dyscyplinarnego można poprzestać na zwróceniu mu uwagi albo przeprowadzeniu z nim rozmowy ostrzegawczej, jeżeli okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości i uznaje się te działania za wystarczające.

Art. 371. 1. Żołnierz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego, posiadającego jednocześnie znamiona innego czynu zabronionego, jeżeli to naruszenie prawa miało związek ze służbą wojskową, niezależnie od odpowiedzialności ponoszonej na podstawie innych przepisów.

2. Żołnierz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną również za:

- 1) czyny, za które właściwe organy są uprawnione do nakładania kar porządkowych lub wymierzania kar pieniężnych, jeżeli właściwy organ wystąpił z wnioskiem o ukaranie dyscyplinarne do dowódcy jednostki wojskowej;
- 2) czyny o znamionach przestępstwa ściganego na wniosek dowódcy jednostki wojskowej albo wykroczenia ściganego na żądanie dowódcy jednostki wojskowej, jeżeli uprawniony dowódca odstąpił od złożenia wniosku albo żądania;
- 3) czyny o znamionach przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, jeżeli sąd lub prokurator albo inny organ uprawniony do orzekania w tych sprawach wystąpił do dowódcy jednostki wojskowej z wnioskiem o ukaranie dyscyplinarne.

3. Ilekroć w dalszych przepisach jest mowa o przewinieniu dyscyplinarnym, przepisy te stosuje się również do czynów, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 372. 1. Sędziowie sądów wojskowych, będący żołnierzami, ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia dyscyplinarne na zasadach określonych w ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych.

2. Prokuratorzy do spraw wojskowych ponoszą odpowiedzialność dyscyplinarną za przewinienia dyscyplinarne na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Art. 373. Odpowiedzialność dyscyplinarna na podstawie ustawy nie wyłącza odpowiedzialności dyscyplinarnej za:

- 1) przewinienia dyscyplinarne polegające na naruszeniu przepisów o wykonywaniu specjalności zawodowej – żołnierzy, których przynależność do samorządów zawodowych jest obowiązkowa;
- 2) naruszenie przepisów obowiązujących w uczelni oraz za czyny uchybiające godności studenta lub doktoranta – żołnierzy, którzy odbywają studia lub kształcenie w szkole doktorskiej w uczelni wojskowej;
- 3) postępowanie uchybiające obowiązkom nauczyciela akademickiego lub godności zawodu nauczycielskiego – żołnierzy będących nauczycielami akademickimi.

Oddział 2

Wymierzanie kar dyscyplinarnych i stosowanie środków dyscyplinarnych

Art. 374. 1. Organ orzekający wymierza obwinionemu karę dyscyplinarną lub stosuje wobec niego środek dyscyplinarny według swojego uznania, w granicach przewidzianych ustawą, uwzględniając stopień winy, stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które przez ukaranie ma się osiągnąć.

2. Orzekając o ukaraniu, organ orzekający uwzględnia w szczególności sposób popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na obwinionym obowiązków, rodzaj i rozmiar następstw przewinienia dyscyplinarnego oraz właściwości i warunki osobiste żołnierza, przebieg jego służby przed popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego i zachowanie się żołnierza po jego popełnieniu.

3. Wymierzenie surowszej kary dyscyplinarnej albo zaostrzenie jej wymiaru lub zastosowanie surowszego rodzaju środka dyscyplinarnego albo zaostrzenie jego wymiaru lub zastosowanie większej liczby środków dyscyplinarnych może nastąpić, jeżeli:

- 1) obwiniony działał wspólnie z innymi żołnierzami lub w obecności innych żołnierzy, a także w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę;
- 2) obwiniony znajdował się pod wpływem alkoholu lub środka odurzającego, substancji psychotropowej i środka zastępczego, o których mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r.

o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2020 r. poz. 2050), zwanych dalej „narkotykiem” lub innych podobnie działających substancji i środków;

- 3) działanie obwinionego nastąpiło z niskich pobudek lub jego czyn zasługuje na szczególne potępienie;
- 4) w następstwie przewinienia dyscyplinarnego zaistniały poważne skutki dla gotowości i zdolności bojowej oraz interesu Sił Zbrojnych;
- 5) przewinienie dyscyplinarne zostało popełnione przed zatarciem ukarania za inne przewinienie dyscyplinarne.

4. Wymierzenie łagodniejszej kary dyscyplinarnej albo zmniejszenie jej wymiaru lub zastosowanie lżejszego środka dyscyplinarnego albo zmniejszenie jego wymiaru lub zastosowanie mniejszej liczby środków dyscyplinarnych może nastąpić, jeżeli obwiniony:

- 1) działał nieumyślnie;
- 2) podjął starania o zmniejszenie skutków popełnionego czynu;
- 3) nie miał należytego doświadczenia zawodowego w zakresie wykonywanej czynności służbowej;
- 4) ujawnił istotne i nieznanе wcześniej okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- 5) złożył wniosek o dobrowolne poddanie się ukaraniu.

Art. 375. 1. Za popełnione przewinienie dyscyplinarne wymierza się tylko jedną karę dyscyplinarną.

2. Za popełnienie kilku przewinień dyscyplinarnych wymierza się jedną karę dyscyplinarną odpowiednio surowszą.

3. Niezależnie od liczby przewinień dyscyplinarnych można zastosować jeden lub więcej środków dyscyplinarnych.

Art. 376. 1. Nie można ukarać dyscyplinarnie po upływie roku od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

2. Nie można ukarać dyscyplinarnie po zwolnieniu żołnierza z czynnej służby wojskowej.

3. Jeżeli przewinieniem dyscyplinarnym jest czyn, o którym mowa w art. 371 ust. 1 lub 2, przedawnienie ukarania dyscyplinarnego następuje z upływem, określonego w odrębnych przepisach, terminu przedawnienia karalności tego czynu.

4. Jeżeli popełnienie przewinienia dyscyplinarnego zależy od wystąpienia skutku dokonanego czynu, bieg przedawnienia ukarania rozpoczyna się od czasu, gdy skutek ten wystąpił.

5. Terminy określone w ust. 1 i 4 nie biegną w okresie zawieszenia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 377. 1. Organ orzekający może orzec o odstąpieniu od ukarania albo warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pieniężnej oraz środka dyscyplinarnego polegającego na zobowiązaniu do wykonania dodatkowych zadań służbowych, jeżeli stopień winy lub stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego nie jest znaczny, a właściwości i warunki osobiste żołnierza oraz dotychczasowy przebieg jego służby uzasadniają przypuszczenie, że mimo odstąpienia od ukarania albo zawieszenia wykonania ukarania będzie on przestrzegał dyscypliny wojskowej.

2. Warunkowe zawieszenie wykonania ukarania następuje na okres próby, który wynosi od miesiąca do 3 miesięcy i biegnie od dnia, w którym orzeczenie stało się prawomocne.

3. Organ orzekający może zarządzić wykonanie ukarania, które zostało zawieszona, jeżeli żołnierz w okresie próby popełnia przewinienie dyscyplinarne lub uchyla się od spełnienia obowiązku wynikającego z zastosowanego środka dyscyplinarnego.

Art. 378. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) kara pieniężna;
- 4) ostrzeżenie o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym;
- 5) odwołanie z zajmowanego stanowiska służbowego;
- 6) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby wojskowej;
- 7) usunięcie ze służby wojskowej.

Art. 379. Kary dyscyplinarne, o których mowa w art. 378, mogą wymierzać:

- 1) wymienione w pkt 1–6 – każdy przełożony dyscyplinarny;
- 2) wymienioną w pkt 7 – odpowiednio wobec:
 - a) żołnierza kształcącego się w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej lub ośrodku szkolenia – rektor uczelni wojskowej lub komendant szkoły podoficerskiej lub ośrodka szkolenia,
 - b) żołnierza zawodowego – organ wojskowy, który byłby uprawniony do powołania tego żołnierza do zawodowej służby wojskowej w chwili wymierzania kary, albo nadrzędne nad nim organy wojskowe.

Art. 380. Karę upomnienia wymierza się przez wytknięcie żołnierzowi przewinienia dyscyplinarnego, jakiego się dopuścił.

Art. 381. Karę nagany wymierza się przez wytknięcie żołnierzowi przewinienia dyscyplinarnego, jakiego się dopuścił, oraz ostrzeżenie, że kolejne naruszenie dyscypliny wojskowej przed zatarciem ukarania może skutkować ukaraniem surowszą karą dyscyplinarną.

Art. 382. 1. Karę pieniężną wymierza się w stawkach dziennych, określając liczbę stawek.

2. Stawka dzienna stanowi 1/30 miesięcznego uposażenia zasadniczego otrzymanego przez żołnierza w miesiącu, w którym popełnił on przewinienie dyscyplinarne.

3. Liczba stawek wynosi od 1 do 10, przy czym karę przekraczającą 5 stawek dziennych można potrącać w miesięcznych ratach, a karę wykonywaną w ostatnim miesiącu czynnej służby wojskowej potrąca się w całości, niezależnie od jej wysokości.

Art. 383. Karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym wymierza się przez wytknięcie żołnierzowi przewinienia dyscyplinarnego, jakiego się dopuścił, oraz ostrzeżenie, że kolejne rażące naruszenie dyscypliny wojskowej może skutkować wymierzeniem surowszej kary dyscyplinarnej, w szczególności kary odwołania z zajmowanego stanowiska służbowego.

Art. 384. 1. Wymierzenie kary odwołania z zajmowanego stanowiska służbowego oznacza zwolnienie z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego.

2. Żołnierza, któremu wymierzono karę, o której mowa w ust. 1, zwalnia się z dotychczas zajmowanego stanowiska i wyznacza na inne stanowisko służbowe albo przenosi do dyspozycji.

3. Karę, o której mowa w ust. 1, można wymierzyć, jeżeli żołnierz popełnił przewinienie dyscyplinarne:

- 1) o którym mowa w art. 371 ust. 2 pkt 2 lub 3,
- 2) polegające na rażącym niedopełnieniu obowiązków lub przekroczeniu uprawnień wynikających z zajmowanego stanowiska służbowego lub
- 3) przed zatarciem uprzednio orzeczonej kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności na zajmowanym stanowisku służbowym.

Art. 385. Karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby wojskowej wymierza się przez wytknięcie żołnierzowi przewinienia dyscyplinarnego, jakiego się dopuścił, oraz ostrzeżenie, że kolejne naruszenie dyscypliny wojskowej przed zatarciem ukarania może skutkować ukaraniem karą usunięcia ze służby wojskowej.

Art. 386. 1. Wymierzenie kary usunięcia ze służby wojskowej oznacza zwolnienie z tej służby.

2. Karę, o której mowa w ust. 1, można wymierzyć, jeżeli żołnierz popełnił rażące przewinienie dyscyplinarne:

- 1) o którym mowa w art. 371 ust. 2 pkt 2 lub 3,
- 2) przed zatarciem uprzednio orzeczonej kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby wojskowej lub

- 3) które świadczy, że postępowanie tego żołnierza nie daje rękojmi dalszego rzetelnego pełnienia służby wojskowej.

Art. 387. 1. Środkami dyscyplinarnymi są:

- 1) zobowiązanie do przeproszenia pokrzywdzonego;
- 2) zobowiązanie do wykonania dodatkowych zadań służbowych;
- 3) zobowiązanie do naprawienia wyrządzonej szkody;
- 4) pozbawienie prawa do noszenia odznaki honorowej lub odznaki tytułu honorowego oraz udziału w uroczystościach wojskowych i państwowych z udziałem wojska;
- 5) podanie informacji o ukaraniu do wiadomości innych osób.

2. Środek dyscyplinarny można zastosować samoistnie albo obok kary dyscyplinarnej.

Art. 388. Środki dyscyplinarne, o których mowa w art. 387 ust. 1, mogą stosować przełożeni dyscyplinarni.

Art. 389. 1. Środek dyscyplinarny zobowiązania do wykonania dodatkowych zadań służbowych:

- 1) oznacza obowiązek wykonywania przez ukaranego w czasie wolnym od zajęć służbowych zadań służbowych na rzecz jednostki wojskowej, określonych przez przełożonego dyscyplinarnego w wymiarze do 3 godzin dziennie;
- 2) stosuje się na okres od 3 do 14 dni;
- 3) można zastosować obok kary dyscyplinarnej wymienionej w art. 378 pkt 1–4 i 6.

2. Środek dyscyplinarny pozbawienia prawa do noszenia odznaki honorowej lub odznaki tytułu honorowego oraz udziału w uroczystościach wojskowych i państwowych z udziałem wojska obejmuje utratę prawa do noszenia odznaki honorowej lub odznaki tytułu honorowego, o których mowa w art. 365 ust. 1 pkt 9 i 10 oraz art. 367 art. 367 pkt 3, a także wyłączenie żołnierza z uczestnictwa w uroczystościach wojskowych i państwowych z udziałem wojska, w okresie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu do dnia zatarcia ukarania.

3. Środek dyscyplinarny podania informacji o ukaraniu do wiadomości innych osób polega na zamieszczeniu tej informacji w rozkazie lub decyzji, a następnie jej odczytaniu w czasie odprawy lub na zbiórce oraz wykorzystaniu informacji o ukaraniu w analizach lub ocenach dyscypliny wojskowej.

Oddział 3

Dyscyplinarne środki zapobiegawcze

Art. 390. 1. W przypadkach określonych ustawą przełożony dyscyplinarny może stosować wobec podporządkowanych sobie żołnierzy następujące dyscyplinarne środki zapobiegawcze:

- 1) niedopuszczenie do wykonywania czynności służbowych;

- 2) osadzenie w izbie zatrzymań;
- 3) zawieszenie w czynnościach służbowych.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, przysługują również wojskowym organom porządkowym i Żandarmerii Wojskowej wobec żołnierzy, dla których ze względu na okoliczności, miejsce i czas są właściwymi organami do zastosowania dyscyplinarnych środków zapobiegawczych.

Art. 391. 1. Niedopuszczenie do wykonywania czynności służbowych stosuje się, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że żołnierz znajduje się w stanie nietrzeźwości lub odurzenia, po użyciu alkoholu, narkotyku lub pod wpływem podobnie działającego środka.

2. Środka, o którym mowa w ust. 1, można nie stosować w przypadku zagrożenia życia lub zdrowia żołnierza lub innej osoby albo zagrożenia zniszczeniem lub uszkodzeniem mienia.

Art. 392. 1. Osadzenie w izbie zatrzymań można zastosować wobec żołnierza będącego w stanie nietrzeźwości lub odurzenia w obiekcie zajmowanym przez organ wojskowy, a także w rejonie obiektów koszarowych lub zakwaterowania przejściowego jednostki wojskowej albo w innym miejscu wykonywania zadań służbowych lub w miejscu publicznym, który swoim zachowaniem daje powód do zgorznienia, znajduje się w okolicznościach zagrażających jego zdrowiu lub życiu albo zagraża zdrowiu lub życiu innej osoby lub mieniu.

2. Jeżeli brak jest możliwości osadzenia żołnierza w izbie zatrzymań albo jego warunki zdrowotne to uzasadniają, przełożony dyscyplinarny, wojskowy organ porządkowy lub Żandarmeria Wojskowa może polecić doprowadzenie tego żołnierza do miejsca zamieszkania lub zakwaterowania albo, zgodnie z diagnozą lekarza, skierować go do izby chorych lub zakładu opieki zdrowotnej.

3. Żołnierza osadzonego w izbie zatrzymań zwalnia się niezwłocznie po wytrzeźwieniu lub ustaniu stanu odurzenia, nie później niż z upływem 24 godzin od chwili osadzenia.

Art. 393. 1. Zawieszenie w czynnościach służbowych można zastosować wobec żołnierza objętego postępowaniem dyscyplinarnym, jeżeli rażąco naruszył dyscyplinę wojskową, a charakter zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego lub okoliczności jego popełnienia wskazują na potrzebę niezwłocznego odsunięcia tego żołnierza od wykonywania czynności na zajmowanym stanowisku służbowym lub związanych z pełnioną funkcją.

2. Żołnierz zawieszony w czynnościach służbowych zostaje odsunięty od wykonywania dotychczasowych obowiązków służbowych oraz wykonuje zadania określone przez przełożonego dyscyplinarnego.

3. Zawieszenie w czynnościach służbowych powinno zostać zakończone niezwłocznie, gdy ustaną przyczyny je uzasadniające, nie później jednak niż z upływem 1 miesiąca.

4. Przełożony dyscyplinarny w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przedłużyć okres zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych do 3 miesięcy.

5. Zawieszenie w czynnościach służbowych ustaje, przed upływem terminów, o których mowa w ust. 3 i 4, z dniem uprawomocnienia się orzeczenia wydanego wobec obwinionego za przewinienie dyscyplinarne, które było przyczyną zawieszenia.

Art. 394. 1. Przed zastosowaniem dyscyplinarnego środka zapobiegawczego niedopuszczenia do wykonywania czynności służbowych lub osadzenia w izbie zatrzymań przełożony dyscyplinarny, wojskowy organ porządkowy lub Żandarmeria Wojskowa poleca poddanie żołnierza badaniom koniecznym do ustalenia zawartości alkoholu lub narkotyku w organizmie tego żołnierza, w tym zabiegowi pobrania krwi, zwanymi dalej „badaniami”.

2. Żołnierz jest obowiązany poddać się badaniom oraz zabiegom niezbędnym do wykonania podstawowych badań laboratoryjnych, pod warunkiem, że są dokonywane z zachowaniem wskazań wiedzy medycznej i nie zagrażają jego zdrowiu.

3. Badania laboratoryjne i zabiegi niezbędne do ich wykonania przeprowadzane w ramach badań mogą być dokonywane wyłącznie przez uprawnionych do tego pracowników ochrony zdrowia.

4. Polecenie poddania się badaniom przekazuje się żołnierzowi ustnie, a następnie stwierdza się w rozkazie lub decyzji, z których wyciąg niezwłocznie doręcza się żołnierzowi, oraz poucza się go o prawie, terminie i trybie wniesienia zażalenia, o którym mowa w ust. 7.

5. Z badań lub w przypadku braku możliwości ich przeprowadzenia sporządza się protokół.

6. Odmowa żołnierza poddania się badaniom lub uniemożliwienie ich przeprowadzenia nie wyłącza zastosowania środków zapobiegawczych.

7. Żołnierzowi przysługuje prawo złożenia zażalenia do wyższego przełożonego dyscyplinarnego lub przełożonego wojskowego organu porządkowego albo komendanta jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej, której żołnierz zastosował ten środek, w terminie 3 dni od dnia doręczenia wyciągu, o którym mowa w ust. 4, na:

- 1) polecenie poddania badaniom;
- 2) warunki i sposób przeprowadzenia tych badań.

8. Koszty badań są ponoszone z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

9. Do zamówień na przeprowadzanie badań nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 11 września 2019 r. – Prawo zamówień publicznych.

Art. 395. 1. Żołnierzowi przysługuje zażalenie na postanowienie o zastosowaniu dyscyplinarnego środka zapobiegawczego niedopuszczenia do wykonywania czynności

służbowych, zawieszenia w czynnościach służbowych lub przedłużenia okresu tego zawieszenia oraz osadzenia w izbie zatrzymań.

2. W zażaleniu żołnierz może się domagać uchylecia, zmiany oraz zbadania zasadności i legalności zastosowania lub przedłużenia stosowania, a także prawidłowości wykonania dyscyplinarnego środka zapobiegawczego.

3. Żołnierz może wnieść zażalenie w terminie 3 dni od dnia doręczenia mu postanowienia o zastosowaniu lub przedłużeniu stosowania względem niego dyscyplinarnego środka zapobiegawczego.

4. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania postanowienia o zastosowaniu lub przedłużeniu stosowania dyscyplinarnego środka zapobiegawczego.

5. Na postanowienie o zastosowaniu dyscyplinarnego środka zapobiegawczego:

- 1) niedopuszczenia żołnierza do wykonywania czynności służbowych – zażalenie rozpatruje odpowiednio wyższy przełożony dyscyplinarny lub przełożony wojskowego organu porządkowego albo komendant jednostki organizacyjnej Żandarmerii Wojskowej, której żołnierz zastosował ten środek;
- 2) zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych oraz o przedłużeniu okresu tego zawieszenia – zażalenie rozpatruje wyższy przełożony dyscyplinarny;
- 3) osadzenia w izbie zatrzymań – zażalenie rozpatruje wojskowy sąd garnizonowy.

6. Na postanowienie o zastosowaniu dyscyplinarnego środka zapobiegawczego wydane przez Ministra Obrony Narodowej zażalenie rozpatruje wojskowy sąd garnizonowy.

7. W sprawach zażalenia na zastosowanie dyscyplinarnych środków zapobiegawczych stosuje się odpowiednio art. 406 ust. 1, 3 i 5.

Art. 396. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia i Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb postępowania w sprawach stosowania dyscyplinarnych środków zapobiegawczych, w tym w czasie pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych;
- 2) warunki osadzania żołnierza w izbie zatrzymań oraz organizację osadzania żołnierzy w izbach zatrzymań, w tym:
 - a) trybu doprowadzania do izby zatrzymań żołnierza, w stosunku do którego zostało wydane postanowienie o osadzeniu w izbie zatrzymań,

- b) warunków przyjęcia żołnierza doprowadzonego do izby zatrzymań i postępowania w przypadku jego nieprzyjęcia do izby zatrzymań,
 - c) czynności dokonywanych przez obsługę izby zatrzymań wobec osadzonych żołnierzy,
- 3) rodzaje, zakres, przypadki, warunki i sposób dokonywania badań, o których mowa w art. 394, sposób postępowania w przypadku odmowy poddania się badaniu przez żołnierza, procedurę składania i rozpatrywania zażaleń w tych sprawach
- uwzględniając konieczność zapewnienia sprawnego i prawidłowego postępowania w tych sprawach, warunki pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych i potrzeby Sił Zbrojnych.

Oddział 4

Zasady i przebieg postępowania dyscyplinarnego

Art. 397. 1. Postępowanie dyscyplinarne w trybie zwykłym obejmuje postępowanie przed organem orzekającym w pierwszej instancji oraz przed organem odwoławczym.

2. Postępowanie dyscyplinarne w trybie uproszczonym obejmuje postępowanie przed organem orzekającym w pierwszej instancji.

Art. 398. 1. Przełożony dyscyplinarny niezwłocznie wszczyna postępowanie dyscyplinarne, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że żołnierz popełnił przewinienie dyscyplinarne.

2. Przełożony dyscyplinarny wszczyna postępowanie dyscyplinarne również na polecenie przełożonego albo na wniosek:

- 1) organu kontroli;
- 2) wojskowego organu porządkowego;
- 3) Żandarmerii Wojskowej;
- 4) sądu, prokuratora albo innego organu uprawnionego do rozpatrywania sprawy o czyn, o którym mowa w art. 371 ust. 2 pkt 1 lub 3.

3. Przełożony dyscyplinarny wszczyna postępowanie dyscyplinarne także na uzasadniony wniosek:

- 1) podwładnego;
- 2) pokrzywdzonego.

Art. 399. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego w trybie zwykłym prowadzi się czynności wyjaśniające.

2. Przeprowadzenie czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny poleca rzecznikowi dyscyplinarnemu, który jest obowiązany zakończyć je w terminie 30 dni od dnia wydania polecenia.

3. Czynności wyjaśniających nie przeprowadza się, jeżeli postępowanie dyscyplinarne wszczęto na jeden z wniosków, o których mowa w art. 398 ust. 2 pkt 3 i 4.

4. Każdy organ oraz rzecznik dyscyplinarny biorący udział w postępowaniu dyscyplinarnym, jest obowiązany badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

5. Postępowanie dyscyplinarne w trybie zwykłym wszczyna się, wydając pisemne postanowienie, w którym przedstawia się obwinionemu zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

6. Na postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego zażalenie nie przysługuje.

Art. 400. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna przełożony dyscyplinarny, któremu bezpośrednio jest podporządkowany żołnierz, który popełnił przewinienie dyscyplinarne, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Postępowanie dyscyplinarne w związku z czynem określonym w art. 371 ust. 1 lub 2 wszczyna dowódca jednostki wojskowej lub na jego polecenie albo wniosek inny przełożony dyscyplinarny.

3. W przypadku przeniesienia żołnierza do innej jednostki wojskowej lub oddelegowania do innego pododdziału albo komórki wewnętrznej, wszczęte wobec niego postępowanie dyscyplinarne przejmuje i orzeka w pierwszej instancji nowy przełożony dyscyplinarny, chyba że dotychczasowy przełożony dyscyplinarny zachowuje właściwość.

4. Ilekroć w dalszych przepisach jest mowa o przełożonym dyscyplinarnym, który wszczął postępowanie dyscyplinarne, przepisy te stosuje się również do nowego przełożonego dyscyplinarnego, o którym mowa w ust. 3.

5. Przełożony dyscyplinarny zajmujący stanowisko służbowe niższe niż dowódca jednostki wojskowej, w przypadku powzięcia uzasadnionego przypuszczenia, że podporządkowany mu żołnierz popełnił czyn o znamionach przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić o tym dowódcę jednostki wojskowej.

Art. 401. 1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) czynu nie popełniono albo brak jest informacji dostatecznie uzasadniających przypuszczenie jego popełnienia;
- 2) czyn nie nosi cech przewinienia dyscyplinarnego;

- 3) żołnierzowi nie można przypisać winy albo zachodzą inne okoliczności wyłączające ukaranie dyscyplinarne;
- 4) okoliczności sprawy nie budzą wątpliwości i przełożony dyscyplinarny uznaje za wystarczające zwrócenie żołnierzowi uwagi albo przeprowadzenie z nim rozmowy ostrzegawczej;
- 5) możliwość przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego jest wyłączona, jeżeli:
 - a) żołnierz, który miałby być nim objęty, zmarł,
 - b) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu tego samego żołnierza zostało prawomocnie zakończone albo wcześniej wszczęte toczy się,
 - c) w sprawie o czyn, o którym mowa w art. 371 ust. 2 pkt 1 lub 3, brak jest wniosku uprawnionego organu o ukaranie dyscyplinarne,
 - d) zachodzi inna okoliczność powodująca bezprzedmiotowość postępowania dyscyplinarnego.

2. Z rozmowy ostrzegawczej, o której mowa w ust. 1 pkt 4, można sporządzić notatkę służbową.

3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, w przypadku stwierdzenia okoliczności, o której mowa w ust. 1:

- 1) pkt 1–3 – wydaje się orzeczenie o uniewinnieniu;
- 2) pkt 4 i 5 – wydaje się orzeczenie o umorzeniu postępowania.

Art. 402. 1. Jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, w szczególności długotrwała nieobecność obwinionego, w sytuacji kiedy jego udział w czynnościach postępowania dyscyplinarnego jest wymagany, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody.

2. Postępowanie dyscyplinarne wznawia się niezwłocznie, gdy ustaną przyczyny uzasadniające jego zawieszenie.

3. Nieusprawiedliwiona nieobecność obwinionego w służbie oraz nieusprawiedliwione niestawiennictwo prawidłowo powiadomionego obwinionego lub jego obrońcy do udziału w czynności postępowania dyscyplinarnego nie wstrzymują biegu postępowania dyscyplinarnego.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego nie wyłącza możliwości zawieszenia żołnierza w czynnościach służbowych.

Art. 403. 1. Przełożony dyscyplinarny, organ wojskowy uprawniony do orzekania o ukaraniu, wyższy przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio albo został pokrzywdzony czynem, którego dotyczy postępowanie dyscyplinarne;
- 2) jest małżonkiem, krewnym lub powinowatym w linii prostej obwinionego, osoby przez niego pokrzywdzonej albo obrońcy obwinionego, albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób;
- 3) między nim a obwinionym lub osobą pokrzywdzoną przez obwinionego zachodzi stosunek osobisty lub służbowy mogący wywołać wątpliwości co do jego bezstronności;
- 4) brał udział w postępowaniu dyscyplinarnym jako rzecznik dyscyplinarnej albo przełożony dyscyplinarnej lub był świadkiem przewinienia dyscyplinarnego, którego postępowanie to dotyczy;
- 5) istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności, niewymieniona w pkt 1–4.

2. Rzecznik dyscyplinarnej podlega wyłączeniu z urzędu także wtedy, gdy jest podwładnym obwinionego.

3. Powody wyłączenia trwają mimo ustania uzasadniających je przyczyn.

4. Wyłączenie z powodu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–4, następuje z urzędu, a z powodu wymienionego w ust. 1 pkt 5, na żądanie przełożonego dyscyplinarnego, organu wojskowego uprawnionego do orzekania o ukaraniu, wyższego przełożonego dyscyplinarnego lub rzecznika dyscyplinarnego, jak również na wniosek pokrzywdzonego, obwinionego lub jego obrońcy.

5. W przedmiocie wyłączenia postanawia, odnośnie do:

- 1) rzecznika dyscyplinarnego – przełożony dyscyplinarnej;
- 2) przełożonego dyscyplinarnego – organ odwoławczy;
- 3) organu wojskowego uprawnionego do orzekania o ukaraniu – kolejny nadrzędny nad nim organ wojskowy;
- 4) wyższego przełożonego dyscyplinarnego – kolejny wyższy przełożony dyscyplinarnej;
- 5) Ministra Obrony Narodowej – wojskowy sąd garnizonowy.

6. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 5, zażalenie nie przysługuje.

Art. 404. 1. W przypadku wyłączenia:

- 1) przełożonego dyscyplinarnego – postępowanie dyscyplinarne wszczyna, a wszczęte przejmuje, wyższy przełożony dyscyplinarnej;
- 2) wyższego przełożonego dyscyplinarnego – postępowanie dyscyplinarne wszczyna, a wszczęte przejmuje, kolejny wyższy przełożony dyscyplinarnej;
- 3) Ministra Obrony Narodowej – postępowanie dyscyplinarne wszczyna, a wszczęte przejmuje, prokurator do spraw wojskowych.

2. Prokurator do spraw wojskowych, który wszczął lub przejął postępowanie dyscyplinarne na podstawie ust. 1 pkt 3, występuje do wojskowego sądu garnizonowego z wnioskiem o wydanie orzeczenia. Wojskowy sąd garnizonowy, rozpoznając wniosek prokuratora do spraw wojskowych, może wydać orzeczenie, o którym mowa w art. 415.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, jest właściwy prokurator do spraw wojskowych prokuratury rejonowej obejmującej swoją właściwością jednostkę wojskową, w której żołnierz pełnił służbę w sytuacji, o której mowa w art. 359 ust. 1.

4. W przypadku wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego czynności w postępowaniu dyscyplinarnym przejmuje inny rzecznik dyscyplinarny.

Art. 405. 1. Obwinionemu przysługuje prawo do obrony, w tym prawo do korzystania z pomocy jednego obrońcy, o czym należy go pouczyć.

2. Obwiniony może wybrać obrońcę spośród żołnierzy lub ustanowić swoim obrońcą radcę prawnego albo adwokata.

3. Obrońcą nie może być rzecznik dyscyplinarny, który uczestniczy w postępowaniu dyscyplinarnym, a także przełożony rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego.

4. Obwinionemu przysługuje prawo do złożenia wniosku o dobrowolne poddanie się ukaraniu. W przypadku złożenia wniosku, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego nie budzą wątpliwości, dalszych czynności wyjaśniających można nie przeprowadzać.

5. W ramach prawa do obrony obwiniony lub jego obrońca może w szczególności składać wyjaśnienia oraz wnioski o przeprowadzenie dowodów, wnosić odwołania lub zażalenia, a także za zgodą rzecznika dyscyplinarnego zapoznawać się z materiałami zebranymi w postępowaniu dyscyplinarnym oraz sporządzać z nich notatki lub kopie.

Art. 406. 1. Zażalenie na postanowienie rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego obwiniony może wnieść w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia. Wnoszący zażalenie może je cofnąć.

2. Zażalenie na postanowienie rzecznika dyscyplinarnego wnosi się do przełożonego dyscyplinarnego, a na postanowienie przełożonego dyscyplinarnego do wyższego przełożonego dyscyplinarnego.

3. Po rozpatrzeniu zażalenia organ odwoławczy postanawia o utrzymaniu w mocy postanowienia, o którym mowa w ust. 1, albo o jego zmianie lub uchyleniu.

4. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje biegu postępowania dyscyplinarnego.

5. Na postanowienie organu odwoławczego zażalenie nie przysługuje.

Art. 407. 1. Rzecznik dyscyplinarny, wykonując czynności wyjaśniające, zbiera materiał dowodowy i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy, w tym w szczególności przesłuchuje świadków i biegłych oraz przyjmuje od obwinionego wyjaśnienia, a także dokonuje oględzin. Rzecznik dyscyplinarny może także wystąpić do właściwego organu o przeprowadzenie odpowiednich badań lub eksperymentu, a także przygotowanie opinii lub ekspertyzy.

2. Rzecznik dyscyplinarny w toku postępowania wydaje postanowienia, jeżeli ich wydanie nie jest zastrzeżone do właściwości organu orzekającego.

Art. 408. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, zawiadamia obwinionego i jego obrońcę o terminie i miejscu zapoznania się z całością materiałów zebranych w postępowaniu dyscyplinarnym oraz poucza o prawie złożenia w terminie 3 dni, od dnia tego zapoznania, wniosku o ich uzupełnienie.

Art. 409. 1. Po zakończeniu czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza wniosek zawierający propozycję orzeczenia z uzasadnieniem, który wraz z całością materiałów zebranych w postępowaniu dyscyplinarnym niezwłocznie przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu albo organowi wojskowemu uprawnionemu do orzekania o ukaraniu.

2. W przypadku wyrażenia przez rzecznika dyscyplinarnego zgody na dobrowolne poddanie się ukaraniu przez obwinionego, we wniosku, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się uzgodnioną propozycję ukarania.

Art. 410. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, regulamin postępowania dyscyplinarnego, w którym określi:

- 1) sposób i tryb wyznaczania oraz odwoływania rzeczników dyscyplinarnych, właściwość tych rzeczników dyscyplinarnych wobec żołnierzy, rodzaje i wzory dokumentów związanych z wyznaczaniem, odwoływaniem i wynagradzaniem rzeczników dyscyplinarnych, a także warunki i tryb przyznawania i wypłacania dodatkowego wynagrodzenia rzecznikom dyscyplinarnym, oraz stawki i termin płatności tego wynagrodzenia, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności i prawidłowego przebiegu tego postępowania oraz zwiększenia zadań służbowych związanych z pełnioną funkcją rzecznika dyscyplinarnego oraz liczby prowadzonych spraw i stopnia ich złożoności,
- 2) tryb i sposób postępowania dyscyplinarnego, w tym sposób postępowania obrońcy obwinionego lub ukaranego, z uwzględnieniem pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych

poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności, rzetelności i prawidłowego przebiegu postępowania oraz potrzeb Sił Zbrojnych.

Art. 411. 1. W postępowaniu dyscyplinarnym w trybie uproszczonym stosuje się przepisy o trybie zwykłym, jeżeli przepisy niniejszego artykułu nie stanowią inaczej.

2. Postępowanie dyscyplinarne w trybie uproszczonym wszczyna się, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego oraz wina żołnierza nie budzą wątpliwości.

3. Wszczynając postępowanie dyscyplinarne w trybie uproszczonym, obwinionego wzywa się do raportu dyscyplinarnego, podając termin i miejsce jego przeprowadzenia oraz przedstawiając mu zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

4. Podczas raportu dyscyplinarnego prowadzonego w postępowaniu dyscyplinarnym w trybie uproszczonym:

- 1) zapoznaje się obwinionego z całością materiałów sprawy; w tym trybie obwinionemu nie przysługuje prawo do złożenia wniosku o uzupełnienie tych materiałów;
- 2) organ orzekający rozpatruje sprawę i wydaje orzeczenie o ukaraniu w obecności obwinionego, rzecznika dyscyplinarnego oraz obrońcy obwinionego, jeżeli został ustanowiony;
- 3) obwinionemu przysługuje sprzeciw od orzeczenia o ukaraniu, wydanego w tym trybie, wniesiony do organu orzekającego;
- 4) treść orzeczenia o ukaraniu wpisuje się do karty ukarania żołnierza, chyba że obwiniony złożył sprzeciw od tego orzeczenia.

5. Jeżeli sprzeciw od orzeczenia, wydanego w postępowaniu dyscyplinarnym w trybie uproszczonym:

- 1) nie został wniesiony – orzeczenie to staje się prawomocne;
- 2) został wniesiony – postępowanie dyscyplinarne prowadzi się w trybie zwykłym, a zebrane dotychczas materiały stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego prowadzonego w trybie zwykłym.

Oddział 5

Postępowanie w trybie zwykłym przed organem orzekającym w pierwszej instancji

Art. 412. Przełożony dyscyplinarny, który wszczął postępowanie dyscyplinarne, po rozpatrzeniu wniosku rzecznika dyscyplinarnego, zawierającego propozycję orzeczenia z uzasadnieniem, w terminie 3 dni od dnia jego otrzymania:

- 1) orzeka w pierwszej instancji albo

- 2) przedstawia właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu albo organowi wojskowemu uprawnionemu do orzekania o ukaraniu wnioski o wymierzenie kary lub zastosowanie środka dyscyplinarnego, do orzeczenia których nie jest uprawniony.

Art. 413. 1. Organ orzekający orzeka podczas raportu dyscyplinarnego.

2. Raportu dyscyplinarnego można nie przeprowadzać i wydać orzeczenie w przypadku:

- 1) uniewinnienia albo umorzenia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od ukarania;
- 2) przyjęcia przez przełożonego dyscyplinarnego wniosku obwinionego o dobrowolne poddanie się ukaraniu.

Art. 414. 1. Do udziału w raporcie dyscyplinarnym, podając termin i miejsce jego przeprowadzenia, organ orzekający wzywa:

- 1) obwinionego;
- 2) obrońcę obwinionego;
- 3) rzecznika dyscyplinarnego.

2. W czasie raportu dyscyplinarnego:

- 1) rzecznik dyscyplinarny odczytuje wnioski, o których mowa w art. 398 ust. 2 lub 3 oraz w art. 409;
- 2) organ orzekający:
 - a) wysłuchuje obwinionego oraz obrońcę, jeżeli się stawili,
 - b) rozpatruje sprawę i wydaje orzeczenie, pouczając o prawie, terminie i trybie wniesienia odwołania.

3. Ustalenia co do faktów oraz ocena prawna czynu zawarta we wniosku o ukaranie dyscyplinarne właściwego organu uprawnionego do nakładania kar porządkowych lub wymierzania kar pieniężnych albo w orzeczeniu sądu lub postanowieniu prokuratora są wiążące dla przełożonego dyscyplinarnego.

Art. 415. Orzeczenie organu orzekającego stanowi o:

- 1) uniewinnieniu,
- 2) umorzeniu postępowania dyscyplinarnego,
- 3) odstąpieniu od ukarania albo
- 4) ukaraniu.

Art. 416. 1. Orzeczenie sporządza się na piśmie.

2. W przypadku przeprowadzenia raportu dyscyplinarnego bez udziału obwinionego lub jego obrońcy albo wydania orzeczenia bez przeprowadzenia raportu dyscyplinarnego, orzeczenie sporządza się wraz z uzasadnieniem, a odpis tego orzeczenia doręcza się osobom uprawnionym do złożenia odwołania.

3. W terminie 3 dni od dnia przeprowadzenia raportu dyscyplinarnego z udziałem obwinionego lub jego obrońcy, osoby uprawnione do złożenia odwołania mogą złożyć do przełożonego dyscyplinarnego albo organu wojskowego uprawnionego do orzekania o ukaraniu wnioski o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia orzeczenia.

4. Termin określony w ust. 3 jest nieprzekraczalny i nie podlega przywróceniu.

5. Uzasadnienie orzeczenia sporządza się w ciągu 3 dni od dnia otrzymania wniosku i wraz z orzeczeniem doręcza się osobie, która go złożyła, oraz innym osobom uprawnionym do złożenia odwołania.

6. Odpis orzeczenia organu orzekającego w pierwszej instancji, w przypadku jego uprawomocnienia się, przesyła się w ciągu 14 dni odpowiednio od dnia, o którym mowa w ust. 3 lub 5, pokrzywdzonemu oraz przełożonemu, na polecenie którego wszczęto postępowanie dyscyplinarne, a także organowi, na którego wniosek postępowanie to zostało wszczęte.

Oddział 6

Postępowanie w trybie zwykłym przed organem odwoławczym

Art. 417. 1. W przypadku orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przysługuje odwołanie:

- 1) obwinionemu lub jego obrońcy – od orzeczenia organu orzekającego;
- 2) rzecznikowi dyscyplinarnemu – od orzeczenia przełożonego dyscyplinarnego albo organu wojskowego uprawnionego do orzekania o ukaraniu, wydanego w pierwszej instancji;
- 3) przełożonemu dyscyplinarnemu – od orzeczenia rozstrzygającego odmiennie niż we wniosku, o którym mowa w art. 412 pkt 2.

2. Od orzeczenia, o którym mowa w art. 377 ust. 1, przysługuje odwołanie na zasadach określonych w ust. 1, które stosuje się odpowiednio.

Art. 418. 1. Odwołanie wnosi się na piśmie, za pośrednictwem organu, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji. Wnoszący odwołanie może je cofnąć.

2. Wnoszący odwołanie powinien wskazać orzeczenie, od którego się odwołuje, oraz podać, czego się domaga.

3. Termin do wniesienia odwołania do wyższego przełożonego dyscyplinarnego wynosi 3 dni, a do sądu wojskowego – 7 dni, od dnia:

- 1) doręczenia orzeczenia wraz z uzasadnieniem;
- 2) raportu dyscyplinarnego, jeżeli nie został złożony wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia orzeczenia;
- 3) doręczenia odpisu orzeczenia, jeżeli raport dyscyplinarny przeprowadzono bez udziału obwinionego lub jego obrońcy albo wydano orzeczenie bez przeprowadzenia raportu dyscyplinarnego.

4. Terminy określone w ust. 3 są nieprzekraczalne i nie podlegają przywróceniu.

Art. 419. 1. Odwołanie od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji przez przełożonego dyscyplinarnego albo organ wojskowy uprawniony do orzekania o ukaraniu rozpoznaje wyższy przełożony dyscyplinarny.

2. Odwołanie od orzeczenia dotyczącego kary dyscyplinarnej, o której mowa w:

- 1) art. 378 pkt 5 – rozpoznaje organ wojskowy nadrzędny nad organem uprawnionym do zwolnienia z danego stanowiska służbowego lub Minister Obrony Narodowej;
- 2) art. 378 pkt 7, bez względu na stopień wojskowy obwinionego – rozpoznaje wojskowy sąd garnizonowy.

3. Odwołanie od orzeczenia wydanego w sprawach dyscyplinarnych przez Ministra Obrony Narodowej lub Naczelnego Dowódcę Sił Zbrojnych rozpatruje wojskowy sąd garnizonowy.

4. Jeżeli wraz z karą dyscyplinarną przełożony dyscyplinarny lub organ wojskowy uprawniony do orzekania o ukaraniu zastosował środek dyscyplinarny, odwołanie od orzeczenia o ukaraniu rozpoznaje ten organ odwoławczy, który jest właściwy do rozpoznania odwołania od orzeczenia o wymierzonej karze dyscyplinarnej.

5. Odwołanie od orzeczenia wojskowego sądu garnizonowego rozpoznaje wojskowy sąd okręgowy.

6. Organ odwoławczy może uzupełnić materiał dowodowy lub zlecić wykonanie określonych czynności rzecznikowi dyscyplinarnemu, jeżeli jest to potrzebne do prawidłowego rozpatrzenia odwołania.

7. Po uzupełnieniu materiału dowodowego rzecznik dyscyplinarny przedstawia organowi odwoławczemu wniosek, w którym zamieszcza propozycję orzeczenia.

Art. 420. 1. Wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia odwołania od orzeczenia wydanego w pierwszej instancji lub rozpatrzenie odwołania powinno nastąpić w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku rzecznika dyscyplinarnego przeprowadzającego uzupełnienie materiału dowodowego albo od dnia otrzymania odwołania.

2. Organ odwoławczy może zażądać od organu orzekającego w pierwszej instancji sporządzenia uzasadnienia do wydanego orzeczenia, jeżeli go nie sporządzono, albo uzupełnienia tego uzasadnienia.

3. Organ odwoławczy zawiadamia o terminie i miejscu rozpatrzenia odwołania:

- 1) obwinionego, jeżeli wraz z odwołaniem wniósł o wysłuchanie, oraz jego obrońcę;
- 2) rzecznika dyscyplinarnego.

Art. 421. 1. Po rozpatrzeniu odwołania organ odwoławczy orzeka o:

- 1) utrzymaniu w mocy orzeczenia albo

- 2) zmianie orzeczenia w całości lub w części i w tym zakresie wymierza inną karę lub środek dyscyplinarny albo odstępuje od ukarania, albo
- 3) uchyleniu orzeczenia w całości lub w części i w tym zakresie uniewinnia obwinionego albo umarza postępowanie dyscyplinarne.

2. Organ odwoławczy może rozstrzygnąć na niekorzyść obwinionego tylko wtedy, gdy odwołanie wniesiono na niekorzyść obwinionego.

Art. 422. 1. Orzeczenie organu odwoławczego wraz z uzasadnieniem doręcza się obwinionemu, obrońcy obwinionego, rzecznikowi dyscyplinarnemu i przełożonemu dyscyplinarnemu albo organowi wojskowemu, który orzekał w sprawie w pierwszej instancji.

2. Prawomocne orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się również pokrzywdzonemu oraz organowi, na wniosek którego postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte, a także przełożonemu, na polecenie którego postępowanie to wszczęto, o ile nie jest nim organ orzekający w tej sprawie.

3. Przepis ust. 1 stosuje się w postępowaniu odwoławczym przed sądem wojskowym.

Art. 423. 1. Od orzeczeń organu odwoławczego odwołanie nie przysługuje.

2. Orzeczenie staje się prawomocne:

- 1) z upływem terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia, jeżeli go nie wniesiono lub je cofnięto;
- 2) w dniu wydania przez organ odwoławczy orzeczenia lub postanowienia kończącego postępowanie.

Rozdział 4

Postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia

Oddział 1

Postępowanie w sprawie wzruszenia prawomocnego orzeczenia

Art. 424. Prawomocne orzeczenie organu orzekającego zmienia się albo uchyla, jeżeli:

- 1) ujawniono nowe okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy;
- 2) wydano je z rażącym naruszeniem przepisów prawa, które mogło mieć istotny wpływ na jego treść;
- 3) zostało ono wydane w oparciu o orzeczenie lub decyzję innego organu, które zostały następnie uchylone albo zmienione w istotnym zakresie, a miały znaczący wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Art. 425. 1. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego następuje:

- 1) na wniosek prokuratora do spraw wojskowych lub organu kontroli;

- 2) w trybie nadzoru nad wykonaniem ukarania oraz w ramach działalności kontrolnej prowadzonych w resorcie obrony narodowej, przez wyższego przełożonego dyscyplinarnego lub właściwy sąd wojskowy;
- 3) na wniosek ukaranego, pokrzywdzonego lub organu, na wniosek którego wszczęto postępowanie dyscyplinarne.

2. Uchylenie lub zmiana prawomocnego orzeczenia w trybie nadzoru następuje z urzędu.

Art. 426. Do wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego jest uprawniony:

- 1) kolejny w hierarchii służbowej wyższy przełożony dyscyplinarny nad organem, który wydał prawomocne orzeczenie;
- 2) wojskowy sąd garnizonowy – jeżeli orzeczenie zostało wydane przez przełożonego dyscyplinarnego, wymienionego w art. 357 ust. 1 pkt 1, lub dotyczyło wymierzenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 378 pkt 5 i 7;
- 3) wojskowy sąd okręgowy – jeżeli orzeczenie uprawomocniło się w wyniku rozpoznania odwołania przez wojskowy sąd garnizonowy.

Art. 427. 1. Nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku rzecznika dyscyplinarnego, który badał przesłanki wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, wyższy przełożony dyscyplinarny:

- 1) wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego albo
- 2) wszczyna postępowanie w sprawie wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego oraz wyznacza termin i miejsce jej rozpatrzenia.

2. W przypadku wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania w sprawie wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, do czasu jego wszczęcia i wydania orzeczenia o zmianie lub uchyleniu prawomocnego orzeczenia, wyższy przełożony dyscyplinarny może orzec o odroczeniu wykonania lub przerwaniu wykonywania kary lub środka dyscyplinarnego, które nie zostały wykonane w całości lub w części.

3. Na postanowienie o odmowie wzruszenia prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego osobom lub organom, o których mowa w art. 425 ust. 1 pkt 1 i 2, przysługuje zażalenie, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, do kolejnego w hierarchii służbowej wyższego przełożonego dyscyplinarnego lub właściwego sądu wojskowego.

Art. 428. W trakcie rozpatrywania sprawy o wzruszenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego wyższy przełożony dyscyplinarny w szczególności:

- 1) wysłuchuje rzecznika dyscyplinarnego, jeżeli polecił mu się stawić;
- 2) wysłuchuje, jeżeli się stawili:
 - a) ukaranego,

b) obrońcę ukaranego, jeżeli został ustanowiony.

Art. 429. 1. Wyższy przełożony dyscyplinarny lub sąd wojskowy, w przypadku:

- 1) zmiany prawomocnego orzeczenia, która może nastąpić na korzyść obwinionego, a jeżeli nie wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 376, na jego niekorzyść – orzeka o ukaraniu odmiennie niż w prawomocnym orzeczeniu dyscyplinarnym albo o odstąpieniu od ukarania;
 - 2) uchylenia w całości lub w części prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego – orzeka o uniewinnieniu, umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia, jeżeli nie upłynął okres przedawnienia ukarania dyscyplinarnego.
2. Od orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje odwołanie.
3. W sprawach nieuregulowanych w tym oddziale stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące postępowania dyscyplinarnego w trybie zwykłym.

Oddział 2

Wykonywanie ukarania

Art. 430. 1. Do wykonania orzeczenia dyscyplinarnego o ukaraniu przystępuje się niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego.

2. Orzeczenia o ukaraniu nie wykonuje się po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym orzeczenie to stało się prawomocne.

3. Z dniem zwolnienia ukaranego żołnierza z czynnej służby wojskowej nie podlegają wykonaniu wydane wobec niego orzeczenia o ukaraniu, niewykonane w całości lub w części przed tym dniem, z wyłączeniem kary pieniężnej oraz środków dyscyplinarnych zobowiązania do naprawienia wyrządzonej szkody i podania informacji o ukaraniu do wiadomości innych osób.

4. Wykonanie ukarania zarządza organ orzekający, który wydał orzeczenie o ukaraniu w pierwszej instancji.

5. Uprawnienie do nadzoru nad wykonaniem ukarania przysługuje organowi, który zarządził wykonanie ukarania, wyższemu przełożonemu dyscyplinarnemu oraz prokuratorowi do spraw wojskowych.

Art. 431. 1. Karę dyscyplinarną, o której mowa w art. 378 pkt 1, 2, 4 i 6, uważa się za wykonaną z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Zarządzenie wykonania kary:

- 1) pieniężnej – umieszcza się w rozkazie lub decyzji w celu potrącenia należnej kwoty z uposażenia ukaranego żołnierza na zasadach określonych w przepisach dotyczących uposażeń żołnierzy;

- 2) odwołania z zajmowanego stanowiska służbowego – stanowi decyzja organu wojskowego o zwolnieniu ukaranego żołnierza z zajmowanego stanowiska służbowego;
- 3) usunięcia ze służby wojskowej – stanowi decyzja organu wojskowego o zwolnieniu ukaranego żołnierza ze służby wojskowej.

3. Zarządzenie wykonania środka dyscyplinarnego umieszcza się w rozkazie lub decyzji, określając miejsce, sposób i termin wykonania tego środka.

Art. 432. 1. Organ, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, może odroczyć albo przerwać wykonanie kary pieniężnej oraz środków dyscyplinarnych zobowiązania do wykonania dodatkowych zadań służbowych lub zobowiązania do naprawienia wyrządzonej szkody.

2. Wykonanie kary pieniężnej lub środka dyscyplinarnego polegającego na zobowiązaniu żołnierza do naprawienia wyrządzonej szkody można odroczyć w całości albo w części lub rozłożyć na raty. Odroczenie lub rozłożenie na raty wykonania tego środka może nastąpić wyłącznie za zgodą pokrzywdzonego.

3. Wykonywanie ukarania należy niezwłocznie zakończyć, jeżeli wystąpiła którakolwiek z okoliczności wymienionych w art. 430 ust. 2 i 3.

4. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się tylko z ważnych przyczyn służbowych lub innych dotyczących ukaranego i na czas określony.

5. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 4, organ orzekający może odwołać odroczenie, przerwanie albo rozłożenie na raty wykonania ukarania, jeżeli:

- 1) przestały występować przyczyny, o których mowa w ust. 4;
- 2) ukarany uchybił terminowi płatności choćby jednej raty, chyba że wykaze on, że nastąpiło to z przyczyn od niego niezależnych.

Art. 433. 1. W warunkach, o których mowa w art. 363, żołnierzom można wymierzyć karę aresztu izolacyjnego.

2. Karę aresztu izolacyjnego wymierza się na okres od 7 do 14 dni.

3. W czasie odbywania kary, o której mowa w ust. 1, ukarany przebywa w wydzielonym pomieszczeniu izby zatrzymań, a ponadto ma obowiązek wykonywać zadania służbowe, w wymiarze do 8 godzin dziennie. W okresie wykonywania tej kary żołnierz ma ograniczoną możliwość korespondencji, korzystania z aparatów telefonicznych oraz innych środków łączności przewodowej i bezprzewodowej, posiadania przedmiotów, a także przyjmowania odwiedzin.

4. Żołnierzowi, wobec którego orzeczono prawomocnie karę, o której mowa w ust. 1, za okres ukarania potrąca się od najbliższego terminu płatności połowę ostatnio otrzymanego uposażenia zasadniczego oraz dodatków o charakterze stałym.

5. Karę aresztu izolacyjnego orzeka wojskowy sąd garnizonowy, na wniosek przełożonego dyscyplinarnego zajmującego stanowisko służbowe nie niższe niż dowódcy jednostki wojskowej. Przepis art. 377 stosuje się odpowiednio.

6. Sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji o ukaraniu karą aresztu izolacyjnego, może odroczyć albo przerwać wykonanie tej kary.

7. Wydane przez sąd zarządzenie wykonania kary aresztu izolacyjnego umieszcza się w rozkazie lub decyzji dowódcy jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę, określając miejsce i termin wykonania kary.

8. Karę aresztu izolacyjnego wobec ukaranego nią żołnierza wykonuje obsługa izby zatrzymań w jednostkach organizacyjnych Żandarmerii Wojskowej, w jednostkach wojskowych poza granicami państwa i na okrętach wojennych.

9. Jeżeli sąd, stwierdzając winę, nie znajduje podstaw do wymierzenia kary aresztu izolacyjnego, przekazuje sprawę do ukarania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu zajmującemu stanowisko służbowe nie niższe niż dowódcy jednostki wojskowej.

10. Odwołanie od orzeczenia wojskowego sądu garnizonowego rozpoznaje wojskowy sąd okręgowy.

11. Do wzruszenia prawomocnego orzeczenia jest uprawniony wojskowy sąd okręgowy.

12. W przypadku uchylecia lub zmiany prawomocnego orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej aresztu izolacyjnego, ukaranemu przysługuje odszkodowanie na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, które stosuje się odpowiednio, oraz zwrot potrąconej części uposażenia, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia, w którym uposażenie było wymagalne, do dnia wypłaty.

Art. 434. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób wykonywania kar i środków dyscyplinarnych, tryb zarządzania oraz orzekania w sprawach ich wykonania, a także postępowanie przy wykonywaniu poszczególnych kar i środków dyscyplinarnych, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawnego postępowania prawidłowości orzekania w tych sprawach,
- 2) warunki, sposób i tryb tworzenia pomieszczeń, w których przebywają ukarani karą aresztu izolacyjnego, podczas odbywania tej kary, oraz warunki, jakim powinny one odpowiadać, z uwzględnieniem rozmieszczenia tych pomieszczeń w izbach zatrzymań, z uwzględnieniem warunków pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza

granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych.

Oddział 3

Koszty postępowania dyscyplinarnego

Art. 435. 1. Kosztami postępowania dyscyplinarnego są wydatki, które ponosi Skarb Państwa w związku z postępowaniem dyscyplinarnym.

2. Wydatkami Skarbu Państwa związanymi z postępowaniem dyscyplinarnym są w szczególności wydatki z tytułu:

- 1) doręczania wezwań i innych pism;
- 2) sprowadzenia obwinionego;
- 3) przejazdu osób;
- 4) oględzin, opinii i tłumaczeń.

3. Skarb Państwa nie ponosi wydatków obwinionego związanych z postępowaniem dyscyplinarnym.

4. W przypadku uniewinnienia lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego obwinionemu przysługuje zwrot uzasadnionych i udokumentowanych wydatków poniesionych w tym postępowaniu.

5. W przypadku uniewinnienia obwinionego od niektórych zarzucanych mu przewinień dyscyplinarnych albo umorzenia postępowania dyscyplinarnego co do niektórych przewinień dyscyplinarnych, przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio w części uniewinniającej lub umarzającej.

6. Roszczenie z tytułu wydatków, o których mowa w ust. 4 i 5, ulega przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne.

Oddział 4

Likwidacja skutków uchylonych lub zmienionych prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych

Art. 436. Jeżeli orzeczenie o ukaraniu zostało:

- 1) uchylone – skutki, jakie to orzeczenie wywołało, ulegają uchyleniu w całości;
- 2) zmienione – skutki, jakie to orzeczenie wywołało, ulegają uchyleniu w zmienionej części.

Art. 437. 1. W przypadku uchylenia orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, o której mowa:

- 1) w art. 378 pkt 7 – ukaranego ponownie powołuje się do służby wojskowej, na jego wniosek złożony nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu orzeczenia o

uchyleniu orzeczenia o wymierzeniu tej kary, jeżeli ukarany spełnia wymagania w zakresie wieku oraz zdolności fizycznej i psychicznej do tej służby;

2) w art. 378 pkt 5 – ukaranemu:

- a) przysługuje wyznaczenie na dotychczas zajmowane stanowisko służbowe, a w przypadku braku takiej możliwości – wyznaczenie na stanowisko służbowe zaszeregowane do tego samego stopnia etatowego i grupy uposażenia; w przypadku wyznaczenia na stanowisko służbowe o niższej grupie uposażenia, żołnierzowi zachowuje się na czas zajmowania tego stanowiska grupę uposażenia, do której zaszeregowane było stanowisko służbowe, z którego żołnierz został odwołany,
- b) wyrównuje się uposażenie w wysokości różnicy między uposażeniem, jakie przysługiwałoby na stanowisku służbowym zajmowanym przed odwołaniem, a uposażeniem przysługującym na stanowisku służbowym przed uchyleniem orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o wymierzeniu tej kary do dnia wypłaty wyrównania;

3) w art. 378 pkt 3 – ukaranemu wypłaca się kwotę odpowiadającą kwocie kary pieniężnej, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia, w którym dokonano potrącenia kwoty kary pieniężnej, do dnia wypłaty.

2. W przypadku uchylenia orzeczenia o wymierzeniu środka dyscyplinarnego zobowiązania do wykonania dodatkowych zadań służbowych – ukaranemu przysługuje dodatkowy czas wolny od służby w wymiarze równym wykonanemu środkowi, na zasadach i w trybie określonych w przepisach o czasie służby żołnierzy.

3. Jeżeli w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. a, nie nastąpiło ponowne powołanie do służby wojskowej lub wyznaczenie na stanowisko służbowe, data zwolnienia żołnierza ze służby wojskowej nie ulega zmianie, przy czym uznaje się, że zwolnienie tego żołnierza nastąpiło w drodze rozwiązania stosunku służbowego dokonanego przez właściwy organ.

4. Należności pieniężne, o których mowa w ust. 1, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wypłaca żołnierzowi organ finansowy jednostki wojskowej, w której aktualnie pełni on służbę wojskową, a osobie zwolnionej ze służby wojskowej – szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany prawomocnego orzeczenia i uniewinnienia, odstąpienia od ukarania albo wymierzenia w całości lub w części łagodniejszego rodzaju kary, której obwiniony nie powinien być ponieść.

6. W sprawach, o których mowa w ust. 1, 2, 4 i 6, orzeka organ, który uchylił lub zmienił prawomocne orzeczenie dyscyplinarne o ukaraniu.

7. Od orzeczenia w sprawach, o których mowa w ust. 1, 2, 4 i 6, ukaranemu przysługuje odwołanie na zasadach i w trybie określonych w art. 417–art. 423.

8. W przypadku uniewinnienia ukaranego żołnierza, wobec którego zastosowano środek dyscyplinarny podania informacji o ukaraniu do wiadomości innych osób, organ orzekający w pierwszej instancji niezwłocznie podaje informację o uniewinnieniu tego żołnierza w ten sam sposób, w jaki wykonano środek dyscyplinarny.

Oddział 5

Dokumentacja i ewidencja dyscyplinarna oraz zatarcie ukarania

Art. 438. 1. Dokumentację dyscyplinarną stanowią:

- 1) dokumenty dotyczące wyróżniania;
- 2) dokumenty dotyczące odmowy wszczęcia postępowania dyscyplinarnego;
- 3) akta postępowania dyscyplinarnego;
- 4) dokumenty dotyczące nieprzyjęcia odwołania;
- 5) dokumenty dotyczące wykonania ukarania oraz likwidacji skutków ukarania, a także wcześniejszego zatarcia ukarania;
- 6) dokumenty dotyczące sprawy o wzruszenie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego;
- 7) dokumenty dotyczące zastosowania dyscyplinarnych środków zapobiegawczych;
- 8) inne dokumenty związane z reagowaniem dyscyplinarnym.

2. Do akt postępowania dyscyplinarnego dołącza się dokumenty związane z postępowaniem dyscyplinarnym, w szczególności wymienione w ust. 1 pkt 4–7.

3. Zaginioną lub zniszczoną w całości albo w części dokumentację dyscyplinarną odtwarza się w zakresie niezbędnym do kontynuowania lub rozstrzygnięcia sprawy.

Art. 439. 1. Ewidencja dyscyplinarna obejmuje:

- 1) karty wyróżnień żołnierza;
- 2) karty ukarania żołnierza;
- 3) rejestr postępowań dyscyplinarnych;
- 4) informacje o wypadkach wynikłych z naruszenia prawa przez żołnierzy, rodzajach naruszeń dyscypliny wojskowej, objęciu żołnierzy dyscyplinarnymi i karnymi środkami zapobiegawczymi, a także o rodzajach ukarań żołnierzy oraz wykonaniu tych ukarań, zawierające również dane określone w ust. 3 pkt 1.

2. W karcie wyróżnień żołnierza zamieszcza się:

- 1) dane wyróżnionego:
 - a) stopień wojskowy, imię i nazwisko, imię ojca, numer ewidencyjny PESEL,

- b) oznaczenie ostatnio zajmowanego stanowiska służbowego oraz rodzaju pełnionej służby wojskowej,
 - c) oznaczenie podmiotu, w którym pełni on służbę wojskową albo pełnił ją przed zwolnieniem z tej służby,
 - d) oznaczenie pododdziału lub komórki wewnętrznej, w której zajmuje on stanowisko służbowe;
- 2) opis zasługi będącej podstawą lub warunkiem udzielenia wyróżnienia;
 - 3) informację o rodzaju udzielonego wyróżnienia, z wyjątkiem informacji o udzieleniu wyróżnienia, o którym mowa w art. 365 ust. 1 pkt 1;
 - 4) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego, który udzielił wyróżnienia;
 - 5) numer i datę wydania rozkazu lub decyzji oraz oznaczenie organu je wydającego, w których stwierdzono udzielenie wyróżnienia;
 - 6) adnotacje o realizacji wyróżnienia udzielonego żołnierzowi, zapoznaniu żołnierza z kartą wyróżnień, a także podpis osoby dokonującej wpisu w karcie wyróżnień.

3. W karcie ukarania żołnierza zamieszcza się:

- 1) dane ukaranego:
 - a) stopień wojskowy, imię i nazwisko, imię ojca, numer ewidencyjny PESEL,
 - b) oznaczenie ostatnio zajmowanego stanowiska służbowego oraz rodzaju pełnionej służby wojskowej,
 - c) oznaczenie pododdziału lub komórki wewnętrznej, w której zajmuje on stanowisko służbowe;
- 2) oznaczenie organu dyscyplinarnego, który wydał prawomocne orzeczenie o ukaraniu;
- 3) datę wydania prawomocnego orzeczenia o ukaraniu;
- 4) oznaczenie przewinienia dyscyplinarnego;
- 5) informację o rodzaju i wymiarze orzeczonej kary dyscyplinarnej lub zastosowanego środka dyscyplinarnego albo środków dyscyplinarnych;
- 6) dane o wykonaniu ukarania albo termin warunkowego zawieszenia wykonania ukarania oraz termin przedawnienia się wykonania ukarania;
- 7) termin zatarcia ukarania, o którym mowa w art. 441 ust. 1 lub 2;
- 8) adnotację o niewniesieniu sprzeciwu przez ukaranego do orzeczenia w przypadku prowadzenia postępowania dyscyplinarnego w trybie uproszczonym.

4. W rejestrze postępowań dyscyplinarnych zamieszcza się dane obwinionego żołnierza w zakresie określonym w ust. 3 pkt 1 i informacje o przebiegu kolejnych etapów postępowania dyscyplinarnego, organach, które orzekały w tym postępowaniu, udziale rzecznika

dyscyplinarnego oraz wydanym prawomocnym orzeczeniu dyscyplinarnym, a także adnotacje o obiegu akt postępowania dyscyplinarnego.

5. Ewidencja dyscyplinarna obejmująca dane, o których mowa w ust. 1, może być prowadzona przez uprawnione do tego osoby, również w formie zbioru danych przetwarzanych w systemie teleinformatycznym.

6. Kartę wyróżnień żołnierza i kartę ukarania żołnierza:

- 1) prowadzi i przechowuje w jednostce wojskowej:
 - a) dowódca kompanii albo samodzielnego plutonu albo równorzędnych im pododdziałów – dla podporządkowanych żołnierzy,
 - b) osoba wyznaczona przez dowódcę jednostki wojskowej do prowadzenia spraw kadrowych – dla pozostałych żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową w danej jednostce wojskowej oraz wykonujących zadania służbowe w tej jednostce wojskowej żołnierzy będących w dyspozycji, z zastrzeżeniem pkt 2–4;
- 2) będącego dowódcą jednostki wojskowej – prowadzi i przechowuje osoba wyznaczona do prowadzenia spraw kadrowych przez dowódcę nadrzędnej jednostki organizacyjnej;
- 3) Wojsk Obrony Terytorialnej – prowadzi i przechowuje się w sposób określony w pkt 1 w jednostce wojskowej, w której żołnierz pełni terytorialną służbę wojskową;
- 4) pełniącego inny rodzaj służby wojskowej lub służbę w innych strukturach niż wymienione w pkt 1–3 prowadzą i przechowują osoby określone w przepisach wydanych na podstawie art. 440.

7. W dowództwach jednostek wojskowych oraz w nadrzędnych organach wojskowych w celu prawidłowego rozstrzygnięcia spraw dyscyplinarnych, wykonywania ukarań oraz sprawowania nadzoru nad ich wykonywaniem, a także w sprawach wzruszania prawomocnych orzeczeń dyscyplinarnych, jak również dokonywania analiz i ocen stanu dyscypliny i realizacji zadań związanych z jej kształtowaniem, przetwarza się dane i informacje zawarte w ewidencji dyscyplinarnej, w zakresie dotyczącym podporządkowanych żołnierzy.

8. W nadrzędnych organach wojskowych oraz w komórce organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej właściwej do spraw dyscypliny wojskowej gromadzi się również dane statystyczne oparte w szczególności na informacjach, o których mowa w ust. 1, niezbędne do dokonywania okresowych analiz i ocen stanu dyscypliny wojskowej oraz realizacji zadań związanych z jej kształtowaniem.

9. Ewidencję dyscyplinarną, o której mowa w ust. 1 pkt 2–4, prowadzi się w okresie pełnienia przez żołnierzy czynnej służby wojskowej, z wyjątkiem danych o ukaraniu karą dyscyplinarną, o której mowa w art. 378 pkt 7, oraz środka dyscyplinarnego, jeżeli został orzeczony wraz z tą karą.

10. Osobami oraz organami wojskowymi posiadającymi dostęp do dokumentacji i ewidencji dyscyplinarnej w zakresie:

- 1) danych o żołnierzach i informacji, o których mowa w pkt 2, niezbędnych do przeprowadzenia czynności związanych z postępowaniem dyscyplinarnym, wydaniem postanowienia lub orzeczenia w tym postępowaniu, wykonania orzeczenia dyscyplinarnego, likwidacji skutków uchylonego lub zmienionego prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, a także dokonywania ocen dyscypliny żołnierzy – są organy orzekające, wyżsi przełożeni dyscyplinarni, rzecznicy dyscyplinarni uczestniczący w danym postępowaniu dyscyplinarnym oraz odpowiednio osoby i organy wojskowe, o których mowa w ust. 5–8;
- 2) informacji statystycznych i opisowych, z wyjątkiem danych osobowych – są podmioty, do których zakresu działania należy dokonywanie analiz i ocen dyscypliny wojskowej, a także osoby i instytucje podejmujące działania służące przestrzeganiu porządku prawnego.

Art. 440. 1. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia dokumentacji i ewidencji dyscyplinarnej, w tym:

- 1) warunki, sposób i tryb prowadzenia ewidencji wyróżnień, w tym w warunkach pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych, wzór rozkazu lub decyzji, w których stwierdza się udzielenie wyróżnienia, wzór karty wyróżnień żołnierza oraz sposób zapoznawania z nią wyróżnionego żołnierza, a także okres jej przechowywania, w tym także po zwolnieniu żołnierza ze służby wojskowej,
- 2) sposób odtworzenia ewidencji dyscyplinarnej, a także prostowania błędów pisarskich i rachunkowych oraz innych oczywistych pomyłek,
- 3) formy i wzory:
 - a) dokumentacji dyscyplinarnej, w tym wzory wniosków i formularzy dotyczących postępowania dyscyplinarnego, dyscyplinarnych środków zapobiegawczych oraz badań albo braku możliwości ich przeprowadzenia, a także sposób dokumentowania tych czynności,
 - b) dokumentów stosowanych w ewidencji dyscyplinarnej, o której mowa w art. 439 ust. 1 pkt 2–4, sposób ich prowadzenia oraz okres przechowywania,
- 4) okres przechowywania, sposób brakowania lub archiwizowania dokumentacji dyscyplinarnej

– uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego trybu postępowania, ochrony przed nieuprawnionym ujawnieniem danych zawartych w dokumentacji i ewidencji dyscyplinarnej oraz warunków pełnienia służby wojskowej po ogłoszeniu mobilizacji, w stanach nadzwyczajnych, w czasie wojny, a także podczas wykonywania zadań służbowych w strefie działań wojennych oraz w przypadku użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa, jak również udziału w akcjach humanitarnych, poszukiwawczych lub ratowniczych.

Art. 441. 1. Zatarcie ukarania następuje z mocy prawa w przypadku:

- 1) upływu roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu;
- 2) upływu orzeczonego okresu próby, o którym mowa w art. 377 ust. 2, jeżeli wykonanie kary nie zostało zarządzone;
- 3) zwolnienia żołnierza z czynnej służby wojskowej, nie wcześniej jednak niż po wykonaniu kary pieniężnej oraz środków dyscyplinarnych zobowiązania do naprawienia wyrządzonej szkody lub podania informacji o ukaraniu do wiadomości innych osób.

2. Zatarcie ukarania z przyczyny, o której mowa w ust. 1 pkt 3, dotyczy wszystkich kar i środków dyscyplinarnych.

3. Jeżeli w okresie roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu żołnierza, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, nastąpiło skazanie przez sąd wojskowy, warunkowe umorzenie postępowania karnego lub ukaranie w postępowaniu dyscyplinarnym, zatarcie ukarania nie może nastąpić przed upływem 18 miesięcy od dnia uprawomocnienia się ostatniego orzeczenia.

4. W przypadku wymierzenia żołnierzowi kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 378 pkt 7, oraz środka dyscyplinarnego, jeżeli został orzeczony wraz z tą karą, ukaranie to ulega zatarcu po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o ukaraniu.

5. Z chwilą zatarcia ukarania orzeczoną prawomocnie karę dyscyplinarną lub środek dyscyplinarny uważa się za niebyłe, a kartę ukarania żołnierza niszczy się.

6. Zatarcie ukarania nie likwiduje skutków wykonania kary dyscyplinarnej i środka dyscyplinarnego.

DZIAŁ XIII

Uposażenie żołnierzy i inne należności pieniężne

Rozdział 1

Uposażenie i inne należności żołnierzy zawodowych

Art. 442. 1. Żołnierze zawodowi otrzymują uposażenie i inne należności pieniężne określone w ustawie.

2. Przeciętne uposażenie żołnierzy zawodowych stanowi wielokrotność kwoty bazowej, której wysokość określa ustawa budżetowa.

3. Przez przeciętne uposażenie, o którym mowa w ust. 2, rozumie się uposażenie wraz z miesięczną równowartością dodatkowego uposażenia rocznego.

4. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej określi, w drodze rozporządzenia, wielokrotność kwoty bazowej, o której mowa w ust. 2. Ustalając wielokrotność kwoty bazowej, rozporządzenie powinno uwzględnić prestiż zawodu żołnierza zawodowego.

Art. 443. 1. Uposażenie żołnierzy zawodowych składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków do uposażenia.

2. Z tytułu pełnienia zawodowej służby wojskowej żołnierz zawodowy otrzymuje tylko jedno uposażenie.

3. Żołnierzowi zawodowemu powołanemu do zawodowej służby wojskowej w trakcie miesiąca kalendarzowego, w którym pełnił inną formę czynnej służby wojskowej albo pełnił służbę w aktywnej rezerwie, przysługuje odpowiednie wyrównanie uposażenia do uposażenia żołnierza zawodowego.

Art. 444. 1. Żołnierze zawodowi otrzymują następujące inne należności pieniężne:

- 1) zasiłek na zagospodarowanie;
- 2) dodatkowe uposażenie roczne;
- 3) nagrody uznaniowe i zapomogi;
- 4) nagrody jubileuszowe;
- 5) należności za podróże i przeniesienia służbowe;
- 6) gratyfikację urlopową;
- 7) dodatkowe wynagrodzenie za dodatkowo powierzone czasowe pełnienie obowiązków służbowych i za wykonywanie czynności powierzonych wykraczających poza zadania wynikające z zajmowanego stanowiska służbowego;
- 8) świadczenie motywacyjne;
- 9) należności związane z pełnieniem zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa;
- 10) należności związane ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej.

2. Świadczenie motywacyjne nie jest dodatkiem o charakterze stałym i nie wchodzi w skład uposażenia stanowiącego podstawę obliczenia należności pieniężnych z tytułu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

3. W przypadku śmierci żołnierza zawodowego lub członka jego rodziny przysługują:

- 1) zasiłek pogrzebowy;
- 2) odprawa pośmiertna;
- 3) pokrycie kosztów pogrzebu oraz zwrot kosztów przewozu zwłok do miejscowości, w której zmarły żołnierz ma być pochowany, z części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

Art. 445. 1. Wypłaty uposażenia oraz innych należności, o których mowa w art. 444, dokonuje jednostka wojskowa lub inna instytucja, na której zaopatrzeniu finansowym żołnierz pozostaje, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na stanowisko służbowe w jednostce organizacyjnej, dla której Minister Obrony Narodowej jest organem założycielskim, albo nadzorowanej przez Ministra Obrony Narodowej, niebędącej jednostką budżetową:

- 1) zasiłek na zagospodarowanie,
- 2) nagrody uznaniowe i zapomogi przyznawane przez Ministra Obrony Narodowej,
- 3) nagrodę jubileuszową,
- 4) gratyfikację urlopową,
- 5) należności za przeniesienie służbowe,
- 6) należności związane ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, z wyjątkiem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe,
- 7) należności i świadczenia pośmiertne, o których mowa w art. 444 ust. 2,
- 8) uposażenie i należności związane ze skierowaniem żołnierza zawodowego do pełnienia służby poza granicami państwa

– wypłaca wojskowa jednostka budżetowa, na której zaopatrzeniu finansowym żołnierz pozostaje.

Art. 446. W przypadku zwłoki w wypłacie uposażenia i innych należności, o których mowa w art. 444, żołnierzowi zawodowemu przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia, w którym uposażenie lub inna należność pieniężna stały się wymagalne. O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeka w decyzji administracyjnej organ właściwy w sprawie przyznania uposażenia lub innej należności.

Art. 447. 1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem rozpoczęcia przez żołnierza zawodowego pełnienia zawodowej służby wojskowej.

2. Zmiana wysokości uposażenia następuje:

- 1) z dniem powstania okoliczności uzasadniających tę zmianę – w przypadku zaistnienia okoliczności powodujących podwyższenie uposażenia;
- 2) z pierwszym dniem miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstały okoliczności uzasadniające tę zmianę – w przypadku zaistnienia okoliczności powodujących obniżenie uposażenia.

3. Jeżeli prawo do uposażenia powstało lub podwyższenie wysokości tego uposażenia nastąpiło w trakcie miesiąca kalendarzowego, uposażenie za czas do końca tego miesiąca oblicza się w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia za każdy dzień.

4. Prawo do uposażenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym żołnierz zawodowy został zwolniony z zawodowej służby wojskowej, zaginał lub zmarł.

Art. 448. Uposażenie i inne należności, o których mowa art. 444, pobrane przez żołnierza zawodowego, przysługujące mu według zasad obowiązujących w dniu wypłaty, nie podlegają zwrotowi.

Art. 449. 1. Wysokość uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego jest uzależniona od grupy uposażenia, do której zostało zaszeregowane zajmowane przez niego stanowisko służbowe.

2. Żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na stanowisko służbowe uposażenie zasadnicze w wysokości wynikającej z ust. 1, przysługuje od dnia objęcia tego stanowiska.

3. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, grupy uposażenia dla poszczególnych stopni etatowych, uwzględniając konieczność zapewnienia zróżnicowania grup uposażenia w zależności od rangi stanowiska, zakresu wykonywanych zadań służbowych, ponoszonej odpowiedzialności i wymaganych kwalifikacji oraz konieczność zapewnienia możliwości określenia jednej lub kilku grup uposażenia na stanowiskach służbowych o określonym stopniu etatowym.

4. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, stawki uposażenia zasadniczego dla poszczególnych grup uposażenia, z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych oraz, że stawka uposażenia zasadniczego dla najniższej grupy uposażenia nie będzie niższa niż wysokość kwoty bazowej, o której mowa w art. 442 ust. 2.

Art. 450. Żołnierz zawodowy wyznaczony na stanowisko służbowe zaszeregowane do niższej grupy uposażenia zachowuje prawo do stawki uposażenia zasadniczego pobieranego na poprzednio zajmowanym stanowisku do czasu uzyskania wyższej stawki uposażenia zasadniczego.

Art. 451. 1. Żołnierze zawodowi otrzymują następujące dodatki do uposażenia zasadniczego:

- 1) dodatek specjalny – za szczególne właściwości lub warunki pełnienia zawodowej służby wojskowej;
- 2) dodatek służbowy – za pełnienie zawodowej służby wojskowej na określonych stanowiskach dowódczych i kierowniczych lub samodzielnych albo w określonych jednostkach wojskowych;
- 3) dodatek za długoletnią służbę wojskową;

- 4) dodatek motywacyjny – dla żołnierzy zawodowych pełniących służbę w korpusach podoficerów zawodowych i szeregowych zawodowych za uzyskanie w opinii służbowej oceny co najmniej bardzo dobrej;
- 5) dodatek kompensacyjny – w przypadku wyznaczenia żołnierza na stanowisko służbowe wyższe od zajmowanego bez mianowania na wyższy stopień wojskowy.

2. W przypadku gdy miesięczne uposażenie żołnierza zawodowego pełniącego zawodową służbę wojskową na stanowisku służbowym sędziego sądu wojskowego albo prokuratora do spraw wojskowych jest niższe od miesięcznego wynagrodzenia przysługującego na równorzędnym stanowisku i pełnionej funkcji sędziego sądu powszechnego albo wysokości wynagrodzenia prokuratora na takim samym stanowisku i pełnionej funkcji, żołnierzowi przysługuje dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między tym wynagrodzeniem a uposażeniem należnym na zajmowanym stanowisku.

3. Dodatki do uposażenia zasadniczego mogą być ustalone w stawkach miesięcznych, dziennych albo za wykonanie określonych czynności; dodatki ustalone w stawkach miesięcznych są dodatkami o charakterze stałym.

4. Dodatki do uposażenia przyznaje, w drodze decyzji, organ, o którym mowa w art. 481art. 367

5. Organ, który przyznał dodatek do uposażenia, w przypadku niewykonywania zadań uzasadniających wypłacanie dodatku, w drodze decyzji zawiesza, obniża albo wstrzymuje jego wypłacanie.

6. Decyzję w sprawie przyznania dodatku o charakterze stałym wydaje się na czas określony lub nieokreślony, nie dłuższy jednak niż na czas pełnienia przez żołnierza zawodowego służby na stanowisku służbowym.

7. Ponowne wyznaczenie żołnierza zawodowego na zajmowane dotychczas stanowisko służbowe albo podwyższenie dodatku za długoletnią służbę wojskową wynikające z dokonanej odrębnymi przepisami zmiany stawek uposażenia zasadniczego nie wymaga wydawania nowej decyzji.

8. Żołnierzowi zawodowemu spełniającemu równocześnie warunki do otrzymywania dodatków specjalnych o charakterze stałym z kilku tytułów przysługuje jeden dodatek specjalny w wyższej stawce miesięcznej. Przepis stosuje się również w przypadku zbiegu uprawnień do dodatku służbowego.

9. Żołnierzowi zawodowemu, który otrzymywał dodatek specjalny z różnych tytułów, w ostatnim miesiącu pełnienia służby przyznaje się dodatek specjalny z jednego tytułu w najwyższej wysokości. Wysokość dodatku specjalnego z jednego tytułu uzależnia się od

wysokości dodatku i okresu jego otrzymywania. Przepis stosuje się również do dodatku służbowego.

10. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość, warunki i tryb przyznawania i podwyższania dodatków specjalnego, służbowego i motywacyjnego, a także, w zależności od występujących okoliczności i tytułu ich wypłaty, możliwość obniżania i wstrzymywania tych dodatków;
- 2) wysokość, warunki i tryb przyznawania, podwyższania i obniżania dodatków funkcyjnego oraz kompensacyjnego;
- 3) wysokość i tryb przyznawania i podwyższania dodatku za długoletnią służbę wojskową;
- 4) sposób ustalania wysokości dodatków specjalnego i służbowego w ostatnim miesiącu pełnienia służby wojskowej oraz okresy służby lub pobierania dodatku uznawane za równorzędne z okresem pobierania dodatków specjalnego lub służbowego;
- 5) szczególne właściwości lub warunki służby wojskowej, z tytułu których są wypłacane dodatki specjalne;
- 6) stanowiska służbowe, których zajmowanie i jednostki wojskowe, w których pełnienie służby uprawniają do dodatku służbowego.

11. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 10 Minister Obrony Narodowej uwzględni:

- 1) w odniesieniu do dodatku specjalnego:
 - a) przy ustalaniu tytułów, za które dodatek przysługuje:
 - charakter wykonywanych czynności,
 - zakres wykonywanych czynności służbowych i ich specyfikę,
 - obciążenia psychofizyczne na stanowiskach służbowych,
 - wymagane kwalifikacje do zajmowania stanowisk służbowych,
 - b) przy ustalaniu wysokości dodatku – możliwość ustalenia wysokości dodatku z niektórych tytułów w zależności od:
 - liczby wykonanych czynności,
 - wprowadzenia rocznych norm wykonywania tych czynności,
 - stopnia szkodliwości lub uciążliwości pełnienia służby wojskowej,
 - stażu służby żołnierza na stanowiskach służbowych;
- 2) w odniesieniu do dodatku służbowego – kwalifikacje i wymagania psychofizyczne niezbędne do zajmowania określonych stanowisk służbowych oraz pełnienia służby w określonych jednostkach wojskowych;

- 3) w odniesieniu do dodatku za długoletnią służbę wojskową – wzrost dodatku uzależniony od stażu służby wojskowej oraz uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego, wskazując sytuacje, w których wydaje się decyzje przyznające dodatek;
- 4) w odniesieniu do dodatku motywacyjnego – zależność wysokości dodatku a także zależność jego podwyższenia, obniżenia albo wstrzymania jego wypłaty od wyników opiniowania służbowego;
- 5) w odniesieniu do dodatku kompensacyjnego:
 - a) zależność jego wysokości od uposażeń zasadniczych uwzględnianych przy ustalaniu tej wysokości,
 - b) możliwość podwyższenia albo obniżenia dodatku w zależności od wysokości tych uposażeń;
- 6) w przypadku dodatków specjalnego i służbowego przysługujących w ostatnim miesiącu pełnienia służby wojskowej – zależność wysokości dodatku od okresu jego otrzymywania oraz kwoty dodatku.

12. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wysokości dodatku wyrównawczego, o którym mowa w ust. 2, z uwzględnieniem określenia składników uposażenia i wynagrodzenia przyjmowanych przy obliczaniu dodatku wyrównawczego, a także terminy wypłacania tego dodatku, mając na względzie konieczność zapewnienia pełnej i niezwłocznej kompensaty różnicy w uposażeniu należnym na zajmowanym stanowisku.

Art. 452. 1. Uposażenie zasadnicze i dodatki o charakterze stałym są wypłacane miesięcznie z góry, w pierwszym dniu roboczym miesiąca, za który przysługują.

2. Dodatki do uposażenia zasadniczego, inne niż wymienione w ust. 1, wypłaca się nie później niż do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym żołnierz zawodowy spełnił warunki uzasadniające ich przyznanie. W przypadku dodatków do uposażenia wypłacanych żołnierzom zawodowym za czynności wykonywane w okresie roku kalendarzowego, dodatki te wypłaca się w pierwszym kwartale następnego roku kalendarzowego.

3. Inne należności, o których mowa w art. 444, wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym żołnierz zawodowy spełnił warunki uzasadniające otrzymanie tych należności albo właściwy organ podjął decyzję o przyznaniu żołnierzowi tych należności, w przypadku gdy przyznanie prawa do należności lub określenie ich wysokości jest uzależnione od wydania takiej decyzji, z zastrzeżeniem art. 454 ust. 5, art. 354 ust. 2 i art. 347 ust. 7.

4. Świadczenie, o którym mowa w art. 444 ust. 1 pkt 8, wypłaca się nie później niż do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym żołnierz zawodowy spełnił warunki uzasadniające jego otrzymanie.

5. Uposażenie i inne należności, o których mowa w art. 444, są płatne bezpośrednio do rąk żołnierza zawodowego albo w formie bezgotówkowej, na warunkach ustalonych w pisemnym porozumieniu między płatnikiem i żołnierzem zawodowym.

Art. 453. 1. Żołnierz zawodowy, po powołaniu do zawodowej służby wojskowej, otrzymuje zasiłek na zagospodarowanie, w wysokości jednomiesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym. Zasiłek może być przyznany żołnierzowi zawodowemu tylko jeden raz w trakcie pełnienia zawodowej służby wojskowej.

2. Żołnierzowi zawodowemu kształconemu w uczelni wojskowej, szkole podoficerskiej, w centrum szkolenia lub ośrodku szkolenia, zasiłek na zagospodarowanie przysługuje po objęciu obowiązków na pierwszym stanowisku służbowym w korpusie odpowiednio oficerów, podoficerów albo szeregowych.

Art. 454. 1. Żołnierz zawodowy pełniący zawodową służbę wojskową przez okres całego roku kalendarzowego nabywa prawo do dodatkowego uposażenia rocznego w wysokości 1/12 uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym otrzymanego w roku kalendarzowym, za który dodatkowe uposażenie roczne przysługuje.

2. Prawo do dodatkowego uposażenia rocznego nabywa również:

- 1) żołnierz zawodowy powołany do zawodowej służby wojskowej w trakcie roku kalendarzowego, jeżeli pełnił zawodową służbę wojskową przez okres co najmniej 6 miesięcy kalendarzowych,
- 2) żołnierz zawodowy, który został zwolniony z zawodowej służby wojskowej w trakcie roku kalendarzowego

– w wysokości 1/12 uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym otrzymanego w roku kalendarzowym, za który dodatkowe uposażenie roczne przysługuje.

3. Żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w art. 209 ust. 3 pkt 2 i art. 299, który w roku zwolnienia z zawodowej służby wojskowej nie nabył prawa do dodatkowego uposażenia rocznego, w przypadku zwolnienia go z zawodowej służby wojskowej w przypadku spełniania warunków do przyznania emerytury wojskowej lub wojskowej renty inwalidzkiej, przysługuje dodatkowe uposażenie roczne w wysokości 1/12 miesięcznego uposażenia przysługującego w ostatnim miesiącu pełnienia zawodowej służby wojskowej.

4. Dodatkowe uposażenie roczne nie przysługuje w przypadku:

- 1) nieobecności żołnierza zawodowego w służbie przez okres dłuższy niż 2 dni robocze w ciągu roku kalendarzowego, która nie została usprawiedliwiona;

2) zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej w przypadkach, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 6, 7, 9, 11, art. 235 pkt 5.

5. Dodatkowe uposażenie roczne wypłaca się nie później niż w pierwszym kwartale roku kalendarzowego następującego po roku, za który przysługuje to uposażenie.

6. Dodatkowe uposażenie roczne przysługujące żołnierzowi zwalnianemu z zawodowej służby wojskowej oraz żołnierzowi zawodowemu, który zmarł, został uznany za zmarłego albo zaginął, wypłaca się odpowiednio w terminie wypłaty odprawy lub w terminie wypłaty odprawy pośmiertnej, a żołnierzowi zawodowemu, któremu zawieszono część uposażenia dodatkowe uposażenie roczne wypłaca się w terminie wypłaty zawieszony części uposażenia.

7. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyznawania dodatkowego uposażenia rocznego, uwzględniając miejsce pełnienia służby oraz sprawność postępowania w tych sprawach.

Art. 455. 1. Żołnierzom zawodowym mogą być przyznawane:

- 1) nagrody uznaniowe – w szczególności w związku z przejawianiem inicjatywy w służbie albo wykonywaniem zadań służbowych wymagających szczególnie dużego nakładu pracy, w tym poza określonym czasem służby, w skróconych terminach lub warunkach szczególnie utrudnionych;
- 2) zapomogi – w przypadku zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci członka rodziny oraz z innych przyczyn powodujących istotne pogorszenie warunków materialnych.

2. W przypadku zaginięcia żołnierza zawodowego w związku z wykonywaniem zadań służbowych lub śmierci żołnierza zawodowego Minister Obrony Narodowej może przyznać zapomogę małżonkowi, a w przypadku braku małżonka dzieciom pozostającym na utrzymaniu żołnierza zawodowego. W przypadku braku małżonka i dzieci pozostających na utrzymaniu żołnierza zawodowego zapomogę Minister Obrony Narodowej może przyznać rodzicom żołnierza.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do małżonka, dzieci pozostających na utrzymaniu żołnierza zawodowego lub rodziców żołnierza zawodowego, który zmarł w ciągu 3 lat po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z wykonywaniem zadań służbowych.

4. Nagrody uznaniowe i zapomogi, o których mowa w ust. 1 i 2, wypłaca się z tworzonego na ten cel funduszu, którego wysokość nie może być niższa niż 2,5% planowanych na dany rok kalendarzowy środków na uposażenia żołnierzy zawodowych.

5. Minister Obrony Narodowej z pozostających w jego dyspozycji środków funduszu, o którym mowa w ust. 4, może przyznawać nagrody uznaniowe i zapomogi żołnierzom zawodowym bez względu na miejsce pełnienia przez nich zawodowej służby wojskowej.

6. Warunkiem przyznania żołnierzowi zawodowemu nagrody uznaniowej jest uzyskiwanie wysokich wyników w wykonywaniu zadań służbowych. Żołnierzowi zawodowemu można również przyznać nagrodę uznaniową za wykonywanie zadań służbowych o wysokiej odpowiedzialności albo zadań wykraczających poza zwykłe obowiązki służbowe.

7. Warunkiem przyznania żołnierzowi zawodowemu zapomogi jest konieczność poniesienia wydatków pieniężnych spowodowanych zdarzeniem określonym w ust. 1 pkt 2. Przy przyznawaniu zapomogi uwzględnia się okoliczności mające wpływ na sytuację materialną żołnierza zawodowego i jego rodziny.

8. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość funduszu na nagrody uznaniowe i zapomogi, a także sposób ustalania wysokości środków tego funduszu pozostających w dyspozycji dowódców jednostek wojskowych, o których mowa w art. 481, oraz sposób zwiększania tego funduszu w trakcie roku kalendarzowego, uwzględniając uzyskiwanie wysokich wyników w wykonywaniu zadań służbowych oraz okoliczności mające wpływ na sytuację materialną żołnierza i jego rodziny, a także formę organizacyjno-prawną jednostki wojskowej, w której tworzony jest fundusz.

9. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyznawania żołnierzom zawodowym nagród uznaniowych oraz zapomóg, a także zapomóg w sytuacjach, o których mowa w ust. 1–3, a także właściwe organy wojskowe wnioskujące o przyznanie oraz przyznające nagrody uznaniowe lub zapomogi, uwzględniając okoliczności uzasadniające przyznanie nagrody uznaniowej lub zapomogi, a także sprawność postępowania w tych sprawach.

Art. 456. 1. Żołnierzom zawodowym przysługują nagrody jubileuszowe w wysokości:

- 1) po 20 latach czynnej służby wojskowej – 75%,
- 2) po 25 latach czynnej służby wojskowej – 100%,
- 3) po 30 latach czynnej służby wojskowej – 150%,
- 4) po 35 latach czynnej służby wojskowej – 200%,
- 5) po 40 latach czynnej służby wojskowej – 300%

– miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, okresy wliczane do okresu czynnej służby wojskowej, od którego zależy nabycie prawa do nagrody jubileuszowej,

oraz tryb jej obliczania i wypłacania, sposób dokumentowania tych okresów oraz postępowania w przypadku zbiegu prawa do kilku nagród, a także termin wypłacania nagrody, uwzględniając okresy służby, pracy i nauki powodujące nabycie prawa do nagrody jubileuszowej i potrzeby Sił Zbrojnych. ,

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do sędziów sądów wojskowych oraz prokuratorów do spraw wojskowych, którym gratyfikacje jubileuszowe przysługują w wysokości i na zasadach określonych odpowiednio w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072) oraz ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze.

Art. 457. 1. Żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na stanowisko służbowe poza miejscowością stanowiącą siedzibę jednostki wojskowej lub wydzielonego pododdziału, w której żołnierz zajmował dotychczas stanowisko służbowe przysługują:

- 1) ryczałt z tytułu przeniesienia;
- 2) diety – za czas przejazdu i pierwszą dobę pobytu w nowym miejscu pełnienia służby;
- 3) ryczałt na pokrycie kosztów przejazdu z miejsca stałego zamieszkania do nowego miejsca pełnienia służby.

2. W przypadku przesiedlenia się żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 1, do nowego miejsca pełnienia służby, przysługują mu ponadto:

- 1) zasiłek osiedleniowy;
- 2) zwrot kosztów przewozu urządzeń domowych.

3. Należności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3 oraz ust. 2 pkt 1, przysługujące żołnierzowi zawodowemu pozostającemu w związku małżeńskim lub posiadającemu dzieci pozostające na jego utrzymaniu, ustala się z uwzględnieniem członków rodziny przesiedlających się z żołnierzem do nowego miejsca pełnienia służby.

4. Zasiłek osiedleniowy oraz zwrot kosztów przewozu urządzeń domowych nie przysługuje żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na stanowisko służbowe w miejscowości, w której żołnierz lub jego małżonek są właścicielami domu lub samodzielnego lokalu mieszkalnego albo jest on zameldowany na pobyt stały.

5. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do żołnierza zawodowego wyznaczonego na stanowisko służbowe poza granicami państwa.

6. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do żołnierza zawodowego, który przesiedlił się do innej miejscowości w związku ze zmianą stałego miejsca stacjonowania jednostki wojskowej lub wydzielonego pododdziału.

7. Żołnierzowi zawodowemu skierowanemu przez dowódcę jednostki wojskowej do wykonywania zadań służbowych poza stałym miejscem pełnienia służby, w kraju lub poza granicami państwa, przysługują następujące należności za podróże służbowe:

- 1) diety;
- 2) zwrot kosztów:
 - a) przejazdu na trasie od stałego miejsca pełnienia służby do miejscowości stanowiącej cel skierowania i z powrotem,
 - b) noclegów lub ryczałt za nocleg,
 - c) dojazdu środkami komunikacji miejscowej w formie ryczałtu;
- 3) zwrot innych niezbędnych i udokumentowanych wydatków poniesionych w związku ze skierowaniem.

8. Należności, o których mowa w ust. 7, nie przysługują żołnierzowi zawodowemu wykonującemu zadania służbowe w składzie załogi jednostki pływającej albo przebywającemu na tej jednostce – za czas wykonywania przez niego zadań służbowych na morzu i w portach.

9. Dieta nie przysługuje za czas pobytu w stałym miejscu pełnienia służby, miejscu zamieszkania lub na leczeniu w podmiocie leczniczym wykonującym działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne, a także jeżeli na podstawie odrębnych przepisów żołnierz otrzymał bezpłatne wyżywienie lub równoważnik pieniężny w zamian za wyżywienie.

10. Przepisów ust. 9 nie stosuje się do żołnierza zawodowego wykonującego zadania służbowe polegające na uczestniczeniu w ćwiczeniach i szkoleniach poligonowych, a także przebywającego poza stałym miejscem pełnienia służby w związku z czasową zmianą miejsca postoju jednostki wojskowej lub wydzielonego pododdziału.

11. Żołnierzowi zawodowemu wykonującemu zadania służbowe na terenie kraju przysługuje zwrot kosztów przejazdów do miejscowości zamieszkania w czasie wolnym od wykonywania czynności służbowych tylko wtedy, gdy spowoduje to zmniejszenie łącznych kosztów podróży, o których mowa w ust. 7. Warunek ten nie dotyczy żołnierza wykonującego zadania służbowe w okresie dłuższym niż 10 dni.

12. Zwrot kosztów noclegu lub ryczałt za nocleg, o których mowa w ust. 7 pkt 2 lit. b, nie przysługuje:

- 1) za czas przejazdu wagonem sypialnym lub z miejscami do leżenia oraz za czas pobytu w stałym miejscu pełnienia służby, zamieszkania lub zameldowania na pobyt stały;
- 2) w przypadku gdy z miejscowości stanowiącej cel podróży służbowej istnieje dogodnie połączenie komunikacyjne umożliwiające codzienny powrót do stałego miejsca pełnienia służby lub miejscowości zamieszkania albo zameldowania na pobyt stały;

- 3) w przypadku wykonywania zadań służbowych w porze nocnej albo zapewnienia żołnierzowi bezpłatnego noclegu;
- 4) w przypadkach określonych w ust. 10.

13. Ryczałt, o którym mowa w ust. 7 pkt 2 lit. c, nie przysługuje, jeżeli żołnierz odbywa podróż służbową pojazdem służbowym albo gdy nie ponosi kosztów, na których pokrycie przeznaczony jest ten ryczałt.

14. Kwotę należności przysługujących żołnierzowi zawodowemu z tytułu zagranicznej podróży służbowej zmniejsza się o kwotę środków pieniężnych otrzymanych od strony zagranicznej na cele związane z finansowaniem kosztów tej podróży.

15. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość oraz sposób i tryb przyznawania należności, o których mowa w ust. 1, 2 i 7, terminy i tryb ich wypłacania i rozliczania, a także rodzaje wydatków, o których mowa w ust. 7 pkt 3,
- 2) tryb wypłaty żołnierzom zawodowym zaliczek na cele związane z finansowaniem kosztów podróży służbowych,
- 3) sposób dokumentowania poniesionych kosztów,
- 4) sposób obliczania czasu podróży służbowej oraz sposób obliczania należności za przeniesienia i podróże służbowe

– uwzględniając charakter zadań żołnierza zawodowego odbywającego podróż służbową lub przeniesionego lub skierowanego do pełnienia służby w innej miejscowości oraz zróżnicowanie kosztów utrzymania, potrzebę zapewnienia warunków do prawidłowego wykonywania tych zadań oraz konieczność pokrycia zwiększonych kosztów utrzymania, jak również uwzględniając potrzebę uzależnienia wysokości należności od czasu trwania podróży i zwrotu rzeczywiście poniesionych wydatków, a także zapewniając sprawność postępowania w tych sprawach.

Art. 458. 1. Żołnierzowi zawodowemu przysługuje raz w roku prawo do gratyfikacji urlopowej.

2. Żołnierzowi zawodowemu powołanemu do zawodowej służby wojskowej w trakcie roku kalendarzowego gratyfikacja urlopowa za ten rok przysługuje, jeżeli pełnił służbę przez okres co najmniej 6 miesięcy kalendarzowych.

3. Przy ustalaniu wysokości gratyfikacji urlopowej uwzględnia się również małżonka, a także dzieci pozostające na utrzymaniu żołnierza zawodowego.

4. Wysokość gratyfikacji urlopowej na jedną osobę uwzględnianą przy ustalaniu jej wysokości nie może być niższa niż 35% najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego.

5. W przypadku zbiegu uprawnień do gratyfikacji urlopowej żołnierzy zawodowych pozostających w związku małżeńskim, przy ustalaniu wysokości gratyfikacji nie uwzględnia się małżonka, a dzieci pozostające na ich utrzymaniu uwzględnia się przy ustalaniu gratyfikacji tylko jednego z małżonków.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz terminy i tryb wypłacania gratyfikacji urlopowej, uwzględniając sprawność postępowania w tych sprawach oraz możliwość otrzymania przez żołnierza zawodowego gratyfikacji urlopowej przed urlopem.

Art. 459. 1. Żołnierzowi zawodowemu, któremu przez okres co najmniej 1 miesiąca dodatkowo powierzono czasowe pełnienie obowiązków służbowych w trybie określonym w art. 174, przysługuje dodatkowe wynagrodzenie.

2. Żołnierz zawodowy otrzymuje dodatkowe wynagrodzenie również za wykonywanie czynności powierzonych, które wykraczają poza zadania wynikające z zajmowanego przez niego stanowiska służbowego.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, wysokość oraz warunki i tryb wypłacania żołnierzom zawodowym dodatkowego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1 i 2, z uwzględnieniem czynności powierzonych wykraczających poza zadania wynikające z zajmowanych przez żołnierzy stanowisk służbowych, które uprawniają do dodatkowego wynagrodzenia, a także stawek oraz terminów jego wypłacania. Określając wysokość dodatkowego wynagrodzenia, rozporządzenie powinno uwzględniać charakter i zakres wykonywanych czynności, pracochłonność i stopień wykorzystania czasu pozasłużbowego niezbędnego przy ich wykonywaniu, a także kwalifikacje i doświadczenie żołnierza zawodowego niezbędne przy wykonywaniu tych czynności.

Art. 460. 1. Żołnierzowi zawodowemu przyznaje się świadczenie motywacyjne po osiągnięciu:

- 1) 25 lat służby wojskowej, ale nie więcej niż 28 lat i 6 miesięcy – w wysokości 1500 zł miesięcznie, albo
- 2) 28 lat i 6 miesięcy służby wojskowej – w wysokości 2500 zł miesięcznie.

2. Świadczenie motywacyjne przyznaje lub odmawia przyznania, w formie decyzji, organ o którym mowa w art. 481 na czas pełnienia służby w danej jednostce wojskowej.

3. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się żołnierzowi zawodowemu:

- 1) który w ostatniej opinii służbowej otrzymał ocenę ogólną niższą niż dobra;

- 2) przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne, dyscyplinarne lub o odpowiedzialności zawodowej do czasu prawomocnego zakończenia tego postępowania;
- 3) ukaranemu karą dyscyplinarną – do czasu jej zatarcia;
- 4) skazanemu wyrokiem sądu lub w stosunku do którego postępowanie karne zostało warunkowo umorzone – przez okres jednego roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, art. 467 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. Świadczenia motywacyjnego nie wypłaca się za okres:

- 1) korzystania z urlopu bezpłatnego;
- 2) przerw w wykonywaniu obowiązków służbowych, wymienionych w art. 468;
- 3) zawieszenia w czynnościach służbowych albo tymczasowego aresztowania;
- 4) zwolnienia z zajęć służbowych, o którym mowa w art. 289 ust. 1 pkt 1 i 3–6;
- 5) innej nieobecności trwającej co najmniej 1 miesiąc kalendarzowy.

6. Jeżeli po przyznaniu świadczenia motywacyjnego wystąpią okoliczności, o których mowa w ust. 3 i 5, wstrzymanie wypłaty świadczenia motywacyjnego następuje z dniem zaistnienia tych okoliczności. Wstrzymanie wypłaty świadczenia motywacyjnego następuje w formie dokumentu wydawanego dla celów ewidencyjnych przez organ, który przyznał to świadczenie.

7. Do ustalania wysokości świadczenia motywacyjnego przepis art. 447 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 461. 1. W okresie pozostawania w dyspozycji albo urlopu żołnierz zawodowy otrzymuje, z zastrzeżeniem art. 341 ust. 1–6, uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do żołnierza zawodowego, który został zwolniony ze stanowiska służbowego albo podlega zwolnieniu ze stanowiska służbowego w przypadkach wymienionych w art. 208 ust. 1 i 2 do czasu wyznaczenia na stanowisko służbowe, przeniesienia do dyspozycji albo zwolnienia z zawodowej służby wojskowej.

Art. 462. 1. W okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim żołnierz zawodowy otrzymuje 80% uposażenia.

2. Zwolnienie lekarskie obejmuje okres, o którym mowa w art. 263 ust. 1.

3. Jeżeli zwolnienie lekarskie obejmuje okres, w którym żołnierz zawodowy jest zwolniony od zajęć służbowych z powodu:

- 1) wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby,

- 2) choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej,
- 3) wypadku w drodze do miejsca pełnienia służby lub w drodze powrotnej ze służby,
- 4) choroby przypadającej w czasie ciąży,
- 5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów,
- 6) oddania krwi lub jej składników w jednostkach organizacyjnych publicznej służby krwi lub z powodu badania lekarskiego dawców krwi,
- 7) przebywania na obserwacji w podmiocie leczniczym w wyniku skierowania przez wojskową komisję lekarską,
- 8) stwierdzenia zakażenia lub zachorowania na chorobę, o której mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, przy czym stwierdzone zakażenie lub zachorowanie powstało w związku z wykonywaniem zadań służbowych w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii z powodu tej choroby

– zachowuje on prawo do 100% uposażenia.

4. Prawo do 100% uposażenia przysługuje również wtedy, gdy żołnierz został zwolniony od zajęć służbowych:

- 1) podczas skierowania żołnierza zawodowego do pełnienia służby poza granicami państwa;
- 2) w wyniku popełnienia przez inną osobę umyślnego czynu zabronionego w związku z wykonywaniem przez żołnierza zawodowego czynności służbowych, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ;
- 3) na skutek czynów o charakterze bohaterskim dokonanych w szczególnie niebezpiecznych warunkach, z wykazaniem wyjątkowej odwagi, z narażeniem życia lub zdrowia, w obronie prawa, nienaruszalności granic państwowych, życia, mienia lub bezpieczeństwa obywateli;
- 4) na skutek podlegania obowiązkowej kwarantannie, izolacji lub izolacji w warunkach domowych, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, jeżeli podleganie tej kwarantannie lub izolacji powstało w związku z wykonywaniem zadań służbowych w okresie ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii z powodu tej choroby.

5. Wykonywanie zadań służbowych, o których mowa w ust. 3 pkt 8 i ust. 4 pkt 4, stwierdza w rozkazie dowódca jednostki wojskowej.

6. Związek zwolnienia od zajęć służbowych z czynami, o których mowa w ust. 4 pkt 3, stwierdza, w drodze decyzji, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełni służbę.

7. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, żołnierzowi zawodowemu przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego.

Art. 463. 1. Podstawę uposażenia, o którym mowa w art. 462, stanowi uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne żołnierzowi zawodowemu na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość.

2. Przy obliczaniu uposażenia za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim przyjmuje się, że uposażenie za jeden dzień przebywania na zwolnieniu lekarskim stanowi 1/30 uposażenia, o którym mowa w ust. 1.

3. Potrącenia z uposażenia w związku z przebywaniem żołnierza zawodowego na zwolnieniu lekarskim w danym miesiącu dokonuje się z mocy prawa z uposażenia przysługującego w następnym miesiącu kalendarzowym lub z należności określonych art. 469 i art. 470 pkt 2–4.

Art. 464. 1. Środki finansowe uzyskane z tytułu zmniejszenia uposażeń żołnierzy zawodowych w okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim przeznacza się w całości na nagrody uznaniowe za wykonywanie zadań służbowych w zastępstwie żołnierzy zawodowych przebywających na zwolnieniach lekarskich.

2. Środki finansowe, o których mowa w ust. 1, zwiększają fundusz na nagrody uznaniowe i zapomogi.

3. Rozdział środków finansowych, o których mowa w ust. 1, odbywa się po zakończeniu okresu rozliczeniowego, trwającego nie krócej niż 1 miesiąc kalendarzowy i nie dłużej niż 3 miesiące kalendarzowe, przy czym wybór okresu rozliczeniowego uzależnia się od wielkości środków finansowych uzyskanych z tytułu zmniejszenia uposażeń żołnierzy zawodowych.

Art. 465. 1. Żołnierzowi zawodowemu, któremu udzielono:

- 1) zwolnienia od zajęć służbowych w przypadku konieczności sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny, o którym mowa w art. 294 ust. 15, przysługuje 80%,
- 2) urlopu okolicznościowego w związku ze sprawowaniem opieki nad najbliższym członkiem rodziny, o którym mowa w art. 294 ust. 16, przysługuje 75%

– uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość oraz inne należności pieniężne.

2. W okresie urlopu rodzicielskiego żołnierz zawodowy otrzymuje:

- 1) 100% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 461 ust. 1, za okres do:
 - a) 6 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 182^{1a} § 1 pkt 1 i art. 183 § 4 pkt 1 Kodeksu pracy,
 - b) 8 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadkach, o których mowa w art. 182^{1a} § 1 pkt 2 i art. 183 § 4 pkt 2 Kodeksu pracy,
 - c) 3 tygodni urlopu rodzicielskiego, w przypadku, o którym mowa w art. 183 § 4 pkt 3 Kodeksu pracy;
- 2) 60% miesięcznego uposażenia, o którym mowa w art. 461 ust. 1, za okres urlopu rodzicielskiego przypadający po okresach, o których mowa w pkt 1.

3. W przypadku złożenia przez żołnierza zawodowego, nie później niż 21 dni po porodzie, wniosku o udzielenie bezpośrednio po urlopie macierzyńskim, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze, za cały okres odpowiadający okresowi urlopu macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego żołnierz otrzymuje 80% uposażenia, o którym mowa w art. 461 ust. 1.

4. W przypadku gdy wysokość uposażenia żołnierza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych, obliczonego zgodnie z ust. 1–3, jest niższa niż kwota świadczenia rodzicielskiego, określonego w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, kwotę uposażenia żołnierza pomniejszonego o zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych podwyższa się do wysokości świadczenia rodzicielskiego.

5. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do żołnierza zawodowego, który, nie później niż 21 dni po przyjęciu dziecka na wychowanie i wystąpieniu do sądu opiekuńczego z wnioskiem o wszczęcie postępowania w sprawie przysposobienia dziecka lub po przyjęciu dziecka na wychowanie jako rodzina zastępcza, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej, złoży wniosek o udzielenie bezpośrednio po urlopie na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze.

6. Żołnierzowi zawodowemu, który z uwagi na wniosek złożony w trybie ust. 3 albo 5 otrzymał 80% uposażenia, o którym mowa w ust. 3, w przypadku rezygnacji z urlopu rodzicielskiego w pełnym wymiarze albo rezygnacji z urlopu rodzicielskiego albo w wymiarze, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, przysługuje jednorazowe wyrównanie otrzymywanego uposażenia, o którym mowa w ust. 3, do wysokości 100%, pod warunkiem niepobrania uposażenia za okres odpowiadający okresom tych urlopów.

7. Należności pieniężne określone w art. 453, art. 456, art. 469, art. 470 pkt 1–3 oraz art. 471–art. 473, przysługujące żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 1–5, art. 209 ust. 3 pkt 2, art. 299 oraz art. 462, albo członkom jego rodziny wypłaca się w ustalonej

wysokości, z uwzględnieniem pełnej kwoty uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego żołnierzowi na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym oraz zmian mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość.

Art. 466. 1. Żołnierzowi zawodowemu skierowanemu na studia lub naukę oraz na staż, kurs lub specjalizację w kraju lub za granicą przysługuje uposażenie zasadnicze wraz z dodatkami o charakterze stałym, należne na stanowisku służbowym zajmowanym bezpośrednio przed skierowaniem, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian mających wpływ na prawo do uposażenia lub jego wysokość.

2. Żołnierzowi zawodowemu skierowanemu na studia lub naukę oraz na staż, kurs lub specjalizację za granicą przysługuje uposażenie, o którym mowa w ust. 1, oraz mogą być przyznane:

- 1) stypendium miesięczne na pokrycie kosztów utrzymania za granicą;
- 2) zwrot kosztów zakwaterowania;
- 3) jednorazowy zwrot uzasadnionych wydatków rzeczowych związanych z przygotowaniem pracy dyplomowej, doktorskiej lub habilitacyjnej;
- 4) zwrot kosztów przejazdów i dojazdów;
- 5) zwrot opłat wizowych.

3. Należności określone w ust. 2 nie przysługują lub podlegają odpowiedniemu obniżeniu, jeżeli państwo przyjmujące żołnierza zawodowego na studia lub naukę oraz na staż, kurs lub specjalizację za granicą pokrywa je w całości lub w części z własnych środków finansowych.

4. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, wysokość, tryb, terminy i sposób wypłacania należności, o których mowa w ust. 2, oraz jednostki wojskowe właściwe w sprawie wypłacania tych należności, zapewniając, aby wysokość należności odpowiadała miesięcznym kosztom utrzymania żołnierza i wysokością kosztów poniesionych przez żołnierza, a także kierując się potrzebą umożliwienia zwiększenia stypendium w przypadku poniesienia przez żołnierza dodatkowych kosztów, jak również uwzględniając sprawność postępowania w tych sprawach.

Art. 467. 1. Żołnierzowi zawodowemu, który został zawieszony w czynnościach służbowych albo tymczasowo aresztowany, zawiesza się od najbliższego terminu płatności połowę ostatnio otrzymanego uposażenia zasadniczego oraz wypłatę dodatków o charakterze stałym, a także wypłatę należności pieniężnych, o których mowa w art. 469 i art. 470.

2. W przypadku umorzenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego albo uniewinnienia prawomocnym wyrokiem sądu lub orzeczeniem dyscyplinarnym żołnierz zawodowy otrzymuje zawieszoną część uposażenia oraz zawieszono należności pieniężne,

wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia, w którym uposażenie lub inna należność pieniężna stały się wymagalne, choćby umorzenie lub uniewinnienie nastąpiło po zwolnieniu żołnierza z zawodowej służby wojskowej.

Art. 468. 1. Żołnierzowi zawodowemu, który samowolnie opuścił miejsce pełnienia zawodowej służby wojskowej lub poza nim pozostaje albo odmawia pełnienia służby lub wykonania obowiązku wynikającego z tej służby, zawiesza się od najbliższego terminu płatności wypłatę uposażenia oraz innych należności pieniężnych. W przypadku uznania nieobecności za usprawiedliwioną wypłaca się żołnierzowi zawieszone uposażenie i inne należności pieniężne.

2. Za każdy dzień nieusprawiedliwionej nieobecności żołnierz zawodowy traci prawo do 1/30 części miesięcznego uposażenia. Jeżeli żołnierz pobrał już uposażenie za ten czas, odpowiednią kwotę uposażenia potrąca się przy najbliższej jego wypłacie.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku stwierdzenia zawinionej przez żołnierza zawodowego niemożności wykonywania zadań służbowych.

Art. 469. 1. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, odprawa w wysokości:

- 1) po 1 roku służby – 100%,
- 2) po 5 latach służby – 200%,
- 3) po 10 latach służby – 300%

– kwoty uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia służby.

2. Wysokość odprawy, o której mowa w ust. 1 pkt 3, ulega zwiększeniu o 20% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej ponad 10 lat, nie więcej jednak niż do wysokości 600%.

3. Do okresu zawodowej służby wojskowej, o którym mowa w ust. 1 i 2, zalicza się okresy pełnienia nieprzerwanej czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem okresów zawieszenia w czynnościach służbowych lub tymczasowego aresztowania, chyba że prawomocnym orzeczeniem postępowanie karne lub dyscyplinarne, będące przyczyną zawieszenia lub aresztowania, zostało umorzone albo żołnierz został uniewinniony na podstawie prawomocnego wyroku lub orzeczenia o uniewinnieniu w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej wskutek niewyznaczenia na stanowisko służbowe w czasie pozostawania w dyspozycji albo niewyznaczenia na stanowisko służbowe na kolejną kadencję, przysługuje odprawa w wysokości 600% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym.

5. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 136 ust. 1 pkt 5, 11 i 16 oraz art. 235 pkt 6 albo wskutek wypowiedzenia przez żołnierza stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej, jeżeli pełnił on zawodową służbę wojskową przez okres krótszy niż 10 lat – przysługuje 50% kwoty odprawy, o której mowa w ust. 1 i 2.

6. Odprawa nie przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 136 ust. 1 pkt 6, 7 i 9 oraz art. 235 pkt 5.

7. Okresu pełnienia zawodowej służby wojskowej nie wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależy prawo do odprawy pieniężnej w związku z przejściem na rentę lub emeryturę przysługującej na podstawie przepisów prawa pracy.

Art. 470. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, niezależnie od odprawy, o której mowa w art. 469, przysługują następujące należności pieniężne:

- 1) przez okres jednego roku po zwolnieniu ze służby wypłacane co miesiąc świadczenie pieniężne w wysokości kwoty uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia służby;
- 2) ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, w tym za dodatkowy urlop wypoczynkowy, z wyjątkiem urlopu, o którym mowa w art. 294 ust. 2, niewykorzystany w roku zwolnienia ze służby, oraz za lata poprzednie;
- 3) dodatkowe uposażenie roczne za rok, w którym nastąpiło zwolnienie ze służby;
- 4) gratyfikacja urlopowa niewykorzystana w roku zwolnienia ze służby;
- 5) zwrot kosztów jednorazowego przejazdu żołnierza i członków jego rodziny oraz zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego do obranego przez żołnierza miejsca zamieszkania w kraju – w wysokości i na zasadach określonych jak dla żołnierzy zawodowych przeniesionych do pełnienia służby w innej miejscowości.

Art. 471. 1. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 470 pkt 1, przysługuje żołnierzowi, z zastrzeżeniem ust. 2–4, który pełnił nieprzerwanie zawodową służbę wojskową przez okres co najmniej 15 lat. Przepis art. 469 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 470 pkt 1, przysługuje również żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, który pełnił zawodową służbę wojskową przez okres krótszy niż 15 lat, jeżeli został zwolniony wskutek:

- 1) orzeczenia przez wojskową komisję lekarską niezdolności do pełnienia zawodowej służby wojskowej, w przypadku gdy utrata tej zdolności została spowodowana wypadkiem pozostającym w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej albo chorobą powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej;
- 2) niewyznaczenia na stanowisko służbowe w czasie pozostawania w dyspozycji;
- 3) niewyznaczenia na stanowisko służbowe.

3. W przypadku zbiegu uprawnień do świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 470pkt 1, i świadczenia emerytalnego żołnierzowi przysługuje, według jego wyboru, tylko jedno z tych świadczeń.

4. W przypadku zbiegu uprawnień przysługujących sędziemu sądu wojskowego, prokuratorowi do spraw wojskowych, przeniesionym w stan spoczynku do świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 470 pkt 1, i uposażenia w stanie spoczynku, żołnierzowi przysługuje, według jego wyboru, tylko jedno z tych świadczeń.

5. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 470 pkt 1, nie przysługuje żołnierzowi w przypadkach, o których mowa w art. 467 ust. 5 i 6.

6. Żołnierz zawodowy, który otrzymał świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 470pkt 1, nie może ponownie nabyć do niego prawa.

7. Żołnierz, który posiada uprawnienia do świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 470 pkt 1, może je pobrać jednorazowo z góry za cały należny okres.

8. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w art. 470pkt 1, wypłaca się żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej w terminach określonych w art. 452 ust. 1, a w przypadku gdy żołnierz wystąpił o wypłatę tego świadczenia, za cały należny okres jednorazowo z góry, nie później niż w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku w tej sprawie.

9. Wypłaty świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 470 pkt 1, zwrotu kosztów jednorazowego przejazdu żołnierza i członków jego rodziny oraz zwrotu kosztów przewozu urządzenia domowego do obranego przez żołnierza miejsca zamieszkania w kraju dokonuje wojskowy organ emerytalny właściwy dla adresu miejsca pobytu stałego żołnierza, a w przypadku braku takiego adresu – organ emerytalny właściwy dla adresu pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące.

10. Zwrotu kosztów jednorazowego przejazdu żołnierza i członków jego rodziny oraz zwrotu kosztów przewozu urządzenia domowego do obranego przez żołnierza miejsca zamieszkania w kraju dokonuje się na jego wniosek złożony w okresie 3 lat od dnia zwolnienia żołnierza z zawodowej służby wojskowej.

11. Wypłaty należności, o których mowa w ust. 8, dokonuje się na pisemny wniosek żołnierza zawodowego, na podstawie decyzji wojskowego organu emerytalnego właściwego dla adresu miejsca pobytu stałego żołnierza, a w przypadku braku takiego, – organu emerytalnego właściwego dla adresu miejsca pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące.

12. Należności pieniężne, związane ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, inne niż wymienione w art. 470 pkt 1 i 5, wypłaca się na podstawie decyzji dowódcy, o którym mowa w art. 481.

13. Ekwiwalent pieniężny za jeden dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego wynosi 1/22 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia zawodowej służby wojskowej.

Art. 472. W przypadku wypowiedzenia przez żołnierza zawodowego stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej w okresie 12 miesięcy od dnia objęcia przez tego żołnierza zawodowego wyższego stanowiska służbowego albo stanowiska służbowego o tym samym stopniu etatowym, lecz z wyższą grupą uposażenia podstawę wymiaru należności, o których mowa w art. 469 oraz art. 470 pkt 1 i 2, ustala się, przyjmując uposażenie należne żołnierzowi na poprzednio zajmowanym stanowisku służbowym.

Art. 473. 1. W przypadku śmierci żołnierza zawodowego przysługuje odprawa pośmiertna w takiej wysokości, w jakiej przysługiwałaby temu żołnierzowi, na podstawie art. 469 ust. 1 i 2, odprawa przy zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej oraz należności pieniężne określone w art. 470 pkt 2–5.

2. Należności pieniężne, o których mowa w ust. 1, przysługują małżonkowi, a w przypadku braku małżonka – kolejno: dzieciom, rodzicom, dziadkom, wnukom albo rodzeństwu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy żołnierz zawodowy został uznany za zmarłego lub zaginął.

4. Podstawę obliczenia należności pieniężnych, o których mowa w ust. 3, stanowi uposażenie należne żołnierzowi zawodowemu na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym przed zaginięciem lub uznaniem za zmarłego, z uwzględnieniem zmian mających wpływ na wysokość uposażenia.

Art. 474. 1. W przypadku śmierci żołnierza zawodowego, niezależnie od należności pieniężnych określonych w art. 473, przysługuje zasiłek pogrzebowy w wysokości:

- 1) 4000 zł – jeżeli koszty pogrzebu ponosi małżonek, dzieci, wnuki, rodzice lub rodzeństwo;
- 2) kosztów rzeczywiście poniesionych, nie wyższych jednak niż kwota określona w pkt 1 – jeżeli koszty pogrzebu poniosła inna osoba.

2. Jeżeli śmierć żołnierza zawodowego nastąpiła wskutek wypadku pozostającego w związku z zawodową służbą wojskową, koszty jego pogrzebu pokrywa się z części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

3. W przypadku pokrycia kosztów pogrzebu żołnierza zawodowego z części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej, osobom wymienionym w ust. 1 pkt 1 przysługuje zasiłek pogrzebowy w wysokości 50%.

Art. 475. Przepisy art. 474 stosuje się odpowiednio w przypadku śmierci żołnierza zawodowego, po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z wykonywaniem zadań służbowych.

Art. 476. 1. W przypadku śmierci członka rodziny żołnierza zawodowego osobie, która pokryła koszty pogrzebu, przysługuje zasiłek pogrzebowy w wysokości:

- 1) 4000 zł – jeżeli koszty pogrzebu ponosi żołnierz zawodowy;
- 2) kosztów rzeczywiście poniesionych, nie wyższych jednak niż kwota określona w pkt 1 – jeżeli koszty pogrzebu pokryła inna osoba.

2. Zasiłek pogrzebowy, o którym mowa w ust. 1, przysługuje w związku z pokryciem kosztów pogrzebu następujących członków rodziny żołnierza zawodowego:

- 1) małżonka albo byłego małżonka żołnierza, wobec którego w dniu śmierci żołnierz był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych;
- 2) dziecka własnego żołnierza, dziecka jego małżonka, dziecka przysposobionego i przyjętego na wychowanie, w tym w ramach rodziny zastępczej, albo innego dziecka, którego opiekunem prawnym został ustanowiony żołnierz lub jego małżonek;
- 3) rodziców i byłych prawnych opiekunów żołnierza albo jego małżonka.

Art. 477. 1. Pogrzeb żołnierza zawodowego organizuje i jego koszty pokrywa dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełnił ostatnio służbę wojskową, do wysokości pięciokrotności kwoty najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego obowiązującej w dniu śmierci żołnierza.

2. Niezależnie od wysokości kosztów pogrzebu, o których mowa w ust. 1, dodatkowo pokrywa się koszty związane z przewozem zwłok do miejscowości, w której zmarły żołnierz zawodowy ma być pochowany.

Art. 478. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób dokumentowania uprawnień do zasiłków pogrzebowych, o których mowa w art. 474 oraz art. 476, a także warunki i tryb pokrywania kosztów pogrzebu żołnierza zawodowego z części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej, dokumenty wymagane przy wypłacie zasiłku, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach oraz mając na uwadze rodzaj wydatków składających się na koszty pogrzebu.

Art. 479. 1. Żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa przysługuje uposażenie zasadnicze ustalone z uwzględnieniem grupy uposażenia określonej dla stanowiska służbowego, na jakie został wyznaczony do pełnienia służby poza granicami państwa.

2. Żołnierzowi zawodowemu skierowanemu do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa przysługuje uposażenie zasadnicze ustalone z uwzględnieniem grupy uposażenia według stanowiska służbowego zajmowanego przed skierowaniem.

3. Żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 1, w czasie zajmowania stanowiska służbowego poza granicami państwa przysługują, wypłacane w walucie polskiej lub obcej:

- 1) należność zagraniczna – na pokrycie zwiększonych kosztów związanych z pełnieniem obowiązków i funkcji poza granicami państwa, ustalona odpowiednio do zakresu ich pełnienia oraz kosztów utrzymania poza granicami państwa;
- 2) jednorazowy zasiłek adaptacyjny – w przypadku wyznaczenia na okres powodujący zmianę miejsca zamieszkania.

4. Żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 2, w czasie wykonywania zadań służbowych poza granicami państwa przysługuje, wypłacana w walucie polskiej lub obcej, należność zagraniczna, ustalona odpowiednio do rangi pełnionej funkcji i zakresu wykonywanych obowiązków służbowych, warunków zagrożenia utraty zdrowia lub życia występujących w miejscu pełnienia służby poza granicami państwa, a także uciążliwości wynikających z trudnych warunków klimatycznych lub zakwaterowania.

5. Żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 1 i 2, przebywającemu w strefie działań wojennych przysługuje dodatek wojenny.

6. Żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 1 i 2, mogą być przyznane inne należności pieniężne, odpowiednio do warunków pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa.

7. Kwotę należności zagranicznej wynikającą z ust. 3 pkt 1 – zmniejsza się o kwotę środków pieniężnych wypłacanych miesięcznie żołnierzowi zawodowemu na podstawie przepisów obowiązujących w organizacji międzynarodowej, międzynarodowej strukturze wojskowej lub w siłach zbrojnych albo w innych strukturach obronnych państw obcych. W przypadku, gdy wypłacane żołnierzowi zawodowemu środki pieniężne są wyższe od kwoty należności zagranicznej, należność ta nie przysługuje.

8. Kwotę należności zagranicznej wynikającą z ust. 4 – zmniejsza się o kwotę środków pieniężnych wypłacanych miesięcznie żołnierzowi zawodowemu na podstawie przepisów obowiązujących w organizacji międzynarodowej lub w siłach wielonarodowych. W przypadku, gdy wypłacane żołnierzowi zawodowemu środki pieniężne są wyższe od kwoty należności zagranicznej, należność ta nie przysługuje. Przy ustalaniu wysokości środków pieniężnych wypłacanych żołnierzowi zawodowemu nie uwzględnia się środków przeznaczonych na zakwaterowanie i wyżywienie.

9. Żołnierz zawodowy jest obowiązany poinformować na piśmie dowódcę jednostki wojskowej właściwego w sprawie wypłaty należności zagranicznej, o środkach pieniężnych wypłacanych mu miesięcznie przez organizację międzynarodową, międzynarodową strukturę wojskową, siły zbrojne albo inne struktury obronne państw obcych albo siły wielonarodowe.

10. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyznawania i wypłacania należności, o których mowa w ust. 3–5 oraz mnożniki najniższego uposażenia zasadniczego stosowane przy ich obliczaniu, rodzaje, a także tryb przyznawania i wypłacania innych należności pieniężnych, w tym stawki tych należności, o których mowa w ust. 6, przysługujących żołnierzom zawodowym wyznaczonym albo skierowanym do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach, walut, w których te należności będą wypłacane oraz biorąc pod uwagę charakter i warunki pełnienia służby poza granicami państwa.

Art. 480. 1. Z uposażenia żołnierza zawodowego mogą być dokonywane potrącenia w granicach i na zasadach określonych w przepisach o wynagrodzeniu za pracę.

2. Przez uposażenie, o którym mowa w ust. 1, należy rozumieć uposażenie wymienione w art. 443, dodatkowe uposażenie roczne, o którym mowa w art. 454, dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w art. 459, odprawę z tytułu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, o której mowa w art. 469, i należności pieniężne wymienione w art. 470 ust. 1 i 2.

3. Z uposażenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się potrąceń na podstawie prawomocnego orzeczenia o wymierzeniu kary pieniężnej, wydanego w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Odprawa z tytułu zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, o której mowa w art. 467, podlega egzekucji wyłącznie na zaspokojenie zaległych świadczeń alimentacyjnych, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z ust. 1.

5. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do zaliczek pobranych przez żołnierza zawodowego do rozliczenia, które potrąca się z uposażenia, i innych należności, o których mowa w art. 444, w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń dokonywanych z innych tytułów.

Art. 481. 1. Organami właściwymi w sprawach określonych w przepisach niniejszego rozdziału są dowódcy jednostek wojskowych zajmujący stanowiska służbowe dowódcy batalionu lub równorzędne, o których mowa w ust. 3, albo wyższe – w stosunku do wszystkich żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową w podległej jednostce wojskowej, z wyjątkiem tego dowódcy i jego zastępcy.

2. W stosunku do dowódców jednostek wojskowych i ich zastępców oraz żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową w jednostkach wojskowych, których

dowódcy zajmują stanowisko niższe niż określone w ust. 1, właściwymi organami są bezpośredni przełożeni dowódców tych jednostek.

3. Stanowiskami służbowymi równorzędnymi stanowisku dowódcy batalionu są stanowiska:

- 1) dowódcy dywizjonu lub eskadry;
- 2) inne stanowiska dowódców jednostek wojskowych, jeżeli stanowiska te zostały zaszerogowane do stopnia etatowego co najmniej majora (komandora podporucznika).

Rozdział 2

Uposażenie i inne należności pieniężne żołnierzy niebędących żołnierzami zawodowymi

Art. 482. 1. Uposażenie żołnierzy składa się z uposażenia zasadniczego i dodatków.

2. Inne należności pieniężne obejmują:

- 1) nagrody i zapomogi;
- 2) należności za podróże służbowe;
- 3) należności w związku ze zwolnieniem z czynnej służby wojskowej;
- 4) zasiłki pogrzebowe, odprawy pośmiertne, zwrot kosztów pogrzebu, zwrot kosztów przewozu zwłok do miejscowości, w której zmarły żołnierz ma być pochowany.

Art. 483. 1. Żołnierzom mogą być przyznawane:

- 1) nagrody – w szczególności w związku z przejawianiem inicjatywy w służbie albo wykonywaniem zadań służbowych wymagających szczególnie dużego nakładu pracy, w tym poza określonym czasem służby, w skróconych terminach lub w warunkach szczególnie utrudnionych;
- 2) zapomogi – w przypadku zdarzeń losowych, klęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci członka rodziny oraz innych przyczyn powodujących istotne pogorszenie warunków materialnych.

2. W przypadku zaginięcia żołnierza w związku z wykonywaniem zadań służbowych lub śmierci żołnierza Minister Obrony Narodowej może przyznać zapomogę małżonkowi, a w przypadku braku małżonka dzieciom pozostającym na utrzymaniu żołnierza. W przypadku braku małżonka i dzieci pozostających na utrzymaniu żołnierza, zapomogę Minister Obrony Narodowej może przyznać rodzicom żołnierza.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do małżonka, dzieci pozostających na utrzymaniu żołnierza lub rodziców żołnierza, który zmarł w ciągu 3 lat po zwolnieniu z czynnej służby wojskowej, w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej.

4. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Minister Obrony Narodowej może przyznać zapomogę byłemu żołnierzowi, który został zwolniony z czynnej służby wojskowej

wskutek ustalenia przez wojskową komisję lekarską trwałej lub czasowej niezdolności do służby wojskowej, w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej.

5. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego i ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, warunki tworzenia i wysokość funduszy na nagrody i zapomogi, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia prawidłowej gospodarki finansowej oraz sprawności postępowania w tych sprawach.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznawania żołnierzom nagród i zapomóg oraz zapomóg w sytuacjach, o których mowa w ust. 2–4, sposób i terminy wypłaty zapomóg, dokumenty stanowiące podstawę przyznania zapomogi, uwzględniając okoliczności uzasadniające przyznanie nagrody lub zapomogi, właściwość przelożonych oraz konieczność zapewnienia sprawnego postępowania w tych sprawach.

Art. 484. 1. Żołnierzowi delegowanemu do wykonywania zadań służbowych poza stałym miejscem odbywania służby przysługują należności za podróże służbowe.

2. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przyznawania należności za podróże służbowe i sposób ustalania ich wysokości, sposób obliczania czasu podróży służbowej oraz rodzaj należności oraz terminy i tryb ich wypłaty z uwzględnieniem, konieczności zapewnienia sprawnego postępowania w tych sprawach i prawidłowej gospodarki finansowej.

Art. 485. Z tytułu pełnienia służby wojskowej żołnierz otrzymuje tylko jedno uposażenie określone w ustawie.

Art. 486. 1. Prawo do uposażenia powstaje z dniem stawienia się żołnierza do pełnienia służby w określonym miejscu.

2. Uposażenie wypłaca się z góry.

3. Żołnierzowi rezerwy oraz żołnierzowi pełniącemu terytorialną służbę wojskową uposażenie wypłaca się z dołu w terminie 10 dni po zakończeniu pełnienia służby.

4. Dowódca jednostki wojskowej może, na wniosek żołnierza, o którym mowa w ust. 3, wypłacić zaliczkę na poczet przyszłego uposażenia w przypadku odbywania ćwiczeń wojskowych lub pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie, gdy planowany jednorazowy okres tych ćwiczeń lub pełnienia tej służby przekracza 5 dni – do wysokości stanowiącej równowartość kwoty należnej za okres do 5 dni ćwiczeń lub pełnienia służby.

5. W przypadku zwolnienia z ćwiczeń wojskowych lub pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie przed upływem 5 dni zaliczka podlega zwrotowi za dni nie odbytych ćwiczeń wojskowych lub pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie.

6. Zmiana wysokości uposażenia następuje z dniem powstania okoliczności uzasadniających tę zmianę.

7. Jeżeli prawo do uposażenia powstało lub zmiana wysokości uposażenia nastąpiła w określonym dniu miesiąca kalendarzowego, uposażenie za każdy następny dzień do końca tego miesiąca oblicza się w wysokości 1/30 części miesięcznego uposażenia.

Art. 487. 1. Prawo do uposażenia wygasa z ostatnim dniem miesiąca, w którym żołnierz:

- 1) został zwolniony ze służby wojskowej;
- 2) zmarł lub zaginął.

2. Prawo do uposażenia żołnierzy odbywających ćwiczenia wojskowe wygasa z dniem zwolnienia ze służby wojskowej.

3. Prawo do uposażenia żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową rotacyjnie wygasa z ostatnim dniem jednorazowego okresu tych ćwiczeń.

Art. 488. 1. Uposażenie i inne należności pieniężne pobrane przez żołnierza, przysługujące mu według zasad obowiązujących w dniu wypłaty, nie podlegają zwrotowi, jeżeli przepisy nie stanowią inaczej.

2. Uposażenie zasadnicze przysługuje w stawkach miesięcznych lub dziennych, w zależności od rodzaju odbywanej lub pełnionej służby wojskowej.

Art. 489. 1. Żołnierzom odbywającym ćwiczenia wojskowe oraz żołnierzom pełniącym służbę w aktywnej rezerwie przysługuje odpowiednio za każdy dzień trwania tych ćwiczeń albo pełnienia służby uposażenie zasadnicze według stopnia etatowego zajmowanego stanowiska służbowego.

2. Żołnierzom, o których mowa w ust. 1, do czasu wyznaczenia na stanowisko służbowe przysługuje uposażenie zasadnicze według posiadanego stopnia wojskowego.

3. Żołnierzom, o których mowa w ust. 1, wyznaczonym na stanowiska służbowe przewidziane w etatach jako stanowiska dowódcze, dowódca jednostki wojskowej przyznaje dodatek funkcyjny w wysokości do 15% uposażenia zasadniczego przysługującego żołnierzowi.

4. Żołnierzom, o których mowa w ust. 1, mogą być przyznawane dodatki do uposażenia, uzasadnione szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej, przewidziane dla żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową.

5. Pobieranie uposażenia, o którym mowa w ust. 1, powoduje zawieszenie na ten czas prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Art. 490. 1. Żołnierzom pełniącym terytorialną służbę wojskową rotacyjnie przysługuje za każdy dzień trwania tej służby uposażenie zasadnicze i dodatki. Przepis art. 489 stosuje się odpowiednio.

2. Żołnierzom pełniącym terytorialną służbę wojskową przysługuje za każdy miesiąc kalendarzowy pełnienia tej służby dodatek za gotowość bojową, wypłacany do 10 dnia następnego miesiąca.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 2, nie przysługuje za miesiąc kalendarzowy, w którym żołnierz nie stawiał się do terytorialnej służby wojskowej pełnionej rotacyjnie lub nie pełnił jej z przyczyn nieusprawiedliwionych w pełnym wymiarze ustalonego czasu trwania lub nie stawiał się z przyczyn nieusprawiedliwionych do pełnienia terytorialnej służby wojskowej w trybie natychmiastowego stawiennictwa. Decyzję w zakresie uznania przyczyn nieobecności za usprawiedliwione lub nieusprawiedliwione podejmuje dowódca jednostki wojskowej.

4. Wysokość dodatku za gotowość bojową ustala się na poziomie nie niższym niż 10% najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego.

Art. 491. 1. W przypadku śmierci żołnierza, o którym mowa w art. 489 i art. 490 oraz żołnierza pełniącego dobrowolną zasadniczą służbę wojskową, koszty pogrzebu są pokrywane z budżetu państwa, z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.

2. Zwrot kosztów przewozu zwłok do miejscowości, w której zmarły żołnierz ma być pochowany następuje w wysokości rzeczywiście poniesionych kosztów.

3. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz odbywał ostatnio służbę wojskową, organizuje pogrzeb i pokrywa jego koszty do wysokości 5-krotnej kwoty najniższego uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego obowiązującej w dniu śmierci żołnierza.

4. Członkom rodziny zmarłego żołnierza przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości jednomiesięcznego uposażenia, a jeżeli śmierć nastąpiła wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową – w wysokości trzymiesięcznego uposażenia.

5. Do obliczenia wysokości odprawy, o której mowa w ust. 4, przyjmuje się najniższą stawkę uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego w odpowiednim stopniu wojskowym obowiązującego w dniu śmierci żołnierza. Do obliczenia wysokości odprawy dla żołnierzy posiadających stopień wojskowy szeregowego (marynarza) przyjmuje się uposażenie przewidziane dla stopnia wojskowego starszego szeregowego (starszego marynarza).

6. Odprawę, o której mowa w ust. 4, wypłaca się małżonkowi, dzieciom, rodzicom lub rodzeństwu zmarłego żołnierza.

Art. 492. Przepisy art. 491 stosuje się odpowiednio w przypadku śmierci żołnierza, o którym mowa w art. 489 i art. 490 oraz żołnierza pełniącego dobrowolną zasadniczą służbę

wojskową, po zwolnieniu ze służby wojskowej, w następstwie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą wojskową.

Art. 493. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) stawki uposażenia zasadniczego żołnierzy odbywających ćwiczenia wojskowe, żołnierzy pełniących służbę w aktywnej rezerwie oraz żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową rotacyjnie, w kwotach dziennych – uwzględniając różne rodzaje służby wojskowej, a także stopień etatowy zajmowanego stanowiska służbowego lub posiadany stopień wojskowy;
- 2) wysokość dodatków do uposażenia zasadniczego – uwzględniając takie same rozwiązania dla wszystkich żołnierzy niezależnie od rodzaju odbywanej lub pełnionej służby wojskowej.

Art. 494. 1. W okresie choroby, urlopu i zwolnienia od zajęć służbowych żołnierz zachowuje prawo do pobieranego ostatnio uposażenia i innych należności pieniężnych, z uwzględnieniem powstałych w tym okresie zmian mających wpływ na wysokość uposażenia zasadniczego lub na prawo do dodatków i innych należności pieniężnych.

2. W razie nieobecności żołnierza OT w służbie pełnionej rotacyjnie spowodowanej chorobą, żołnierzowi temu nie przysługuje prawo do uposażenia.

Art. 495. 1. Żołnierzowi, który został zawieszony w czynnościach służbowych albo tymczasowo aresztowany, zawiesza się od najbliższego terminu płatności wypłatę połowy uposażenia zasadniczego oraz wypłatę dodatków o charakterze stałym.

2. W przypadku umorzenia postępowania karnego lub dyscyplinarnego albo uniewinnienia prawomocnym wyrokiem sądu lub orzeczeniem dyscyplinarnym żołnierz otrzymuje zawieszoną część uposażenia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia, w którym uposażenie stało się wymagalne, choćby umorzenie lub uniewinnienie nastąpiło po zwolnieniu żołnierza z czynnej służby wojskowej.

Art. 496. 1. Żołnierzowi odbywającemu w czasie pełnienia służby wojskowej karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) nie wypłaca się uposażenia od najbliższego terminu płatności.

2. Żołnierzowi odbywającemu dyscyplinarną karę aresztu koszarowego lub izolacyjnego wypłaca się, za czas odbywania tej kary, połowę uposażenia zasadniczego. Jeżeli żołnierz pobrał już uposażenie w pełnej wysokości, potrąca się mu odpowiednią część uposażenia przy najbliższej wypłacie.

Art. 497. 1. Żołnierzowi, który samowolnie opuścił swoją jednostkę lub miejsce służbowe albo poza nimi pozostaje, zawiesza się wypłatę uposażenia. W przypadku uznania nieobecności za usprawiedliwioną, wypłaca się żołnierzowi zawieszone uposażenie.

2. Za każdy dzień nieusprawiedliwionej nieobecności żołnierz traci prawo do 1/30 części uposażenia miesięcznego. Odpowiednią kwotę potrąca się przy najbliższej wypłacie uposażenia.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w przypadku stwierdzenia zawinionej przez żołnierza niemożności pełnienia obowiązków służbowych.

Art. 498. Z uposażenia żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową, ćwiczenia wojskowe, pełniących służbę w aktywnej rezerwie albo pełniących służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny mogą być dokonywane potrącenia tylko na zaspokojenie roszczeń z tytułu szkody wyrządzonej jednostce wojskowej i kary pieniężne orzeczone w postępowaniu dyscyplinarnym, z tym że łączna wysokość potrąceń nie może przekroczyć 50% miesięcznego uposażenia.

Art. 499. Przepisu art. 498 nie stosuje się do zaliczek pobranych przez żołnierza do rozliczenia, które potrąca się z uposażenia i innych należności pieniężnych w pełnej wysokości, niezależnie od potrąceń dokonywanych z innych tytułów.

Art. 500. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy płatności uposażenia, dodatków do uposażenia i innych należności pieniężnych oraz tryb ich wypłacania, uwzględniając sposób wypłaty określony w art. 486 ust. 2 i 3;
- 2) tryb pokrywania przez Siły Zbrojne kosztów pogrzebu żołnierzy niebędących żołnierzami zawodowymi, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach oraz mając na uwadze rodzaj wydatków składających się na koszty pogrzebu.

DZIAŁ XIV

Odpowiedzialność majątkowa żołnierzy

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 501. Żołnierze w czynnej służbie wojskowej oraz żołnierze rezerwy ponoszą odpowiedzialność majątkową za szkody wyrządzone w mieniu Skarbu Państwa znajdującym się w dyspozycji jednostek wojskowych oraz innych jednostek i komórek organizacyjnych, w których żołnierze pełnią służbę, wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków służbowych.

Art. 502. W sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie, do odpowiedzialności majątkowej żołnierzy za szkody wyrządzone wskutek niewykonania lub nienależytego

wykonania obowiązków służbowych, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, z zastrzeżeniem art. 517 ust. 1.

Rozdział 2

Zasady odpowiedzialności majątkowej żołnierza

Art. 503. Żołnierz, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków służbowych ze swojej winy wyrządził szkodę w mieniu, o którym mowa art. 501, ponosi odpowiedzialność majątkową w granicach rzeczywistej straty i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda.

Art. 504. Dowódca (szef, komendant, dyrektor, kierownik, rektor) jednostki organizacyjnej, spełniającej funkcję organu zaopatrującego w mienie, zwany dalej „właściwym organem jednostki organizacyjnej”, jest obowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność majątkową żołnierza oraz wysokość wyrządzonej szkody.

Art. 505. Żołnierz nie ponosi odpowiedzialności majątkowej za szkodę:

- 1) w takim zakresie, w jakim inna osoba albo jednostka organizacyjna przyczyniła się do powstania szkody lub jej zwiększenia;
- 2) wynikłą w związku z działaniem w granicach dopuszczalnego ryzyka.

Art. 506. W przypadku wyrządzenia szkody przez kilku żołnierzy, każdy z nich ponosi odpowiedzialność majątkową za część szkody, stosownie do przyczynienia się do niej i stopnia winy. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie stopnia przyczynienia się poszczególnych żołnierzy do powstania szkody lub stopnia ich winy, odpowiadają oni w częściach równych.

Art. 507. Jeżeli żołnierz wyrządził szkodę nieumyślnie jest obowiązany do zapłaty odszkodowania w wysokości rzeczywistej straty, jednak odszkodowanie nie może przewyższać kwoty trzymiesięcznego uposażenia przysługującego żołnierzowi.

Art. 508. Jeżeli naprawienie szkody wyrządzonej nieumyślnie następuje na podstawie ugody między właściwym organem jednostki organizacyjnej a żołnierzem, który wyrządził szkodę, wysokość odszkodowania może być obniżona, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności stopnia winy żołnierza i jego dotychczasowego stosunku do obowiązków służbowych.

Art. 509. Jeżeli żołnierz wyrządził szkodę umyślnie, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości.

Art. 510. 1. Jeżeli żołnierz wykonując obowiązki służbowe wyrządził szkodę osobie trzeciej, obowiązany do naprawienia tej szkody jest Skarb Państwa, reprezentowany przez jednostkę organizacyjną, spełniającą funkcję organu zaopatrującego w mienie jednostkę organizacyjną, w której żołnierz pełnił służbę w chwili wyrządzenia szkody.

2. Żołnierz ponosi odpowiedzialność majątkową przewidzianą w przepisach ustawy wobec Skarbu Państwa reprezentowanego przez jednostkę organizacyjną, która naprawiła szkodę.

Rozdział 3

Odpowiedzialność majątkowa za szkodę wyrządzoną w mieniu powierzonym żołnierzowi

Art. 511. 1. Żołnierz odpowiada, w granicach określonych w art. 389, za szkodę w mieniu powierzonym mu z obowiązkiem zwrotu albo wyliczenia się, zwanym dalej „mieniem powierzonym”.

2. Żołnierz może uwolnić się od odpowiedzialności majątkowej za szkodę w mieniu powierzonym, jeżeli wykáže, że powstała ona z przyczyn od niego niezależnych, a w szczególności wskutek niezapewnienia przez jednostkę organizacyjną warunków umożliwiających prawidłowe zabezpieczenie powierzonego mienia.

Art. 512. 1. Żołnierze mogą przyjąć wspólną odpowiedzialność majątkową za mienie łącznie im powierzone. Podstawą łącznego powierzenia mienia jest umowa o wspólnej odpowiedzialności majątkowej zawarta, pod rygorem nieważności, w formie pisemnej przez żołnierzy z właściwym organem jednostki organizacyjnej, w której dyspozycji znajduje się powierzone mienie.

2. Żołnierze ponoszący wspólną odpowiedzialność majątkową odpowiadają w częściach określonych w umowie, a jeżeli umowa nie określa tych części – w częściach równych.

3. W przypadku ustalenia, że szkoda w całości albo w części została spowodowana przez niektórych żołnierzy, za całość szkody albo za stosowną jej część odpowiadają tylko żołnierze będący sprawcami szkody.

Art. 513. Do odpowiedzialności majątkowej, określonej w art. 511 i art. 512 stosuje się odpowiednio przepisy art. 505, art. 508 i art. 509.

Art. 514. 1. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb powierzania żołnierzom mienia, o którym mowa w art. 511 ust. 1, uwzględniając w szczególności rodzaje mienia, które może być powierzone żołnierzowi, oraz terminy związane z jego przekazywaniem i zwrotem jednostce organizacyjnej.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb łącznego powierzania żołnierzom mienia, o którym mowa w art. 512 ust. 1, rodzaje mienia, które może być łącznie powierzane żołnierzom, oraz warunki wspólnej odpowiedzialności za szkodę w mieniu powierzonym łącznie żołnierzom, jak również warunki i tryb zawierania i rozwiązywania umowy o wspólnej odpowiedzialności majątkowej żołnierzy oraz wzór tej

umowy, uwzględniając. kwalifikacje żołnierzy i wykonywanych przez nich funkcji, z jednoczesnym wykluczeniem przypadków ich podległości służbowej.

Rozdział 4

Dochodzenie roszczeń o odszkodowanie

Art. 515. 1. Właściwy organ jednostki organizacyjnej, po stwierdzeniu szkody i ustaleniu jej wysokości, wzywa żołnierza do dobrowolnej zapłaty odszkodowania w określonym terminie albo złożenia pisemnego zobowiązania do zapłaty odszkodowania, zawierającego co najmniej wskazanie danych żołnierza, oznaczenie szkody w mieniu, określenie kwoty zobowiązania i terminu jej płatności.

2. Jeżeli sprawcą szkody jest dowódca (szef, komendant, dyrektor, kierownik, rektor) jednostki organizacyjnej, czynności, o których mowa w ust. 1, wykonuje jego bezpośredni przełożony.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób i tryb stwierdzania szkody i ustalania jej wysokości,
- 2) wzór pisemnego zobowiązania żołnierza do zapłaty odszkodowania,
- 3) sposób przeprowadzania postępowania wyjaśniającego powstanie szkody oraz okoliczności uwzględniane przy ustalaniu jej wysokości

– z uwzględnieniem konieczności zapewnienia sprawnego postępowania w tych sprawach oraz naprawienia szkody.

Art. 516. 1. Właściwy organ wojskowy, na wniosek żołnierza będącego sprawcą szkody, może w całości lub w części umorzyć należność stanowiącą odszkodowanie, odroczyć lub rozłożyć na raty jej spłatę, jeżeli przemawia za tym szczególna sytuacja materialna lub rodzinna żołnierza oraz pozwala na to uzasadniony interes poszkodowanej jednostki organizacyjnej.

2. Umorzenie należności, którą stanowi odszkodowanie, oraz odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty należności następuje w drodze umowy zawartej między właściwym organem wojskowym a żołnierzem.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób zawierania umów w sprawie odraczania, rozkładania na raty lub umarzania spłaty odszkodowań oraz wzory tych umów, z uwzględnieniem przepisów o finansach publicznych oraz struktury organizacyjnej Sił Zbrojnych i wysokości odszkodowania.

Art. 517. 1. Do przedawnienia roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej przez żołnierza stosuje się, przepisy działu XIV Kodeksu pracy.

2. W przypadku wyrządzenia przez żołnierza szkody osobie trzeciej, termin przedawnienia biegnie od dnia zaspokojenia roszczenia tej osoby przez Skarb Państwa.

Art. 518. Spory dotyczące odpowiedzialności majątkowej żołnierzy rozpoznają sądy pracy oraz sądy pracy i ubezpieczeń społecznych.

DZIAŁ XV

Świadczenia odszkodowawcze pozostające w związku ze służbą wojskową

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 519. 1. Świadczenia odszkodowawcze obejmują jednorazowe odszkodowanie przysługujące w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową oraz odszkodowanie za przedmioty osobistego użytku utracone, całkowicie zniszczone lub uszkodzone wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową.

2. Świadczenia odszkodowawcze przysługują żołnierzowi, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej, z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie, zwanego dalej „wypadkiem”, albo wskutek choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej, zwanej dalej „chorobą”, jak również żołnierzowi, który poniósł szkodę majątkową wskutek wypadku, a także członkom rodziny żołnierza, który zmarł wskutek wypadku lub choroby.

3. Świadczenia odszkodowawcze przysługują również żołnierzowi rezerwy, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową w rezerwie aktywnej w dniach wskazanych w art. 267 oraz w rezerwie pasywnej podczas ćwiczeń wojskowych.

4. Świadczenia odszkodowawcze przysługują żołnierzowi rezerwy, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku w okolicznościach wskazanych w art. 522 pkt 3 i 4.

5. Świadczenia odszkodowawcze przysługują również:

- 1) osobom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej i zwolnionym z tej służby, które uległy wypadkowi w drodze z miejsca zamieszkania do jednostki wojskowej lub z powrotem do miejsca zamieszkania;
- 2) członkom rodzin osób zmarłych wskutek wypadku, o których mowa w pkt 1.

Art. 520. Świadczenia odszkodowawcze przysługują następującym członkom rodziny żołnierza:

- 1) małżonkowi, z wyjątkiem przypadku orzeczonej separacji;
- 2) dzieciom własnym, dzieciom współmałżonka, dzieciom przysposobionym oraz przyjętym na wychowanie i utrzymanie przed osiągnięciem pełnoletności wnukom, rodzeństwu i

innym dzieciom, w tym również w ramach rodziny zastępczej, spełniającym w dniu śmierci żołnierza warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej;

- 3) rodzicom, osobom przysposabiającym, macosze i ojczymowi:
 - a) żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową – jeżeli bezpośrednio przed powołaniem do czynnej służby wojskowej prowadzili z nimi wspólne gospodarstwo domowe lub znacząco przyczyniali się do ich utrzymania,
 - b) innych żołnierzy niż wymienieni w lit. a – jeżeli w dniu śmierci żołnierza prowadzili z nim wspólne gospodarstwo domowe lub jeżeli żołnierz bezpośrednio przed śmiercią znacząco przyczyniał się do ich utrzymania
- albo jeżeli ustalone zostało wyrokiem lub ugodą sądową prawo do alimentów ze strony tych żołnierzy.

Art. 521. Uszczerbek na zdrowiu, o którym mowa w art. 519 ust. 2, uważa się za:

- 1) stały – jeżeli powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy;
- 2) długotrwały – jeżeli powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie.

Art. 522. Za wypadek uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które zaszło podczas lub w związku z:

- 1) wykonywaniem obowiązków służbowych albo poleceń przełożonych;
- 2) wykonywaniem czynności w interesie służby wojskowej, nawet bez polecenia przełożonych;
- 3) ratowaniem ludzi z grożącego niebezpieczeństwa albo ratowaniem mienia przed zniszczeniem lub zagarnięciem;
- 4) udziałem w pościgu lub ujęciu osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa albo ochroną innych osób przed napaścią;
- 5) odbywaniem drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności określonych w pkt 1 i 2.

Art. 523. Minister Obrony Narodowej, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia i ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, określi w drodze rozporządzenia, wykaz chorób, z tytułu których przysługują świadczenia określone w ustawie, z uwzględnieniem szczególnych właściwości lub warunków służby wojskowej powodujących powstawanie tych chorób oraz ich związek z pełnioną służbą.

Art. 524. Świadczenia określone w niniejszym dziale nie przysługują:

- 1) w przypadku choroby lub wypadku, których wyłączną przyczyną było udowodnione przez właściwy organ umyślne lub rażąco niedbałe działanie albo zaniechanie żołnierza naruszające obowiązujące przepisy lub rozkazy, jeżeli jego przełożeni zapewnili warunki

odpowiadające tym przepisom, a żołnierz posiadał umiejętności potrzebne do wykonywania określonych czynności i był należycie przeszkolony w zakresie znajomości tych przepisów;

2) w przypadku:

a) wypadku, któremu żołnierz uległ podczas:

- pobytu na urlopie lub przepustce, z wyjątkiem odbywania drogi na urlop lub przepustkę i z powrotem oraz przypadków, o których mowa w art. 522 pkt 3 i 4,
- samowolnego opuszczenia swojej jednostki wojskowej lub wyznaczonego miejsca przebywania albo samowolnego pozostawania poza nimi, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w art. 522 pkt 3 i 4,

b) wypadku, do którego w znacznym stopniu przyczyniło się zachowanie żołnierza spowodowane jego stanem nietrzeźwości albo zażyciem środków odurzających lub substancji psychotropowych;

3) jeżeli uszczerbek na zdrowiu lub śmierć żołnierza zostały spowodowane przez niego umyślnie.

Art. 525. Świadczenia odszkodowawcze przewidziane w tym dziale przysługują niezależnie od świadczeń odszkodowawczych przewidzianych dla żołnierzy pełniących służbę wojskową poza granicami państwa.

Art. 526. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym dziale stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Rozdział 2

Jednorazowe odszkodowanie

Art. 527. Żołnierzowi, który wskutek wypadku albo choroby doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Art. 528. 1. Jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w poprzednim roku, ogłaszanego do celów emerytalnych w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, stosowane poczynając od drugiego kwartału każdego roku przez okres jednego roku, za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Wysokość jednorazowego odszkodowania ustala się na dzień wydania decyzji przyznającej to odszkodowanie.

2. Jeżeli wskutek pogorszenia się stanu zdrowia stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu będący następstwem wypadku lub choroby, który był podstawą przyznania jednorazowego odszkodowania, ulegnie zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych, jednorazowe odszkodowanie zwiększa się o 20% przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa

w ust. 1, za każdy procent uszczerbku na zdrowiu przewyższający procent, według którego ustalone było to odszkodowanie.

3. Jednorazowe odszkodowanie ulega zwiększeniu o kwotę stanowiącą 3,5-krotność przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli żołnierz wskutek wypadku lub choroby został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio, jeżeli rencista lub inwalida wskutek pogorszenia się stanu zdrowia w następstwie wypadku lub choroby zostanie uznany za całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji.

5. Kwotę jednorazowego odszkodowania zaokrągla się do pełnych złotych.

Art. 529. 1. Jeżeli do jednorazowego odszkodowania jest uprawniony tylko jeden członek rodziny zmarłego żołnierza, jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości:

- 1) 18-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, gdy uprawnionymi są małżonek lub dziecko;
- 2) 9-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, gdy uprawnionym jest inny członek rodziny.

2. Jeżeli do jednorazowego odszkodowania są uprawnieni równocześnie:

- 1) małżonek i jedno lub więcej dzieci – odszkodowanie to przysługuje w wysokości ustalonej w ust. 1 pkt 1, zwiększonej o 3,5-krotność przeciętnego wynagrodzenia na każde dziecko;
- 2) dwoje lub więcej dzieci – odszkodowanie to przysługuje w wysokości określonej w ust. 1 pkt 1, zwiększonej o 3,5-krotność przeciętnego wynagrodzenia na drugie i każde następne dziecko.

3. Jeżeli obok małżonka lub dzieci do jednorazowego odszkodowania uprawnieni są równocześnie inni członkowie rodziny, każdemu z nich odszkodowanie przysługuje w wysokości 3,5-krotnego przeciętnego wynagrodzenia, niezależnie od odszkodowania przysługującego małżonkowi lub dzieciom zgodnie z ust. 1 pkt 1 lub ust. 2.

4. Jeżeli do jednorazowego odszkodowania są uprawnieni tylko członkowie rodziny inni niż małżonek lub dzieci, odszkodowanie to przysługuje w wysokości ustalonej według zasad określonych w ust. 1 pkt 2, zwiększonej o 3,5-krotność przeciętnego wynagrodzenia na drugiego i każdego następnego uprawnionego.

5. Kwotę jednorazowego odszkodowania, ustaloną zgodnie z ust. 2 lub 4, dzieli się w równych częściach między uprawnionych.

6. Kwotę jednorazowego odszkodowania zaokrągla się do pełnych złotych.

Art. 530. 1. Jednorazowe odszkodowanie przysługuje, jeżeli żołnierz:

- 1) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku w ciągu 3 lat od dnia wypadku;

- 2) doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek choroby nie później niż w ciągu 3 lat od dnia zwolnienia ze służby wojskowej;
- 3) zmarł wskutek:
 - a) wypadku w ciągu 3 lat od dnia wypadku lub
 - b) choroby w ciągu 3 lat od dnia ustalenia uszczerbku na zdrowiu wskutek tej choroby.

2. Zwiększenie jednorazowego odszkodowania przysługuje, jeżeli zmiany w stanie zdrowia żołnierza uzasadniająca zwiększenie odszkodowania nastąpiły w terminach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 531. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Minister Obrony Narodowej może przyznać:

- 1) żołnierzowi albo członkowi rodziny zmarłego żołnierza – jednorazowe odszkodowanie wyższe niż określone w art. 528 i art. 529;
- 2) członkowi rodziny zmarłego żołnierza niespełniającemu warunków wymaganych do uzyskania renty rodzinnej albo innej osobie bliskiej – jednorazowe odszkodowanie na zasadach określonych w art. 529;
- 3) członkom rodziny żołnierza, który zaginął w czasie pełnienia służby wojskowej – jednorazowe odszkodowanie w wysokości określonej w art. 529.

Art. 532. 1. Jeżeli wypadek, któremu uległ żołnierz, został spowodowany przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego przestępstwa lub wykroczenia, szef centralnego wojskowego centrum rekrutacji może dochodzić od sprawcy zwrotu wypłaconego jednorazowego odszkodowania.

2. Okoliczności o których mowa w ust. 1 stwierdza się na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu.

Rozdział 3

Odszkodowanie za utracone całkowicie, zniszczone lub uszkodzone przedmioty osobistego użytku oraz przedmioty służące do wykonywania zawodu

Art. 533. 1. Żołnierzowi, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku, a w przypadku jego śmierci wskutek takiego wypadku – członkom jego rodziny uprawnionym do odszkodowania, o których mowa w art. 520, przysługuje odszkodowanie za udowodnione szkody poniesione wskutek utraty, całkowitego zniszczenia lub uszkodzenia w związku z wypadkiem przedmiotów osobistego użytku, jak również przedmiotów służących do wykonywania zawodu, z wyjątkiem pojazdów samochodowych oraz wartości pieniężnych.

2. Odszkodowanie za utracone, całkowicie zniszczone lub uszkodzone przedmioty osobistego użytku oraz przedmioty służące do wykonywania zawodu przysługuje również

żołnierzowi, który poniósł szkodę wskutek nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną, zaistniałego w okolicznościach wymienionych w art. 522.

Art. 534. 1. Wysokość odszkodowania za utraczone, całkowicie zniszczone lub uszkodzone przedmioty, o których mowa w art. 533, ustala się na podstawie ich ceny rynkowej z dnia orzekania o odszkodowaniu, z uwzględnieniem stopnia zużycia tych przedmiotów.

2. W przypadku wyłącznego uszkodzenia przedmiotów odszkodowanie stanowi równowartość kosztów przywrócenia ich do stanu używalności; jeżeli jednak stopień uszkodzenia jest znaczny albo koszty naprawy przekraczałyby wartość uszkodzonego przedmiotu, przyznaje się odszkodowanie w wysokości określonej w ust. 1.

Rozdział 4

Postępowanie w sprawie odszkodowania

Art. 535. 1. W razie wypadku dowódca jednostki wojskowej, w której poszkodowany żołnierz pełni służbę, powołuje niezwłocznie komisję powypadkową w celu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku.

2. Jeżeli z okoliczności wypadku wynika uzasadnione przypuszczenie, że żołnierz znajdował się w stanie nietrzeźwości albo pod wpływem środków odurzających lub substancji psychotropowych, właściwy organ kieruje go na badanie niezbędne do ustalenia zawartości alkoholu, środków odurzających lub substancji psychotropowych w organizmie; odmowa poddania się badaniu lub inne zachowanie uniemożliwiające jego przeprowadzenie powodują pozbawienie prawa do świadczeń, chyba że żołnierz udowodni, iż miały miejsce przyczyny, które uniemożliwiły poddanie się temu badaniu.

3. Koszty badań, o których mowa w ust. 2, ponosi organ kierujący na badania.

Art. 536. 1. O uszczerbku na zdrowiu żołnierza wskutek wypadku lub choroby, a także o związku śmierci żołnierza ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby orzekają nieodpłatnie wojskowe komisje lekarskie.

2. O uznaniu za całkowicie niezdolnego do pracy oraz niezdolnego do samodzielnej egzystencji orzekają:

- 1) w odniesieniu do rencisty – wojskowe komisje lekarskie;
- 2) w odniesieniu do inwalidy – lekarz-orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego, w drodze rozporządzenia:

- 1) właściwość miejscową i tryb postępowania wojskowych komisji lekarskich, w tym sposób ustalania uszczerbku na zdrowiu żołnierza oraz związku jego śmierci ze służbą wojskową wskutek wypadku lub choroby, jak również sposób ustalania zwiększenia uszczerbku na zdrowiu, terminy badań lekarskich, tryb kierowania na te badania, tryb

- wydawania orzeczeń oraz zatwierdzania projektów orzeczeń, niezbędne elementy orzeczenia, a także tryb rozpatrywania odwołań i sprzeciwów od tych orzeczeń,
- 2) niezbędną dokumentację lekarską i inne dokumenty, w tym dotyczące przebiegu i warunków służby wojskowej żołnierza, mogące stanowić podstawę orzeczenia wojskowej komisji lekarskiej,
 - 3) wykaz norm oceny uszczerbku na zdrowiu oraz wzór skierowania do wojskowych komisji lekarskich, jak również wzory orzeczeń wydawanych przez te komisje w sprawach uszczerbku na zdrowiu lub śmierci żołnierza wskutek wypadku albo choroby – kierując się koniecznością ochrony interesów osób poszkodowanych.

Art. 537. Postępowanie w sprawie świadczeń odszkodowawczych wszczyna się na wniosek osoby zainteresowanej albo z urzędu.

Art. 538. 1. Prawo do świadczenia odszkodowawczego i jego wysokość ustala, w drodze decyzji, Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

2. Jeżeli wypadkowi uległ Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji, Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, dowódca rodzajów Sił Zbrojnych, dowódca wojsk, dowódca (szef) jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowanej albo ich zastępcy – decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje Minister Obrony Narodowej.

3. Przy podejmowaniu decyzji w sprawie, w której pomimo dołożenia najwyższej staranności nie można ustalić okoliczności wypadku, któremu żołnierz uległ w warunkach zbliżonych do działań wojennych, właściwy organ, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozstrzyga wątpliwości na korzyść poszkodowanego.

4. Od decyzji i postanowień organów, o których mowa w ust. 1 i 2, w sprawach odszkodowań przysługuje osobie zainteresowanej odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, na zasadach i w terminach określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

5. Odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych przysługuje także w przypadku gdy właściwy organ nie wyda decyzji w terminie 60 dni od dnia otrzymania orzeczenia o ustaleniu stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

6. Od decyzji wydanej w trybie art. 531 odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych nie przysługuje.

Art. 539. Organy administracji publicznej, organy prokuratury i inne organy państwowe, podmioty lecznicze oraz instytucje ubezpieczeniowe są obowiązane udzielać organom, o których mowa w art. 538 ust. 1 i 2, na ich żądanie, informacji niezbędnych do ustalenia

okoliczności mających znaczenie w prowadzonych postępowaniach w sprawach dotyczących odszkodowań.

Art. 540. Świadczenia odszkodowawcze wypłaca Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

Art. 541. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb postępowania w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków przez właściwe organy, w tym tryb zgłaszania przez osoby zainteresowane zastrzeżeń do ustaleń tych organów, jak również tryb postępowania w przypadku ujawnienia choroby,
 - 2) tryb przyznawania i wypłaty odszkodowań, terminy postępowania w tych sprawach oraz przypadki, w których postępowanie w sprawie odszkodowania prowadzi się z urzędu, jak również sposób doręczeń decyzji dotyczących odszkodowań,
 - 3) wzory dokumentów sporządzanych w toku postępowania w sprawie ustalania okoliczności i przyczyn wypadków oraz postępowania o przyznanie i wypłatę odszkodowania,
 - 4) tryb postępowania w sprawach, o których mowa w art. 531,
- mając na względzie konieczność sprawnego i terminowego prowadzenia postępowań oraz wypłatę odszkodowań.

DZIAŁ XVI

Służba wojskowa w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny

Art. 542. 1. Żołnierzy rezerwy, których w pierwszej kolejności przewiduje się powołać do służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, przeznacza się do tej służby przez nadanie w czasie pokoju przydziału mobilizacyjnego na stanowiska służbowe lub do pełnienia funkcji wojskowych, które są określone w etacie jednostki wojskowej i występują w czasie wojny.

2. Przydział mobilizacyjny, o którym mowa w ust. 1, może zostać nadany również żołnierzowi w służbie wojskowej w dniu jego zwolnienia z tej służby, ze skutkiem następującym po dniu zwolnienia ze służby.

3. Przydział mobilizacyjny nadaje się na wolne stanowisko służbowe lub do pełnienia nieobsadzonej funkcji wojskowej, a w razie potrzeby również na stanowiska lub funkcje, na które nadano już taki przydział.

4. Przydziałów mobilizacyjnych nie nadaje się osobom, które są wyłączone od obowiązku pełnienia służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, oraz osobom, którym odroczone obowiązek służby wojskowej.

5. Pracownikom resortu obrony narodowej nadaje się pracownicze przydziały mobilizacyjne na stanowiska określone w etacie jednostki wojskowej albo komórki

organizacyjnej urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej występujące w czasie wojny.

6. W razie potrzeby również pracownikom zatrudnionym u innych pracodawców oraz innym osobom niebędącym pracownikami, mogą być nadawane w czasie pokoju pracownicze przydziały mobilizacyjne na stanowiska pracownicze, które są określone w etacie jednostki wojskowej i występują w czasie wojny.

7. Pracowniczych przydziałów mobilizacyjnych nie nadaje się osobom, które:

- 1) nie ukończyły 18 lat życia;
- 2) ukończyły 55 lat życia, z wyjątkiem osób zatrudnionych w jednostce wojskowej albo komórce organizacyjnej urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej, które wyraziły zgodę na nadanie im tego przydziału;
- 3) posiadają nadany przydział mobilizacyjny;
- 4) są sędziami, asesorami sądowymi lub prokuratorami;
- 5) są funkcjonariuszami Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Ochrony Kolei, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej lub pracownikami specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych w jednostkach organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez ministrów, kierowników urzędów centralnych, wojewodów, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Krajową Radę Radiofonii i Telewizji;
- 6) są wyłączone od obowiązku pełnienia służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 7) zostały uznane za trwale lub długotrwale niezdolne do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników lub za całkowicie niezdolne do pracy oraz samodzielnej egzystencji albo całkowicie niezdolne do pracy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub zaliczone do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności albo umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

8. Przydziały mobilizacyjne oraz pracownicze przydziały mobilizacyjne nadaje oraz uchyla szef wojskowego centrum rekrutacji, działając w porozumieniu z dowódcą jednostki wojskowej, a w przypadku stanowisk określonych w etacie komórek organizacyjnych urzędu

obsługującego Ministra Obrony Narodowej, w porozumieniu z Dyrektorem Generalnym tego urzędu.

9. W karcie mobilizacyjnej określa się co najmniej datę jej wydania, organ wydający, dane osobowe żołnierza rezerwy, pracownika lub innej osoby niebędącej pracownikiem, w tym stopień wojskowy, imię i nazwisko, dane jednostki wojskowej albo komórki organizacyjnej urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej, w tym nazwę, adres, numer mobilizacyjny, pododdział, przydział mobilizacyjny lub pracowniczy przydział mobilizacyjny, a także termin i miejsce stawienia się do jednostki wojskowej albo komórki organizacyjnej urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej, pouczenie o skutkach uchylania się odpowiednio od obowiązku służby wojskowej lub pracy, sposób postępowania w przypadku utraty karty oraz w przypadku niemożliwości stawienia się w miejscu określonym w tej karcie, a także wykaz przedmiotów użytku osobistego, które żołnierz rezerwy, pracownik lub inna osoba niebędąca pracownikiem powinna zabrać ze sobą, stawiając się do jednostki wojskowej albo komórki organizacyjnej urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

10. Nadanie przydziału mobilizacyjnego oraz pracowniczego przydziału mobilizacyjnego następuje w formie karty mobilizacyjnej. Osoba, której nadano przydział mobilizacyjny lub pracowniczy przydział mobilizacyjny, jest obowiązana przyjąć kartę mobilizacyjną.

11. Kartę mobilizacyjną szef wojskowego centrum rekrutacji doręcza w trybie, o którym mowa w art. 6art. 6, albo w trybie określonym w art. 39 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

12. Kartę mobilizacyjną można również doręczyć żołnierzom w czasie pełnienia lub odbywania służby wojskowej oraz pełnienia zawodowej służby wojskowej w miejscu pełnienia służby, a pracownikom zatrudnionym w jednostkach wojskowych albo komórkach organizacyjnych urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej – w miejscu pracy.

13. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia tryb i warunki nadawania i uchylania przydziałów mobilizacyjnych oraz pracowniczych przydziałów mobilizacyjnych oraz warunki, jakie powinni spełniać żołnierze rezerwy, pracownicy lub inne osoby niebędące pracownikami do przeznaczenia ich do służby wojskowej lub pracy w jednostkach wojskowych albo komórkach organizacyjnych urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej w razie ogłoszenia mobilizacji lub w czasie wojny oraz wzory kart mobilizacyjnych, uwzględniając konieczność zapewnienia mobilizacyjnego rozwinięcia Sił Zbrojnych oraz mając na uwadze konieczność sprawnego i prawidłowego przeprowadzenia procesu mobilizacji.

Art. 543. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny osoby uznane za zdolne do służby wojskowej, mogą być w każdym czasie powołane do służby wojskowej.

2. Do służby wojskowej mogą być powołane również inne osoby, które zgłosiły się do pełnienia tej służby w drodze zaciągu ochotniczego i które stawały do kwalifikacji wojskowej, będące, zdolne do pełnienia służby wojskowej.

3. Do pełnienia służby wojskowej mogą zgłaszać się, w drodze zaciągu ochotniczego, również osoby, które nie stawały do kwalifikacji wojskowej, oraz osoby niepodlegające obowiązkowi służby wojskowej, pod warunkiem że ukończyły 18 lat i nie ukończyły:

- 1) w przypadku mężczyzn – 55 lat;
- 2) w przypadku kobiet – 50 lat.

4. Osoby, o których mowa w ust. 2 i 3, zgłaszają się w sprawach zaciągu ochotniczego do właściwego, ze względu na ich miejsce stałego pobytu lub pobytu czasowego trwającego powyżej 3 miesięcy, szefa wojskowego centrum rekrutacji.

5. Zaciąg ochotniczy przeprowadza szef wojskowego centrum rekrutacji właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego ochotnika trwającego ponad 3 miesiące.

6. Obywatele polscy mający stałe miejsce zamieszkania za granicą w sprawach zaciągu ochotniczego zgłaszają się do polskich przedstawicielstw dyplomatycznych.

7. W ramach zaciągu ochotniczego nie powołuje się do służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny osób, które nie podlegają obowiązkowi tej służby.

8. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeprowadzania zaciągu ochotniczego, z uwzględnieniem sytuacji, w których przeprowadzany będzie zaciąg oraz konieczności zapewnienia sprawnego i prawidłowego przeprowadzenia procesu tego zaciągu.

Art. 544. 1. Powołanie do służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny następuje za pomocą kart powołania lub w drodze podania informacji o powołaniu do publicznej wiadomości. Zorganizowanie doręczania i doręczanie kart powołania oraz podanie informacji o powołaniu do publicznej wiadomości, należy do wójtów, burmistrzów albo prezydentów miast.

2. Karta powołania zawiera co najmniej: imię i nazwisko, numer PESEL, adres zamieszkania osoby powołanej do służby pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, czas i miejsce stawienia się do tej służby, pouczenie o skutkach uchylenia się od służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny i o postępowaniu w razie utraty karty powołania oraz w przypadku niemożności stawienia się do tej służby, wykaz

dokumentów i przedmiotów użytku osobistego, które osoba powołana powinna zabrać ze sobą, stawiając się do tej służby.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, doręczenie kart powołania może nastąpić również przez jednostki wojskowe, jednostki organizacyjne Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej lub Policję.

4. Karty powołania w uzasadnionych przypadkach mogą być doręczane również w dniach ustawowo wolnych od pracy i o każdej porze doby.

5. Minister Obrony Narodowej określi w drodze rozporządzenia wzór karty powołania do służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, mając na uwadze konieczność zapewnienia sprawnego i prawidłowego powołania do tej służby.

6. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do administracji publicznej oraz ministrem właściwym do spraw łączności, określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb doręczania kart powołania do służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny i podawania informacji o tym powołaniu do publicznej wiadomości, tryb postępowania organów jednostek wojskowych, Policji i Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej w tym zakresie oraz sposób pokrywania kosztów związanych z doręczeniem dokumentów powołania i podawaniem informacji o powołaniu do publicznej wiadomości, uwzględniając konieczność zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach.

Art. 545. 1. W czasie pokoju dowódca jednostki wojskowej nadaje i uchyla przydziały mobilizacyjne na stanowiska służbowe lub funkcje wojskowe określone w etacie jednostki wojskowej żołnierzom w służbie wojskowej, którzy będą pełnili służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny na stanowiskach służbowych lub funkcjach wojskowych innych niż te, które zajmują w czasie pokoju.

2. W przydziale mobilizacyjnym określa się stanowisko służbowe lub funkcję wojskową oraz nazwę lub numer jednostki wojskowej, w której żołnierz będzie pełnił służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

3. Przydział mobilizacyjny wygasa z mocy prawa z dniem zwolnienia żołnierza ze służby wojskowej, a pracowniczy przydział mobilizacyjny – z dniem rozwiązania stosunku pracy.

4. Żołnierzowi odbywającemu zasadniczą służbę wojskową lub służbę w rezerwie aktywnej można nie nadawać imiennie oznaczonego przydziału mobilizacyjnego, jeżeli dla stanowiska służbowego lub funkcji wojskowej, którą zajmuje lub pełni ten żołnierz, dowódca jednostki wojskowej określił taki przydział.

5. Wyznaczenie żołnierza w czasie pokoju na stanowisko służbowe lub funkcję wojskową, na których również będzie pełnił służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji

i w czasie wojny, jest równoznaczne z nadaniem temu żołnierzowi przydziału mobilizacyjnego na to stanowisko lub funkcję.

6. Przydziałów mobilizacyjnych, o których mowa w ust. 1 dowódca jednostki wojskowej nie nadaje żołnierzom zasadowym oraz żołnierzom rezerwy pasywnej odbywającym ćwiczenia wojskowe, które nadawane są w innym trybie określonym w niniejszej ustawie.

7. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia, warunki i tryb nadawania oraz uchylania przydziałów mobilizacyjnych żołnierzom w służbie wojskowej pełnionej w czasie pokoju oraz właściwość organów wojskowych w tych sprawach, uwzględniając niejawną charakter tego zarządzenia.

Art. 546. 1. Osoby posiadające przydział mobilizacyjny są obowiązane w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny stawić się w miejscu i czasie określonych w karcie mobilizacyjnej. Osoby posiadające pracowniczy przydział mobilizacyjny są obowiązane stawić się w miejscu i czasie określonych w karcie mobilizacyjnej, w razie ogłoszenia mobilizacji, w czasie stanu wojennego oraz w czasie wojny.

2. Żołnierze rezerwy, o których mowa w art. 542 ust. 1, stają się z mocy prawa po ogłoszeniu mobilizacji lub w czasie wojny żołnierzami w służbie wojskowej z chwilą stawienia się do tej służby w określonych miejscu i czasie.

3. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny dotychczasowy stosunek pracy pracownika, któremu nadano pracowniczy przydział mobilizacyjny do jednostki wojskowej, z dniem jego stawienia się do tej jednostki, określonym w karcie mobilizacyjnej, ulega zawieszeniu na czas wykonywania zadań wynikających z przydziału nie dłużej niż na czas do dnia ogłoszenia demobilizacji.

4. Z dniem ogłoszenia mobilizacji lub z dniem, w którym rozpoczyna się czas wojny, określonym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 32 pkt 5, dowódca jednostki wojskowej rozwiązuje stosunek pracy z pracownikiem tej jednostki, któremu nie nadano pracowniczego przydziału mobilizacyjnego. Pracownikowi temu wypłaca się świadczenia należne pracownikom z tytułu rozwiązania z nimi stosunku pracy z przyczyn dotyczących pracodawcy.

5. Pracownik, o którym mowa w ust. 3, inna osoba niebędąca pracownikiem po stawieniu się w jednostce wojskowej w dniu określonym w karcie mobilizacyjnej oraz pracownik komórki organizacyjnej urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej, staje się z mocy prawa osobą cywilną wchodzącą w skład personelu Sił Zbrojnych, w rozumieniu obowiązujących Rzeczpospolitą Polską przepisów prawa międzynarodowego.

6. Do osób świadczących po ogłoszeniu mobilizacji, w stanie wojennym lub w dniu, w którym rozpoczyna się czas wojny, określonym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

na podstawie art. 32 pkt 5, pracę w jednostkach wojskowych oraz komórkach organizacyjnych urzędu obsługującego Ministra Obrony Narodowej na podstawie pracowniczego przydziału mobilizacyjnego, w tym w zakresie ich obowiązków i uprawnień, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące osób pełniących służbę w jednostkach zmilitaryzowanych. Do osób tych nie stosuje się przepisów dotyczących powszechnego obowiązku wykonywania pracy, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 29 sierpnia 2002 r. o stanie wojennym oraz o kompetencjach Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych i zasadach jego podległości konstytucyjnym organom Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1932).

Art. 547. Żołnierze odbywający czynną służbę wojskową w dniu ogłoszenia mobilizacji lub w dniu, w którym rozpoczyna się czas wojny, określonym przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 32 pkt 5, a także żołnierze powołani do tej służby na podstawie art. 543 i art. 546 ust. 2, pozostają w czynnej służbie wojskowej do czasu zwolnienia.

Art. 548. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny żołnierze powołani do służby wojskowej mogą być przeznaczeni do pełnienia tej służby w jednostkach zmilitaryzowanych.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeznaczania żołnierzy powołanych do służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, do służby w jednostkach zmilitaryzowanych, z uwzględnieniem sytuacji i czasu, w których następuje nadanie przeznaczenia do służby, oraz określeniem rodzajów jednostek, w których służba ta jest odbywana.

Art. 549. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny duchowni, z wyjątkiem wybieranych na określoną kadencję, mogą być powołani do służby wojskowej wyłącznie do pełnienia funkcji kapelanów wojskowych.

2. W razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny słuchacze seminariów i szkół duchownych oraz członkowie zakonów mogą być powołani do służby wojskowej wyłącznie do służby sanitarnej.

Art. 550. 1. Przeprowadzenie kwalifikacji wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny zarządza Minister Obrony Narodowej.

2. Do przeprowadzania kwalifikacji wojskowej są właściwi szefowie wojskowych centrów rekrutacji.

3. Szefowie wojskowych centrów rekrutacji powołują powiatowe i wojewódzkie komisje lekarskie.

4. Orzeczenia powiatowych komisji lekarskich są ostateczne.

5. Orzeczenie powiatowej komisji lekarskiej może być zmienione lub uchylone przez wojewódzką komisję lekarską tylko w trybie nadzoru, jeżeli zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa lub jest oczywiście błędne.

6. Do przeprowadzenia kwalifikacji wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny stosuje się odpowiednio przepisy art. 66–art. 69, z zastrzeżeniem, że przewidziane w tych przepisach kompetencje starosty oraz wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) przysługują szefowi wojskowego centrum rekrutacji.

Art. 551. Odroczenia czynnej służby wojskowej udziela się tylko ze względu na stan zdrowia, na czas ustalony przez powiatową komisję lekarską, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy. Po upływie tego okresu osoba, korzystająca z odroczenia, obowiązana jest stawić się ponownie przed właściwą komisją lekarską.

Art. 552. 1. Nie powołuje się do służby wojskowej pełnionej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny osób, które zostały wyłączone z obowiązku jej pełnienia.

2. Wyłączenia dokonuje szef wojskowego centrum rekrutacji, a w przypadku żołnierzy pełniących czynną służbę wojskową dowódca jednostki wojskowej.

3. Wyłączenia dokonuje się również w czasie pokoju.

4. W czasie pokoju nie podlegają wyłączeniu osoby, o których mowa w ust. 5 pkt 1 lit. b, które dobrowolnie zgłosiły się do pełnienia czynnej służby wojskowej.

5. Wyłączenie następuje:

1) z urzędu i dotyczy osób, które:

a) wykonują mandat posła albo senatora,

b) wykonują mandat radnego,

c) zajmują kierownicze stanowiska państwowe określone w art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1981 r. o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 1637) lub stanowiska organów administracji publicznej w rozumieniu ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego,

d) ze względu na posiadane kwalifikacje lub zajmowane stanowiska są niezbędne dla zapewnienia obrony lub bezpieczeństwa państwa;

2) na wniosek i dotyczy osób, których powołanie do służby wojskowej, o której mowa w ust. 1, groziłoby zaprzestaniem lub poważnym zakłóceniem pracy urzędu państwowego lub samorządowego albo działalności gospodarczej przedsiębiorcy, niezbędnej dla zapewnienia obrony lub bezpieczeństwa państwa.

6. Podstawę wyłączenia z urzędu stanowi pisemne zawiadomienie (imienny wykaz osób) przekazane przez Kancelarię Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, Kancelarię Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej oraz kierowników urzędów jednostek samorządu terytorialnego w stosunku do osób, o których mowa w ust. 5 pkt 1 lit. a, lub kierowników urzędów państwowych lub urzędów jednostek samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorców, pracodawców lub innych podmiotów uprawnionych do zatrudnienia lub nawiązania stosunku służbowego w stosunku do osób, o których mowa w ust. 5 pkt 1 lit. c i d.

7. Podstawę wyłączenia na wniosek stanowi pisemny udokumentowany wniosek kierowników urzędów państwowych lub samorządowych albo przedsiębiorców w stosunku do osób, o których mowa w ust. 5 pkt 2.

8. Informacja o wyłączeniu podlega zamieszczeniu w ewidencji wojskowej.

9. Odmowa dokonania wyłączenia na wniosek lub jej uchylenie, w czasie pokoju stanowi decyzję administracyjną, od której służy wnioskodawcy odwołanie do Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

10. Osoby wyłączone z obowiązku jej pełnienia powiadamiają szefa wojskowego centrum rekrutacji o okolicznościach mających wpływ na to wyłączenie uzupełnień w terminie 30 dni od dnia ich powstania, przedstawiając do wglądu stosowne dokumenty.

11. W przypadku ustania przyczyn wyłączenia, wygasa ono z mocy prawa.

12. Odmowa dokonania wyłączenia może nastąpić, jeżeli istnieje potrzeba uzupełnienia Sił Zbrojnych stanem osobowym, a w ewidencji wojskowej nie występują zasoby osób, którym z racji posiadanego wieku, stopnia wojskowego, wykształcenia, kwalifikacji, stanu zdrowia lub miejsca zamieszkania, można nadać przydział mobilizacyjny lub pracowniczy przydział mobilizacyjny.

13. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb wyłączenia od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej, szczegółowy wykaz kwalifikacji lub stanowisk, których posiadanie lub zajmowanie powoduje wyłączenie z urzędu, wzory zawiadomień i wniosków w sprawie wyłączenia, uwzględniając priorytet uzupełnienia Sił Zbrojnych stanem osobowym na wypadek ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny oraz nakłady poniesione przez Siły Zbrojne na wyszkolenie żołnierzy rezerwy.

Art. 553. 1. Pracownikowi resortu obrony narodowej, któremu został nadany pracowniczy przydział mobilizacyjny mogą być przyznane świadczenia socjalno-bytowe w postaci pomocy finansowej i rzeczowej na zakup lub dofinansowanie usług związanych z wypoczynkiem albo rehabilitacją pracownika resortu obrony narodowej lub członków jego rodziny.

2. W przypadku zbiegu uprawnień do świadczeń socjalno-bytowych przysługujących na mocy niniejszej ustawy i innych przepisów pracownikowi resortu obrony narodowej przysługują świadczenia dla niego korzystniejsze.

3. Wysokość świadczeń, o których mowa w ust. 1, jest uzależniona od wysokości dochodu uzyskiwanego przez pracownika resortu obrony narodowej w przeliczeniu na członka rodziny.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia rodzaj, wysokość i zakres świadczeń, o których mowa w ust. 1, a także sposób i tryb przyznawania świadczeń oraz członków rodziny uwzględnianych przy ustalaniu uprawnień do tych świadczeń, uwzględniając sprawność i efektywność postępowania w tym zakresie oraz wysokość dochodów osób ubiegających się o te świadczenia.

Art. 554. 1. Pracownikom resortu obrony narodowej, którym nadano pracowniczy przydział mobilizacyjny, o którym mowa w art. 542 ust. 5, przysługuje dodatek za przydział mobilizacyjny.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia wysokość, szczegółowe warunki i tryb przyznawania dodatku, o którym mowa w ust. 1, uwzględniając rodzaje stanowisk służbowych, na które przyznany został przydział.

Art. 555. Żołnierze odbywający służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny są objęci obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

DZIAŁ XVII

Służba wojskowa żołnierzy zawodowych w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny

Art. 556. 1. Żołnierzom zawodowym, którzy w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny będą pełnili służbę wojskową na stanowiskach służbowych innych niż te, które zajmują w czasie pokoju, nadaje się przydziały mobilizacyjne na stanowiska przewidziane do objęcia w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny.

2. Przydziały mobilizacyjne, o których mowa w ust. 1 dotyczą również stanowisk w międzynarodowych strukturach wojskowych.

3. W przydziale mobilizacyjnym określa się stanowisko służbowe żołnierza zawodowego w jednostce wojskowej na czas wojny.

4. W przydziale mobilizacyjnym do międzynarodowych struktur wojskowych określa się stanowisko służbowe żołnierza zawodowego na czas wojny oraz jednostkę organizacyjną istniejącą w czasie pokoju, której powierzono zadania związane z administrowaniem żołnierzami zawodowymi pełniącymi służbę na stanowiskach służbowych w międzynarodowej strukturze wojskowej, oraz jej miejsce stałej dyslokacji.

5. Przydział mobilizacyjny żołnierzowi zawodowemu nadaje się w formie rozkazu personalno-mobilizacyjnego.

6. Rozkaz personalno-mobilizacyjny wydają w czasie pokoju organy, o których mowa w art. 205.

7. Doręczenie żołnierzowi zawodowemu rozkazu personalno-mobilizacyjnego jest równoznaczne z nadaniem przydziału mobilizacyjnego.

8. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb nadawania oraz unieważniania przydziałów mobilizacyjnych żołnierzom, z uwzględnieniem w szczególności postępowania przy nadawaniu oraz unieważnianiu przydziałów mobilizacyjnych, uwzględniając konieczność zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach.

Art. 557. 1. Żołnierze zawodowi, którym nadano przydziały mobilizacyjne, w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny stawiają się niezwłocznie do pełnienia służby wojskowej w jednostkach wojskowych, do których nadano im przydziały mobilizacyjne.

2. Dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełni służbę w czasie pokoju, niezwłocznie kieruje żołnierza, o którym mowa w ust. 1, zgodnie z posiadanym przez niego przydziałem mobilizacyjnym, a ubycie żołnierza stwierdza w rozkazie dziennym.

3. Objęcie przez żołnierza zawodowego stanowiska służbowego określonego w nadanym przydziale mobilizacyjnym stwierdza w rozkazie dziennym dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz objął stanowisko służbowe. Stwierdzenie to jest równoznaczne ze zwolnieniem z dotychczas zajmowanego stanowiska służbowego.

Art. 558. Do żołnierzy zawodowych w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny nie stosuje się art. 96, art. 97, art. 111, art. 115, art. 130, art. 133, art. 146, art. 149, art. 194–art. 198, art. 201, art. 203, art. 205, art. 206–art. 208, art. 218–art. 230, art. 231, art. 236, art. 239, art. 241–art. 249, art. 282, art. 283, art. 285–art. 297, art. 300–art. 306, art. 308, art. 309, art. 312, art. 365, art. 367, art. 442–art. 445, art. 447, art. 449 ust. 3 i 4, art. 450, art. 451, art. 452 ust. 2 i 4 oraz art. 453–art. 465.

Art. 559. 1. Żołnierze zawodowi pełniący zawodową służbę wojskową w czasie pokoju w oddelegowaniu pełnią w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny nadal tę służbę na tych stanowiskach, jeżeli stanowiska te występują w strukturze organizacyjnej tych jednostek na czas wojny.

2. Żołnierzy zawodowych pełniących zawodową służbę wojskową w czasie pokoju w oddelegowaniu na stanowiskach służbowych niewystępujących w strukturze organizacyjnej na czas wojny w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny,

kierownik podmiotu, do którego żołnierz był oddelegowany niezwłocznie kieruje ich do dyrektora departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr w celu wyznaczenia do pełnienia służby w określonej jednostce wojskowej. Przepisu nie stosuje się do sędziów sądów wojskowych i prokuratorów do spraw wojskowych.

3. Prokuratorzy do spraw wojskowych w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny kierowani są niezwłocznie przez Prokuratora Generalnego do Ministra Obrony Narodowej w celu wyznaczenia do pełnienia służby na stanowisko prokuratora do spraw wojskowych na czas wojny.

4. Żołnierze zawodowi w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny mogą być kierowani do pełnienia służby wojskowej na odpowiednich stanowiskach służbowych poza Siłami Zbrojnymi. Przepisu nie stosuje się do prokuratorów do spraw wojskowych.

Art. 560. 1. Żołnierza zawodowego wyznacza się w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny na stanowisko służbowe stosownie do potrzeb Sił Zbrojnych, w zależności od kwalifikacji, predyspozycji i opinii służbowej.

2. Organami właściwymi do wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny i zwalniania z tych stanowisk są:

- 1) Minister Obrony Narodowej – na wszystkie stanowiska służbowe do stopnia etatowego generała (admirala) włącznie oraz których wyznaczenie wynika z postanowień odrębnych ustaw, z wyjątkiem stanowisk służbowych, na które wyznacza i z których zwalnia Naczelny Dowódca Sił Zbrojnych;
- 2) Naczelny Dowódca Sił Zbrojnych – na wszystkie stanowiska służbowe do stopnia etatowego generała (admirala) włącznie w podległych mu jednostkach wojskowych, z zastrzeżeniem pkt 3–7;
- 3) Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, dowódcy rodzajów Sił Zbrojnych, dowódcy wojsk, Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Szef Służby Wywiadu Wojskowego i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego pułkownika (komandora) włącznie w podległych jednostkach wojskowych, z zastrzeżeniem pkt 4–7;
- 4) dowódca korpusu, Dowódca Garnizonu Warszawa, szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji i rektor-komendant wojskowej uczelni akademickiej – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego podpułkownika (komandora porucznika) włącznie w podległych jednostkach wojskowych, z zastrzeżeniem pkt 5–7;

- 5) dowódca dywizji, dowódca flotylli i dowódca brygady niewchodzącej w skład dywizji, szef wojskowego centrum rekrutacji i rektor-komendant wojskowej uczelni zawodowej – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego majora (komandora podporucznika) włącznie w podległych jednostkach wojskowych, z zastrzeżeniem pkt 6 i 7;
- 6) dowódca brygady wchodzącej w skład dywizji i dowódca pułku oraz szef wojskowego centrum rekrutacji – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego kapitana (kapitana marynarki) włącznie w podległych jednostkach wojskowych, z zastrzeżeniem pkt 7;
- 7) pozostali niewymienieni w pkt 2–6 dowódcy jednostek wojskowych – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego starszego chorążego sztabowego (starszego chorążego sztabowego marynarki) włącznie w podległych jednostkach wojskowych;
- 8) dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr – w odniesieniu do stanowisk służbowych do stopnia etatowego pułkownika (komandora) włącznie w pozostałych niewymienionych w pkt 2–7 jednostkach organizacyjnych.

3. Do przenoszenia żołnierza zawodowego z jednostki wojskowej, w której zajmował stanowisko służbowe, do innej jednostki wojskowej jest uprawniony organ, któremu podlegają obie te jednostki, przy zachowaniu posiadanych uprawnień do wyznaczania na stanowiska.

4. Jeżeli właściwy organ nie ma możliwości wyznaczenia żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe, kieruje tego żołnierza do stanu zmiennego pododdziału uzupełnienia kadrowego bezpośredniego przełożonego.

5. Dowódcy jednostek wojskowych wykonujący na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa zadania poza granicami państwa posiadają uprawnienia do wyznaczania żołnierzy zawodowych, o których mowa w ust. 2, na stanowiska służbowe w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny, przysługujące ich bezpośrednim przełożonym.

6. Warunkiem objęcia stanowiska służbowego jest posiadanie lub mianowanie na stopień wojskowy odpowiadający stopniowi etatowemu stanowiska, na jakie żołnierz zawodowy ma być wyznaczony.

Art. 561. 1. Żołnierza zawodowego w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny zwalnia się z zajmowanego stanowiska służbowego:

- 1) jeżeli nie wywiązuje się z obowiązków służbowych, co potwierdzono w opinii służbowej;
- 2) jeżeli wojskowa komisja lekarska orzekła jego niezdolność do pełnienia służby na zajmowanym stanowisku;

3) gdy uległo likwidacji zajmowane przez niego stanowisko.

2. Żołnierza zawodowego w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny można zwolnić z zajmowanego stanowiska służbowego:

- 1) jeżeli złożył wniosek o zwolnienie z zajmowanego stanowiska;
- 2) w przypadku uzasadnionym potrzebami Sił Zbrojnych.

Art. 562. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb wyznaczania żołnierzy zawodowych na stanowiska służbowe oraz zwalniania z tych stanowisk w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny, uwzględniając strukturę stanowisk, wymogi kwalifikacyjne i zdrowotne, opinię oraz wymaganą wiedzę specjalistyczną i ogólną.

Art. 563. 1. Mianowanie żołnierza zawodowego w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny na wyższy stopień wojskowy, w obrębie korpusu Sił Zbrojnych, odpowiadający stopniowi etatowemu stanowiska służbowego, na jakie został wyznaczony, następuje z dniem objęcia stanowiska służbowego.

2. Mianowanie na:

- 1) stopień podporucznika (podporucznika marynarki) – następuje w drodze postanowienia Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych;
- 2) stopnie generalskie (admiralskie) – następuje w drodze postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Naczelnego Dowódcy Sił Zbrojnych lub Ministra Obrony Narodowej;
- 3) pozostałe stopnie – następuje decyzjami organów, o których mowa w art. 560 ust. 2.

3. Dowódca jednostki wojskowej może czasowo powierzyć żołnierzowi zawodowemu wykonywanie obowiązków służbowych na stanowisku służbowym zaszeregowanym do stopnia etatowego podporucznika (podporucznika marynarki), gdy posiada on niższy stopień wojskowy.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, warunki i tryb mianowania żołnierzy zawodowych na stopnie wojskowe w związku z wyznaczeniem na wyższe stanowisko służbowe, uwzględniając konieczność zapewnienia maksymalnego uproszczenia procedur dotyczących obiegu dokumentów w tych sprawach.

Art. 564. 1. W razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny żołnierze zawodowi podlegają opiniowaniu służbowemu.

2. Opinię służbową sporządza się:

- 1) na zakończenie szkolenia trwającego co najmniej miesiąc;
- 2) w przypadku niewywiązywania się z obowiązków służbowych na zajmowanym stanowisku służbowym;

- 3) na żądanie dowódcy jednostki wojskowej zajmującego stanowisko służbowe nie niższe niż dowódca pułku (równorzędne);
- 4) na zarządzenie szefa organu kadrowego szczebla co najmniej dowódcy rodzaju Sił Zbrojnych;
- 5) w przypadku zwolnienia żołnierza zawodowego z zawodowej służby wojskowej.

3. Opinię służbową, o której mowa w ust. 1, udostępnia się na żądanie sądu, prokuratora, Żandarmerii Wojskowej, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego lub Policji.

Art. 565. 1. Przełożony, który sporządził opinię, zapoznaje niezwłocznie żołnierza zawodowego z jej treścią.

2. Żołnierz zawodowy potwierdza własnoręcznym podpisem zapoznanie się z opinią; w przypadku odmowy złożenia podpisu zapoznający czyni na opinii adnotację o tej odmowie.

3. Żołnierzowi zawodowemu przysługuje prawo wniesienia odwołania od wydanej o nim opinii do wyższego przełożonego, w terminie 14 dni od dnia zapoznania się z treścią opinii.

4. Wyższy przełożony, do którego wniesiono odwołanie od opinii, rozstrzyga ostatecznie o treści tej opinii przez:

- 1) utrzymanie jej w mocy;
- 2) zmianę jej treści w całości lub części.

5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb opiniowania żołnierzy zawodowych w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny, zapoznawania ich z treścią opinii oraz wnoszenia i rozpatrywania od nich odwołań, uwzględniając poziom wykształcenia i kwalifikacji zawodowych, w tym przydatności do służby na zajmowanym stanowisku służbowym, cech osobowości żołnierza, w tym szczególnie odporności psychofizycznej na trudy służby, poziomu wykonywania zadań służbowych oraz predyspozycji do zajmowania wyższych stanowisk służbowych.

Art. 566. Wymiar czasu służby żołnierzy zawodowych w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny jest określony ich zadaniami służbowymi.

Art. 567. 1. Żołnierze zawodowi w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny pozostają w służbie wojskowej do dnia zwolnienia ich z tej służby.

2. Zwolnienie żołnierza zawodowego w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny z tej służby następuje w przypadku:

- 1) uznania przez wojskową komisję lekarską za trwale niezdolnego do tej służby;
- 2) osiągnięcia przez żołnierza wieku 60 lat;
- 3) niewywiązywania się z obowiązków służbowych, potwierdzonego w opinii służbowej;
- 4) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego;

- 5) zaistnienia potrzeb Sił Zbrojnych;
- 6) prawomocnego orzeczenia o wymierzeniu kary dyscyplinarnej usunięcia z zawodowej służby wojskowej;
- 7) prawomocnego orzeczenia środków karnych w postaci pozbawienia praw publicznych lub degradacji albo wydalenia z zawodowej służby wojskowej lub zakazu wykonywania zawodu żołnierza zawodowego;
- 8) skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

3. Zwolnienie żołnierza zawodowego ze służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny może nastąpić:

- 1) w przypadku uznania go przez wojskową komisję lekarską za czasowo niezdolnego do czynnej służby wojskowej;
- 2) w celu sprawowania opieki nad dziećmi do lat 16, gdy oboje rodzice są żołnierzami lub gdy żołnierz samotnie sprawuje tę opiekę, a nie ma innego członka rodziny, któremu można powierzyć jej sprawowanie.

Art. 568. 1. Żołnierza zawodowego w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny zwalnia się ze służby wojskowej decyzją wydaną przez organ uprawniony do wyznaczenia na stanowisko służbowe.

2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, doręcza się żołnierzowi zawodowemu wraz z opinią służbową.

3. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb zwalniania żołnierzy z zawodowej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny, uwzględniając dwuinstancyjny tryb postępowania w tych sprawach oraz konieczność zapewnienia sprawności postępowania.

Art. 569. 1. Żołnierza zawodowego, który w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny poległ, zmarł lub został uznany za zmarłego albo zaginął, skreśla z ewidencji, o której mowa w art. 81 ust. 1, dowódca jednostki wojskowej, w której żołnierz zajmował stanowisko służbowe.

2. O skreśleniu z ewidencji, o której mowa w art. 81. ust. 1, lub odnalezieniu się żołnierza zawodowego dowódca jednostki wojskowej powiadamia właściwe organy.

3. Dla żołnierzy zawodowych, którzy w razie ogłoszenia mobilizacji, ogłoszenia stanu wojennego i w czasie wojny polegli, zmarli lub zostali uznani za zmarłych albo zaginęli, prowadzi się odrębną ewidencję.

4. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, organy prowadzące ewidencję, o której mowa w ust. 3, a także zakres i sposób prowadzenia tej ewidencji,

z uwzględnieniem miejsca zgonu lub zaginięcia i okoliczności, w których nastąpiło to zdarzenie.

DZIAŁ XVIII

Inne formy spełniania obowiązku obrony

Rozdział 1

Odbywanie służby zastępczej

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 570. 1. Służba zastępcza polega na:

- 1) wykonywaniu prac na rzecz ochrony środowiska, ochrony przeciwpożarowej, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, opieki nad osobami z niepełnosprawnościami albo bezdomnymi oraz na rzecz administracji publicznej i wymiaru sprawiedliwości przez podlegających obowiązkowi służby wojskowej, którym przekonania religijne lub wyznawane zasady moralne nie pozwalają na pełnienie tej służby;
- 2) pełnieniu służby w formacjach uzbrojonych niewchodzących w skład Sił Zbrojnych, zwanych dalej „formacjami uzbrojonymi”.

2. Pełnienie służby, o której mowa w ust. 1 jest równoznaczne ze spełnianiem obowiązku zasadniczej służby wojskowej przez osoby podlegające jej odbyciu.

3. Zastępczą służbę wojskową można pełnić wyłącznie w okresie trwania obowiązku pełnienia zasadniczej służby wojskowej.

Art. 571. 1. Służbę zastępczą, o której mowa w art. 546 ust. 1 pkt 1, odbywa się w państwowych i samorządowych jednostkach organizacyjnych, podmiotach leczniczych niebędących przedsiębiorcami, o których mowa w przepisach o działalności leczniczej, oraz w organizacjach pożytku publicznego, zwanych dalej „podmiotami”.

2. Skierowanie do odbycia służby zastępczej w organizacji pożytku publicznego, którą jest jednostka organizacyjna kościoła lub związku wyznaniowego mająca osobowość prawną następuje wyłącznie za zgodą osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej.

3. Służbę zastępczą, o której mowa w art. 546 ust. 1 pkt 2, odbywa się w formacjach uzbrojonych niewchodzących w skład Sił Zbrojnych, określonych przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 572. Służba zastępcza w podmiotach trwa 18 miesięcy, a dla absolwentów szkół wyższych – 9 miesięcy, a w formacjach uzbrojonych 12 miesięcy.

Art. 573. Do osób odbywających służbę zastępczą, które w dniu rozpoczęcia odbycia tej służby pozostają w stosunku pracy, stosuje się odpowiednio przepisy art. 313 i art. 314.

Oddział 2

Służba zastępcza w podmiocie

Art. 574. 1. Zadania określone w niniejszym dziale są zadaniami zleconymi z zakresu administracji rządowej. Zadania wykonuje marszałek województwa.

2. Marszałkowie województw kontrolują podmioty w zakresie przebiegu służby zastępczej odbywanej przez osoby podlegające kwalifikacji wojskowej.

3. Marszałkowie województw informują ministra właściwego do spraw pracy o realizacji w podmiotach zadań związanych ze służbą zastępczą, określonych w ustawie.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, zakres, terminy i sposób przekazywania informacji, o których mowa w ust. 3, przez marszałków województw ministrowi właściwemu do spraw pracy oraz wzory formularzy tych informacji niezbędnych do ustalania i aktualizowania liczby osób podlegających kwalifikacji wojskowej i podmiotów na obszarze województwa, uwzględniając konieczność zapewnienia weryfikacji przekazywanych informacji, zarówno w kwestiach stanu faktycznego i prawnego związanego z osobami podlegającymi kwalifikacji wojskowej podlegającymi obowiązkowi służby zastępczej i podmiotami, jak i w kwestiach finansowania służby zastępczej.

Art. 575. Czynności przewidziane w ustawie dla szefa wojskowego centrum rekrutacji wykonuje szef wojskowego centrum rekrutacji właściwy ze względu na miejsce pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej przeznaczonej do odbycia służby zastępczej.

Art. 576. Do postępowania w sprawach określonych w niniejszym dziale stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Art. 577. 1. Podmiot składa do ministra właściwego do spraw pracy udokumentowany wniosek o wyrażenie zgody na odbywanie u niego służby zastępczej.

2. Minister właściwy do spraw pracy, w drodze decyzji administracyjnej, rozstrzyga o sposobie załatwienia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Minister właściwy do spraw pracy zawiadamia właściwego marszałka województwa o wydanej decyzji.

4. Podmiot jest obowiązany informować ministra właściwego do spraw pracy o każdej zmianie stanu faktycznego lub prawnego, mającej wpływ na odbywanie u niego służby zastępczej.

5. Minister właściwy do spraw pracy prowadzi wykaz podmiotów, które uzyskały zgodę na odbywanie u nich służby zastępczej przez osoby podlegające kwalifikacji wojskowej.

6. Minister właściwy do spraw pracy, w drodze decyzji administracyjnej, cofa zgodę udzieloną podmiotowi na odbywanie u niego służby zastępczej, jeżeli podmiot:

- 1) zaprzestał wykonywania prac na rzecz ochrony środowiska, ochrony przeciwpożarowej, administracji publicznej, ochrony zdrowia, pomocy społecznej, wymiaru sprawiedliwości, opieki nad osobami z niepełnosprawnościami albo bezdomnymi;
- 2) zmienił formę organizacyjną na inną niż określona w art. 571 ust. 1.

7. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w ust. 1, oraz dokumenty, jakie mają być dołączone do tego wniosku, uwzględniając konieczność uzyskania niezbędnych informacji o statusie prawnym podmiotu, dotychczasowej działalności prowadzonej przez podmiot oraz dokonanie oceny, czy prowadzona przez podmiot działalność pozwala na skierowanie do niego osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej celem odbycia służby zastępczej oraz konieczność zapewnienia sprawności postępowania w tych sprawach.

Art. 578. 1. Podmiot ujęty w wykazie, o którym mowa w art. 577 ust. 5, może wystąpić do marszałka województwa z ofertą przyjęcia konkretnej liczby osób podlegających kwalifikacji wojskowej na określone stanowiska pracy.

2. Marszałek województwa zawiera z podmiotem umowę o wykonywanie pracy przez osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej.

3. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór umowy o wykonywanie pracy przez osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej, która powinna w szczególności wskazywać miejsce i stanowisko pracy osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej oraz przyczyny rozwiązania umowy, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego wykonywania pracy.

Art. 579. Podmiot jest obowiązany zapewnić osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej:

- 1) odzież i obuwie robocze oraz środki ochrony indywidualnej, dostarczane na zasadach określonych przepisami działu X ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy;
- 2) możliwość korzystania z urządzeń socjalnych, na zasadach określonych dla pracowników zatrudnionych przez ten podmiot;
- 3) posiłki profilaktyczne i napoje, przyznawane na zasadach określonych przepisami wydanymi na podstawie art. 232 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, oraz inne posiłki, jeżeli osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej odbywa służbę na stanowisku pracy, na którym pracownikom danego podmiotu przysługują takie posiłki.

Art. 580. 1. Orzeczenie o przeznaczeniu do służby zastępczej w podmiocie wydaje komisja wojewódzka do spraw służby zastępczej, zwana dalej „komisją wojewódzką”.

2. Komisję wojewódzką powołuje i odwołuje marszałek województwa. W skład komisji wojewódzkiej wchodzi przewodniczący komisji wojewódzkiej oraz członkowie komisji wojewódzkiej, w liczbie 5 osób.

3. Orzeczenia komisji wojewódzkiej zapadają w obecności co najmniej 3 osób z jej składu.

Art. 581. 1. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej, która została przeznaczona do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, może złożyć wniosek o przeznaczenie jej do służby zastępczej w podmiocie.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej:

- 1) oświadczenie o wyznawanych przekonaniach religijnych;
- 2) wskazanie w wyznawanej doktrynie religijnej podstawy wyłączonej możliwości odbywania służby wojskowej oraz wykazać rzeczywiste związki z wyznawaną doktryną religijną lub wskazać wyznawane zasady moralne, które pozostają w sprzeczności z obowiązkami żołnierza odbywającego służbę wojskową.

3. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej, która złożyła wniosek o przeznaczenie do służby zastępczej w podmiocie, do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia tego wniosku nie może być powołana do służby wojskowej.

4. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej, której wniosek o przeznaczenie do służby zastępczej w podmiocie został rozstrzygnięty negatywnie ostatecznym orzeczeniem, może wystąpić z kolejnym wnioskiem w tej sprawie nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia. Wniosek skierowany do komisji wojewódzkiej przed upływem tego terminu nie podlega rozpoznaniu.

Art. 582. 1. Wniosek o przeznaczenie do służby zastępczej w podmiocie osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej składa na piśmie do właściwej komisji wojewódzkiej, za pośrednictwem szefa wojskowego centrum rekrutacji, najpóźniej w dniu doręczenia jej karty powołania do odbycia obowiązkowej służby wojskowej.

2. Szef wojskowego centrum rekrutacji przesyła wniosek, o którym mowa w ust. 1, komisji wojewódzkiej w terminie 3 dni od dnia jego złożenia przez osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej.

3. Komisja wojewódzka wydaje orzeczenie w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, z zastrzeżeniem art. 586 ust. 2.

Art. 583. 1. Osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej i szefowi wojskowego centrum rekrutacji w terminie 14 dni od dnia otrzymania orzeczenia komisji wojewódzkiej przysługuje odwołanie do komisji do spraw służby zastępczej, zwanej dalej „komisją”.

2. Komisję powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw pracy. W skład komisji wchodzi przewodniczący komisji oraz członkowie komisji, w liczbie 5 osób.

3. Orzeczenia komisji zapadają w obecności co najmniej 3 osób z jej składu.

4. Do osób wchodzących w skład komisji stosuje się art. 562 ust. 1–3.

Art. 584. 1. W skład komisji wojewódzkiej wchodzi osoby:

- 1) posiadające wykształcenie wyższe;
- 2) niekarane sądownie;
- 3) przeciwko którym nie jest prowadzone postępowanie karne.

2. Co najmniej 2 osoby ze składu komisji wojewódzkiej muszą wykazać się dokumentami potwierdzającymi posiadanie wiedzy w zakresie religioznawstwa lub etyki.

3. Przewodniczącym komisji wojewódzkiej może zostać osoba spełniająca warunki określone w ust. 1 i mogąca się wykazać co najmniej roczną praktyką w kierowaniu zespołami ludzkimi.

Art. 585. 1. Za udział w pracach komisji wojewódzkiej i komisji przysługuje wynagrodzenie.

2. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje pracownikom wojewódzkich urzędów pracy, którzy wykonują czynności w komisji wojewódzkiej w ramach swoich obowiązków wynikających ze stosunku pracy.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, osób wchodzących w skład komisji wojewódzkiej i komisji, a także sposób ustalania wysokości i warunków wypłaty diet i innych należności, jeżeli osoby te zamieszkują poza miejscowościami, w których działają te komisje, uwzględniając rzeczywisty wkład pracy i czas pracy tych osób.

Art. 586. 1. Wniosek osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej o przeznaczenie do służby zastępczej w podmiocie rozpatruje komisja wojewódzka w obecności osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej, w terminie i w miejscu określonych przez przewodniczącego komisji wojewódzkiej.

2. Jeżeli osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej nie stawi się bez usprawiedliwionej przyczyny na posiedzenie komisji wojewódzkiej oraz nie zawiadomi jej w terminie 7 dni od dnia, w którym miał być rozpatrzony wniosek, o przyczynie nieobecności, rozpoznanie wniosku osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej o przeznaczenie do służby zastępczej w podmiocie następuje na kolejnym posiedzeniu komisji wojewódzkiej zwołanym nie później niż w terminie 30 dni od dnia, w którym był wyznaczony pierwszy termin rozpatrzenia tego wniosku. Komisja wojewódzka rozpoznaje wniosek osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej również przy braku jej obecności.

3. Orzeczenie komisji wojewódzkiej wraz z uzasadnieniem doręcza się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej i szefowi wojskowego centrum rekrutacji.

Art. 587. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, tryb działania komisji wojewódzkiej i komisji, sposób dokumentowania działalności komisji wojewódzkiej i komisji, a także wzory orzeczeń w sprawach przeznaczenia do służby zastępczej w podmiocie, uwzględniając konieczność zapewnienia szybkiego i sprawnego postępowania w sprawie, konieczność wykorzystania istniejących struktur etatowych wojewódzkich urzędów pracy oraz takiego utrwalania czynności dokonywanych przez komisję wojewódzką i komisję, które umożliwi wykorzystanie dokumentacji w postępowaniu odwoławczym.

Art. 588. 1. Pracodawca osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej jest obowiązany na czas stawienia się przed komisją wojewódzką oraz komisją udzielić tej osobie zwolnienia od świadczenia pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku wezwania osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej przez marszałka województwa w sprawach związanych ze służbą zastępczą w podmiocie.

Art. 589. 1. Marszałek województwa:

- 1) wydaje osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej kartę skierowania do odbycia służby zastępczej w podmiocie, zwaną dalej „kartą skierowania”;
- 2) kieruje osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej do odbycia służby zastępczej w miarę możliwości do podmiotu mającego siedzibę w pobliżu jej miejsca pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące.

2. Marszałek województwa o skierowaniu osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do podmiotu zawiadamia na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej szefa wojskowego centrum rekrutacji i podmiot.

3. Dniem skierowania osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do odbycia służby zastępczej w podmiocie określonym w karcie skierowania jest dzień stawienia się osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do tej służby.

4. Karta skierowania zawiera określenie terminu i miejsca stawienia się osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do odbycia służby zastępczej w podmiocie, a także pouczenie o skutkach uchylania się od obowiązku odbycia tej służby, o postępowaniu w przypadku utraty karty skierowania oraz o postępowaniu w przypadku niemożności stawienia się osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do służby z przyczyn zdrowotnych.

5. Minister właściwy do spraw pracy określi, w drodze rozporządzenia, wzór karty skierowania, uwzględniając konieczność ujednoczenia sposobu kierowania tych osób do odbycia służby zastępczej w podmiocie.

Art. 590. 1. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej jest obowiązana stawić się do odbycia służby zastępczej w podmiocie w terminie i w miejscu określonych w karcie skierowania.

2. Podmiot, do którego została skierowana osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej w celu odbycia służby zastępczej, jest obowiązany przyjąć ją i zapewnić jej warunki wykonywania pracy określonej w umowie.

3. Niestawienie się osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do odbycia służby zastępczej w podmiocie jest usprawiedliwione w przypadku choroby stwierdzonej zaświadczeniem lekarskim.

4. O niemożności stawienia się do odbycia służby zastępczej osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej zawiadamia podmiot w terminie 3 dni od dnia określonego w karcie skierowania.

5. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej po ustaniu przyczyny, o której mowa w ust. 3, jest obowiązana niezwłocznie zgłosić się do podmiotu i przedstawić zaświadczenie lekarskie usprawiedliwiające przyczynę niestawienia się do odbycia służby zastępczej.

6. W przypadku niestawienia się osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do odbycia służby zastępczej i niezawiadomienia o przyczynie tego niestawienia się, podmiot zawiadamia niezwłocznie marszałka województwa, prokuratora rejonowego i szefa wojskowego centrum rekrutacji.

Art. 591. 1. Marszałek województwa, w drodze decyzji administracyjnej, może odroczyć osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej, na jej wniosek, odbycie służby zastępczej w podmiocie.

2. Przepisy art. 133, art. 167, art. 168 i art. 173 stosuje się odpowiednio.

3. Obowiązek odbycia służby zastępczej może być odroczone również z powodu zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności albo kary aresztu, wykonania kary ograniczenia wolności albo tymczasowego aresztowania osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej.

4. Odwołanie od decyzji, o której mowa w ust. 1, wnosi się do samorządowego kolegium odwoławczego. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje powołania do służby zastępczej w podmiocie osoby podlegającej obowiązkowi odbycia tej służby.

Art. 592. 1. Minister właściwy do spraw pracy może zawrzeć porozumienie z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych w sprawie szkolenia osób podlegających kwalifikacji

wojskowej przeznaczonych do odbycia służby zastępczej w podmiocie w zakresie zwalczania klęsk żywiołowych.

2. Szkolenie, o którym mowa w ust. 1, odbywa się w ośrodkach szkoleniowych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych przez okres 6 tygodni przed dniem skierowania osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej do odbycia służby zastępczej w podmiocie.

3. Okres szkolenia, o którym mowa w ust. 2, zalicza się do czasu trwania służby zastępczej w podmiocie.

Art. 593. 1. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej odbywająca służbę zastępczą nie pozostaje w stosunku pracy z podmiotem, do którego została skierowana w celu odbycia tej służby.

2. Dniem rozpoczęcia odbywania służby zastępczej w podmiocie przez osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej jest dzień, w którym stawiała się ona do odbycia tej służby.

3. Podmiot, do którego stawiała się osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej w celu odbycia służby zastępczej:

- 1) zawiadamia o tym fakcie marszałka województwa oraz szefa wojskowego centrum rekrutacji w terminie 3 dni od dnia stawienia się osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej;
- 2) zaznajamia osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej z obowiązującym regulaminem pracy i z przepisami dotyczącymi odbywania służby zastępczej w podmiocie;
- 3) powierza osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej wykonywanie pracy po uprzednim przeszkoleniu jej w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych, a także po uzyskaniu pozytywnych wyników wstępnych badań lekarskich.

Art. 594. 1. Do osób podlegających kwalifikacji wojskowej odbywających służbę zastępczą w podmiocie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy o: obowiązkach pracodawcy, obowiązkach pracownika, nagrodach i wyróżnieniach, karach za naruszenie porządku i dyscypliny pracy, ochronie wynagrodzenia za pracę, odpowiedzialności materialnej pracownika, świadczeniach przysługujących w okresie czasowej niezdolności do pracy, a także czasie pracy oraz bezpieczeństwie i higienie pracy.

2. W przypadku śmierci osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej odbywającej służbę zastępczą w podmiocie członkom jej rodziny przysługuje odprawa pośmiertna na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, wypłacana przez podmiot.

Art. 595. 1. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej odbywająca służbę zastępczą w podmiocie nie może pełnić funkcji kierowniczej.

2. Na czas odbywania służby zastępczej w podmiocie ulega zawieszeniu członkostwo osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej w związku zawodowym, którego jest członkiem w dniu powołania do tej służby.

3. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej odbywająca służbę zastępczą w podmiocie może brać udział tylko w strajku, w którym uczestniczą wszyscy pracownicy zatrudnieni przez podmiot.

Art. 596. 1. Osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej odbywającej służbę zastępczą w podmiocie przysługuje z tytułu pełnienia tej służby świadczenie pieniężne w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w okresie pełnienia służby zastępczej w podmiocie.

2. Świadczenie pieniężne, o którym mowa w ust. 1 podmiot wypłaca co miesiąc.

3. Marszałek województwa dokonuje zwrotu wypłaconego przez podmiot świadczenia pieniężnego.

Art. 597. Osobie podlegającej kwalifikacji wojskowej odbywającej służbę zastępczą w podmiocie przysługuje zwolnienie od pracy:

- 1) w celu wykonania okresowych badań lekarskich i szczepień ochronnych – na czas tych badań i szczepień;
- 2) w celu osobistego stawienia się na wezwanie przed organem administracji publicznej, organem wymiaru sprawiedliwości albo organem ścigania – na czas stawiennictwa;
- 3) w przypadku ślubu osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej lub urodzenia się jej dziecka albo śmierci i pogrzebu małżonka osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej lub dziecka, ojca, matki, ojczyma lub macochy osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej – w wymiarze 2 dni;
- 4) w przypadku śmierci i pogrzebu jej siostry, brata, teściowej, teścia, babki, dziadka, a także innej osoby pozostającej we wspólnym pożyciu albo na utrzymaniu osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej lub pod jej bezpośrednią opieką – w wymiarze jednego dnia;
- 5) w celu załatwienia ważnych spraw rodzinnych osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej – w wymiarze do 2 dni.

Art. 598. 1. Podmiot zawiadamia w terminie 14 dni marszałka województwa o każdej nieobecności w pracy osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej odbywającej służbę zastępczą.

2. Jeżeli osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej jest niezdolna do odbywania służby zastępczej w podmiocie z powodu choroby, marszałek województwa może wystąpić do szefa wojskowego centrum rekrutacji o skierowanie tej osoby do wojskowej komisji lekarskiej w celu ustalenia zdolności do służby wojskowej.

3. Okresu nieusprawiedliwionej nieobecności w podmiocie nie zalicza się do czasu odbywania służby zastępczej w podmiocie i czas jej odbywania przedłuża się o liczbę dni tej nieobecności.

Art. 599. 1. Dniem zwolnienia osoby podlegającej kwalifikacji wojskowej z odbywania służby zastępczej w podmiocie jest dzień, w którym upływa okres 18 miesięcy, a dla osób podlegających kwalifikacji wojskowej absolwentów szkół wyższych – 9 miesięcy, od dnia, w którym stawiała się ona do odbycia tej służby, z zastrzeżeniem art. 598 ust. 3.

2. Osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej, która w ostatnim dniu odbywania służby zastępczej w podmiocie przebywała ze względu na stan zdrowia w zakładzie opieki zdrowotnej, zwalnia się ze służby w ostatnim dniu ustalonego czasu jej odbywania. Podmiot powiadamia o tym fakcie kierownika zakładu opieki zdrowotnej oraz osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej.

Art. 600. Po odbyciu służby zastępczej w podmiocie osoby podlegające kwalifikacji wojskowej są przenoszone do rezerwy pasywnej.

Oddział 3

Służba w formacjach uzbrojonych

Art. 601. 1. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej, która została przeznaczona do odbycia obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej, może złożyć wniosek o przeznaczenie jej do służby zastępczej w formacji uzbrojonej.

2. Wniosek o przeznaczenie do służby zastępczej w formacji uzbrojonej osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej składa na piśmie do kierującego formacją uzbrojoną, za pośrednictwem szefa wojskowego centrum rekrutacji, najpóźniej w dniu doręczenia jej karty powołania do odbycia obowiązkowej służby wojskowej.

3. Szef wojskowego centrum rekrutacji przesyła wniosek, o którym mowa w ust. 1, do kierującego formacją uzbrojoną w terminie 3 dni od dnia jego złożenia przez osobę podlegającą kwalifikacji wojskowej.

4. Kierujący formacją uzbrojoną w terminie 60 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany do jego rozpatrzenia i poinformowania składającego wniosek oraz szefa wojskowego centrum rekrutacji o sposobie jego rozpatrzenia.

5. Osoba podlegająca kwalifikacji wojskowej, której wniosek o przeznaczenie do służby zastępczej w podmiocie został rozstrzygnięty negatywnie, może wystąpić z kolejnym wnioskiem w tej sprawie wyłącznie do innej formacji uzbrojonej.

Art. 602. Osobom, o których mowa w ust. 1, pełniącym służbę w formacjach uzbrojonych i członkom ich rodzin, niezależnie od uprawnień określonych dla tych osób w przepisach z tytułu tej służby, przysługują uprawnienia przewidziane dla żołnierzy zasadniczej służby wojskowej i ich rodzin.

Art. 603. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i innymi ministrami, którym są podporządkowane formacje uzbrojone, określi, w drodze rozporządzenia, terminy kierowania osób podlegających obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej, do służby w formacjach uzbrojonych i terminy zwalniania z tej służby, uwzględniając potrzeby uzupełnieniowe tych formacji oraz okresy szkolenia w tych formacjach. Rozporządzenie wydaje się corocznie w okresie trwania obowiązku odbywania zasadniczej służby wojskowej.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i innymi ministrami, którym są podporządkowane formacje uzbrojone może, w drodze rozporządzenia, ograniczać czas trwania służby osób, o których mowa w ust. 1, w formacjach uzbrojonych, stosownie do potrzeb uzupełnieniowych tych formacji, jeżeli nie zagraża to bezpieczeństwu państwa.

3. W przypadkach gdy wymaga tego konieczność zapewnienia bezpieczeństwa państwa, Rada Ministrów może przedłużyć, w drodze rozporządzenia, czas trwania służby osób, o których mowa w ust. 1, w formacjach uzbrojonych o okres nieprzekraczający łącznie 6 miesięcy.

4. Skierowanie do służby w formacjach uzbrojonych może nastąpić tylko za zgodą osoby, o której mowa w ust. 1.

5. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrami, którym są podporządkowane formacje uzbrojone, określa, w drodze rozporządzenia, tryb postępowania w sprawie przeznaczania i kierowania osób podlegających obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej do służby w formacjach uzbrojonych, a także przebieg tej służby, zapewniając współdziałanie w tych sprawach szefa wojskowego centrum rekrutacji i komendanta jednostki organizacyjnej formacji uzbrojonej lub innego właściwego w tych sprawach organu, a w zakresie przeznaczania i kierowania do tej służby uwzględniając także konieczność uzupełniania Sił Zbrojnych w pierwszej kolejności.

Art. 604. Przepisy art. 133, art. 167 i art. 168 stosuje się odpowiednio.

Art. 605. Osoby podlegające obowiązkowi odbycia zasadniczej służby wojskowej pełniące służbę w formacjach uzbrojonych są objęte obowiązkiem ubezpieczenia zdrowotnego na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Art. 606. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do stosunku służbowego osób pełniących służbę zastępczą w formacjach uzbrojonych stosuje się odpowiednio przepisy regulujące daną służbę.

Art. 607. Po odbyciu służby zastępczej w formacji uzbrojonej osoby podlegające kwalifikacji wojskowej są przenoszone do rezerwy pasywnej.

Art. 608. 1. Osoby pełniące służbę w formacjach uzbrojonych na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, mają prawo wyboru:

- 1) lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej lub położnej podstawowej opieki zdrowotnej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej,
- 2) świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń specjalistycznych,
- 3) lekarza dentystry,
- 4) szpitala

– najbliższych miejscu pełnienia służby, spośród świadczeniodawców, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, będących jednostkami budżetowymi tworzonymi i nadzorowanymi przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, posiadających w strukturze organizacyjnej ambulatorium, ambulatorium z izbą chorych lub lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, pielęgniarkę podstawowej opieki zdrowotnej lub położną podstawowej opieki zdrowotnej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej, albo będących podmiotami leczniczymi utworzonymi przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

2. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie mogą uzyskać świadczenia opieki zdrowotnej u świadczeniodawcy określonego w ust. 1, mają prawo wyboru innego świadczeniodawcy spośród świadczeniodawców, którzy zawarli umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

3. Koszty częściowej lub całkowitej odpłatności za leki wydawane osobom, o których mowa w ust. 1, na zasadach i w zakresie określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, są finansowane z budżetu państwa, z części pozostającej w dyspozycji ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb finansowania kosztów leków, o których mowa w ust. 3, uwzględniając konieczność racjonalnego wydatkowania środków publicznych.

Rozdział 2

Militaryzacja i ochrona obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa

Art. 609. 1. W przypadku wprowadzenia stanu wyjątkowego na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, stanu wojennego, ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, Rada Ministrów może objąć militaryzacją jednostki organizacyjne, które wykonują zadania szczególnie ważne dla obronności lub bezpieczeństwa państwa, a także jednostki organizacyjne specjalnie tworzone do wykonywania takich zadań.

2. Zadaniem, o których mowa w ust. 1, są w szczególności:

- 1) produkcja lub naprawa wyrobów, wykonywanie usług oraz prace wdrożeniowe i ekspertyzy niezbędne do zabezpieczenia potrzeb obronnych państwa;
- 2) wykonywanie przewozów wojskowych oraz logistyczne wsparcie Sił Zbrojnych i sojusznicznych sił wzmocnienia w ramach obowiązków państwa-gospodarza;
- 3) funkcjonowanie systemów łączności, transportu, energetyki oraz gazownictwa i sektora paliwowego, a także wykonywanie funkcji wynikających ze zwierzchnictwa w polskiej przestrzeni powietrznej;
- 4) budowa, rozbudowa i odtwarzanie infrastruktury obronnej państwa oraz osłony technicznej infrastruktury transportowej, a także gromadzenie i utrzymywanie rezerw mobilizacyjnych na potrzeby osłony technicznej tej infrastruktury;
- 5) informacyjne zabezpieczenie funkcjonowania systemu obronnego państwa;
- 6) utrzymanie bezpieczeństwa i porządku wewnętrznego;
- 7) prowadzenie ochrony obiektów o szczególnym znaczeniu dla bezpieczeństwa i obronności państwa.

3. Objęcie militaryzacją i odstąpienie od militaryzacji jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, następuje na wniosek organów, o których mowa w art. 612 ust. 1.

4. Po objęciu militaryzacją jednostki, o których mowa w ust. 1, realizują zadania mające na celu wsparcie realizacji zadań szczególnie ważnych dla obronności i bezpieczeństwa państwa.

5. Wykaz jednostek, o których mowa w ust. 1, prowadzi Minister Obrony Narodowej.

6. Wpisu do wykazu, o którym mowa w ust. 5, dokonuje Minister Obrony Narodowej na podstawie wniosków zgłaszanych przez ministrów i wojewodów. Wniosek zawiera co najmniej

oznaczenie organu wnioskującego oraz informacje dotyczące jednostki organizacyjnej ze wskazaniem limitu osób, które w tej jednostce będą powołane do służby.

7. W wykazie uwzględnia się limity osób, które przewiduje się powołać do służby w jednostkach zmilitaryzowanych.

8. Wnioski, o których mowa w ust. 6, podlegają rozpatrzeniu przez Ministra Obrony Narodowej pod względem ich zgodności z zadaniami obronnymi nałożonymi przez wnioskodawcę na jednostkę organizacyjną, o której mowa w ust. 1.

Art. 610. Jednostki organizacyjne przewidziane do militaryzacji podlegają kontroli stanu przygotowania, zarządzanej przez:

- 1) Prezesa Rady Ministrów – w stosunku do ministrów i wojewodów;
- 2) ministra i wojewodę – w stosunku do kierowników jednostek organizacyjnych, które im podlegają.

2. Minister Obrony Narodowej może zarządzić dodatkową kontrolę w odniesieniu do jednostek wykonujących zadania na rzecz Sił Zbrojnych, w porozumieniu z odpowiednim ministrem lub wojewodą.

3. Kontrola może być zarządzona również na wniosek organu, według którego ustaleń przygotowuje się jednostki organizacyjne do objęcia ich militaryzacją.

Art. 611. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób ustalania jednostek przewidzianych do militaryzacji,
- 2) tryb ustalania limitów osób, o których mowa w art. 609 ust. 7,
- 3) wykaz zadań dla organu wnioskującego o objęcie militaryzacją, kierownika jednostki przewidzianej do militaryzacji oraz kierownika jednostki zmilitaryzowanej,
- 4) wzór wniosku, o którym mowa w art. 609 ust. 6,
- 5) tryb przeprowadzania kontroli stanu przygotowania jednostek przewidzianych do militaryzacji

– uwzględniając prawidłowe wykonywanie zadań szczególnie ważnych dla obronności lub bezpieczeństwa państwa.

Art. 612. 1. Jednostki przewidziane do militaryzacji w sprawach przygotowania do objęcia militaryzacją podlegają właściwym ministrom ze względu na przedmiot ich działania lub właściwym miejscowo wojewodom.

2. Przygotowanie jednostek organizacyjnych przewidzianych do militaryzacji do realizacji zadań jest finansowane ze środków własnych tych jednostek.

3. Koszty realizacji zadań, o których mowa w art. 609 ust. 2, są finansowane z budżetu państwa.

Art. 613. 1. Z dniem objęcia militaryzacją jednostki przewidziane do militaryzacji stają jednostkami zmilitaryzowanymi, a kierownicy jednostek przewidzianych do militaryzacji stają się kierownikami jednostek zmilitaryzowanych.

2. Jednostki zmilitaryzowane podlegają ministrom właściwym ze względu na przedmiot ich działania albo właściwym miejscowo wojewodom.

3. Rada Ministrów, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, może przydzielić jednostki zmilitaryzowane ministrom lub wojewodom innym niż określani w ust. 2.

4. Jednostki zmilitaryzowane wykonują zadania ustalone przez organy, którym podlegają.

Art. 614. 1. Do służby w jednostkach zmilitaryzowanych mogą być przeznaczone osoby, którym nadano przydział organizacyjno-mobilizacyjny, o ile nie spełniają przesłanek wskazanych w ust. 4.

2. Ustalenie przeznaczenia osób wskazanych w ust. 1, następuje w drodze nadania im przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych do tych jednostek. Przydziały nadaje się również po objęciu militaryzacją jednostek organizacyjnych.

3. W czasie pokoju przydziały organizacyjno-mobilizacyjne mogą być nadane osobom, które nie ukończyły 55 lat życia. Po objęciu militaryzacją ustalonych jednostek organizacyjnych przydziały do tych jednostek nadaje się również osobom, które nie osiągnęły wieku określonego w odpowiednich przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym.

4. Przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych nie nadaje się osobom, które:

- 1) przekroczyły wiek określony w ust. 3;
- 2) nie ukończyły 18 lat życia;
- 3) są żołnierzami w czynnej służbie wojskowej;
- 4) mają nadane przydziały mobilizacyjne albo pracownicze przydziały mobilizacyjne;
- 5) są funkcjonariuszami Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Służby Więziennej, Straży Ochrony Kolei i Państwowej Straży Pożarnej, jeżeli osoby te na mocy odrębnych przepisów mogą pełnić służbę w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny i są przeznaczone do pełnienia tej służby;
- 6) zostały uznane za stale lub długotrwale niezdolne do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników lub za całkowicie niezdolne do pracy oraz samodzielnej egzystencji albo całkowicie niezdolne do pracy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych lub zaliczone do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności albo umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w rozumieniu

ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych;

7) zostały skazane na karę pozbawienia wolności i oczekują na jej odbycie albo ją odbywają.

5. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb postępowania związanego z nadawaniem przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych;
- 2) sposób nadania przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego do jednostek zmilitaryzowanych oraz sposób sporządzania zapotrzebowania na uzupełnienie potrzeb kadrowych jednostek przewidzianych do militaryzacji, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb jednostek podległych Ministrowi Obrony Narodowej i przez niego nadzorowanych, Ministrowi Sprawiedliwości oraz ministrom właściwym do spraw wewnętrznych i transportu;
- 3) wzór karty przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego dla osób przewidzianych do służby w jednostce zmilitaryzowanej

– mając na uwadze konieczność zapewnienia jednolitości postępowania w sprawach nadawania przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych oraz wydawania kart przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego.

Art. 615. 1. Osoby, którym nadano przydziały organizacyjno-mobilizacyjne do jednostek zmilitaryzowanych, stają się osobami pełniącymi służbę w jednostce zmilitaryzowanej.

2. Po objęciu militaryzacją jednostek organizacyjnych do służby w tych jednostkach mogą być powoływane, w drodze nadania przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych, z uwzględnieniem art. 614 ust. 4, inne osoby niż określone w ust. 1, jeżeli posiadają kwalifikacje przydatne do tej służby.

Art. 616. 1. Kierownik jednostki zmilitaryzowanej zwalnia ze służby w tej jednostce:

- 1) osoby, które osiągnęły wiek określony w odpowiednich przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym;
- 2) osoby, które utraciły zdolność do wykonywania zawodu.

2. Kierownik jednostki zmilitaryzowanej może zwolnić ze służby w tej jednostce inne osoby niż określone w ust. 1, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami jednostki zmilitaryzowanej.

Art. 617. 1. Dotychczasowy stosunek pracy osób przeznaczonych do pełnienia służby w jednostkach zmilitaryzowanych ulega zawieszeniu z dniem powołania ich do tej służby. Jednocześnie powstaje z mocy prawa stosunek służbowy militaryzacji, zwany dalej „stosunkiem służby”, uregulowany przepisami niniejszego rozdziału.

2. Osoby pełniące służbę w jednostce zmilitaryzowanej nie mogą rozwiązać stosunku służby z tą jednostką.

3. Rozwiązanie stosunku służby z osobą pełniącą służbę w jednostce zmilitaryzowanej może nastąpić tylko po uprzednim zwolnieniu tej osoby ze służby.

4. Stosunek służby oraz jego skutki prawne wygasają z dniem zwolnienia ze służby w jednostce zmilitaryzowanej.

5. Okres pełnienia służby w jednostce zmilitaryzowanej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień wynikających ze stosunku pracy.

Art. 618. 1. Do osób pełniących służbę w jednostkach zmilitaryzowanych, w zakresie nieuregulowanym w przepisach niniejszej ustawy, stosuje się przepisy prawa pracy oraz przepisy wewnętrzne obowiązujące w tych jednostkach.

2. Osobom pełniącym służbę w jednostkach zmilitaryzowanych w razie ogłoszenia mobilizacji, stanu wojennego, i w czasie wojny przysługują bezpłatne świadczenia zdrowotne. Koszty tych świadczeń pokrywa się z części budżetu państwa, której dysponentem jest organ, któremu podlega jednostka zmilitaryzowana.

Art. 619. 1. Osoby pełniące służbę w jednostce zmilitaryzowanej mogą być wyznaczane przez kierownika jednostki na inne stanowiska służby, niż zajmowały w dniu powołania do tej służby.

2. Osoby pełniące służbę w jednostce zmilitaryzowanej mogą być przenoszone do innej jednostki zmilitaryzowanej. Przeniesienie następuje w drodze nadania przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego.

3. Jeżeli przeniesienie, o którym mowa w ust. 2, miałoby nastąpić do jednostki zmilitaryzowanej mającej siedzibę w innej miejscowości, przepisu ust. 2 nie stosuje się do:

- 1) kobiet w ciąży oraz osób przebywających na urloпах związanych z rodzicielstwem;
- 2) osób sprawujących opiekę nad:
 - a) dziećmi do lat 16,
 - b) wspólnie z nimi zamieszkałymi osobami obłożnie chorymi lub osobami, wobec których orzeczono stałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, lub uznanymi za całkowicie niezdolne do pracy oraz samodzielnej egzystencji na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, lub zaliczonymi do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, jeżeli opieki tej nie można powierzyć innej osobie.

Art. 620. 1. Osoby pełniące służbę w jednostce zmilitaryzowanej otrzymują wynagrodzenie według zajmowanego stanowiska służbowego według nadanego etatu.

2. Wynagrodzenie osób pełniących służbę w jednostce zmilitaryzowanej ustala kierownik jednostki przewidzianej do militaryzacji, w uzgodnieniu z organem wskazanym w art. 612 ust. 1.

Art. 621. Minister lub wojewoda, któremu podlega jednostka zmilitaryzowana, może ustalać indywidualny wymiar i rozkład czasu służby, z uwzględnieniem potrzeb jednostki zmilitaryzowanej.

Art. 622. 1. Rada Ministrów uznaje obiekty za szczególnie ważne dla obronności i bezpieczeństwa państwa oraz zapewnia warunki do wykonywania zadań dotyczących przygotowywania i prowadzenia szczególnej ochrony tych obiektów.

2. Przygotowywanie szczególnej ochrony obiektów obejmuje prace koncepcyjne, planistyczne, organizacyjne, logistyczne, techniczne, szkoleniowe i kontrolne mające na celu:

- 1) opracowanie, uzgadnianie i aktualizowanie planów szczególnej ochrony obiektów;
- 2) zapewnienie zasobów, w tym ludzkich, finansowych i materiałowych, niezbędnych do prowadzenia szczególnej ochrony obiektów;
- 3) utworzenie systemu kierowania szczególną ochroną obiektów, zorganizowanie współdziałania oraz określenie sposobu prowadzenia szczególnej ochrony obiektów;
- 4) osiągnięcie gotowości do prowadzenia szczególnej ochrony obiektów.

3. Prowadzenie szczególnej ochrony obiektów obejmuje w szczególności:

- 1) bezpośrednią ochronę fizyczną obiektów i ich zabezpieczenie techniczne;
- 2) inne działania mające na celu ochronę obiektu, które wynikają z jego specyfiki i charakteru zagrożeń dla jego funkcjonowania;
- 3) przedsięwzięcia realizowane w ramach systemu alarmowania i powiadamiania oraz wymiany informacji o zagrożeniach;
- 4) działania obronne prowadzone przez Siły Zbrojne, obejmujące w szczególności rozbudowę inżynieryjną terenu na podejściach i wewnątrz bronionego obiektu, system ognia broni palnej, powszechną obronę przeciwlotniczą oraz ochronę przed skażeniami.

4. Szczególna ochrona obiektów jest przygotowywana przez organy, instytucje, formacje, przedsiębiorców lub jednostki organizacyjne, w których właściwości znajdują się obiekty.

5. Szczególna ochrona obiektów jest prowadzona przez specjalnie tworzone w tym celu jednostki zmilitaryzowane.

6. Szczególna ochrona obiektów może być przygotowywana i prowadzona we współdziałaniu z:

- 1) Policją oraz Państwową Strażą Pożarną – w zakresie określonym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych;
- 2) Siłami Zbrojnymi – w zakresie określonym przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 623. Z wnioskiem do Rady Ministrów o uznanie obiektu za szczególnie ważny dla bezpieczeństwa i obronności państwa mogą występować:

- 1) ministrowie i przewodniczący komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów – w stosunku do obiektów:
 - a) będących w ich własności,
 - b) organów, formacji i jednostek organizacyjnych im podległych lub przez nich nadzorowanych,
 - c) instytucji państwowych oraz przedsiębiorców i innych jednostek organizacyjnych – według własności wynikającej z ustaw;
- 2) organy administracji rządowej nadzorowane przez Prezesa Rady Ministrów – w stosunku do obiektów będących w ich własności;
- 3) Prezes Narodowego Banku Polskiego – w stosunku do obiektów będących w jego własności;
- 4) Prezes Zarządu Banku Gospodarstwa Krajowego – w stosunku do obiektów będących w jego własności;
- 5) wojewodowie – w stosunku do obiektów:
 - a) będących w ich własności,
 - b) jednostek organizacyjnych im podporządkowanych lub przez nich nadzorowanych,
 - c) przedsiębiorców prowadzących działalność na terenie województwa, które nie są we własności innych organów,
 - d) będących we własności organów jednostek samorządu terytorialnego oraz utworzonych przez te organy jednostek organizacyjnych – po zasięgnięciu opinii organów wykonawczych właściwych jednostek samorządu terytorialnego.

Art. 624. Na podstawie ustaleń Rady Ministrów, o których mowa w art. 622, Minister Obrony Narodowej prowadzi i aktualizuje wykaz obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa.

Art. 625. Obiekty szczególnie ważne dla obronności i bezpieczeństwa państwa kategoryzuje się z uwagi na ich znaczenie oraz pełnioną funkcję dla systemu bezpieczeństwa państwa.

Art. 626. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje obiektów szczególnie ważnych dla obronności i bezpieczeństwa państwa i ich kategorie,
- 2) tryb uznawania obiektów za szczególnie ważne dla obronności i bezpieczeństwa państwa oraz utraty przez nie takiego charakteru,
- 3) zadania w zakresie przygotowywania szczególnej ochrony obiektów,

- 4) sposób finansowania zadań w zakresie szczególnej ochrony obiektów
- mając na uwadze znaczenie obiektów dla obronności i bezpieczeństwa państwa oraz konieczność zapewnienia prawidłowości przygotowania i prowadzenia ochrony tych obiektów.

DZIAŁ XIX

Udzielanie zgody obywatelom polskim na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej

Art. 627. 1. Obywatel polski może przyjąć służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej za zgodą Ministra Obrony Narodowej.

2. Zgody nie udziela się w razie ogłoszenia mobilizacji, w czasie wojny oraz w razie wprowadzenia na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stanu wojennego lub stanu wyjątkowego.

3. Obywatele polscy, którzy przed ogłoszeniem, zaistnieniem lub wprowadzeniem stanów, o których mowa w ust. 2, uzyskali zgodę na przyjęcie służby w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej, mogą pełnić tę służbę przez okres, na jaki zgoda została im udzielona, o ile rozpoczęli już pełnienie tej służby.

4. Obowiązek uzyskiwania zgody, o której mowa w ust. 1, nie dotyczy obywateli polskich będących jednocześnie obywatelami innego państwa, jeżeli stale zamieszkują na jego terytorium i zamierzają przyjąć służbę w siłach zbrojnych lub organizacji wojskowej tego państwa.

5. Zgody udziela się wyłącznie na pisemny wniosek obywatela polskiego, który zamierza przyjąć służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej, złożony do Ministra Obrony Narodowej.

6. Do wniosku, o którym mowa w ust. 5, dołącza się:

- 1) zaświadczenie o niekaralności z Krajowego Rejestru Karnego;
- 2) zaświadczenie naczelnika urzędu skarbowego o braku zaległości podatkowych;
- 3) zaświadczenie właściwego oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego o braku zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenia zdrowotne;
- 4) zaświadczenie z Krajowego Rejestru Sądowego o niefigurowaniu w rejestrze dłużników niewypłacalnych.

Art. 628. Obywatelowi polskiemu podlegającemu obowiązkowi obrony może być udzielona zgoda na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej tylko w przypadku, gdy ma uregulowany stosunek do służby wojskowej, nie jest żołnierzem w czynnej służbie wojskowej oraz nie posiada przydziału mobilizacyjnego, pracowniczego

przydziału mobilizacyjnego lub przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego, a właściwy szef wojskowego centrum rekrutacji nie prowadzi postępowania w sprawie nadania temu obywatelowi któregokolwiek z tych przydziałów.

Art. 629. 1. Zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej można udzielić, z zastrzeżeniem ust. 2, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) służba ta nie narusza interesów Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) służba nie jest zakazana przez prawo międzynarodowe;
- 3) służba nie wpłynie na zadania wykonywane przez Siły Zbrojne;
- 4) nie zachodzi przeszkoda, o której mowa w art. 628.

2. Nie udziela się zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej pomimo spełnienia warunków określonych w ust. 1, jeżeli obywatel polski, ubiegający się o zgodę:

- 1) został przeniesiony do rezerwy wskutek uznania przez właściwą komisję lekarską za niezdolnego do czynnej służby wojskowej w czasie pokoju;
- 2) nie spełnił choćby jednego z obowiązków określonych w art. 3, art. 63 ust. 2, art. 69 ust. 1, 2 i 5, art. 70 ust. 1 oraz art. 174 ust. 4, jeżeli do ich spełnienia był zobowiązany;
- 3) nie został powołany i nie odbył obowiązkowej zasadniczej służby wojskowej lub ćwiczeń w jednostkach przewidzianych do militaryzacji, z przyczyn leżących po stronie obywatela;
- 4) został uznany przez właściwą komisję lekarską za trwale i całkowicie niezdolnego do służby wojskowej w czasie pokoju oraz w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 5) złożył wniosek o przeznaczenie go do służby zastępczej, został przeznaczony do służby zastępczej, został skierowany do odbycia służby zastępczej, odbywał służbę zastępczą, został przeniesiony do rezerwy po odbyciu służby zastępczej lub bez jej odbycia;
- 6) został skazany prawomocnym wyrokiem sądu na karę co najmniej jednego roku pozbawienia wolności, w tym także z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;
- 7) odbywa karę pozbawienia wolności lub oczekuje na jej wykonanie;
- 8) znajduje się w okresie próby w wykonywaniu warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności;
- 9) odbywa karę ograniczenia wolności;
- 10) ma zaległości podatkowe lub zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne lub zdrowotne;
- 11) jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych.

3. Złożenie wniosku, o którym mowa w art. 627 ust. 5, nie powoduje obowiązku skierowania obywatela polskiego ubiegającego się o zgodę do właściwej wojskowej komisji lekarskiej w celu określenia zdolności do służby wojskowej.

Art. 630. 1. Minister Obrony Narodowej udziela zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej albo odmawia jej udzielenia, z zastrzeżeniem ust. 2, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw wewnętrznych, i ministra właściwego do spraw zagranicznych lub organów przez nich upoważnionych.

2. Obywatele polscy zamieszkujący lub przebywający czasowo powyżej 3 miesięcy za granicą składają wniosek o udzielenie zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej do organu określonego w ust. 1, za pośrednictwem polskiego urzędu konsularnego. Wniosek zawiera co najmniej imię i nazwisko oraz numer PESEL wnioskodawcy, nazwę obcego wojska lub obcej organizacji wojskowej, państwo, w którym będzie pełniona służba, zamierzony czas pełnienia służby, przewidywany czas rozpoczęcia służby.

3. Udzielenie zgody i odmowa jej udzielenia następuje w drodze decyzji administracyjnej.

4. Osobom, którym została udzielona zgoda na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej, nie nadaje się przydziałów wymienionych w art. 628 przez okres, na jaki zgoda ta została udzielona.

5. Organ udzielający zgody zawiadamia właściwego szefa wojskowego centrum rekrutacji o każdym przypadku udzielenia obywatelowi polskiemu zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej.

Art. 631. Udzielenie zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej nie rodzi odpowiedzialności organów Rzeczypospolitej Polskiej za następstwa podjęcia tej służby.

Art. 632. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb udzielania obywatelom polskim zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej, mając na uwadze, że w udzielanej zgodzie należy podać nazwę obcego wojska lub obcej organizacji wojskowej, w której może być pełniona służba, okres, na jaki udziela się zgody, a także wymóg zawiadomienia polskiego urzędu konsularnego o terminie i miejscu rozpoczęcia służby oraz jej zakończenia,
- 2) wzór wniosku o udzielenie zgody na służbę w obcym wojsku lub obcej organizacji wojskowej,
- 3) zakres informacji, o które występuje Minister Obrony Narodowej do ministra właściwego do spraw zagranicznych lub ministra właściwego do spraw wewnętrznych lub organów przez nich upoważnionych

– uwzględniając obowiązek zabezpieczania interesów Rzeczypospolitej Polskiej oraz możliwości wykonywania zadań przez Siły Zbrojne.

DZIAŁ XX

Świadczenia na rzecz obrony

Rozdział 1

Świadczenia osobiste w czasie pokoju

Art. 633. 1. Na osoby posiadające obywatelstwo polskie, które ukończyły 16, a nie przekroczyły 55 lat życia, może być nałożony obowiązek świadczeń osobistych, polegających na wykonywaniu różnego rodzaju prac doraźnych na rzecz przygotowania obrony państwa albo zwalczania klęsk żywiołowych, likwidacji ich skutków oraz zarządzania kryzysowego.

2. Obowiązek świadczeń osobistych może obejmować również obowiązek użycia posiadanych narzędzi prostych, a w stosunku do osób wykonujących świadczenia polegające na doręczaniu dokumentów powołania do służby wojskowej oraz wezwań do wykonania świadczeń, zwanych dalej „kurierami” – także posiadanych środków transportowych.

3. Obowiązek świadczeń osobistych może być nałożony w związku z ćwiczeniami wojskowymi, a także w celu dostarczenia i obsługi przedmiotów świadczeń rzeczowych, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. W stosunku do kurierów obowiązek świadczeń osobistych może być nałożony w celu sprawdzenia gotowości mobilizacyjnej Sił Zbrojnych oraz w przypadku powoływania w trybie natychmiastowego stawiennictwa żołnierzy rezerwy lub wezwania żołnierzy OT do stawienia się do pełnienia terytorialnej służby wojskowej rotacyjnie.

Art. 634. 1. Czas wykonywania świadczeń osobistych nie może przekraczać jednorazowo 12 godzin, a w stosunku do kurierów oraz osób dostarczających i obsługujących przedmioty świadczeń rzeczowych – 48 godzin.

2. Nałożenie obowiązku wykonania świadczenia osobistego może nastąpić najwyżej 3 razy w roku.

3. Do czasu wykonywania świadczeń osobistych, o których mowa w ust. 1, wlicza się:

- 1) czas dojazdu do miejsca wykonywania świadczenia osobistego i powrotu do miejsca pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące, nie więcej jednak niż łącznie 2 godziny;
- 2) czas przeznaczony na wypoczynek, nie więcej jednak niż 8 godzin, jeżeli świadczenie jest wykonywane dłużej niż 12 godzin.

Art. 635. 1. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) nakłada, w drodze decyzji administracyjnej, obowiązek świadczeń osobistych na wniosek szefa wojskowego centrum rekrutacji, kierownika jednostki organizacyjnej stanowiącej bazę formowania specjalnie

tworzonej jednostki zmilitaryzowanej, kierownika jednostki organizacyjnej wykonującej zadania na potrzeby obrony państwa, o której mowa w art. 643 ust. 3.

2. Decyzję o nałożeniu obowiązku wykonania świadczenia osobistego doręcza się osobie zobowiązanej i wnioskodawcy na piśmie wraz z uzasadnieniem, na 14 dni przed terminem stawienia się do wykonania świadczenia.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje osobie zobowiązanej i wnioskodawcy odwołanie do wojewody, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Decyzja ta może być zmieniona przez wojewodę również z urzędu, jeżeli została wydana z naruszeniem przepisów prawa.

4. Decyzji, o której mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności w terminie w niej określonym.

5. Osoba, na którą nałożono obowiązek wykonania świadczenia osobistego, jest obowiązana stawić się do wykonania tego świadczenia w terminie i miejscu wskazanym w decyzji.

6. W przypadku niestawienia się osoby zobowiązanej do wykonania świadczenia osobistego bez uzasadnionej przyczyny, wójt lub burmistrz (prezydent miasta) zarządza przymusowe doprowadzenie tej osoby przez Policję do wskazanej jednostki wojskowej, w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

7. Przepisów ust. 1–5 nie stosuje się do kurierów.

Art. 636. 1. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) wydaje w czasie pokoju decyzję administracyjną o przeznaczeniu osoby do wykonania świadczeń osobistych, w tym planowanych do wykonania w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, na wniosek organów i jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 635 ust. 1.

2. Przeznaczenie osób do funkcji kuriera następuje z urzędu lub na wniosek szefa wojskowego centrum rekrutacji.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 1, doręcza się osobie przeznaczonej do wykonywania świadczeń osobistych oraz wnioskodawcy na piśmie wraz z uzasadnieniem.

4. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje osobie przeznaczonej do wykonywania świadczeń osobistych i wnioskodawcy odwołanie do wojewody, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

5. Osoby, którym wydano ostateczne decyzje administracyjne o przeznaczeniu ich do wykonania świadczeń osobistych, mogą być z urzędu lub na wniosek organów i kierowników jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 635 ust. 1, wzywane przez wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) do wykonania tych świadczeń.

6. Wezwanie osób przeznaczonych do funkcji kuriera do wykonania świadczenia osobistego polegającego na doręczeniu dokumentów, o których mowa w art. 633 ust. 2, może nastąpić z urzędu lub na wniosek szefa wojskowego centrum rekrutacji.

7. Wezwania, o których mowa w ust. 5 i 6, mogą obejmować obowiązek do wykonania świadczeń osobistych w trybie natychmiastowego stawiennictwa.

8. Od wezwań, o których mowa w ust. 5 i 6, odwołanie nie przysługuje.

9. Osoby, o których mowa w ust. 5 i 6, są obowiązane stawić się do wykonania świadczenia osobistego w terminie i miejscu wskazanych w wezwaniu.

10. Przepis art. 635 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 637. 1. Za wykonanie świadczenia osobistego przysługuje ryczałt godzinowy w wysokości 1/178 kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, za każdą godzinę czasu, o którym mowa w art. 634 ust. 1 i 3, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Jeżeli świadczenie osobiste jest wykonywane przez pracownika w czasie pracy i pracodawca nie wypłacił wynagrodzenia za czas pracy opuszczony z powodu świadczenia osobistego, osobie wykonującej świadczenie przysługuje za opuszczony czas pracy należność pieniężna – zamiast ryczałtu, o którym mowa w ust. 1, w wysokości odpowiadającej utraconemu wynagrodzeniu za pracę. Należność tę wypłaca się na podstawie zaświadczenia pracodawcy.

3. Jeżeli świadczenie osobiste jest wykonywane przez pracownika w czasie urlopu wypoczynkowego, osobie wykonującej świadczenie przysługuje za czas wykonywania świadczenia, równy średniemu dziennemu wymiarowi czasu pracy, należność pieniężna, zamiast ryczałtu, o którym mowa w ust. 1, obliczona według zasad obowiązujących przy ustalaniu wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy. Należność tę wypłaca się na podstawie zaświadczenia pracodawcy.

4. Ryczałt i należność, o których mowa w ust. 1–3, wypłaca jednostka organizacyjna, na której rzecz jest wykonywane świadczenie osobiste.

5. Osobom wykonującym świadczenia osobiste przysługuje bezpłatne wyżywienie na zasadach określonych dla żołnierzy odbywających zasadniczą służbę wojskową lub ryczałt odpowiadający stawkom tego wyżywienia, o ile czas wykonywania świadczenia osobistego jest dłuższy niż 8 godzin. Do tego czasu nie wlicza się czasu, o którym mowa w art. 634 ust. 3 pkt 1.

6. Koszty przejazdu do miejsca wykonywania świadczenia osobistego i powrotu do miejsca pobytu stałego albo pobytu czasowego trwającego ponad 3 miesiące ponosi jednostka organizacyjna, na której rzecz jest wykonywane świadczenie.

Art. 638. 1. Pracodawca jest obowiązany zwolnić pracownika od świadczenia pracy na czas niezbędny do wykonywania świadczenia osobistego.

2. Czas zwolnienia od świadczenia pracy z powodu wykonywania świadczenia osobistego wlicza się do okresu pracy wymaganego do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych.

Art. 639. 1. Osobom wykonującym świadczenia osobiste, które zachorowały lub doznały uszczerbku na zdrowiu podczas lub w związku z udzielaniem tych świadczeń albo w bezpośredniej drodze do miejsca ich wykonywania lub w drodze powrotnej, przysługuje prawo do bezpłatnego korzystania ze świadczeń podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej.

2. Osobom, które doznały uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku powstałego podczas lub w związku z wykonywaniem świadczeń osobistych albo w bezpośredniej drodze do miejsca wykonywania tych świadczeń lub w drodze powrotnej, oraz członkom rodzin osób zmarłych wskutek takiego wypadku przysługują świadczenia na zasadach i w trybie przewidzianym dla pracowników w przepisach o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tym że prawo do świadczeń ustala i świadczenia wypłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 640. 1. Obowiązkowi świadczeń osobistych nie podlegają, z zastrzeżeniem ust. 2:

- 1) osoby wybrane do Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej lub organów samorządu terytorialnego na czas pełnienia mandatu;
- 2) żołnierze pełniący służbę wojskową oraz osoby, powołane do tej służby, jeżeli termin stawienia się do służby koliduje z terminem wykonania świadczenia;
- 3) osoby odbywające służbę zastępczą;
- 4) osoby, wobec których orzeczono trwałą lub długotrwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, osoby uznane za całkowicie niezdolne do pracy oraz samodzielnej egzystencji albo całkowicie niezdolne do pracy na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jak również osoby zaliczone do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności albo umiarkowanym stopniu niepełnosprawności w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych;
- 5) sędziowie, asesorzy sądowi, prokuratorzy, funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego,

Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Państwowej Straży Pożarnej, Straży Ochrony Kolei, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej oraz pracownicy specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych w jednostkach organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych przez ministrów, kierowników urzędów centralnych, wojewodów, Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Krajową Radę Radiofonii i Telewizji;

- 6) kobiety w ciąży i w okresie 6 miesięcy po porodzie oraz osoby sprawujące opiekę nad dziećmi do lat 8, jeżeli tej opieki nie można powierzyć innej osobie;
- 7) osoby sprawujące opiekę nad wspólnie z nimi zamieszkałymi dziećmi od lat 8 do 16, osobami, wobec których orzeczono trwałą niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym lub uznanymi za całkowicie niezdolne do pracy oraz samodzielnej egzystencji albo zaliczonymi do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności na podstawie ustaw, o których mowa w pkt 4, a także osobami obłożnie chorymi, jeżeli opieki tej nie można powierzyć innym osobom;
- 8) osoby zatrudnione na stanowiskach kierowników podmiotów leczniczych niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej oraz na stanowiskach w opiece społecznej i placówkach opiekuńczo-wychowawczych.

2. Zwolnienie osób, o których mowa w ust. 1, od obowiązku świadczeń osobistych następuje na podstawie dokumentów potwierdzających przyczynę zwolnienia i przedstawionych wójtowi lub burmistrzowi (prezydentowi miasta) przez zainteresowane osoby.

Art. 641. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i zakres planowania i nakładania obowiązku świadczeń osobistych, przeznaczania do tych świadczeń i zwalniania z nich oraz ich wykonywania,
- 2) wzory planów i wykazów świadczeń osobistych prowadzonych przez wojewodę, szefa wojskowego centrum rekrutacji, organy samorządu terytorialnego i jednostki organizacyjne, na rzecz których może być wykonywane świadczenie osobiste,
- 3) wzory decyzji administracyjnych, wniosków, wezwań i obwieszczeń oraz zaświadczeń wydawanych w sprawach świadczeń osobistych,
- 4) tryb wypłacania ryczałtu i należności pieniężnych za wykonanie świadczeń osobistych oraz dokumenty składane w celu ich wypłacenia,
- 5) zakres udostępniania lub doręczania planów i wykazów świadczeń osobistych, lub ich wyciągów,
- 6) sposób i miejsce przechowywania dokumentów,

– mając na uwadze sprawne i efektywne planowanie i nakładanie świadczeń, priorytet zadań realizowanych przez Siły Zbrojne lub zadań realizowanych na ich rzecz oraz konieczność zapewnienia możliwości wypłacania ryczałtu i należności pieniężnych nie wcześniej niż po wykonaniu świadczenia osobistego oraz obowiązek ich zwrotu w przypadku nienależnej wypłaty.

Art. 642. Wojewoda koordynuje na obszarze województwa działalność organów samorządu terytorialnego w zakresie planowania i nakładania obowiązku świadczeń osobistych, w tym:

- 1) prowadzi zbiorczy wykaz świadczeń osobistych przewidzianych do realizacji na obszarze województwa;
- 2) planuje wydatki finansowe związane z nakładaniem obowiązku świadczeń osobistych na obszarze województwa;
- 3) nadzoruje zadania związane z planowaniem, typowaniem i nakładaniem świadczeń osobistych na obszarze województwa;
- 4) analizuje potrzeby i możliwości realizacji świadczeń osobistych przez organy gminy na obszarze województwa, a w razie potrzeby wskazuje wójta lub burmistrza (prezydenta miasta), który może zrealizować zadania nałożenia tych świadczeń.

Rozdział 2

Świadczenia rzeczowe w czasie pokoju

Art. 643. 1. Na urzędy i instytucje państwowe oraz przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne, a także osoby fizyczne może być nałożony obowiązek świadczeń rzeczowych, polegających na oddaniu do użytkowania posiadanych nieruchomości i rzeczy ruchomych na cele przygotowania obrony państwa.

2. Świadczenia rzeczowe mogą być wykonywane na rzecz Sił Zbrojnych, jednostek organizacyjnych stanowiących bazy formowania specjalnie tworzonych jednostek zmilitaryzowanych, oraz jednostek organizacyjnych wykonujących zadania na potrzeby obrony państwa albo zwalczania klęsk żywiołowych, likwidacji ich skutków oraz zarządzania kryzysowego.

3. Jednostkami organizacyjnymi wykonującymi zadania na potrzeby obrony państwa są jednostki organizacyjne Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Straży Marszałkowskiej, Służby Celno-Skarbowej jednostki organizacyjne podległe i nadzorowane przez Ministra Obrony Narodowej, nie wchodzące w skład Sił Zbrojnych, a także terenowe organy administracji rządowej, instytucje państwowe, organy samorządu terytorialnego oraz inne jednostki organizacyjne .

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do zakwaterowania przejściowego Sił Zbrojnych.

5. Przedmiotem świadczeń rzeczowych nie mogą być:

- 1) tereny, pomieszczenia, środki transportowe, maszyny i inny sprzęt, znajdujące się w posiadaniu:
 - a) jednostek organizacyjnych służących bezpośrednio działalności Sejmu i Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ministerstw i urzędów wojewódzkich oraz Narodowego Banku Polskiego i banków, a także Polskiej Wytwórni Papierów Wartościowych,
 - b) jednostek organizacyjnych podległych, podporządkowanych lub nadzorowanych odpowiednio przez Ministra Obrony Narodowej, Ministra Sprawiedliwości, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw informatyzacji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Agencji Wywiadu oraz Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
 - c) przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych oraz innych przedstawicielstw i instytucji zrównanych z nimi w zakresie przywilejów i immunitetów na mocy ustaw, umów lub powszechnie ustalonych zwyczajów międzynarodowych, jak również członków tych przedstawicielstw, urzędów i instytucji oraz członków ich rodzin, a także innych osób zrównanych z nimi w zakresie przywilejów i immunitetów, jeżeli nie posiadają obywatelstwa polskiego;
- 2) biblioteki, muzea, archiwa i zabytki uznane przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej za pomniki historii oraz dobra kulturalne, o których mowa w art. 654, oraz obiekty wpisane na „listę dziedzictwa światowego” na podstawie Konwencji w sprawie ochrony światowego dziedzictwa kulturalnego i naturalnego, przyjętej w Paryżu dnia 16 listopada 1972 r. (Dz. U. z 1976 r. poz. 190 i 191);
- 3) zbiory naukowe i artystyczne mające charakter publiczny;
- 4) świątynie, domy modlitwy oraz pomieszczenia kościołów i innych związków wyznaniowych mających osobowość prawną, wraz ze znajdującymi się w nich przedmiotami przeznaczonymi do wykonywania kultu religijnego;
- 5) przedmioty wyłączone spod egzekucji stosownie do przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2020 r. poz. 1427, 1492 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11 i 41), z wyjątkiem narzędzi prostych oraz środków transportowych;
- 6) parki narodowe i rezerваты przyrody;

- 7) przedszkola, domy dziecka, zakłady opiekuńczo-wychowawcze, szkoły specjalne i internaty tych szkół, specjalne ośrodki wychowawcze i szkolno-wychowawcze oraz poradnie psychologiczno-pedagogiczne;
- 8) urzędnicy i sieci telekomunikacyjne:
 - a) ujęte w planach działania, o których mowa w art. 176a ust. 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2019 r. poz. 2460 oraz z 2020 r. poz. 374, 695 i 875), przewidziane do użycia na potrzeby jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 2,
 - b) niezbędne do wykonania decyzji nałożonych na przedsiębiorców telekomunikacyjnych przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w trybie określonym w art. 178 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne;
- 9) pojazdy samochodowe niedopuszczone do ruchu po drogach publicznych oraz używane wyłącznie do przewozu wewnątrz zakładu, po przedstawieniu przez posiadacza odpowiednich dokumentów;
- 10) moce produkcyjne, naprawcze lub usługowe przedsiębiorcy.

6. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, dla wykonania niezbędnych świadczeń rzeczowych:

- 1) rodzaj i liczbę nieruchomości, które mogą być w tym celu w użytkowaniu w danym roku kalendarzowym,
- 2) rodzaj i liczbę rzeczy ruchomych, które w danym roku kalendarzowym mogą być w tym celu pobrane

– uwzględniając w szczególności potrzeby związane z prowadzeniem kwalifikacji wojskowej, przeprowadzaniem ćwiczeń wojskowych, w tym organizowanych w trybie natychmiastowego stawiennictwa żołnierzy rezerwy i sprawdzaniem gotowości mobilizacyjnej Sił Zbrojnych.

Art. 644. 1. Czas wykonywania świadczeń rzeczowych nie może przekraczać jednorazowo w przypadku pobrania przedmiotu świadczenia:

- 1) w celu sprawdzenia gotowości mobilizacyjnej Sił Zbrojnych – 48 godzin;
- 2) w związku z ćwiczeniami wojskowymi lub ćwiczeniami w jednostkach przewidzianych do militaryzacji – 7 dni.

2. Nałożenie obowiązku świadczenia rzeczowego może nastąpić najwyżej 3 razy w roku, z tym że w wymiarze określonym w ust. 1 pkt 2 – tylko jeden raz.

3. Do czasu wykonywania świadczeń rzeczowych, o którym mowa w ust. 1, wlicza się czas niezbędny do dostarczenia przedmiotu świadczenia do wskazanego miejsca oraz jego powrotu do miejsca postoju (przechowywania), nie więcej jednak niż 2 godziny.

4. Ograniczenie, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy używania nieruchomości udostępnianych na czas przeprowadzenia rejestracji oraz kwalifikacji wojskowej.

5. Ograniczeń, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz w art. 645 i art. 646, nie stosuje się do używania nieruchomości i rzeczy ruchomych udostępnionych w celu zwalczania klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków.

Art. 645. 1. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta) wydaje decyzję administracyjną o przeznaczeniu nieruchomości lub rzeczy ruchomej na cele świadczeń rzeczowych, w tym planowanych do wykonania w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, na wniosek organów i kierowników jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 636 ust. 1.

2. Wniosek o wydanie decyzji, o której mowa w ust. 1, o przeznaczeniu nieruchomości lub rzeczy ruchomej na cele świadczeń w związku z użyciem ich w czasie kwalifikacji wojskowej składa odpowiednio do zadań wojewoda lub starosta.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 1, doręcza się posiadaczowi nieruchomości lub rzeczy ruchomej oraz wnioskodawcy na piśmie wraz z uzasadnieniem.

4. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, przysługuje posiadaczowi nieruchomości lub rzeczy ruchomej oraz wnioskodawcy odwołanie do wojewody, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Decyzja ta może być zmieniona przez wojewodę również z urzędu, jeżeli została wydana z naruszeniem przepisów prawa.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, można zobowiązać posiadaczy nieruchomości lub rzeczy ruchomych do wykonania tych świadczeń bez odrębnego wezwania.

Art. 646. 1. Posiadacz nieruchomości lub rzeczy ruchomej, wobec którego wydano ostateczną decyzję administracyjną o przeznaczeniu nieruchomości lub rzeczy ruchomej na cele świadczeń rzeczowych, może być, na wniosek organów i kierowników jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 635 ust. 1, wezwany przez wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) do wykonania tego świadczenia.

2. Wezwanie, o którym mowa w ust. 1, doręcza się na 14 dni przed terminem wykonania świadczenia, z wyjątkiem przypadków, w których wykonanie świadczenia następuje w celu sprawdzenia gotowości mobilizacyjnej Sił Zbrojnych.

3. Od wezwania, o którym mowa w ust. 1, odwołanie nie przysługuje.

4. Wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności w terminie w nim określonym.

5. Posiadacz, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany oddać do używania przedmiot świadczenia w terminie i miejscu wskazanym w wezwaniu.

6. Przepis art. 635 ust. 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 647. 1. Posiadacze nieruchomości i rzeczy ruchomych, wobec których wydano ostateczną decyzję o przeznaczeniu tych nieruchomości i rzeczy ruchomych na cele świadczeń rzeczowych, są obowiązani informować wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) o rozporządzeniu tą nieruchomością lub rzeczą ruchomą.

2. Organy administracji rządowej, organy samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorcy są obowiązani, na żądanie szefów wojskowych centrów rekrutacji, do udzielania informacji, według posiadanych ewidencji, o stanie nieruchomości i rzeczy ruchomych mogących być przedmiotem świadczeń rzeczowych.

Art. 648. 1. Posiadacz przedmiotu świadczenia wezwany do wykonania świadczenia jest obowiązany oddać go do używania w stanie przydatnym do użytku wraz z dotyczącymi go dokumentami.

2. Biorący przedmiot świadczenia jest obowiązany używać go w sposób odpowiadający jego właściwościom i przeznaczeniu. Biorący ponosi zwykle koszty i inne ciężary związane z utrzymaniem przedmiotu świadczenia, a poczynione przez niego wydatki lub nakłady na przedmiot świadczenia nie podlegają zwrotowi.

3. Biorący przedmiot świadczenia jest odpowiedzialny za jego utratę lub uszkodzenia oraz za szkody wynikłe z używania go w sposób sprzeczny z jego właściwościami lub przeznaczeniem.

4. Biorący jest obowiązany zwrócić posiadaczowi przedmiot świadczenia w stanie nie pogorszonego. Biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie przedmiotu świadczenia będące następstwem prawidłowego używania.

5. Biorący przedmiot świadczenia jest odpowiedzialny za szkody wynikłe z niezwrócenia go w terminie oraz z tytułu napraw wykonywanych po tym terminie wskutek uszkodzeń powstałych w czasie używania go przez biorącego.

6. Roszczenia posiadacza przeciwko biorącemu, o których mowa w ust. 3–5, przedawniają się z upływem roku od dnia zwrotu przedmiotu świadczenia.

Art. 649. 1. Za używanie przedmiotu świadczenia rzeczowego przysługuje jego posiadaczowi ryczałt w wysokości odpowiadającej szkodzie poniesionej wskutek jego dostarczenia oraz stawce jego amortyzacji.

2. Ryczałt za używanie przedmiotu świadczenia rzeczowego wypłaca jednostka organizacyjna, na której rzecz świadczenie zostało wykonane.

Art. 650. Wojewoda koordynuje na obszarze województwa działalność organów samorządu terytorialnego w zakresie planowania i nakładania obowiązku świadczeń rzeczowych, w tym:

- 1) prowadzi zbiorczy wykaz świadczeń rzeczowych przewidzianych do realizacji na obszarze województwa;
- 2) planuje wydatki finansowe związane z nakładaniem obowiązku świadczeń rzeczowych na obszarze województwa;
- 3) nadzoruje zadania związane z planowaniem, typowaniem i nakładaniem świadczeń rzeczowych na obszarze województwa;
- 4) analizuje potrzeby i możliwości realizacji świadczeń rzeczowych przez organy gminy na obszarze województwa, a w razie potrzeby wskazuje wójta lub burmistrza (prezydenta miasta), który może zrealizować zadania nałożenia tych świadczeń.

Art. 651. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i zakres planowania i nakładania obowiązku świadczeń rzeczowych, przeznaczania do tych świadczeń i zwalniania z nich oraz ich wykonywania,
- 2) rodzaje planów, zestawień i wykazów świadczeń rzeczowych prowadzonych przez wojewodę, szefa wojskowego centrum rekrutacji, organy samorządu terytorialnego i jednostki organizacyjne, na rzecz których może być wykonywane świadczenie rzeczowe,
- 3) wzory decyzji administracyjnych, wniosków, wezwań w sprawach świadczeń rzeczowych,
- 4) tryb i zakres żądania oraz przekazywania informacji, o których mowa w art. 647;
- 5) tryb oddania, przyjęcia i zwrotu przedmiotu świadczeń rzeczowych oraz tryb dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 648,
- 6) wykaz dobowych stawek ryczałtu za używanie poszczególnych przedmiotów świadczeń rzeczowych, o których mowa w art. 649,
- 7) sposób i miejsce przechowywania dokumentów oraz zakres udostępniania lub doręczania planów, zestawień i wykazów świadczeń rzeczowych, bądź ich wyciągów, lub innych dokumentów sporządzanych w tych sprawach,
- 8) sposób dokonywania oględzin nieruchomości i rzeczy ruchomych, które mogą być lub są przedmiotem świadczeń rzeczowych

– uwzględniając priorytet zadań realizowanych przez Siły Zbrojne lub zadań realizowanych na ich rzecz, konieczność zapewnienia skutecznego przepływu informacji między organami właściwymi w sprawach świadczeń rzeczowych oraz osobami zobowiązanymi do wykonywania tych świadczeń, dopuszczenie drogi postępowania sądowego w dochodzeniu

roszczeń oraz fakt, że ryczałt za używanie poszczególnych przedmiotów świadczeń rzeczowych podlega corocznej waloryzacji.

Rozdział 3

Świadczenia w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny

Art. 652. 1. Osoby podlegające obowiązkowi świadczeń osobistych mogą być w każdym czasie w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny powołane do wykonania różnego rodzaju prac doraźnych na rzecz Sił Zbrojnych lub jednostek organizacyjnych wykonujących zadania na potrzeby obrony państwa.

2. Czas wykonywania świadczeń osobistych nie może przekraczać jednorazowo 7 dni.

Art. 653. 1. Organy administracji rządowej, organy samorządu terytorialnego, przedsiębiorcy i inne jednostki organizacyjne, organizacje społeczne oraz osoby fizyczne mogą być w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny zobowiązane do wykonania świadczeń rzeczowych, polegających na oddaniu posiadanych nieruchomości i rzeczy ruchomych do używania przez Siły Zbrojne lub jednostki organizacyjne wykonujące zadania na potrzeby obrony państwa.

2. Przedmioty świadczeń rzeczowych podlegają zwrotowi po ustaniu potrzeby ich używania.

Art. 654. Dobra kultury objęte ochroną specjalną w rozumieniu Konwencji haskiej z dnia 14 maja 1954 r. o ochronie dóbr kulturalnych w razie konfliktu zbrojnego (Dz. U. z 1957 r. poz. 212) lub ochroną wzmocnioną w rozumieniu Drugiego Protokołu do tej Konwencji z dnia 26 marca 1999 r. nie mogą być przedmiotem świadczeń rzeczowych. Dobra kultury podlegające w rozumieniu tej Konwencji ochronie ogólnej mogą być przedmiotem świadczeń rzeczowych jedynie za zgodą wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Art. 655. 1. Obowiązek świadczeń osobistych i rzeczowych nakłada wójt lub burmistrz (prezydent miasta) na podstawie doraźnie zgłoszonych wniosków przez organy i kierowników jednostek organizacyjnych, o których mowa w art. 635 ust. 1, a także dowódców jednostek wojskowych.

2. Decyzji o nałożeniu obowiązku świadczenia nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności w terminie w niej określonym.

3. Wójt, burmistrz (prezydent miasta) w szczególnych sytuacjach, może nakładać obowiązek świadczeń osobistych lub rzeczowych również w drodze obwieszczeń lub w inny sposób.

4. Obowiązkowi świadczeń osobistych nie podlegają osoby wyłączone od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej.

5. Do świadczeń osobistych wykonywanych w czasie mobilizacji i wojny stosuje się odpowiednio przepisy art. 633 ust. 1 i 2, art. 634 ust. 3 art. 637, art. 640 i art. 642.

6. Do świadczeń rzeczowych wykonywanych w czasie mobilizacji i wojny stosuje się odpowiednio przepisy art. 643 ust. 4, art. 644 ust. 3, art. 646, art. 649 i art. 650.

7. Osoby przeznaczone w czasie pokoju do wykonania świadczeń osobistych lub rzeczowych są obowiązane do ich wykonania w terminie i miejscu określonym w decyzji o przeznaczeniu lub w wezwaniu do wykonania tych świadczeń.

8. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i zakres nakładania obowiązku świadczeń osobistych i rzeczowych w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny;
- 2) wzory decyzji administracyjnych, wniosków i obwieszczeń oraz zaświadczeń wydawanych w sprawach świadczeń osobistych i rzeczowych;
- 3) warunki i tryb odpłatności za używanie przedmiotów świadczeń rzeczowych;
- 4) tryb i sposób ustalania i wypłacania odszkodowań za szkody w nich powstałe;
- 5) tryb wypłacania ryczałtu i należności pieniężnych za wykonanie świadczeń osobistych, a także dokumenty składane w celu ich wypłacania

– uwzględniając priorytet zadań realizowanych przez Siły Zbrojne lub zadań realizowanych na ich rzecz, konieczność zapewnienia skutecznego przepływu informacji między organami właściwymi w sprawach świadczeń rzeczowych oraz osobami zobowiązanymi do wykonywania tych świadczeń, oraz konieczność zapewnienia możliwości dokonania odpłatności za używanie przedmiotu świadczenia rzeczowego lub wypłacenia ryczałtu i należności pieniężnych za wykonanie świadczenia osobistego nie wcześniej niż po wykonaniu tego świadczenia oraz obowiązek ich zwrotu w przypadku nienależnej wypłaty.

Art. 656. Osobom obowiązanych do wykonywania świadczeń osobistych i członkom ich rodzin przysługują uprawnienia określone w art. 237.

Rozdział 4

Świadczenia szczególne

Art. 657. 1. Terenowe organy administracji rządowej, instytucje państwowe, organy samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorcy i inne jednostki organizacyjne mogą być zobowiązane do odpłatnego:

- 1) dostosowania posiadanych nieruchomości i rzeczy ruchomych do potrzeb obrony Państwa, w sposób niezmienny ich właściwości i przeznaczenia;
- 2) przystosowania budowanych (przebudowywanych i rozbudowywanych) obiektów budowlanych oraz wytwarzanych rzeczy ruchomych do potrzeb obrony Państwa, w sposób niezmienny ich właściwości i przeznaczenia;

- 3) utrzymywania (przemieszczania) mocy produkcyjnych, naprawczych i usługowych, niezbędnych do realizacji zadań na rzecz bezpieczeństwa i obronności państwa;
- 4) wykonywania zadań mobilizacyjnych na rzecz Sił Zbrojnych;
- 5) gromadzenia, przechowywania i konserwacji przedmiotów niezbędnych do wykonania czynności, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. Obowiązki i zadania, o których mowa w ust. 1, są finansowane z budżetu państwa.

Art. 658. 1. Organami właściwymi do nakładania obowiązków i zadań wynikających z art. 657 ust. 1 pkt 3 niezbędnych do wytwarzania i naprawy rzeczy ruchomych na okres zagrożenia wojennego na potrzeby obrony państwa albo przemieszczania tych mocy w obrębie przedsiębiorcy lub między przedsiębiorcami, odpowiednio są:

- 1) Minister Obrony Narodowej,
- 2) minister właściwy do spraw gospodarki.

2. Nakładanie obowiązków i zadań przez ministrów na przedsiębiorcę, o których mowa w ust. 1, następuje w drodze decyzji administracyjnej.

3. Wykonanie obowiązku lub zadania następuje na podstawie umowy zawartej z wykonawcą przez właściwy organ.

Art. 659. Organy kontrolowanych jednostek są obowiązane do udostępniania wszelkich dokumentów i udzielania informacji związanych z realizacją obowiązków i zadań nałożonych przez właściwe organy państwowe.

Rozdział 5

Ewidencja dotycząca świadczeń

Art. 660. 1. Ewidencję osób fizycznych, osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej podlegających obowiązkowi świadczeń na rzecz obrony oraz rzeczy ruchomych i nieruchomości będących lub mogących być przedmiotem świadczeń rzeczowych, na potrzeby Sił Zbrojnych prowadzi w systemie teleinformatycznym Minister Obrony Narodowej przy pomocy Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

2. Dane do ewidencji wprowadza szef wojskowego centrum rekrutacji.

3. Szefowie wojskowych centrów rekrutacji udostępniają dowódcom jednostek wojskowych dane z ewidencji w tym dane osób fizycznych, osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej przeznaczonych do wykonania świadczeń na rzecz obrony wykonywanych na rzecz tych jednostek oraz rzeczy ruchomych i nieruchomości będących przedmiotem świadczeń rzeczowych w tych jednostkach.

4. Ewidencję wojskową, o której mowa w ust. 1 prowadzą również dowódcy jednostek wojskowych na podstawie danych, o których mowa w ust. 3.

5. Organy administracji publicznej i przedsiębiorcy są obowiązani do bezpłatnego udostępniania niezbędnych danych w celu ich przetwarzania w ewidencji, o której mowa w ust. 1.

Art. 661. 1. W ewidencji, o której mowa w art. 660 ust. 1 gromadzi się i przetwarza następujące dane:

- 1) w zakresie danych osobowych osób fizycznych podlegających obowiązkowi świadczeń na rzecz obrony:
 - a) imię i nazwisko;
 - b) imię ojca;
 - c) datę i miejsce urodzenia;
 - d) adres zamieszkania;
 - e) numer PESEL;
 - f) miejsce pracy, w tym stanowisko i adres pracodawcy;
 - g) rodzaj i zakres prac przewidzianych do wykonania w ramach świadczeń osobistych;
 - h) termin realizacji i miejsce stawiennictwa do wykonania świadczeń;
 - i) nazwę świadczeniobiorcy.
- 2) w zakresie danych o podmiotach podlegających obowiązkowi świadczeń rzeczowych na rzecz obrony:
 - a) imię i nazwisko (nazwę);
 - b) imię ojca – o ile dotyczy;
 - c) adres zamieszkania (siedzibę);
 - d) numer PESEL (REGON);
 - e) miejsce pracy, w tym stanowisko i adres pracodawcy (nazwę organu);
 - f) numer telefonu służbowego;
 - g) rodzaj i zakres świadczenia;
 - h) termin i miejsce dostarczenia lub przekazania przedmiotów świadczeń rzeczowych;
 - i) tytuł prawny do rzeczy ruchomych lub nieruchomości.
- 3) w zakresie danych o nieruchomościach:
 - a) rodzaj nieruchomości;
 - b) położenie nieruchomości oraz jej adres;
 - c) powierzchnię oraz występującą na niej zabudowę;
 - d) termin wykonania świadczenia;
 - e) przeznaczenie i sposób użytkowania nieruchomości;
 - f) nazwę świadczeniobiorcy.
- 4) w zakresie danych o rzeczach ruchomych:

- a) rodzaj rzeczy ruchomej;
- b) miejsce jej stałego przechowywania;
- c) cechy techniczne rzeczy ruchomej, w tym w szczególności w przypadku pojazdów rodzaj, typ, markę, rodzaj nadwozia, numer rejestracyjny, ładowność, pojemność silnika;
- d) dane z Centralnej Ewidencji Pojazdów lub z innych ewidencji, jeżeli rzecz ruchoma podlega obowiązkowej rejestracji, w tym rok produkcji, datę pierwszej rejestracji, termin badania technicznego.

2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje rzeczy ruchomych i nieruchomości podlegających ewidencji, z uwzględnieniem potrzeb Sił Zbrojnych oraz konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu przygotowania obrony państwa.

Art. 662. Do ewidencji, w ramach udostępniania danych, niezbędnych do jej prowadzenia, przekazuje się w drodze teletransmisji lub na informatycznym nośniku danych dane z centralnej ewidencji pojazdów i gromadzi się dane określone w art. 80b ust. 1 pkt 1 lit. b, pkt 2 lit. a, b, d i e, pkt 3 lit. a, b, d i e, pkt 4 lit. a, b, d i e, pkt 10 – w zakresie terminu badania technicznego i odczytu liczników przebiegu pojazdu w momencie badania technicznego wraz z jednostką miary, pkt 13 – w zakresie marki, kategorii, typu, modelu, wariantu, wersji, rodzaju i roku produkcji pojazdu, pkt 14 – w zakresie daty kradzieży i daty odnalezienia pojazdu oraz pkt 18 – w zakresie numeru świadectwa homologacji typu WE pojazdu, świadectwa homologacji typu pojazdu, dopuszczenia jednostkowego pojazdu albo dopuszczenia indywidualnego WE pojazdu – ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym.

DZIAŁ XXI

Organizowanie zadań realizowanych przez przedsiębiorców na rzecz Sił Zbrojnych

Rozdział 1

Zadania na rzecz Sił Zbrojnych realizowane przez przedsiębiorców

Art. 663. 1. Zadania realizowane przez przedsiębiorców na rzecz Sił Zbrojnych obejmują:

- 1) wykonywanie produkcji, napraw lub świadczenie usług na rzecz Sił Zbrojnych w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny;
- 2) wytwarzanie lub dystrybucję produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, produktów biobójczych, wyrobów medycznych, środków ochrony indywidualnej, sprzętu medycznego lub aparatury medycznej;
- 3) utrzymywanie w czasie pokoju mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych niezbędnych do realizacji zadań, o których mowa w pkt 1;
- 4) militaryzację;
- 5) ochronę obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa;

6) zadania realizowane na rzecz Sił Zbrojnych i wojsk sojusznicznych, inne niż ustalone w Planie, o którym mowa w art. 666.

2. Zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, są nakładane na przedsiębiorcę w drodze decyzji administracyjnej, wydawanej przez Ministra Obrony Narodowej.

3. Minister Obrony Narodowej może zmienić albo uchylić decyzję, o której mowa w ust. 2, w przypadku wystąpienia okoliczności powodującej, że jej wykonanie:

- 1) nie leży w interesie bezpieczeństwa i obronności państwa lub
- 2) jest niemożliwe przez przedsiębiorcę.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, przedsiębiorca składa do Ministra Obrony Narodowej wniosek uzasadniający brak możliwości realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych.

5. Minister Obrony Narodowej w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku, o którym mowa w ust. 4 dokonuje oceny jego zasadności i wniosek odrzuca albo wydaje decyzję utrzymującą, uchylającą albo zmieniającą decyzję, o której mowa w ust. 2.

6. W przypadku uruchomienia Planu, o którym mowa w art. 666, zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w ust. 1 i 2 przedsiębiorca realizuje z zachowaniem pierwszeństwa w odniesieniu do innych przedsięwzięć wynikających z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

7. W realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w ust. 1 pkt 1, ujętych w Planie, o którym mowa w art. 666 wykorzystywane są zgromadzone w ramach rezerw strategicznych surowce i materiały, o których mowa w art. 657 ust. 2 pkt 4.

8. Wykonywanie zadań w zakresie określonym w ust. 1 pkt 1 i 3 następuje na podstawie umowy zawartej z przedsiębiorcą przez Ministra Obrony Narodowej, na rzecz którego przedsiębiorcy będą realizować zadania ujęte w Planie, o którym mowa w art. 666.

9. Zadania na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w ust. 1 pkt 6, są nakładane na przedsiębiorcę w drodze decyzji administracyjnej, wydawanej przez właściwy organ administracji rządowej, w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 664. Zadania przedsiębiorcy w zakresie militaryzacji, określone na podstawie art. 611 pkt 3, obejmują uzupełnienie jego potrzeb kadrowych, sprzętowych i materiałowych wynikających ze struktury jednostki przewidzianej do militaryzacji albo zmilitaryzowanej oraz inne przedsięwzięcia w zakresie przygotowań organizacyjno-mobilizacyjnych.

Art. 665. Zadania przedsiębiorców w zakresie ochrony obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa, stanowią zadania, o których mowa w art. 622 ust. 2 i 3 oraz w:

- 1) przepisach wydanych na podstawie art. 6 ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 1856 oraz z 2021 r. poz. 159), w zakresie zadań z obszaru ochrony infrastruktury krytycznej;
- 2) art. 5 ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (Dz. U. z 2020 r. poz. 838) w zakresie obiektów, w tym: obiektów budowlanych, urządzeń, instalacji, usług ujętych w jednolitym wykazie obiektów, instalacji, urządzeń i usług wchodzących w skład infrastruktury krytycznej.

Rozdział 2

Plan zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych realizowanych przez przedsiębiorców

Art. 666. 1. Dokumentem planistycznym w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 1 i 3 jest Plan zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych realizowanych przez przedsiębiorców zwany dalej „Planem”.

2. Plan określa:

- 1) zadania, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 1 i 2, jakie mogą być nałożone na przedsiębiorców realizujących zadania na rzecz Sił Zbrojnych;
- 2) możliwości produkcyjno-usługowe przedsiębiorców objętych Planem;
- 3) wykaz kooperantów i podwykonawców, z podziałem na zagranicznych i krajowych, będących dostawcami środków materiałowych, surowców, komponentów zespołów, podzespołów i urządzeń do zabezpieczenia realizacji zadań, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 1;
- 4) wykaz potrzeb dotyczących utworzenia rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych w zakresie surowców i materiałów niezbędnych do zabezpieczenia realizacji zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1, na okres co najmniej 1 miesiąca po uruchomieniu Planu przez przedsiębiorców realizujących zadania na rzecz Sił Zbrojnych.

3. Plan opracowuje się:

- 1) na okres 5 lat;
- 2) na kolejny okres w terminie nie dłuższym niż 12 miesięcy przed upływem okresu objętego poprzednim Planem. Prace nad projektem Planu podejmuje Minister Obrony Narodowej;
- 3) w przypadku, gdy aktualizacja wymaga zmiany jego struktury lub spowoduje trudności w korzystaniu z Planu.

4. Plan podlega aktualizacji w formie aneksu do istniejącego Planu po zatwierdzeniu ustawy budżetowej w przypadku:

- 1) istotnych zmian w asortymencie i ilości zgłaszanych potrzeb;
- 2) zmiany zasad określania potrzeb do Planu;

- 3) zmiany oferty w zakresie produkcji, napraw lub usług przedsiębiorców, skutkującej koniecznością dokonania zmiany w zakresie przedsiębiorcy realizującego zadania w Planie.

5. Plan lub jego aktualizację zatwierdza Minister Obrony Narodowej.

6. Minister Obrony Narodowej, opracowując Plan lub jego aktualizację, uwzględnia:

- 1) interesy narodowe Rzeczypospolitej Polskiej w dziedzinie bezpieczeństwa narodowego;
- 2) zobowiązania międzynarodowe Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) potrzeby Sił Zbrojnych wynikające z analizy i szacowania ryzyka realizacji zadań w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, z wykorzystaniem uzupełnienia tych potrzeb w ramach Planu, w zakresie określonym w ust. 2 pkt 1;
- 4) możliwości ulokowania u przedsiębiorców zadań na rzecz Sił Zbrojnych.

7. Do opracowania Planu wykorzystuje się co najmniej informacje o:

- 1) możliwościach produkcyjno-usługowych przedsiębiorców;
- 2) potrzebach Sił Zbrojnych w zakresie dostaw i napraw sprzętu wojskowego;
- 3) terminach realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych.

8. Minister Obrony Narodowej:

- 1) na podstawie wykazu, o którym mowa w ust. 2 pkt 4 zgłasza do Prezesa Rady Ministrów, w terminie do 31 grudnia każdego roku, zbiorczy wykaz potrzeb dotyczących utworzenia rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych, wraz ze wskazaniem możliwości ich przechowywania przez przedsiębiorcę, na potrzeby którego te rezerwy są tworzone;
- 2) koordynuje realizację Planu w przypadku jego uruchomienia, w tym:
 - a) aktualizuje Plan, stosownie do zmieniających się potrzeb, o których mowa w ust. 4,
 - b) występuje do Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o udostępnienie rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych w zakresie realizacji zadań ujętych w programie, o których mowa w ust. 2 pkt 1,
 - c) koordynuje odbiór przez przedsiębiorców udostępnionych rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych, z Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych,
 - d) koordynuje odbiór od przedsiębiorców wyprodukowanych wyrobów i świadczonych usług remontowych, w ramach realizacji zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 1, przez Siły Zbrojne;
- 3) wnioskuje do Prezesa Rady Ministrów o uruchomienie Planu.

Art. 667. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb i sposób opracowywania Planu i aneksu do Planu oraz ich załączników, zawartość oraz strukturę tych dokumentów,
 - 2) wzory dokumentów wykorzystywanych do opracowania Planu
- uwzględniając konieczność zapewnienia spójności opisu realizowanych zadań, jednolitość przekazywanych informacji niezbędnych do opracowania Planu oraz możliwości produkcyjno-usługowych przedsiębiorców.

Art. 668. 1. Decyzję o uruchomieniu Planu, podejmuje w drodze rozporządzenia Prezes Rady Ministrów, na wniosek Ministra Obrony Narodowej. Rozporządzenie określa:

- 1) przyczynę uruchomienia Planu,
 - 2) zakres uruchomienia Planu,
 - 3) przedsiębiorców, u których uruchamia się Plan,
 - 4) termin uruchomienia Planu
- mając na celu zabezpieczenie obrony państwa w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa.

2. Plan może być uruchomiony selektywnie lub w pełnym zakresie.

3. Sелеktywne uruchomienie Planu polega na uruchomieniu określonego potencjału przedsiębiorców realizujących zadania na rzecz Sił Zbrojnych w celu realizacji przez nich wybranych zadań w zakresie produkcji, napraw lub świadczenia usług ujętych w Planie.

4. Sелеktywne uruchomienie Planu lub jego uruchomienie w pełnym zakresie może nastąpić w przypadku pojawienia się bezpośredniego zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, a zadania do wykonania przez przedsiębiorców mogą być realizowane:

- 1) w przypadku uruchomienia Planu w pełnym zakresie z wykorzystaniem struktury i potencjału jednostki zmilitaryzowanej – jeżeli przedsiębiorca posiada jej etat;
- 2) z wykorzystaniem struktury czasu pokoju – w pozostałych przypadkach.

5. Wniosek Ministra Obrony Narodowej, o którym mowa w ust. 1, dotyczy selektywnego lub pełnego uruchomienia Planu. Wniosek ten powinien zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie zadania do realizacji wraz z uzasadnieniem;
- 2) źródła finansowania zadań realizowanych przez przedsiębiorców po uruchomieniu Planu.

6. Minister Obrony Narodowej informuje przedsiębiorców o uruchomieniu Planu i zakresie zadań do realizacji.

Art. 669. 1. Minister Obrony Narodowej, identyfikuje potrzeby Sił Zbrojnych wykraczające poza możliwości produkcyjno-remontowe przedsiębiorców realizujących

zadania w ramach Planu. Na tej podstawie opracowuje informację o alternatywnych możliwościach ich zabezpieczenia.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1 zawiera:

- 1) asortyment wraz z ilościami niezabezpieczonych potrzeb dla Sił Zbrojnych w zakresie produkcji i remontu sprzętu wojskowego, w podziale na produkcję krajową oraz import;
- 2) skutki niezabezpieczenia potrzeb zgłoszonych przez Siły Zbrojne wraz z oceną ryzyka;
- 3) propozycje dotyczące przedsiębiorców, na których mogą zostać nałożone zadania produkcyjno-usługowe mające na celu zabezpieczenie potrzeb Sił Zbrojnych oraz sposób ich zabezpieczenia;
- 4) propozycje potencjalnych przedsiębiorców krajowych lub zagranicznych, rządów innych państw lub dostaw w ramach zamówień składanych do Agencji Wsparcia i Zamówień NATO lub innych dostaw z importu.

3. Informację, o której mowa w ust. 1 Minister Obrony Narodowej, przedkłada Radzie Ministrów, która przyjmuje ją w drodze uchwały, w której określa sposób zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych niezabezpieczonych w ramach Planu.

4. Uchwała Rady Ministrów jest podstawą do utworzenia rezerwy celowej w budżecie państwa przeznaczonej na zabezpieczenie określonej przez Radę Ministrów wielkości niezabezpieczonych potrzeb Sił Zbrojnych w Planie.

Rozdział 3

Wymagania wobec przedsiębiorców

Art. 670. Przedsiębiorcą realizującym zadania na rzecz Sił Zbrojnych może być wyłącznie przedsiębiorca:

- 1) posiadający moce produkcyjne, naprawcze lub usługowe, które mogą być wykorzystane do realizacji zadań, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 1 i 2;
- 2) będący osobą fizyczną, której nie skazano prawomocnie za:
 - a) przestępstwo udziału w zorganizowanej grupie przestępczej albo związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, o którym mowa w art. 258 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444 i 1517), zwanej dalej „Kodeksem karnym”,
 - b) przestępstwo handlu ludźmi, o którym mowa w art. 189a Kodeksu karnego,
 - c) przestępstwo, o którym mowa w art. 228–230a, art. 250a Kodeksu karnego lub w art. 46 i art. 48 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1133),
 - d) przestępstwo finansowania przestępstwa o charakterze terrorystycznym, o którym mowa w art. 165a Kodeksu karnego, lub przestępstwo udaremniania lub utrudniania

- stwierdzenia przestępnego pochodzenia pieniędzy lub ukrywania ich pochodzenia, o którym mowa w art. 299 Kodeksu karnego,
- e) przestępstwo o charakterze terrorystycznym, o którym mowa w art. 115 § 20 Kodeksu karnego, lub mające na celu popełnienie tego przestępstwa,
 - f) przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu, o których mowa w art. 296–307 Kodeksu karnego, przestępstwo oszustwa, o którym mowa w art. 286 Kodeksu karnego,
 - g) przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów, o których mowa w art. 270–277d Kodeksu karnego, lub przestępstwo skarbowe,
 - h) przestępstwo pracy małoletnich, o którym mowa w art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 769 oraz z 2020 r. poz. 2023),
 - i) przestępstwo, o którym mowa w art. 9 ust. 1 i ust. 3 lub art. 10 ustawy z dnia 15 czerwca 2012 r. o skutkach powierzania wykonywania pracy cudzoziemcom przebywającym wbrew przepisom na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) którego urzędującego członka organu zarządzającego lub nadzorczego, współnika spółki w spółce jawnej lub partnerskiej albo komplementariusza w spółce komandytowej lub komandytowo-akcyjnej lub prokurenta nie skazano prawomocnie za przestępstwo, o którym mowa w pkt 2;
 - 4) wobec którego nie wydano prawomocnego wyroku sądu lub ostatecznej decyzji administracyjnej o zaleganiu z uiszczeniem podatków, opłat lub składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne;
 - 5) który nie naruszył obowiązków dotyczących płatności podatków, opłat lub składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie zdrowotne, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w pkt 4, chyba, że przedsiębiorca wykaże, że dokonał płatności należnych podatków, opłat lub składek na ubezpieczenia społeczne lub ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami lub grzywnami lub zawarł wiążące porozumienie w sprawie spłaty tych należności;
 - 6) który nie naruszył obowiązków w dziedzinie ochrony środowiska, prawa socjalnego lub prawa pracy to jest:
 - a) nie został prawomocnie skazany za przestępstwo przeciwko środowisku na podstawie art. 181–188 Kodeksu karnego lub za przestępstwa przeciwko prawom osób wykonujących pracę zarobkową na podstawie art. 218–221 Kodeksu karnego, lub odpowiednio na podstawie przepisów prawa obcego,

- b) nie został prawomocnie skazany za wykroczenie przeciwko prawom pracownika lub wykroczenie przeciwko środowisku, jeżeli za jego popełnienie wymierzono karę aresztu, ograniczenia wolności lub karę grzywny,
 - c) nie wydano wobec niego ostatecznej decyzji administracyjnej o naruszeniu obowiązków wynikających z zakresu prawa ochrony środowiska, prawa pracy lub przepisów o zabezpieczeniu społecznym, jeżeli wymierzono tą decyzją karę pieniężną;
- 7) którego urzędującego członka organu zarządzającego lub nadzorczego, współnika spółki w spółce jawnej lub partnerskiej albo komplementariusza w spółce komandytowej lub komandytowo-akcyjnej lub prokurenta nie skazano prawomocnie za przestępstwo lub wykroczenie, o którym mowa w pkt 6 lit. a lub lit. b;
 - 8) w stosunku, do którego nie otwarto likwidacji, nie ogłoszono upadłości, którego aktywami nie zarządza likwidator lub sąd, nie zawarł układu z wierzycielami, którego działalność gospodarcza nie jest zawieszona;
 - 9) posiadający wymagane przepisami prawa: koncesje, licencje, zezwolenia do prowadzenia działalności gospodarczej wydane przez uprawniony organ administracji państwowej;
 - 10) posiadający zdolność do przetwarzania informacji niejawnych, jeśli jest to określone przez Ministra Obrony Narodowej jako wymóg przy wykonywaniu zadań.

Rozdział 4

Obowiązki przedsiębiorców

Art. 671. 1. Przedsiębiorca realizujący zadania na rzecz Sił Zbrojnych jest obowiązany do złożenia pisemnej informacji do Ministra Obrony Narodowej w przypadku:

- 1) rozwiązania lub likwidacji przedsiębiorcy;
- 2) przeniesienia siedziby przedsiębiorcy za granicę;
- 3) wykreślenia przedmiotu działalności przedsiębiorcy wpływającego na realizację zadań na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 3;
- 4) utraty możliwości wykorzystania lub dysponowania, dokonania darowizny, zmiany przeznaczenia lub zaniechania eksploatacji składnika mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych zadeklarowanego przez przedsiębiorcę, jako niezbędnego do realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 651 ust. 1 pkt 3.

2. Przedsiębiorca realizujący zadania na rzecz Sił Zbrojnych, w przypadku powstania okoliczności uniemożliwiającej dalsze spełnianie wymagań, o których mowa w art. 670, jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia powstania takiej okoliczności, w formie pisemnej albo elektronicznej poinformować Ministra Obrony Narodowej.

Rozdział 5

Finansowanie zadań na rzecz Sił Zbrojnych

Art. 672. 1. Przedsiębiorcy, na których nałożono zadania obronne na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 651 ust. 1 pkt 1 i 3, mogą ubiegać się o sfinansowanie, związanych z realizacją tych zadań, następujących kosztów:

- 1) utrzymania mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych do realizacji zadań związanych z produkcją, naprawą lub usługą na rzecz Sił Zbrojnych,
- 2) uczestnictwa w ćwiczeniach, których celem jest przygotowanie przedsiębiorcy do realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych.

2. Koszty, o których mowa w ust. 1, pokrywa się przedsiębiorcom na ich wniosek przez udzielenie dotacji celowych, przy czym prace związane z prowadzeniem przygotowań do realizacji tych zadań, mające charakter planistyczny są finansowane ze środków własnych przedsiębiorcy.

3. Dotacji celowych, o których mowa w ust. 2 dla przedsiębiorców udziela Minister Obrony Narodowej, z uwzględnieniem limitu środków finansowych przewidzianych w ustawie budżetowej na ten cel.

4. Przyznana przedsiębiorcy dotacja celowa, w zakresie pokrycia kosztów:

- 1) może być przeznaczona wyłącznie na pokrycie kosztów tego przedsiębiorcy, któremu została przyznana;
- 2) dotyczy kosztów poniesionych, zapłaconych i wynikających z dokonanych odpisów amortyzacyjnych lub umorzeniowych oraz ujętych przez przedsiębiorcę w danym roku obrotowym w księgach rachunkowych lub księgach przychodów i rozchodów.

5. Dotację celową, w zakresie pokrycia kosztów, o których mowa w ust. 1, przydziela się przedsiębiorcy:

- 1) na którego nałożono decyzją administracyjną zadanie na rzecz Sił Zbrojnych odpowiednio w zakresie, o którym mowa w art. 663 ust. 1 pkt 1 i 3;
- 2) który złożył wniosek o przyznanie dotacji celowej;
- 3) który terminowo przedłożył oraz uzyskał zatwierdzenie sprawozdania z wykorzystania dotacji celowej oraz rozliczył przyznaną dotację, w przypadku gdy taką dotację otrzymywał, za okres 3 lat poprzedzających złożenie wniosku o przyznanie dotacji.

6. Przekazanie przedsiębiorcy dotacji celowej na pokrycie kosztów, o których mowa w ust. 1, następuje po zawarciu umowy z Ministrem Obrony Narodowej.

7. Do umów, o których mowa w ust. 6, stosuje się przepisy art. 150 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

8. Do zwrotu dotacji celowej niewykorzystanej w terminie lub wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem oraz pobranej nienależnie lub w nadmiernej wysokości stosuje się przepisy art. 168 i art. 169 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

9. Wniosek o przyznanie dotacji celowej, o której mowa w ust. 2, zawiera co najmniej:

- 1) dane informacyjne o przedsiębiorcy;
- 2) wnioskowaną wysokość dotacji;
- 3) numer wyodrębnionego rachunku przeznaczonego do ewidencjonowania operacji finansowych związanych z otrzymaną dotacją celową.

10. Do wniosku, o którym mowa w ust. 9, dołącza się w szczególności:

- 1) arkusz zbiorczych kosztów, o których mowa w ust. 1;
- 2) wykaz mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych – na nośniku elektronicznym w edytowalnej wersji;
- 3) informację o kosztach utrzymania w czasie pokoju mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych – na nośniku elektronicznym w edytowalnej wersji;
- 4) wykaz jednostkowej pracochłonności realizacji zadań – potwierdzony przez uprawnionego przedstawiciela jednostki organizacyjnej resortu obrony narodowej właściwej w zakresie nadzorowania jakości wykonania wyrobów obronnych;
- 5) oświadczenie wnioskodawcy o spełnianiu wymogów określonych w art. 663 ust. 1.

11. Z wykorzystania dotacji celowej przedsiębiorca składa Ministrowi Obrony Narodowej sprawozdanie, w którym wskazuje co najmniej:

- 1) dane informacyjne o przedsiębiorcy;
- 2) dane o wysokości poniesionych kosztów;
- 3) informacje o wysokości wydatkowanej dotacji celowej.

12. Do sprawozdania, o którym mowa w ust. 11, dołącza się co najmniej:

- 1) arkusz zbiorczych kosztów rozliczenia dotacji, o których mowa w ust. 1;
- 2) wykaz mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych, w przypadku realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych;
- 3) informację o kosztach utrzymania mocy produkcyjnych, naprawczych lub usługowych, w przypadku realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych;
- 4) wyciągi bankowe z wyodrębnionego rachunku przeznaczonego do ewidencjonowania operacji finansowych z saldem na dzień 31 grudnia roku sprawozdawczego oraz z saldem na dzień sporządzenia sprawozdania;
- 5) potwierdzone za zgodność z oryginałem kopie not księgowych, a w przypadku zwrotu niewykorzystanej dotacji lub odsetek naliczonych na wyodrębnionym rachunku bankowym przelewu potwierdzającego dokonanie takiej operacji;

6) raport biegłego rewidenta z badania sprawozdania w zakresie badania i weryfikacji dokumentacji księgowo-finansowej dotyczącej wykorzystania dotacji celowej.

13. Wykonywanie zadań, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 6 następuje na podstawie umowy zawartej z przedsiębiorcą przez organ, który wydał decyzję nakładającą obowiązek ich realizacji.

14. Na etapie opracowywania projektu ustawy budżetowej na rok następny, Minister Obrony Narodowej przedstawia właściwym ministrom oraz ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, propozycje limitów wydatków na pokrycie kosztów realizacji zadań, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 6.

15. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób i tryb udzielania i rozliczania dotacji celowej, o której mowa w ust. 2;
- 3) sposób określania kosztów, o których mowa w ust. 1;
- 4) roczny wymiar czasu pracy jednego pracownika dotyczący maksymalnej wielkości produkcji, napraw lub usług przedsiębiorcy posiadającego i nieposiadającego etat jednostki zmilitaryzowanej;
- 5) formę wniosku o przyznanie dotacji celowej oraz załączników, o którym mowa w ust. 9;
- 6) formę sprawozdania z wykorzystania dotacji celowej oraz załączników, o którym mowa w ust. 11;

– mając na celu zapewnienie jawności i przejrzystości gospodarowania środkami budżetu państwa oraz maksymalne wykorzystanie możliwości potencjału krajowego przemysłu do realizacji zadań obronnych i przepisy prawa pracy.

Art. 673. Koszty realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych, o których mowa w art. 58. ujętych w Planie, o którym mowa w art. 666 ust. 1 i poniesione przez przedsiębiorcę, zostaną temu przedsiębiorcy pomniejszone o wartość otrzymanych w ramach rezerw strategicznych surowców i materiałów niezbędnych do zabezpieczenia ich realizacji.

Rozdział 6

Nadzór i kontrola

Art. 674. Nadzór i kontrolę nad realizacją zadań na rzecz Sił Zbrojnych wykonywanych przez przedsiębiorcę sprawuje Minister Obrony Narodowej.

Art. 675. 1. Kontrola, o której mowa w art. 674 polega na sprawdzeniu:

- 1) sposobu przygotowania przedsiębiorcy do realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych nałożonych decyzją administracyjną;
- 2) sposobu funkcjonowania przedsiębiorcy w warunkach zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny;

- 3) wykonywania decyzji administracyjnej, o której mowa w art. 663 ust. 2.
- 4) prawidłowości i rzetelności prowadzenia dokumentacji dotyczącej realizowanych zadań;
- 5) wydatkowania udzielonych dotacji celowych;
- 6) wykonania zaleceń pokontrolnych wydanych na podstawie wyniku przeprowadzonej kontroli.

2. Minister Obrony Narodowej w związku ze sprawowaniem nadzoru nad przedsiębiorcą w zakresie realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych ma prawo do żądania informacji, dokumentów i danych, niezbędnych do sprawowania tego nadzoru.

Art. 676. 1. Czynności kontrolne mogą być wykonywane przez upoważnioną przez Ministra Obrony Narodowej osobę, na podstawie pisemnego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli.

2. Czynności kontrolne, w zakresie zadań określonych w art. 663 ust. 1 pkt 6 mogą być wykonywane przez upoważnioną przez Ministra Obrony Narodowej osobę, na podstawie pisemnego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli, w uzgodnieniu z właściwym organem administracji rządowej.

Art. 677. 1. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego lub osoby pisemnie przez niego upoważnionej, w sposób sprawny i możliwie niezakłócający funkcjonowania kontrolowanego podmiotu.

2. Osoby upoważnione do przeprowadzania kontroli są uprawnione do:

- 1) swobodnego wstępu na teren nieruchomości, do obiektów i pomieszczeń kontrolowanego podmiotu;
- 2) przeprowadzania oględzin obiektów oraz składników majątku kontrolowanego przedsiębiorcy;
- 3) żądania od kontrolowanego przedsiębiorcy udzielenia informacji w formie ustnej i pisemnej w zakresie przeprowadzanej kontroli;
- 4) żądania wglądu do dokumentów i innych nośników informacji zawierających dane wynikające z zakresu kontroli;
- 5) sporządzania odpisów oraz kopii dokumentów, z zastrzeżeniem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych;
- 6) zabezpieczenia kontrolowanej dokumentacji;
- 7) wykonywania innych czynności niezbędnych do prawidłowego przeprowadzenia kontroli.

3. Osoby kontrolujące zobowiązane są do przestrzegania tajemnicy przedsiębiorcy, a także przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

4. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół dokonanych czynności, w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla kontrolowanego i organu prowadzącego kontrolę. Protokół podpisuje kontrolowany albo osoba przez niego upoważniona.

5. Protokół zawiera pouczenie o sposobie złożenia zastrzeżeń co do jego treści, przy czym termin do złożenia zastrzeżeń nie może być krótszy niż 7 dni od dnia doręczenia protokołu.

6. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez kontrolowanego albo osobę przez niego upoważnioną kontrolujący dokonuje stosownej adnotacji w protokole. Odmowa podpisania protokołu nie stanowi przeszkody do jego podpisania przez kontrolującego i wykonania ustaleń kontroli.

7. Organ prowadzący czynności kontrolne może wezwać kontrolowanego do usunięcia nieprawidłowości określonych w protokole, wskazując termin ich usunięcia.

8. Do organizowania oraz prowadzenia kontroli realizacji zadań na rzecz Sił Zbrojnych wykonywanych przez przedsiębiorców stosuje się przepisy wydane na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 10 oraz odpowiednio art. 168 i art. 169 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162).

Rozdział 7

Kary pieniężne

Art. 678. 1. Przedsiębiorca, który nie realizuje nałożonego zadania na rzecz Sił Zbrojnych, nie złoży informacji, o której mowa w art. 671, odmówi poddania się kontroli lub będzie ją utrudniać, podlega karze pieniężnej.

2. Wysokość kary, o której mowa w ust. 1 w odniesieniu do liczby zadań nierealizowanych lub nieobjętych kontrolą wynosi w przypadku:

- 1) 1 zadania – 10-krotności,
- 2) 2 zadań – 15-krotności,
- 3) 3 zadań – 20-krotności,
- 4) 4 zadań – 25-krotności,
- 5) 5 zadań – 30-krotności

– przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

3. Przedsiębiorca, który nie złoży informacji, o której mowa w art. 659, podlega karze pieniężnej w wysokości do 30-krotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

4. Dla przedsiębiorcy, który nie realizuje zadań, o których mowa w art. 663 ust. 1 pkt 3 lub utrudni ich kontrolę w sposób uniemożliwiający jej przeprowadzenie kara wynosi 1% wartości zadania nałożonego, przy czym nie mniej niż wartość dotacji celowej otrzymanej na pokrycie kosztów, o których mowa w art. 672.

5. Kary, o których mowa w ust. 2 i 4 sumują się.

Art. 679. 1. Minister Obrony Narodowej wymierza, w drodze decyzji administracyjnej kary pieniężne, o których mowa w art. 678.

2. Od zaległej kary pieniężnej nalicza się odsetki za zwłokę w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych.

3. Egzekucja kar pieniężnych wraz z odsetkami następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Art. 680. 1. Wpływy z tytułu kar pieniężnych, o których mowa w art. 678, stanowią dochód budżetu państwa.

2. Kary pieniężne są wpłacane na rachunek wskazany w decyzji, o której mowa w art. 679 ust. 1.

3. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy działu IVa ustawy 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2020 r. poz. 256).

DZIAŁ XXII

Przepisy karne

Art. 681. 1. Kto zatrudnia, udziela pracy zarobkowej na podstawie innego tytułu lub umożliwia wykonywanie u niego innego zajęcia, przez byłego żołnierza zawodowego z naruszeniem art. 283 ust. 1 i 2 podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Karze określonej w ust. 1 podlega były żołnierz zawodowy, który nie stosuje się do ograniczeń określonych w art. 283 ust. 1 lub 2.

Art. 682. 1. Kto będąc obowiązany do złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 285, podaje w nim nieprawdę, podlega karze pozbawienia wolności do lat 5.

2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu określonego w ust. 1 podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

DZIAŁ XXIII

Zmiany w przepisach obowiązujących, przepisy przejściowe i końcowe

Rozdział 1

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 683. W ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. poz. 223, z 1995 r. poz. 443, z 1996 r. poz. 779, z 2003 r. poz. 2272, z 2011 r. poz. 1431 oraz z 2013 r. poz. 1247) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 17 w ust. 5 skreśla się wyrazy „albo pełniącego służbę wojskową w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego”;
- 2) w art. 21 w pkt 3 skreśla się wyrazy „albo pełniących służbę wojskową w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego”.

Art. 684. W ustawie z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 1790) w art. 42 w ust. 2 wyrazy „przepisów o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „przepisów o obronie Ojczyzny”.

Art. 685. W ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1320 oraz z 2021 r. poz. 1162) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 301 w § 1 wyrazy „przepisy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych.” zastępuje się wyrazami „przepisy ustawy o obronie Ojczyzny.”;
- 2) w art. 304 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Minister Obrony Narodowej – w stosunku do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz żołnierzy pełniących służbę w rezerwie aktywnej i w rezerwie pasywnej, a Minister Sprawiedliwości – w stosunku do osób przebywających w zakładach karnych lub w zakładach poprawczych, w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej, określą, w drodze rozporządzeń, zakres stosowania do tych osób przepisów działu dziesiątego w razie wykonywania określonych zadań lub prac na terenie zakładu pracy lub w miejscu wyznaczonym przez pracodawcę.”.

Art. 686. W ustawie z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. z 2016 r. poz. 38) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 11 dodaje się art. 11a i art. 11bw brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Zakazane jest używanie munduru lub jego części przez osoby nieuprawnione.

2. Zakaz w odniesieniu do munduru wojskowego polowego i ćwiczebnego, nie dotyczy:

- 1) członków, instruktorów i specjalistów zrzeszonych w stowarzyszeniach lub organizacjach społecznych, które zawarły porozumienia o współpracy z Ministrem Obrony Narodowej lub kierownikiem jednostki organizacyjnej od szczebla dowódcy jednostki wojskowej, a ich statuty przewidują prowadzenie działalności na rzecz obronności państwa;
- 2) młodzieży szkolnej i akademickiej uczestniczącej w uroczystościach o charakterze patriotycznym oraz realizującą przedsięwzięcia w ramach różnych form szkolenia i działań o charakterze obronnym.

3. Zakaz nie dotyczy używania munduru wojskowego bez oznak wojskowych przez uczniów szkół ponadpodstawowych, dla których organem prowadzącym jest Minister Obrony Narodowej lub uczelnia wojskowa.

4. Zakaz nie dotyczy używania munduru wojskowego przez:

- 1) żołnierzy przeniesionych, po odbyciu lub zakończeniu pełnienia czynnej służby wojskowej, do rezerwy lub w stan spoczynku, weteranów lub weteranów poszkodowanych, będących żołnierzami rezerwy lub w stanie spoczynku oraz żołnierzy będących kombatantami w rozumieniu art. 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2020 r. poz. 517 oraz z 2021 r. poz. 794), podczas:
 - a) świąt państwowych i wojskowych oraz uroczystości organizowanych przez komórki organizacyjne Ministerstwa Obrony Narodowej oraz przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane,
 - b) uroczystości organizowanych przez organy państwowe, organizacje kombatanckie lub stowarzyszenia dla uczczenia rocznic związanych z walką o suwerenność i niepodległość Ojczyzny,
 - c) wygłaszania prelekcji dotyczących historii lub obronności państwa w jednostkach wojskowych, szkołach, zakładach pracy lub organizacjach społecznych,
 - d) spotkań autorskich związanych z własną twórczością nawiązującą do historii lub obronności państwa,
 - e) uroczystości osobistych i rodzinnych;
- 2) żołnierzy, którzy nie pełnią czynnej służby wojskowej, ale otrzymali przedmioty umundurowania i wyekwipowania wojskowego do celów związanych z wykonywaniem obowiązku obrony Ojczyzny;

- 3) osoby niebędące żołnierzami w czynnej służbie wojskowej, które:
 - a) biorą udział w występach wojskowych zespołów artystycznych – w czasie tych występów,
 - b) występują w filmach i innych przedsięwzięciach artystycznych – w czasie ich realizacji.

Art. 11b. Zakaz, o którym mowa w art. 11a ust. 1, dotyczy również mundurów lub części mundurów, których wzór został już wycofany, w stosunku do osób uczestniczących w:

- 1) przedsięwzięciach, które mogą godzić w dobre imię lub interes Sił Zbrojnych;
 - 2) strajkach, demonstracjach, manifestacjach i zgromadzeniach mających na celu wspólne wyrażanie stanowiska w sprawach publicznych;
 - 3) zgromadzeniach i przedsięwzięciach naruszających porządek i spokój publiczny;
 - 4) działaniach mających na celu niszczenie lub uszkodzenie mienia, w tym mienia publicznego, lub w działaniach, które mogą doprowadzić do takiego zniszczenia lub uszkodzenia;
 - 5) działaniach mających na celu naruszenie nietykalności cielesnej osób realizujących zadania na rzecz dobra wspólnego;
 - 6) przedsięwzięciach mających na celu publiczne manifestowanie poglądów, które mogą naruszać wolności, prawa i obowiązki człowieka i obywatela.”;
- 2) w art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Obrony Narodowej w odniesieniu do munduru wojskowego, a minister właściwy do spraw wewnętrznych w odniesieniu do munduru policyjnego i Straży Granicznej, określą, w drodze rozporządzeń, części munduru, których używanie jest dozwolone, uwzględniając konieczność poszanowania tradycji wolnościowych i postaw patriotycznych Narodu Polskiego oraz prawa, ładu i porządku publicznego.”.

Art. 687. W ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 195) w art. 22b w ust. 2 wyrazy „jednostkami wojskowymi w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 374 i 2157)” zastępuje się wyrazami „jednostkami wojskowymi w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 688. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470) w art. 19 w ust. 9 wyrazy „art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i

2020) zastępuje się wyrazami „art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 689. W ustawie z dnia 31 stycznia 1989 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1998) w art. 10 wyrazy „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 690. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o gwarancjach wolności sumienia i wyznania (Dz. U. z 2017 r. poz. 31153) w art. 3 w ust. 3 wyrazy „w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1811 oraz z 2017 r. poz. 60)” zastępuje się wyrazami „w ustawie z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 691. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r. poz. 360) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 30 w ust. 1 wyrazy „o którym mowa w art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020)” zastępuje się wyrazami „o którym mowa w art. 548 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”;
- 2) w art. 31 w ust. 1 wyrazy „przepisów o powszechnym obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „przepisów o obronie Ojczyzny”;
- 3) w art. 31a w ust. 1 wyrazy „o której mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 609 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 692. W ustawie z dnia 17 maja 1990 r. o podziale zadań i kompetencji określonych w ustawach szczególnych pomiędzy organy gminy a organy administracji rządowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. poz. 198) w art. 3 w pkt 7:

- 1) we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”;
- 2) wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 693. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1486 i 1728) w prowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11c w ust. 5 wyrazy „art. 3 ust. 2a ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i

2020).” zastępuje się wyrazami „art. 11 ust. 3 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...).”;

- 2) w art. 33a:
 - a) w ust. 1 wyrazy „o której mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 609 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny”,
 - b) w ust. 2 wyrazy „na podstawie art. 4a ust. 1 pkt 4a” zastępuje się wyrazami „na podstawie art. 32 pkt 5 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny”;
- 2) w art. 153 ust. 1 wyrazy „o którym mowa w art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „o którym mowa w art. 548 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny”.

Art. 694. W ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1858) użyte w art. 20³ w ust. 2 i w ust. 5 w różnych przypadkach wyrazy „wojskowego komendanta uzupełnień” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „szefa wojskowego centrum rekrutacji”.

Art. 695. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800) w art. 6 w ust. 1 w pkt 23 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 24 w brzmieniu:

„24) Agencję Mienia Wojskowego.”.

Art. 696. W ustawie z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2017) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 7 w ust. 1:
 - a) uchyla się pkt 2,
 - b) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) pełniących zawodową służbę wojskową w trakcie kształcenia w uczelni wojskowej, z wyłączeniem żołnierzy zawodowych skierowanych do kształcenia w uczelni wojskowej w czasie pełnienia przez nich zawodowej służby wojskowej;”
 - b) uchyla się pkt 5 i 6;
- 2) w art. 21 uchyla się ust. 4 i 5;
- 3) w art. 23 w ust. 9 po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) został zwolniony z czynnej służby wojskowej przed upływem 10 lat od dnia powołania do tej służby w przypadku, gdy powołanie do czynnej służby wojskowej nastąpiło po okresie służby w Policji, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Więziennej, Agencji

Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Celno-Skarbowej, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego lub Urzędu Ochrony Państwa.”;

4) w art. 24 w ust. 2 skreśla się wyrazy „rezerwy kadrowej”;

5) w art. 47:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Odprawa mieszkaniowa wynosi 3% wartości przysługującego lokalu mieszkalnego za każdy rok podlegający zaliczeniu do wysługi lat, od której jest uzależniona wysokość dodatku za długoletnią służbę wojskową i nie może być niższa niż 45% oraz wyższa niż 100% wartości przysługującego lokalu mieszkalnego. Odprawę oblicza się i wypłaca według następujących zasad:

- 1) żołnierzowi zawodowemu, zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, przysługuje odprawa obliczona z uwzględnieniem okresu służby liczonego w pełnych latach, z tym że rozpoczęty rok, w którym następuje zwolnienie ze służby, przyjmuje się jako rok pełny;
- 2) żołnierzowi zawodowemu zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej, jeżeli nie nabył prawa do emerytury wojskowej, w przypadku wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej przez właściwy organ wojskowy lub któremu przyznano wojskową rentę inwalidzką przed nabyciem prawa do emerytury wojskowej, przysługuje odprawa w wysokości 45% wartości przysługującego lokalu mieszkalnego;
- 3) wartość przysługującego lokalu mieszkalnego jest iloczynem maksymalnej powierzchni użytkowej podstawowej przypadającej na jedną normę, o której mowa w art. 26 ust. 1, ilości norm należnych żołnierzowi w okresie zawodowej służby wojskowej w dniu wskazanym przez żołnierza niezależnie od ilości norm należnych żołnierzowi w dniu jego zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, wskaźnika 1,66, wskaźnika ceny 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego oddanego do użytkowania w kwartale poprzedzającym kwartał, w którym nastąpiło zwolnienie z tej służby, określanego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, z zastrzeżeniem pkt 4, 5 i 6;
- 4) w przypadku orzeczenia rozwodu, w ilości norm nie uwzględnia się norm na byłego małżonka;
- 5) norm nie nalicza się podwójnie na te same osoby z wyjątkiem sytuacji gdy uprawniony do odprawy mieszkaniowej, o którym mowa w art. 23 ust. 1 jest dzieckiem żołnierza zawodowego, na które przyznano już normę, w tym także

w sytuacjach, o których mowa w ust. 3, gdy uprawnione są osoby, o których mowa w ust. 3;

- 6) w przypadku gdy oboje małżonkowie są żołnierzami zawodowymi, naliczanie norm żołnierzowi wnioskującemu o odprawę mieszkaniową na małżonka będącego żołnierzem, może nastąpić za zgodą obu małżonków. Małżonkowie w formie oświadczenia wskazują, u którego z małżonków należy uwzględnić normy na dzieci. W przypadku braku jednomyślnego stanowiska małżonków, uwzględnienie dzieci następuje przy wniosku małżonka żołnierza, który później wystąpi z wnioskiem o wypłatę odprawy mieszkaniowej.

2. Dyrektor oddziału regionalnego Agencji, właściwy ze względu na ostatnie miejsce pełnienia służby wydaje decyzję o wypłacie odprawy mieszkaniowej nie później niż w terminie 90 dni od dnia złożenia wniosku. Wydanie decyzji następuje po złożeniu wniosku, oświadczenia żołnierza o stanie rodzinnym na dzień wskazany przez żołnierza, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 4, 5 i 6 oraz przedstawieniu co najmniej jednego z następujących dokumentów:

- 1) zaświadczenia o nabyciu uprawnień do emerytury wojskowej lub do wojskowej renty inwalidzkiej wydanego przez wojskowy organ emerytalny;
- 2) zaświadczenia o przyczynach zwolnienia z zawodowej służby wojskowej wydanego przez dowódcę jednostki wojskowej, w której żołnierz zawodowy pełnił służbę wojskową, jeżeli nie nabył prawa do emerytury wojskowej lub nie uzyskał uprawnień do wojskowej renty inwalidzkiej;
- 3) zaświadczenia o związku śmierci żołnierza ze służbą wojskową wydanego przez właściwy organ wojskowy;
- 4) decyzji o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej wraz z zaświadczeniem o wysłudze lat, od której jest uzależniona wysokość dodatku za długoletnią służbę wojskową, wydanym przez właściwy organ wojskowy, jaką żołnierz zawodowy będzie posiadał w ostatnim dniu pełnienia zawodowej służby wojskowej.”,

- b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„Żołnierzowi zawodowemu, w stosunku do którego wydano ostateczną decyzję o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, na jego wniosek złożony przed zwolnieniem ze służby, wydaje się decyzję o wypłacie odprawy mieszkaniowej, przyjmując do obliczenia wartość przysługującego lokalu mieszkalnego, ilość norm należnych żołnierzowi w okresie zawodowej służby wojskowej w dniu wskazanym przez żołnierza, niezależnie od ilości norm należnych żołnierzowi w dniu jego zwolnienia z zawodowej służby wojskowej, oraz wskaźnika

ceny 1 m² powierzchni użytkowej budynku mieszkalnego oddanego do użytkowania w kwartale poprzedzającym kwartał, w którym decyzja o zwolnieniu stała się ostateczna, określonego w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, z zastrzeżeniem ust. 1 pkt 4, 5 i 6. W przypadku uchylecia decyzji o zwolnieniu żołnierza i dalszego pełnienia służby, odprawa ponowna i jej wyrównanie za pozostały okres nie przysługuje.”;

6) w art. 48d:

a) w ust. 2:

- uchyla się pkt 1,
- pkt 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3) pobierającemu świadczenia, o których mowa w art. 305 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny;

4) wyznaczonemu do pełnienia zawodowej służby wojskowej poza granicami państwa, korzystającemu z prawa do nieodpłatnego zakwaterowania w lokalu mieszkalnym albo równoważnika pieniężnego na wynajęcie lokalu mieszkalnego na podstawie przepisów ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny.”,

b) uchyla się ust. 3,

c) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Świadczenie mieszkaniowe jest wypłacane za miesiąc kalendarzowy w terminie do 10 dnia każdego miesiąca kalendarzowego za poprzedni miesiąc, począwszy od pierwszego dnia miesiąca, w którym wpłynął wniosek o wypłatę świadczenia mieszkaniowego do właściwego oddziału regionalnego Agencji, do dnia zakończenia kadencji, albo w przypadku żołnierza zawodowego przeniesionego do dyspozycji – do dnia zakończenia pełnienia służby w danym garnizonie określonym w rozkazie personalnym.”;

7) w art. 51:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 2,

b) w ust. 2:

- we wprowadzeniu do wyliczenia skreśla się wyrazy „rezerwie kadrowej lub”,
- uchyla się pkt 2,
- w ust. 4 skreśla się wyrazy „rezerwie kadrowej lub”.

Art. 697. W ustawie z dnia 14 grudnia 1995 r. o urzędzie Ministra Obrony Narodowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 196) w art. 2 w pkt 5 i w pkt 6 wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 698. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2021 r. poz. 53, 472 i 1236) w art. 12 i art. 179 pkt 4 wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 699. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 115 § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Żołnierzem jest osoba pełniąca czynną służbę wojskową, z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie, jak również osoba w aktywnej rezerwie podczas pełnienia przez nich służby oraz osoba w pasywnej rezerwie podczas odbywania ćwiczeń wojskowych.”;

2) po art. 147 dodaje się art. 147a–147k w brzmieniu:

„Art. 147a. Kto wbrew obowiązkom wynikającym z ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U.):

- 1) nie stawia się do kwalifikacji wojskowej przed wójtem lub burmistrzem (prezydentem miasta), przed właściwą komisją lekarską lub przed szefem wojskowego centrum rekrutacji w określonym terminie i miejscu albo nie przedstawia dokumentów, których przedstawienie zostało nakazane,
- 2) nie zgłasza się w celu uregulowania stosunku do obowiązku obrony,
- 3) nie zgłasza się w określonym terminie i miejscu na wezwanie właściwych organów w sprawach dotyczących obowiązku obrony oraz odmawia poddania się badaniom lekarskim,
- 4) odmawia udzielenia właściwym organom prowadzącym ewidencję wojskową informacji w zakresie danych jego dotyczących i przetwarzanych w ewidencji wojskowej

– podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności.

Art. 147b. 1. Kto bez usprawiedliwionej przyczyny:

- 1) będąc żołnierzem rezerwy pasywnej nie zgłasza się w określonym terminie i miejscu na ćwiczenia wojskowe trwające do dwudziestu czterech godzin,
- 2) będąc przeznaczony do szkolenia lub ćwiczeń wojskowych nie zgłasza się w określonym terminie i miejscu do tej służby,
- 3) posiadając przydział organizacyjno-mobilizacyjny do jednostki przewidzianej do militaryzacji nie zgłasza się w określonym terminie i miejscu do odbycia ćwiczeń w tej jednostce

– podlega karze aresztu do 30 dni albo karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto:

- 1) uporczywie uchyla się od wykonywania poleceń służbowych w czasie odbywania szkolenia albo w czasie odbywania ćwiczeń w jednostkach przewidzianych do militaryzacji;
- 2) w czasie odbywania ćwiczeń w jednostce przewidzianej do militaryzacji samowolnie opuszcza wyznaczone miejsce przebywania.

Art. 147c. 1. Kto wbrew obowiązkom wynikającym z ustawy:

- 1) uchyla się od wykonania obowiązku świadczenia osobistego lub rzeczowego,
 - 2) nie zawiadamia właściwego organu o rozporządzeniu nieruchomością lub rzeczą ruchomą przeznaczoną na cele świadczeń rzeczowych,
- podlega karze aresztu do 30 dni albo karze grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto umyślnie utrudnia lub uniemożliwia wykonanie świadczenia osobistego lub rzeczowego.

Art. 147d. Kto w celu trwałego uchylecia się od obowiązku służby wojskowej albo innej formy spełniania obowiązku obrony przewidzianej w ustawie dopuszcza się czynu określonego w art. 342a, podlega karze pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 147e. Kto będąc przeznaczony do szkolenia uchyla się od jego odbywania, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Art. 147f. Kto w czasie mobilizacji lub wojny będąc powołany do czynnej służby wojskowej nie zgłasza się do tej służby w określonym terminie i miejscu, podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 2.

Art. 147g. 1. Kto w czasie mobilizacji lub wojny w celu trwałego uchylecia się od obowiązku służby wojskowej:

- 1) nie zgłasza się do rejestracji będąc zobowiązanym do tego zgłoszenia lub nie stawia się do kwalifikacji wojskowej w określonym terminie i miejscu albo nie przedstawia dokumentów, których przedstawienie zostało nakazane,
- 2) nie zgłasza się w celu uregulowania stosunku do obowiązku obrony,
- 3) nie zgłasza się w określonym terminie i miejscu na wezwanie właściwych organów w sprawach dotyczących powszechnego obowiązku obrony,
- 4) powoduje u siebie lub dopuszcza, by kto inny spowodował u niego, uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia,
- 5) wprowadza w błąd właściwy organ,
- 6) będąc powołany do czynnej służby wojskowej nie zgłasza się do tej służby w określonym terminie i miejscu

– podlega karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 5.

2. Tej samej karze podlega, kto w czasie mobilizacji lub wojny powoduje u innej osoby uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia albo wprowadza w błąd właściwy organ w celu uzyskania dla niej zwolnienia od obowiązku służby wojskowej lub odroczenia tej służby.

Art. 47h. 1. Kto, w czasie mobilizacji lub wojny, wbrew obowiązkom wynikającym z ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny:

- 1) uchyła się od wykonania obowiązku świadczenia osobistego lub rzeczowego,
- 2) nie zawiadamia właściwego organu o rozporządzeniu nieruchomością lub rzeczą ruchomą przeznaczoną na cele świadczeń rzeczowych

– podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

2. Tej samej karze podlega, kto w czasie mobilizacji lub wojny utrudnia lub uniemożliwia wykonanie świadczenia osobistego lub rzeczowego.

Art. 147i. W sprawach o czyny określone w art. 342a–342h, jeżeli czyn polega na nieuczynieniu zadość obowiązkowi stawienia się do służby lub zgłoszenia do właściwego organu, przedawnienie ścigania i wyrokowania biegnie od chwili uczynienia zadość temu obowiązkowi lub od chwili, w której na sprawcy obowiązek przestał ciążyć.

Art. 147j. 1. W czasie mobilizacji lub wojny osoby pełniące służbę w jednostkach zmilitaryzowanych albo do niej powołane ponoszą odpowiedzialność karną za przestępstwa popełnione w związku z tą służbą, według przepisów odnoszących się do żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

2. Sprawy o przestępstwa określone w ust. 1 należą do właściwości sądów wojskowych.

3. W rozumieniu przepisów karnych w czasie mobilizacji lub wojny:

- 1) niezgłoszenie się do służby w jednostkach zmilitaryzowanych w określonym terminie i miejscu jest równoznaczne z niezgłoszeniem się do pełnienia służby wojskowej;
- 2) obowiązek służby w jednostkach zmilitaryzowanych jest równoznaczny z obowiązkiem służby wojskowej;
- 3) służba w jednostkach zmilitaryzowanych jest równoznaczna z czynną służbą wojskową;
- 4) niewykonanie lub odmowa wykonania polecenia przełożonego, wydanego w sprawach służbowych osobie pełniącej służbę w jednostce zmilitaryzowanej, jest równoznaczna z niewykonaniem lub odmową wykonania rozkazu.

Art. 147k. Sprawy o przestępstwa określone w art. 342f i 342g należą do właściwości sądów wojskowych.”.

Art. 700. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534 i 1023) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 289 w § 1 skreśla się wyrazy „oraz pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego”;
- 2) w art. 527 w § 3 skreśla się wyrazy „lub pełniący służbę wojskową w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego”;
- 3) w art. 625 skreśla się wyrazy „albo pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego”;
- 4) w art. 647 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) żołnierzy w aktywnej rezerwie, żołnierzy w pasywnej rezerwie oraz żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie, o przestępstwa:”;
- 5) w art. 671 w § 1 skreśla się wyrazy „albo pełniącemu służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego”.

Art. 701. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 450, 463, 694, 720 i 1641)) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 80c w ust. 1 w pkt 20 i 1 art. 100ah ust. 1 pkt 16 wyrazy „wojskowym komendantom uzupełnień” zastępuje się wyrazami „szefom wojskowych centrów rekrutacji”;
- 2) w art. 140i pkt 4 lit. d wyrazy „wojewódzkiego sztabu wojskowego” zastępuje się wyrazami „Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji”.

Art. 702. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1754) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 22a w § 1 skreśla się wyrazy „pełnionej jako służba stała”;
- 2) uchyla się § 4.

Art. 703. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2020 r. poz. 2027 oraz z 2021 r. poz. 1598) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11 w ust. 5 w pkt 2 wyrazy „o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „o obronie Ojczyzny”;
- 2) w art. 69 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W terminie 14 dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego NBP część rocznego zysku NBP (wpłata z zysku NBP) podlega odprowadzeniu na Fundusz Wsparcia Sił Zbrojnych.”.

Art. 704. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o zasadach użycia lub pobytu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa (Dz. U. z 2001 r. poz. 396) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Użycie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa może nastąpić w celu udziału:

1) w operacji wojskowej prowadzonej na podstawie:

- a) prawa do indywidualnej lub zbiorowej samoobrony,
- b) rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych,
- c) decyzji Rady Północnoatlantyckiej,
- d) decyzji Rady Unii Europejskiej,
- e) zaproszenia lub zgody państwa przyjmującego
- f) w celu wzmocnienia sił państwa;

2) w akcji:

- a) humanitarnej,
- b) poszukiwawczej lub ratowniczej,
- c) odzyskiwania izolowanego personelu,
- d) ewakuacji personelu niewojskowego,
- e) zapobieżenia aktom terroryzmu, w tym realizacji niezbędnych zadań ochronnych.

2. Pobyt Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej poza granicami państwa oznacza obecność jednostek wojskowych poza granicami państwa w celu udziału w:

- 1) szkoleniach i ćwiczeniach wojskowych,
- 2) przedsięwzięciach reprezentacyjnych.”;

2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. 1. O użyciu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w celu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 postanawia Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Prezesa Rady Ministrów. Postanowienie nie podlega ogłoszeniu.

2. O użyciu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w celu, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2, decyduje Minister Obrony Narodowej. Decyzja nie podlega ogłoszeniu. O wydanej decyzji Minister Obrony Narodowej niezwłocznie informuje Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz Prezesa Rady Ministrów.”;

3) po art. 3 dodaje się art. 3a w brzmieniu:

„Art. 3a. Prowadzone w pełnym spektrum działania w cyberprzestrzeni, które mają być realizowane lub mają wywoływać skutki w elementach cyberprzestrzeni lub z wykorzystaniem elementów zlokalizowanych poza granicami państwa, nie oznaczają użycia Sił Zbrojnych poza granicami państwa.”;

4) w art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W postanowieniu lub decyzji o użyciu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej określa się:

- 1) nazwę oraz liczebność Polskiego Kontyngentu Wojskowego;
- 2) okres, w którego trakcie Polski Kontyngent Wojskowy będzie mógł pozostawać poza granicami państwa oraz rejon jego działania;
- 3) cel skierowania Polskiego Kontyngentu Wojskowego oraz ogólny zakres realizowanych zadań.”;
- 5) w art. 7c dodaje się pkt 3 w brzmieniu:
 - „3) w przypadku działań w cyberprzestrzeni, o których mowa w art. 2 pkt 1 lit. d dodatkowo:
 - a) które z operacji w cyberprzestrzeni oraz w jakim zakresie mają być wykorzystane w celu zrealizowania zadań operacji,
 - b) sposób, tryb dokumentowania oraz meldowania o zastosowaniu metod i narzędzi do przełamania zabezpieczeń.”;
- 6) użyte w art. 9 w ust. 1 w pkt 2 wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 705. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 423, 432, 619, 1621 i 1834) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 w pkt 2 lit. g otrzymuje brzmienie:
 - „g) jednostka organizacyjna podległa Ministrowi Obrony Narodowej – w stosunku do żołnierzy niezawodowych pełniących czynną służbę wojskową.”;
- 2) w art. 6 w ust. 1 pkt 11 otrzymuje brzmienie:
 - „11) żołnierzami niezawodowymi pełniącymi czynną służbę wojskową.”;
- 3) w art. 16 ust. 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5. Składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe żołnierzy niezawodowych pełniących czynną służbę wojskową, są finansowane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej.”;
- 4) w art. 18 w ust. 4 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
 - „5) żołnierzy niezawodowych pełniących czynną służbę wojskową, z wyjątkiem żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową, stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w grudniu roku poprzedniego, ustalonego na podstawie odrębnych przepisów, z zastrzeżeniem ust. 9 i 10, a w przypadku żołnierzy pełniących terytorialną służbę wojskową rotacyjnie – kwota uposażenia z tytułu tej służby.”;

Art. 706. W ustawie z dnia 24 lipca 1999 r. o szczególnych zasadach, warunkach i trybie mianowania na wyższe stopnie wojskowe żołnierzy uczestniczących w walkach o wolność

i niepodległość Polski podczas II wojny światowej i w okresie powojennym (Dz. U. poz. 804) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w pkt 2 wyrazy „wojskowych komendantów uzupełnień” zastępuje się wyrazami „szefów wojskowych centrów rekrutacji”;
- 2) w art. 4 wyrazy „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 707. W ustawie z dnia 23 września 1999 r. o zasadach pobytu wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zasadach ich przemieszczania się przez to terytorium (Dz. U. z 2018 r. poz. 2110) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„o zasadach pobytu wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zasadach ich przemieszczania się przez to terytorium oraz zasadach udzielania pomocy wojskom sojusznicznym i organizacjom międzynarodowym”;

2) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawa określa zasady pobytu wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zasady ich przemieszczania się przez to terytorium oraz zasady udzielania pomocy wojskom sojusznicznym i organizacjom międzynarodowym, które przebywają, wykonują zadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przemieszczają się przez to terytorium, w ramach wypełniania zobowiązań międzynarodowych.”;

3) w art. 3 ust. 1a otrzymuje brzmienie:

„1a. Minister Obrony Narodowej może upoważnić w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a, dowódców rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódcę Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni, oraz Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych do wyrażania zgody w sytuacji:

- 1) klęski żywiołowej i likwidacji jej skutków,
- 2) katastrofy lądowej, morskiej lub lotniczej,
- 3) konieczności udzielenia pomocy humanitarnej,
- 4) realizacji ćwiczenia wojskowego wynikającego z planu zatwierdzonego przez Ministra Obrony Narodowej

– jeżeli wojska obce są odpowiednikiem wojsk podległych odpowiednio dowódcom rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódcy Wojsk Obrony Terytorialnej, Dowódcy Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni, lub Szefowi Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, którymi ten dowódca lub szef dowodzi, ich liczebność nie przekracza pięciuset osób, a okres pobytu nie przekracza dwóch miesięcy.”;

4) w art. 3a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zgodę na pobyt wojsk obcych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach wzmocnienia wojskowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub wojsk Państw-Stron Traktatu Północnoatlantyckiego przez stronę wysyłającą w operacjach wojskowych prowadzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w czasie pokoju wydaje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Ministra Obrony Narodowej skierowany po uzyskaniu zgody Prezesa Rady Ministrów.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W przypadku niecierpiącym zwłoki zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje w drodze decyzji Minister Obrony Narodowej, określając rodzaj zagrożenia, formy samodzielnego przeciwdziałania oraz zakres uprawnień, o którym mowa w ust. 4, zawiadamiając o niej niezwłocznie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Prezesa Rady Ministrów.

2b. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej niezwłocznie wydaje postanowienie o zatwierdzeniu lub uchyleniu decyzji, o której mowa w ust. 2a.”;

5) w art. 4 w ust. 2a wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„2a. Minister Obrony Narodowej może upoważnić Dowódców rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódcę Wojsk Obrony Terytorialnej, Dowódcę Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni, lub Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych do wyrażania zgody na przemieszczanie się przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

6) po art. 23 dodaje się art. 23a–23i w brzmieniu:

„Art. 23a. 1. Wsparcie przez państwo-gospodarza, zwane dalej „HNS” realizowane jest w oparciu o priorytety obronne i rzeczywiste możliwości Rzeczypospolitej Polskiej, i obejmuje:

- 1) dostawy środków materiałowych i technicznych;
- 2) dostęp do infrastruktury i urządzeń;
- 3) dostarczanie usług, włączając ochronę rejonu działań;
- 4) wsparcie administracyjne i prawne;
- 5) inne świadczenia możliwe do zabezpieczenia przez państwo-gospodarza.

2. HNS realizowane jest odpłatnie, bezpłatnie lub na zasadzie wzajemności, zgodnie z ustaleniami wynikającymi z międzynarodowych porozumień HNS.

3. Finansowanie i rozliczanie HNS następuje na zasadach określonych w art. 137 ustawy o finansach publicznych (Dz. U. 2019 r., poz. 869).

Art. 23b. Tworzy się Centralną Bazę Danych (CBD HNS) służącą do gromadzenia danych o potencjale i zasobach przewidywanych do wykorzystania w ramach HNS.

Art. 23c. Minister Obrony Narodowej odpowiada za koordynację HNS w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 23d. Dowódca Generalny Rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódca Operacyjny Rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódca Wojsk Obrony Terytorialnej, Dowódca Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni, Szef Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych oraz inni dyrektorzy (dowódcy, szefowie, komendanci) komórek i jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej realizują zadania HNS.

Art. 23e. W ramach HNS, ministrowie przez podległe ministerstwa, podporządkowane i nadzorowane jednostki organizacyjne oraz przedsiębiorców, dla których są organami założycielskimi, a także wojewodowie przez urzędy wojewódzkie, podporządkowane i nadzorowane jednostki organizacyjne oraz przedsiębiorców, dla których są organami założycielskimi, a ponadto poprzez organy samorządu terytorialnego, organizacje społeczne oraz przedsiębiorców niebędących jednostkami organizacyjnymi podporządkowanymi lub nadzorowanymi przez ministrów:

- 1) ujmują problematykę HNS w procesie planowania i realizacji pozamilitarnych przygotowań obronnych państwa;
- 2) współdziałają w zakresie gromadzenia, przetwarzania, aktualizowania i wymiany informacji zawartych w CBD HNS;
- 3) biorą udział w opracowywaniu i negocjowaniu umów oraz porozumień HNS w obszarze wynikającym z zakresu ich właściwości;
- 4) udzielają uzgodnionego wsparcia, a także utrzymują w gotowości do działania zadeklarowane siły i środki na potrzeby wojsk sojusznicznych i organizacji międzynarodowych;
- 5) wyznaczają w swoich urzędach Punkty Kontaktowe HNS (PK HNS) jako etatowe albo nieetatowe komórki pełniące funkcję koordynatora zadań HNS i odpowiadają za szkolenie ich obsad w zakresie HNS.

Art. 23f. 1. Ministrowie i wojewodowie wyznaczają w podległych urzędach pełnomocnika ds. HNS.

2. Do zadań pełnomocnika ds. HNS należy:

- 1) reprezentowanie odpowiednio ministra albo wojewody, w sprawach dotyczących HNS na forum międzynarodowym i krajowym;

- 2) przedstawianie odpowiednio ministrowi albo wojewodzie propozycji rozwiązań dotyczących realizacji zadań w zakresie HNS przez ministerstwo, urząd wojewódzki i podległe im jednostki organizacyjne;
- 3) planowanie, organizowanie i monitorowanie realizacji zadań w zakresie HNS odpowiednio w ministerstwie albo urzędzie wojewódzkim i podległych im jednostkach organizacyjnych;
- 4) koordynowanie współpracy między odpowiednio ministerstwem albo urzędem wojewódzkim, a Ministerstwem Obrony Narodowej, w celu racjonalnego wykorzystywania zasobów obronnych na potrzeby realizacji HNS;
- 5) inicjowanie i koordynowanie przygotowania odpowiednio w ministerstwie albo w urzędzie wojewódzkim projektów aktów prawnych oraz innych dokumentów w zakresie problematyki HNS;
- 6) koordynowanie funkcjonowania PK HNS odpowiednio w ministerstwie albo urzędzie wojewódzkim i podległych im jednostkach organizacyjnych;
- 7) koordynowanie odpowiednio w ministerstwie albo urzędzie wojewódzkim, gromadzenia, przetwarzania, aktualizowania i wymiany informacji na potrzeby CBD HNS.

3. Pełnomocnik Ministra Obrony Narodowej ds. HNS odpowiada dodatkowo za:

- 1) organizację i funkcjonowanie Centralnego Punktu Kontaktowego HNS (CPK HNS) jako komórki resortu obrony narodowej koordynującej HNS w układzie narodowym i sojuszniczym;
- 2) organizację i zarządzanie CBD HNS.

Art. 23g. 1. Powołuje się Narodowy Komitet Koordynacyjny HNS (NKK HNS), do którego zadań należy analiza i ocena HNS, a także przedstawianie wniosków i rekomendacji Radzie Ministrów za pośrednictwem Ministra Obrony Narodowej.

2. NKK HNS jest organem kolegialnym, w skład którego wchodzi pełnomocnicy ministrów i wojewodów ds. HNS.

3. Posiedzenie NKK HNS odbywa się w zależności od potrzeb, nie rzadziej jednak niż raz w roku.

4. Przewodniczącym NKK HNS jest pełnomocnik Ministra Obrony Narodowej ds. HNS.

5. Do zadań przewodniczącego NKK HNS należy:

- 1) zwoływanie Komitetu;
- 2) przewodniczenie pracom Komitetu;
- 3) opracowanie Regulaminu NKK HNS regulującego zakres i tryb pracy Komitetu;
- 4) przedstawianie Ministrowi Obrony Narodowej wniosków z prac Komitetu.

6. Przewodniczącemu NKK HNS przysługuje prawo zapraszania do prac Komitetu przedstawicieli innych instytucji i jednostek organizacyjnych pełniących ważną rolę w realizacji zadań HNS.

Art. 23i. Ministrowie kierujący działami administracji rządowej udostępniają CPK HNS informacje i dane dla potrzeb HNS, dotyczące:

- 1) w dziale energia: możliwości zaopatrywania i przechowywania paliw i produktów naftowych, gazu oraz energii;
- 2) w dziale finanse publiczne: aktualnych uregulowań celnych i podatkowych;
- 3) w dziale gospodarka morska: infrastruktury portów morskich i transportu morskiego, w tym możliwości przeładunkowych w portach morskich oraz stanu i możliwości transportowych floty morskiej;
- 4) w dziale żegluga śródlądowa – infrastruktury portów i przeładowni rzecznych oraz czynnych przepraw promowych;
- 5) w dziale gospodarka wodna: możliwości osłony hydrometeorologicznej, infrastruktury śródlądowych dróg wodnych oraz budowli wodnych związanych z ujęciem, uzdatnianiem i dystrybucją wody;
- 6) w dziale transport: sieci infrastruktury transportowej, zasobów środków transportowych w poszczególnych gałęziach transportu i możliwości ich wykorzystania, sił i środków wyznaczonych do prowadzenia osłony technicznej sieci transportowej znaczenia obronnego;
- 7) w dziale sprawy wewnętrzne: przejść granicznych, zdolności prewencyjnej dla zapewnienia osłony wojsk sojuszniczych i organizacji międzynarodowych w rejonach rozmieszczenia i na trasach przemieszczania się po terytorium RP;
- 8) w dziale środowisko: zasobów oraz terenów możliwych do wykorzystania dla potrzeb HNS;
- 9) w dziale zdrowie: podmiotów leczniczych, centrów krwiodawstwa i krwiolecznictwa oraz zasobów krwi.”.

Art. 708. W ustawie z 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2020 r. poz. 1658) w art. 2 w pkt 2 skreśla się wyrazy „żołnierzy odbywających okresową służbę wojskową”.

Art. 709. W ustawie z dnia 8 września 2000 r. o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. z 2021 r. poz. 146) w art. 21 ust. 1 wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 710. W ustawie z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 815 oraz z 2021 r. poz. 255 i 1666) w art. 2 w pkt 1 lit. d otrzymuje brzmienie:

„d) obowiązku obrony Ojczyzny,”.

Art. 711. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o przetwarzaniu informacji kryminalnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1607) w art. 20 w ust. 1 pkt 1 wyrazy „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 712. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1214) w art. 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a–2c w brzmieniu:

- „2a) żołnierzy w aktywnej rezerwie podczas pełnienia przez nich służby;
- 2b) żołnierzy w pasywnej rezerwie podczas odbywania ćwiczeń wojskowych, udziału w zwalczaniu klęsk żywiołowych i likwidacji ich skutków, w akcjach poszukiwawczych oraz ratowania życia ludzkiego;
- 2c) żołnierzy w pasywnej rezerwie w czasie noszenia przez nich mundurów oraz odznak i oznak wojskowych”.

Art. 713. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2021 r. poz. 457) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) żołnierzy w czynnej służbie wojskowej, żołnierzy w aktywnej rezerwie oraz żołnierzy w pasywnej rezerwie”.

Art. 714. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072 oraz z 2021 r. poz. 1080 i 1236) w art. 97 §2 wyrazy „przepisy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej lub przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych” zastępuje się wyrazami „przepisy o obronie Ojczyzny”.

Art. 715. W ustawie z dnia 3 lipca 2002 r.– Prawo lotnicze (Dz. U. z 2020 r. poz. 1970 orz z 2021 r. poz. 784 i 847) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 26b ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3) żołnierze odbywający obowiązkową zasadniczą służbę wojskową – ulga w wysokości 50% stawki opłaty lotniczej;”;
- 2) w art. 87⁷ wyrazy „o których mowa w art. 14 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 374)” zastępuje się wyrazami „o których mowa art. 42 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U.)”.

Art. 716. W ustawie z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 204) w art. 2a pkt 1 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 11 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...),”.

Art. 717. W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z 2021 r. poz. 2299 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 54, 159 i 1598) w art. 239 w § 1 w lit. f wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 718. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1398, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 11a dodaje się art. 11b w brzmieniu:

„Art. 11b. 1. W celu zaspokajania dodatkowych potrzeb zdrowotnych osób, o których mowa w art. 296 ust. 3 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...), uwzględniając w szczególności stan dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej, Minister Obrony Narodowej, w zakresie posiadanych środków, może dofinansować z budżetu państwa z części, której jest dysponentem, świadczenia gwarantowane.

2. Zakres dodatkowych potrzeb zdrowotnych ustala się z uwzględnieniem opinii konsultanta z danej dziedziny medycyny, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2019 r. poz. 886).

3. W przypadku gdy konsultant, o którym mowa w ust. 2, nie został powołany, zasięga się opinii właściwego konsultanta krajowego z danej lub pokrewnej dziedziny medycyny, farmacji oraz innych dziedzin mających zastosowanie w ochronie zdrowia.

4. Świadczenia gwarantowane, o których mowa w ust. 1, podlegają dofinansowaniu na podstawie umowy zawartej między Ministrem Obrony Narodowej a świadczeniodawcą, dla którego jest on podmiotem tworzącym. Przy wyborze świadczeniodawców uwzględnia się dostępność wymaganego rodzaju i zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, sprawność procesu leczenia oraz zapewnienie środków na sfinansowanie kosztów leczenia. Do zawarcia tej umowy nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych.

5. Umowa określa w szczególności:

²⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1492, 1493, 1578, 1875, 2112, 2345 i 2401 oraz z 2021 r. poz. 97, 159 i 694.

- 1) rodzaj, zakres i liczbę udzielanych świadczeń gwarantowanych, warunki oraz organizację udzielania tych świadczeń;
- 2) okres jej obowiązywania;
- 3) kwotę zobowiązania i możliwość jej weryfikacji oraz zasady rozliczeń, z uwzględnieniem taryfy świadczeń, w przypadku jej ustalenia;
- 4) zasady zwrotu środków finansowych i stosowania kar umownych w przypadku niewłaściwego wykonania umowy;
- 5) sposób i tryb kontroli wykonania umowy.

6. W przypadku gdy świadczeniodawca jest stroną umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z Funduszem, umowa, o której mowa w ust. 4, może obejmować wyłącznie świadczenia gwarantowane udzielane ponad cenę jednostkową dedykowaną do rozliczenia świadczenia w poszczególnych zakresach świadczeń.

7. O zawarciu umowy, o której mowa w ust. 4, świadczeniodawca będący równocześnie stroną umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z Funduszem jest obowiązany poinformować Prezesa Funduszu. Świadczeniodawca jest obowiązany przesyłać do wiadomości Funduszu w terminie do 20 dnia każdego miesiąca, za miesiąc poprzedni, kopię dokumentów rozliczeniowych przedstawianych Ministrowi Obrony Narodowej.”;

- 2) w art. 47c ust. 1 w pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13 i 14 w brzmieniu:

„13) żołnierze zawodowi, o których mowa w art. 296 ust. 2 i 3 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...), w przypadku korzystania ze świadczeń w podmiotach leczniczych, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej, oraz przez niego nadzorowanych;

14) żołnierze terytorialnej służby wojskowej, o których mowa w art. 332 ust. 2 i 3 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...), w przypadku korzystania ze świadczeń udzielanych w podmiotach leczniczych, dla których podmiotem tworzącym jest Minister Obrony Narodowej, oraz przez niego nadzorowanych.”;

- 3) w art. 66 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) żołnierze odbywający zasadniczą służbę wojskową, ćwiczenia wojskowe oraz pełniący terytorialną służbę wojskową, lub służbę wojskową w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny – o ile nie podlegają obowiązkowi ubezpieczenia z innego tytułu;”;

- 4) w art. 106 w ust. 2 w pkt 7 wyrazy „wojewódzkiego sztabu wojskowego” zastępuje się wyrazami „Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji”.

Art. 719. W ustawie z dnia 6 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 687 i z 2020 r. poz. 2320) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 10:

- a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) z Szefem Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, komórkami organizacyjnymi Ministerstwa Obrony Narodowej oraz dowódcami rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódcą Wojsk Obrony Terytorialnej, Dowódcą Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni, Szefem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, dowódcami garnizonów wojskowych i jednostek wojskowych;”;

- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze zarządzenia niepodlegającego ogłoszeniu, zakres i tryb współdziałania SKW i SWW z Szefem Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, komórkami organizacyjnymi Ministerstwa Obrony Narodowej oraz dowódcami rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódcą Wojsk Obrony Terytorialnej, Dowódcą Komponentu Wojsk Obrony Cyberprzestrzeni, Szefem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, dowódcami garnizonów wojskowych i jednostek wojskowych.”;

- 2) w art. 14 wyrazy „ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych” zastępuje się „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny”;

- 3) w art. 46 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Żołnierze zawodowi mogą pełnić zawodową służbę wojskową w SKW i SWW, w oddelegowaniu na zasadach określonych ustawie z dnia ... o obronie Ojczyzny.”;

- 4) art. 49 w ust. 1 wyrazy „ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych” zastępuje się „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny.

Art. 720. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1546, z późn. zm.³⁾) w art. 2 w pkt 1 w lit. e wyrazy „powszechnego obowiązku obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązku obrony Ojczyzny”.

Art. 721. W ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1233) w art. 40 w pkt 5 wyrazy „powszechnemu obowiązkowi obrony” zastępuje się wyrazami „obowiązkowi obrony Ojczyzny”.

³ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1565, 2023 i 2369 oraz z 2021 r. poz. 72, 694, 1000 i 1718.

Art. 722. W ustawie z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1464 oraz z 2021 r. poz. 1561) w art. 56 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) szefowie wojskowych centrów rekrutacji;”.

Art. 723. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1064 i 1728) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 35 wyrazy „art. 4a ust. 1 pkt 4a ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 574)” zastępuje się wyrazami „art. 32 pkt 5 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”;
- 2) w art. 58 w ust. 2 wyrazy „w rozumieniu przepisów rozdziału 3 działu III ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej” zastępuje się wyrazami „w rozumieniu przepisów ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny”.

Art. 724. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2021 r. poz. 711 i 1773) w art. 40 w ust. 2 wyrazy „osobom, o których mowa w art. 56 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020)” zastępuje się wyrazami „osobom, o których mowa w art. 571 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny”.

Art. 725. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o weteranach działań poza granicami państwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 2055) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 4 pkt 13 otrzymuje brzmienie:

„13) jednostka wojskowa – jednostkę wojskową, o której mowa w art. 2 pkt 8 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...), a także komórkę organizacyjną Ministerstwa Obrony Narodowej i jednostkę organizacyjną podległą Ministrowi Obrony Narodowej;”;
- 2) w art. 7 w ust. 1 w pkt 2 w lit. b wyrazy „wojskowego komendanta uzupełnień” zastępuje się wyrazami „szefa wojskowego centrum rekrutacji”;
- 3) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Weteran lub weteran poszkodowany, będący żołnierzem rezerwy lub w stanie spoczynku, ma prawo do noszenia umundurowania oraz odznak i oznak wojskowych w przypadkach i w sposób określony w przepisach wydanych odpowiednio na podstawie art. 347 ust. 4 oraz art. 340 ust. 6 ... ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.
- 3) w art. 23 w ust. 1 wyrazy „oraz przez wojskowe pracownie psychologiczne” zastępuje się wyrazami „oraz przez psychologów w wojskowych centrach rekrutacji”.

Art. 726. W ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1212) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 w ust. 2 skreśla się wyrazy „i żołnierza służby kandydackiej”;
- 2) w art. 10 w ust. 4 skreśla się wyrazy „i żołnierzom służby kandydackiej”.

Art. 727. W ustawie z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2418) w art. 3 w pkt 1 wyrazy „ustawie z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541)” zastępuje się wyrazami „ustawie z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 728. W ustawie z dnia 10 lipca 2015 r. o Agencji Mienia Wojskowego (Dz. U. z 2021 r. poz. 303) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 29:
 - a) w ust. 3:
 - pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) utrzymanie przekazanych Agencji nieruchomości, trwale zbędnych dla resortu obrony narodowej, w tym pokrycie kosztów, o których mowa w art. 47 ust. 2, w danym roku i w kolejnych 3 latach budżetowych, w których nieruchomości są zagospodarowywane, w wysokości równej środkom finansowym na utrzymanie nieruchomości oraz na pokrycie kosztów, o których mowa w art. 47 ust. 2, zamieszczonym w części budżetu państwa, której dysponentem jest Minister Obrony Narodowej;”
 - po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) utrzymanie przekazanego Agencji mienia ruchomego, w przypadku gdy planowane do pozyskania przychody z tytułu gospodarowania tym mieniem nie byłyby wystarczające na pokrycie planowanych kosztów jego utrzymania;”
 - b) po ust. 4 dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:

„5. Minister Obrony Narodowej wyraża zgodę na zmianę rocznego planu finansowego Agencji w zakresie dotacji z budżetu państwa, których jest dysponentem.

6. Minister Obrony Narodowej o dokonanych zmianach niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

7. Zmiany rocznego planu finansowego, nie dotyczące dotacji z budżetu państwa, procedowane są zgodnie z art. 21 ust. 3–6 ustawy o finansach publicznych.”;
- 2) w art. 30:
 - a) w ust. 3 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) Funduszowi Wsparcia Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 50 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U. poz.);”;

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Odpis, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, ustala się w wysokości 100% wartości nadwyżki przychodów nad kosztami uzyskanej przez Agencję z gospodarowania koncesjonowanymi i niekoncesjonowanymi ruchomymi składnikami majątku, przekazanymi przez jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane.

5. Odpis, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, ustala się w wysokości 93% wartości nadwyżki przychodów nad kosztami uzyskanej przez Agencję z gospodarowania mieniem Skarbu Państwa przekazanym przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”;

c) uchyla się ust. 6 i 7;

3) art. 32 otrzymuje brzmienie:

„Art. 32. Środki pieniężne należne Funduszowi Wsparcia Sił Zbrojnych oraz Funduszowi Modernizacji Bezpieczeństwa Publicznego Agencja przekazuje w terminie do 30 dnia miesiąca następującego po danym kwartale, w wysokości nie mniejszej niż 80% kwoty odpisu za dany kwartał. Agencja dokonuje rozliczenia rocznego w terminie do dnia 30 kwietnia roku następnego.”;

4) w art. 61 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Należne Skarbowi Państwa:

- 1) dywidendy ze spółek, o których mowa w ust. 1,
- 2) przychody ze zbycia akcji i udziałów w spółkach, o których mowa w ust. 1 – stanowią przychody Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych.”;

5) w art. 98 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwa jednostka samorządu terytorialnego przekazuje 30% dochodów uzyskanych z gospodarowania darowaną jej nieruchomością na zasilenie Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych.”.

Art. 729. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2021 r. poz. 66 i 1236) w art. 131 w § 2 wyrazy „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 374)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 730. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o działaniach antyterrorystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 796 oraz z 2021 r. poz. 464 i 815) w art. 22 w ust. 7 wyrazy „w sposób przewidziany w art. 3 ust. 2a ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku

obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1459, 1669, 2182 i 2245 oraz z 2019 r. poz. 55)” zastępuje się wyrazami „w sposób przewidziany w art. 11 ust. 3 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U.)”.

Art. 731. W ustawie z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2021 r. poz. 1082) w art. 28a w ust. 8 w pkt 2 i w ust. 10 pkt 3 wyrazy „Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego” zastępuje się wyrazami „Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji”.

Art. 732. W ustawie z dnia 27 października 2017 r. o podstawowej opiece zdrowotnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1050) w art. 9 w ust. 1 wyrazy „z zastrzeżeniem art. 56b i art. 69b ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 372)” zastępuje się wyrazami „z zastrzeżeniem art. 337 i art. 608 ustawy z dnia o obronie Ojczyzny (Dz. U.)”.

Art. 733. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2021 r. poz. 575 i 1728) w art. 75:

- 1) w ust. 1 wyrazy „o której mowa w art. 174 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020) zastępuje się wyrazami „o której mowa w art. 609 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U.)”;
- 2) w ust. 1 wyrazy „art. 4a ust. 1 pkt 4a” zastępuje się wyrazami 32 pkt 5 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U.)”.

Art. 734. W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 i 619) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 434 ust. 1 wyrazy „ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020)” zastępuje się wyrazami „ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U.)”;
- 2) w art. 443 skreśla się wyrazy „do kandydatów na żołnierzy zawodowych i”;
- 3) w art. 447 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) żołnierzami zawodowymi, którzy podjęli studia na podstawie skierowania przez właściwy organ wojskowy i otrzymali pomoc w związku z pobieraniem nauki na podstawie przepisów o służbie wojskowej;”;
- 4) w art. 464 w ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zadanie, o którym mowa w ust. 4, wykonują żołnierze zawodowi lub pracownicy uczelni.”.

Art. 735. W ustawie z dnia 23 października 2018 r. o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg (Dz. U. z 2021 r. poz. 1122) w art. 39 w ust. 1 wyrazy „w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku

obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1541 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 374)” zastępuje się wyrazami „w przepisach wydanych na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”.

Art. 736. W ustawie z dnia 22 listopada 2018 r. o dokumentach publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1660) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 5 w ust. 2:
 - a) pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) książeczki wojskowe wydawane osobom objętym ewidencją wojskową na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”;
 - b) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) legitymacje służbowe wydawane na podstawie art. 233 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”;
 - c) pkt 19 otrzymuje brzmienie:

„19) karty tożsamości wydawane na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy z dnia ... o obronie Ojczyzny (Dz. U. ...)”;
- 2) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. Przepisu art. 7 nie stosuje się do papierowych kart tożsamości wydawanych w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.”;
- 3) po art. 73 dodaje się art. 73a w brzmieniu:

„Art. 73a. Blankiety papierowych kart tożsamości, które nie spełniają wymagań odnośnie do minimalnych zabezpieczeń określonych w niniejszej ustawie, sporządzone na podstawie przepisów wydanych odpowiednio na podstawie art.137c ust. 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz na podstawie art. 54a ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wydawane do wyczerpania ich zapasów.”.

Art. 737. W ustawie z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568) w art. 65 w ust. 5 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) na Fundusz Wsparcia Sił Zbrojnych.”.

Art. 738. W ustawie z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 255 i 694), wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 26 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku nieodpłatnego przekazania zlikwidowanych rezerw strategicznych jednostkom, o których mowa w art. 21 ust. 3, lub podmiotom, których cele statutowe uzasadniają decyzję o nieodpłatnym przekazaniu, z wyłączeniem jednostek lub podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, biorąc pod uwagę potrzeby tych jednostek i podmiotów oraz przydatność przekazywanego asortymentu zlikwidowanych rezerw strategicznych do realizacji ich zadań, od Agencji nie pobiera się danin publicznych z tego tytułu, z wyjątkiem podatku akcyzowego, podatku od towarów i usług oraz należności celnych”.

2) po rozdziale 5 dodaje się rozdział 4a w brzmieniu:

„Rozdział 4a

Rezerwy strategiczne do zabezpieczenia realizacji zadań związanych z Planem zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowanych przez przedsiębiorców

Art. 28a. 1. Prezes Rady Ministrów może utworzyć, w drodze decyzji rezerwy strategiczne surowców i materiałów nie objęte Programem niezbędne do zabezpieczenia zadań określonych w Planie zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowanych przez przedsiębiorców.

2. Do decyzji o utworzeniu rezerw strategicznych, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 13 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Wykazy potrzeb dotyczących tworzenia rezerw, o których mowa w ust. 1, w zakresie asortymentu i ilości, Minister Obrony Narodowej przedstawia, Prezesowi Rady Ministrów w terminie do dnia 31 grudnia roku opracowania Planu zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej lub jego aktualizacji, wraz ze wskazaniem możliwości ich przechowywania przez przedsiębiorcę, na potrzeby którego te rezerwy są tworzone.

4. Agencja dokonując zakupu asortymentu rezerw strategicznych, stosuje przepisy art. 13 ust. 5 i 6.

Art. 28b. 1. Agencja przechowuje rezerwy strategiczne, o których mowa w art. 28a ust. 1:

- 1) u przedsiębiorcy, na potrzeby którego te rezerwy są tworzone, na podstawie umowy przechowania;
- 2) w magazynach rezerw strategicznych będących własnością Agencji.

2. Do umowy, o której mowa w ust. 1 pkt 1, przepisy art. 16 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

3. Koszty przechowywania rezerw, o których mowa w art. 28a ust. 1, ponosi przedsiębiorca, na potrzeby którego są one tworzone. Koszty te są zaliczane do kosztów jego działalności.

4. Agencja rozwiązuje umowę, o której mowa w ust. 1, na wniosek Ministra Obrony Narodowej w odniesieniu do rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1, przekazany Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 28c. 1. Prezes Rady Ministrów, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, w odniesieniu do rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 pkt 1, w drodze decyzji, w trybie określonym w art. 19 ust. 4, 5 pkt 1–3 i 5 oraz ust. 6, udostępnia przedsiębiorcy wskazanemu we wniosku określony asortyment rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1.

2. Prezes Rady Ministrów nieodpłatnie udostępnia rezerwy strategiczne organom, o których mowa w ust. 1.

Art. 28d. 1. Agencja jest obowiązana do zorganizowania udostępnienia rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1, w szczególności do:

- 1) poinformowania przedsiębiorcy, któremu udostępnione rezerwy strategiczne będą wydane, o miejscu i terminie ich wydania;
- 2) wydania udostępnionych rezerw strategicznych.

2. Przedsiębiorca, któremu udostępnione rezerwy strategiczne zostały wydane:

- 1) dokonuje ich odbioru;
- 2) wykorzystuje udostępnione rezerwy strategiczne zgodnie z ich przeznaczeniem;
- 3) zwraca Agencji niewykorzystaną część udostępnionych rezerw strategicznych.

Art. 28e. 1. Prezes Rady Ministrów, na wniosek Ministra Obrony Narodowej, w odniesieniu do rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 w drodze decyzji, w trybie określonym w art. 19 ust. 4, 5 pkt 1–3 i 5 oraz ust. 6, udostępnia przedsiębiorcy wskazanemu we wniosku określony asortyment rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1, na czas oznaczony, z obowiązkiem ich zwrotu.

2. Udostępnienie, o których mowa w ust. 1, realizowane jest na podstawie umowy zawartej na czas oznaczony między Agencją a przedsiębiorcą.

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, określa w szczególności warunki udostępnienia asortymentu rezerw strategicznych, o których mowa w ust. 1, oraz jego zwrotu.

4. Przedsiębiorca, na rzecz którego dokonano udostępnienia rezerw ponosi wszystkie koszty związane z tym udostępnieniem.

Art. 28f. 1. Likwidacji rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1, dokonuje Prezes Rady Ministrów, w drodze decyzji, na wniosek Ministra Obrony Narodowej w odniesieniu do rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 pkt.

2. Do decyzji o likwidacji rezerw strategicznych, o których mowa w ust. 1, przepisy art. 25 ust. 3–5 stosuje się odpowiednio.

3. Wykonując decyzję o likwidacji rezerw strategicznych, o których mowa w ust. 1:

- 1) przepisy art. 25 ust. 6 pkt 1 stosuje się odpowiednio;
- 2) Agencja rozwiązuje umowę, o której mowa w art. 28b ust. 2.

4. W przypadku gdy nie złożono ofert zakupu asortymentu zlikwidowanych rezerw strategicznych surowców i materiałów Agencja, na podstawie umowy, może nieodpłatnie przekazać ten asortyment przedsiębiorcom realizującym zadania na rzecz Sił Zbrojnych, na rzecz których rezerwy zostały utworzone, biorąc pod uwagę potrzeby tych przedsiębiorców oraz przydatność przekazywanego asortymentu zlikwidowanych rezerw strategicznych do realizacji ich zadań. Umowa, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, określa szczegółowe warunki nieodpłatnego przekazania zlikwidowanych rezerw strategicznych.

5. W przypadku nieodpłatnego przekazania zlikwidowanych rezerw strategicznych surowców i materiałów, o których mowa w ust. 4, od Agencji nie pobiera się danin publicznych z tego tytułu, z wyjątkiem podatku akcyzowego, podatku od towarów i usług oraz należności celnych.

6. Agencja opracowuje i przedstawia do zatwierdzenia Prezesowi Rady Ministrów szczegółową procedurę sprzedaży oraz nieodpłatnego przekazania zlikwidowanych rezerw strategicznych, o których mowa w ust. 1.

Art. 28g. 1. Rezerwy strategiczne, o których mowa w art. 28a ust. 1, są finansowane z dotacji celowej z budżetu państwa udzielanej Rządowej Agencji Rezerw Strategicznych przez Ministra Obrony Narodowej;

2. Wysokość dotacji, o których mowa w ust. 1, jest ustalana corocznie w ustawie budżetowej.”;

3) w art. 31 ust.1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wykonywanie decyzji Prezesa Rady Ministrów dotyczących tworzenia, udostępniania i likwidacji rezerw strategicznych, zgodnie z zasadami określonymi w rozdziałach 3–5a, przez.”;

4) w art. 41:

a) w ust. 2 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 i 9 w brzmieniu:

- „8) dotacje celowe z budżetu państwa udzielone przez Ministra Obrony Narodowej na realizację zadań Agencji na rzecz Sił Zbrojnych związanych z Planem zabezpieczenia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej, o którym mowa w Ustawie z dnia ... o obronie Ojczyzny;
 - 9) przychody uzyskiwane z tytułu sprzedaży rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1.”,
 - b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. Przychody, o których mowa w ust. 2 pkt 4–9 przeznacza się na realizację zadań Agencji, o których mowa w art. 31, oraz na bieżącą działalność Agencji, w tym wynagrodzenia jej pracowników”,
 - c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
 - „3a. Przychody Agencji, o których mowa w ust. 2 pkt 10, przeznacza się w całości na odtworzenie rezerw strategicznych, o których mowa w art. 28a ust. 1 pkt 1.”.
- 5) w art. 48:
- a) ust.1 otrzymuje brzmienie:
 - „1. Agencja przeprowadza kontrole podmiotów, którym na podstawie umowy, o której mowa w art. 16 ust. 1 i art. 28b ust. 1 pkt 1, oddano na przechowanie rezerwy strategiczne, oraz podmiotów, z którymi zawarto odpowiednio umowę, o której mowa w art. 17 i art. 18.”,
 - b) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:
 - „3. W kontrolach, o których mowa w ust. 1, przeprowadzanych przez Agencję, w odniesieniu do rezerw strategicznych o których mowa w ar. 28a ust. 1, mogą uczestniczyć przedstawiciele Ministra Obrony Narodowej.
 - 4. Organ, o którym mowa w ust. 3 może wnioskować do Agencji o przeprowadzenie dodatkowych kontroli podmiotów, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do rezerw strategicznych , o których mowa w art. 28a ust. 1.”;
- 6) w art. 49 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Czynności kontrolne wykonują pracownicy Agencji oraz przedstawiciele organu, o którym mowa w art. 48 ust. 3 na podstawie pisemnego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz po okazaniu legitymacji służbowej.”.

Rozdział 2

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 739. Żołnierze pełniący zawodową służbę wojskową na podstawie przepisów ustawy uchylanej w art. 767 pkt 11, stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy żołnierzami zawodowymi w rozumieniu tej ustawy.

Art. 740. Żołnierze pełniący zawodową służbę wojskową na stanowiskach służbowych w instytucjach cywilnych na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 1, ustawy uchylanej w art. 767 pkt 11, stają się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy żołnierzami pełniącymi służbę wojskową w oddelegowaniu, o którym mowa w art. 200 ust. 2 niniejszej ustawy, w instytucji, w której dotychczas pełnili tę służbę.

2. Żołnierze pełniący służbę kontraktową w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stają się żołnierzami zawodowymi w rozumieniu niniejszej ustawy, z zachowaniem ciągłości służby, chyba że w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, złożą u dowódcy jednostki wojskowej, w której wykonywali obowiązki służbowe, rezygnację z pełnienia służby wojskowej. Służba kończy się najpóźniej z upływem czasu na jaki został zawarty kontrakt. Do kontraktów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Zasiłek na zagospodarowanie wypłaca się żołnierzowi służby kontraktowej, który dotychczas nie otrzymał tego zasiłku, w przypadku dalszego pełnienia przez niego zawodowej służby wojskowej bezpośrednio po wygaśnięciu kontraktu.

Art. 741. Do żołnierzy pełniących w dniu wejścia w życie ustawy służbę kandydacką stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 742. Do żołnierzy zawodowych przeniesionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy do rezerwy kadrowej stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 743. 1. Żołnierze rezerwy wykonujący obowiązki w ramach Narodowych Sił Rezerwowych w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy stają się żołnierzami AR z zachowaniem ciągłości tej służby, oraz z zachowaniem nadanych przydziałów kryzysowych, chyba że w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, złożą u dowódcy jednostki wojskowej, w której wykonywali obowiązki służbowe, rezygnację z pełnienia służby w aktywnej rezerwie.

2. W przypadku złożenia przez żołnierza AR rezygnacji, o której mowa w ust. 1, dowódca jednostki, w której żołnierz AR wykonywał obowiązki służbowe, przesyła tę rezygnację niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni, do szefa wojskowego centrum rekrutacji właściwego ze względu na miejsce prowadzenia ewidencji wojskowej, który na tej podstawie

przenosi żołnierza AR do rezerwy pasywnej oraz uchyla dotychczasowy przydział kryzysowy i nadaje przydział mobilizacyjny.

3. Rozpoczęcie pełnienia służby w aktywnej rezerwie następuje z dniem i w miejscu, określonych przez dowódcę jednostki wojskowej, w której żołnierz dotychczas wykonywał obowiązki służbowe, w karcie powołania i nie wymaga złożenia odrębnego wniosku o powołanie do tej służby. Z tym dniem wygasa kontrakt na wykonywanie obowiązków w ramach Narodowych Sił Rezerwowych.

Art. 744. Do sprawy wszczętych i niezakończonych ostateczną decyzją, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 745. 1. Żołnierze rezerwy, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pełnili okresową służbę wojskową, co najmniej przez 12 miesięcy i spełniają warunki do zajmowania tożsamego stanowiska służbowego w zawodowej służbie wojskowej, stają się żołnierzami zawodowymi pełniącymi zawodową służbę wojskową na stanowiskach służbowych w wojskowych centrach rekrutacji albo Centralnym Wojskowym Centrum Rekrutacji, stosownie do dotychczasowego miejsca pełnienia służby, chyba że w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, złożą w dowolnie wybranym wojskowym centrum rekrutacji rezygnację z pełnienia zawodowej służby wojskowej wraz z wnioskiem o przeniesienie do aktywnej rezerwy albo pasywnej rezerwy.

2. Żołnierze rezerwy, którzy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy pełnili okresową służbę wojskową poniżej 12 miesięcy lub nie spełniają warunków do zajmowania tożsamego stanowiska w zawodowej służbie wojskowej, stają się żołnierzami terytorialnej służby wojskowej, chyba że w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, złożą w dowolnie wybranym wojskowym centrum rekrutacji rezygnację z pełnienia służby w wojskach obrony terytorialnej wraz z wnioskiem o przeniesienie do aktywnej rezerwy albo pasywnej rezerwy. Szef wojskowego centrum rekrutacji, przenosi tego żołnierza do rezerwy aktywnej albo rezerwy pasywnej – stosownie do złożonego wniosku.

Art. 746. Rozkazy personalno-mobilizacyjne, karty mobilizacyjne oraz karty przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych wydane na podstawie przepisów dotychczasowych zachowują ważność.

Art. 747. 1. Kształcenie w ramach służby przygotowawczej, rozpoczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, odbywa się na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Służbę przygotowawczą odbytą przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy uznaje się za odbycie szkolenia podstawowego w ramach dobrowolnej zasadniczej służby wojskowej.

Art. 748. Żołnierze rezerwy w rozumieniu przepisów dotychczasowych stają się żołnierzami rezerwy pasywnej.

Art. 749. 1. Do ćwiczeń wojskowych odbywanych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Żołnierze rezerwy oraz osoby przeniesione do rezerwy niebędące żołnierzami rezerwy, którzy odbyli ćwiczenia wojskowe na podstawie przepisów dotychczasowych, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się żołnierzami rezerwy pasywnej.

Art. 750. 1. Pracownicy pracowni psychologicznych w rozumieniu przepisów dotychczasowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pracownikami wojskowych centrów rekrutacji i zachowują ciągłość pracy.

2. Pracownicy Centralnej Pracowni Psychologicznej w rozumieniu przepisów dotychczasowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pracownikami Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji i zachowują ciągłość pracy.

Art. 751. 1. Znosi się:

- 1) szefów wojewódzkich sztabów wojskowych;
- 2) wojskowych komendantów uzupełnień.

2. Likwiduje się:

- 1) wojewódzkie sztaby wojskowe;
- 2) wojskowe komendy uzupełnień.

3. Tworzy się:

- 1) Centralne Wojskowe Centrum Rekrutacji;
- 2) wojskowe centra rekrutacji.

4. Przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Minister Obrony Narodowej powoła Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji oraz szefów wojskowych centrów rekrutacji.

5. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy wojewódzkich sztabów wojskowych stają się pracownikami Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji i zachowują ciągłość pracy.

6. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pracownicy wojskowych komend uzupełnień stają się pracownikami wojskowych centrów rekrutacji, które obejmują swoim terytorialnym zasięgiem działania terytorialny zasięg działania dotychczasowych wojskowych komend uzupełnień i zachowują ciągłość pracy.

7. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy żołnierze pełniący służbę wojskową w wojewódzkich sztabach wojskowych stają się żołnierzami pełniącymi służbę wojskową w Centralnym Wojskowym Centrum Rekrutacji.

8. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy żołnierze pełniący służbę wojskową w wojskowych komendach uzupełnień stają się żołnierzami pełniącymi służbę wojskową w wojskowych centrach rekrutacji, które objęły swoim terytorialnym zasięgiem działania terytorialny zasięg działania dotychczasowych wojskowych komend uzupełnień.

9. Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji składa pracownikom, o których mowa w ust. 5, w terminie do dnia 31 października 2022 r., pisemną propozycję pracy określającą nowe warunki zatrudnienia, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy, dotychczasowe miejsce zamieszkania, a także zatrudnienie w komórce wewnętrznej wojewódzkiego sztabu wojskowego właściwej ze względu na zadania Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

10. Szef wojskowego centrum rekrutacji składa pracownikom, o których mowa w ust. 6, w terminie do dnia 31 października 2022, pisemną propozycję pracy określającą nowe warunki zatrudnienia, która uwzględnia posiadane kwalifikacje i przebieg dotychczasowej pracy, dotychczasowe miejsce zamieszkania, a także zatrudnienie w komórce wewnętrznej wojewódzkiej komendy uzupełnień właściwej ze względu na zadania wojskowego centrum rekrutacji.

11. Stosunki pracy osób zatrudnionych w wojewódzkich sztabach wojskowych i wojskowych komendach uzupełnień, wygasają:

- 1) z dniem 31 grudnia 2022 r., jeżeli osoby te, w terminie do dnia 31 października 2022 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia;
- 2) po upływie 3 miesięcy, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, jednak nie później z dniem 28 lutego 2023 r.

12. Pracownik, któremu przedstawiono propozycję zatrudnienia albo pełnienia służby, składa w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenie o przyjęciu albo odmowie przyjęcia propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji zatrudnienia.

13. W przypadku przyjęcia propozycji zatrudnienia, z dniem określonym w propozycji, dotychczasowy stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony, przekształca się odpowiednio w stosunek pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony albo określony, odpowiednio w Centralnym Wojskowym Centrum Rekrutacji albo wojskowym centrum rekrutacji.

Art. 752. 1. Należności i zobowiązania wojewódzkich sztabów wojskowych stają się należnościami i zobowiązaniami Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

2. Należności i zobowiązania wojskowych komend uzupełnień stają się należnościami i zobowiązaniami wojskowych centrów rekrutacji.

3. Centralne Wojskowe Centrum Rekrutacji wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki wojewódzkich sztabów wojskowych, bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego te prawa i obowiązki wynikają.

4. Wojskowe centrum rekrutacji wstępuje we wszelkie prawa i obowiązki wojskowych komend uzupełnień, których terytorialny zasięg działania znajdował się na obszarze objętym terytorialnym zakresem jego działania, bez względu na charakter stosunku prawnego, z którego te prawa i obowiązki wynikają.

Art. 753. 1. Sprawy prowadzone przez wojskowych komendantów uzupełnień, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przejmuje właściwy miejscowo, ze względu na dotychczasowy terytorialny zasięg działania wojskowej komendy uzupełnień, szef wojskowego centrum rekrutacji.

2. Sprawy prowadzone przez szefów wojewódzkich sztabów wojskowych, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy przejmuje Szef Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

3. Sprawy prowadzone przez Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego jako organ drugiej instancji w ramach rozpatrywania rozstrzygnięć administracyjnych wydanych przez szefów wojewódzkich sztabów wojskowych i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzi nadal Szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 754. Pracodawcom, którzy w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wypłacili pracownikom nie będącym żołnierzami rezerwy powołanym do terytorialnej służby wojskowej odprawę, o której mowa w art. 125 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 2 i nie otrzymali świadczenia pieniężnego, o którym mowa w art. 134a ust. 1 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 2, z tytułu wypłaty tej odprawy, zwraca się jej równowartość na wniosek tych pracodawców.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się do Szefa Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Kwotę równowartości odprawy ustala na zasadach określonych w art. 125 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 2 właściwy szef wojewódzkiego sztabu wojskowego.

4. Odmowa wypłaty równowartości odprawy lub ustalenie kwoty niższej niż wskazana we wniosku pracodawcy następuje w drodze decyzji administracyjnej.

Art. 755. 1. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji wojewódzkich sztabów wojskowych oraz nieruchomości wykorzystywane przez wojewódzkie sztaby wojskowe stają

się mieniem w dyspozycji oraz nieruchomościami wykorzystywanymi przez Centralne Wojskowe Centrum Rekrutacji.

2. Mienie Skarbu Państwa będące w dyspozycji wojskowych komend uzupełnień oraz nieruchomości wykorzystywane przez wojskowe komendy uzupełnień stają się mieniem w dyspozycji oraz nieruchomościami wykorzystywanymi przez właściwe miejscowo wojskowe centra rekrutacji.

Art. 756. Wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy postępowania kwalifikacyjne do pracy w wojskowych komendach uzupełnień i wojewódzkich sztabach wojskowych, w tym do korpusu służby cywilnej, kończą się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 757. Decyzje wydane na podstawie ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. z 2020 r. poz. 1669) oraz umowy zawarte na podstawie przepisów tej ustawy, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują ważność, nie dłużej jednak niż przez okres 24 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 758. 1. Pierwsze wyznaczenie pełnomocników ds. HNS, o których mowa w art. 23f ustawy zmienianej w art. 707 nastąpi w terminie do 60 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Pierwsze posiedzenie NKK HNS, o którym mowa w art. 23g ustawy zmienianej w art. 707 zwołane zostanie w terminie do 120 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 759. 1. Środki finansowe Funduszu Modernizacji Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 11 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 9, stają się środkami finansowymi Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 50.

2. Minister Obrony Narodowej wykonuje kompetencje dysponenta państwowego funduszu celowego w odniesieniu do należności i zobowiązań Funduszu Modernizacji Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 11 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 9, oraz w zakresie obowiązków dotyczących tego Funduszu, w tym obowiązków sprawozdawczych, których termin realizacji przypada po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 760. 1. Projekt planu finansowego Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych na rok 2022 Bank Gospodarstwa Krajowego przedstawia:

- 1) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych do uzgodnienia – w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy;
- 2) Ministrowi Obrony Narodowej do zatwierdzenia – w terminie 3 dni od dnia uzgodnienia z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

2. Od dnia wejścia w życie ustawy do dnia zatwierdzenia projektu planu finansowego Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych na rok 2022 Fundusz ten funkcjonuje w oparciu o plan finansowy Funduszu Modernizacji Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 11 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 9, na rok 2021.

Art. 761. W roku 2022 na finansowanie potrzeb obronnych Rzeczypospolitej Polskiej, o których mowa w art. 48 ust. 1, przeznacza się również wydatki:

- 1) Funduszu Wsparcia Sił Zbrojnych, o którym mowa w art. 50, w kwocie nie niższej niż 175 827 tys. zł,
- 2) Agencji Mienia Wojskowego przeznaczone ze środków własnych Agencji Mienia Wojskowego na inwestycje internatowe i mieszkaniowe, w kwocie nie niższej niż 29 856 tys. zł

– w łącznej wysokości z wydatkami budżetu państwa nie niższej niż 2,2% Produktu Krajowego Brutto.

Art. 762. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 686 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 664, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie.

Art. 763. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 3 ust. 9, art. 3a ust. 3, art. 6 ust. 2, art. 8, art. 11a ust. 4, art. 11b ust. 4, art. 11c ust. 4, art. 26 ust. 3, art. 29 ust. 8, art. 31b, art. 39 ust. 8, art. 43, art. 44a ust. 12, art. 45 ust. 4, art. 48 ust. 9, art. 49 ust. 3 i 4, art. 54 ust. 2 i 4, art. 54a ust. 5, art. 56 ust. 3, art. 56 ust. 6, art. 56 ust. 9, art. 56b ust. 4, art. 59 ust. 6, art. 59a ust. 7, art. 62, art. 64a ust. 10, art. 67 ust. 3a, art. 67 ust. 4, art. 68 ust. 1a, art. 70 ust. 6, art. 98h, art. 76 ust. 14, art. 76a, art. 83 ust. 3, art. 90a, art. 109 ust. 3, art. 112 ust. 2, art. 116 ust. 11, 133a ust. 4, art. 134a ust. 12, art. 174 ust. 3 i art. 178, art. 175 ust. 8, art. 176 ust. 6, art. 199f, art. 207 ust. 1, art. 208 ust. 5, art. 215 ust. 1, art. 219 ust. 8, art. 223a ust. 7 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 2, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 24 ust. 7, art. 25 ust. 3, art. 35 ust. 2, art. 18 ust. 2, art. 28 ust. 4, art. 29 ust. 4, art. 30 ust. 4, art. 72 ust. 8, art. 96, art. 65 ust. 1, art. 167 ust. 3, art. 78, art. 98 ust. 6, art. 164 ust. 5, art. 70 ust. 7, art. 85, art. 87 ust. 4, art. 88 ust. 6, art. 603 ust. 1, art. 571 ust. 3, art. 603 ust. 5, art. 142 ust. 3, art. 608 ust. 4, art. 542 ust. 13, art. 544 ust. 6, art. 545 ust. 7, art. 340 ust. 5, art. 340 ust. 6, art. 341 ust. 2, art. 342 ust. 6, art. 135 ust. 12, art. 149 ust. 18, art. 147, art. 170, art. 176, art. 543 ust. 8, art. 548 ust. 2, art. 552 ust. 13, art. 320 ust. 5, art. 321 ust. 11, art. 611, art. 614 ust. 5, art. 632, art. 641, art. 643 ust. 6, art. 651, art. 655 ust. 8, art. 661 ust. 2 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 36

miesiący od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 11a ust. 5 oraz art. 12a ust. 3 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 9, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 56 ust. 5 i art. 58. ust. 4 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 4, art. 7 ust. 7, art. 8 ust. 3, art. 14 ust. 5, art. 15 ust. 3 oraz art. 18 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 12, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 574 ust. 4, art. 553 ust. 7, art. 578 ust. 3, art. 587, art. 585 ust. 3 oraz art. 589 ust. 5 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 764. 1. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 2 i 3, art. 6 ust. 2, art. 34a ust. 4 oraz art. 34b ustawy uchylanej w art. 767 pkt 3, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 369 ust. 5 i 6, art. 484 ust. 2, art. 493 oraz art. 178 ust. 3 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 6 ustawy uchylanej w art. 750 pkt 6 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 20 ust. 3 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie.

3. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 7 ustawy uchylanej w art. 750 pkt 7 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23 ust. 3 niniejszej ustawy, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie.

4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 14 ust. 1 i 2, art. 15 ust. 3 oraz art. 16 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 8, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 514 ust. 1 i 2, art. 515 ust. 3 oraz art. 516 ust. 3 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

5. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 6 i art. 20 ust. 3 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 10, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 523 oraz art. 536 ust. 3 niniejszej

ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

6. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 4 ust. 5, art. 24 ust. 8, art. 26 ust. 19, art. 50a ust. 1a i 6, art. 55 ust. 1, art. 56 ust. 5, art. 58 ust. 7, art. 59 ust. 3, art. 60 ust. 5, art. 64, art. 67a, art. 67b ust. 2, art. 68 ust. 8, art. 70 ust. 4, art. 78 ust. 4 i 5, art. 80 ust. 5h i 7, art. 80 ust. 6, art. 83 ust. 6, art. 84 ust. 2 i 3, art. 85 ust. 2, art. 86 ust. 15, art. 87 ust. 6, art. 88 ust. 3, art. 91 ust. 4, art. 101, art. 102 ust. 10, art. 107 ust. 4, art. 108 ust. 4, art. 118, art. 119 ust. 2 i 3, art. 120 ust. 7, art. 123 ust. 7, art. 128, art. 137a ust. 4, art. 137b ust. 4, art. 137b ust. 6, art. 137c ust. 6, art. 138 ust. 7, art. 145, art. 146 ust. 4, art. 148 ust. 5, art. 149 ust. 5, art. 151 ust. 2, art. 155 ust. 3, art. 156 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 11, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 142 ust. 3, art. 212 ust. 8, art. 135 ust. 11, art. 312 ust. 3 i 8, art. 116, art. 282 ust. 8, art. 285 ust. 8, art. 288 ust. 7, art. 283 ust. 6, art. 296, art. 302 ust. 2, art. 275 ust. 2, art. 305 ust. 8, art. 309 ust. 4, art. 447 ust. 3 i 4, art. 451 ust. 10 i 12, , art. 454 ust. 6, art. 337 ust. 8 i 9, art. 344 ust. 2, art. 457 ust. 15, art. 346 ust. 6, art. 347 ust. 3, art. 342 ust. 4, art. 478, art. 365 ust. 10, art. 350 ust. 4, art. 320 ust. 5, art. 244, art. 217 ust. 7 i 8, art. 246 ust. 16, art. 249 ust. 4, art. 109, art. 347 ust. 6, art. 348 ust. 4, art. 348 ust. 5, art. 88 ust. 5, art. 556 ust. 8, art. 562, art. 563 ust. 4, art. 565 ust. 5, art. 310 ust. 5, art. 312 ust. 3, 568 ust. 3, art. 569 ust. 4 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 36 miesięcy od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

7. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15, art. 42, art. 56, art. 79 oraz art. 85 ustawy uchylanej w art. 767 pkt 14 zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych odpowiednio na podstawie art. 369 ust. 1, art. 396, art. 410, art. 434, art. 440 ust. 1 niniejszej ustawy, nie dłużej jednak niż przez 24 miesiące od dnia jej wejścia w życie, oraz mogą być zmieniane na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 765. Określone w przepisach prawa zadania wojskowych komendantów uzupełnień i szefów wojewódzkich sztabów wojskowych realizują wojskowe centra rekrutacji, za wyjątkiem zadań zastrzeżonych zgodnie z art. 42 do zadań Centralnego Wojskowego Centrum Rekrutacji.

Art. 766. Dokumenty etatowe jednostek organizacyjnych oraz komórek organizacyjnych, których struktury będą wymagały przekształcenia zachowują ważność przez pięć lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 767. Tracą moc:

- 1) ustawa z dnia 21 kwietnia 1966 r. o ustanowieniu Medalu „Za udział w walkach o Berlin” i Medalu „Za zasługi dla obronności kraju” (Dz. U. z 2019 r. poz. 425);

- 2) ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 372 i 1728);
- 3) ustawa z dnia 17 grudnia 1974 r. o uposażeniu żołnierzy niezawodowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2146);
- 4) ustawa z dnia 30 lipca 1992 r. o ustanowieniu Święta Wojska Polskiego (Dz. U. poz. 303);
- 5) ustawa z dnia 3 października 1992 r. o przysiędze wojskowej (Dz. U. poz. 386);
- 6) ustawa z dnia 14 grudnia 1995 r. o ustanowieniu Medalu „Siły Zbrojne w Służbie Ojczyzny” (Dz. U. z 1996 r. poz. 140);
- 7) ustawa z dnia 3 września 1999 r. o ustanowieniu Medalu Wojska Polskiego (Dz. U. poz. 936);
- 8) ustawa z dnia 25 maja 2001 r. o odpowiedzialności majątkowej żołnierzy (Dz. U. z 2018 r. poz. 85);
- 9) ustawa z dnia 25 maja 2001 r. o przebudowie i modernizacji technicznej oraz finansowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1453 i 2020 oraz z 2021 r. 1535);
- 10) ustawa z dnia 11 kwietnia 2003 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą wojskową (Dz. U. z 2017 r. poz. 1950);
- 11) ustawa z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1131 i 1666);
- 12) ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o służbie zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 885);
- 13) ustawa z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. z 2020 r. poz. 1669).
- 14) ustawa z dnia 9 października 2009 r. o dyscyplinie wojskowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1508).

Art. 768. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2022 r., z wyjątkiem art. 751 ust. 4, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.